

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

PATRICIA CORNWELL

dust

A SCARPETTA NOVEL

FIRST TIME IN PAPERBACK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PATRICIA CORNMELL TARAFINDAN DA

SCARPETTA SERİSİ

Kemik Yatağı
Kırmızı Sis
Port Mortuary
Scarpetta Faktörü
Scarpetta
Ölümler Kitabı
Predator
Trace
Blow Fly
Son Bölge Siyah
Bildirim Başlangıç
Noktası
Doğal Olmayan
Maruz Kalma Ölüm
Nedeni Potter'ın
Tarlasından Ceset
Çiftliği Zalimce ve
Olağandışı Geriye
Kalan Her Şey
Kanıtlar Ölüm
Sonrası

NONFICTION

Bir Katilin Portresi: Karindeşen Jack-Dava Kapandı

ANDY BREZİLYA SERİSİ

Isle of Dogs
Southern Cross
Hornet's Nest

MIN GARANO SERİSİ

Risk
Altındaki
Cephe

BİYOGRAFİ

Ruth, Bir Portre: Ruth Bell Graham'ın Hikayesi

DİĞER GÜNLER

Uğruna Ölünecek Yemekler: Kay Scarpetta'nın Mutfağından
Sırlar Hayatın Küçük Masalı
Scarpetta'nın Kış Sofrası

PATRİKA BİRLİĞİ

PATRİKA BİRLİĞİ

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS
Publishers Since 1838 Penguin
Group tarafından yayımlanmıştır
Penguin Group (USA) LLC
375 Hudson Caddesi
New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Telif Hakkı© 2013 by Cornwell Entertainment, Inc.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Cornwell,

Patricia Daniels.

Dust / Patricia Cornwell.

s. cm.

ISBN 978-1-101-63642-8

1. Scarpetta, Kay (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Tıbbi tetkikçiler (Hukuk)-Kurgu. 3. Adli patologlar-Kurgu. 4. Cinayet kurbanları-Massachusetts-Cambridge-Kurgu. 5. Seri cinayetler-Washington (D.C.)-Kurgu. 6. Cambridge (Mass.)-Kurgu. 7. Washington (D.C.)-Kurgu. I. Başlık.

PS3553.0692D87 2013 2013030232 813'.54-
dc23

Nicole LaRoche tarafından yaratılan [son sayfa çizimi](#). Bina görseli Sue Courtney'e aittir. Helikopter görseli American Eurocopter'in kreatif direktörü Len Jennings'e ait. Gökyüzü görseli istock'un izniyle.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_2

*Her zaman olduğu gibi-
Staci'ye
(sen her şeyin en iyisisin)*

İÇİNDEKİLER

[*Ayrıca Patricia Cornwell*](#)
[*tarafından Başlık Sayfası*](#)
[*Telif Hakkı İthaf*](#)
[*Epigrafi*](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)

Sana korkuyu bir avuç tozda göstereceğim.

T. S. ELIOT, *Çorak Ülke*, 1922

1

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS 19

ARALIK ÇARŞAMBA

SABAH 4:02.

TELEFONUN CIZIRTISI, YAĞMURUN CAMLARI DÖVEN ACIMASIZ SESİNİ BASTIRIYOR. Baget gibi çatı. Yatakta dik oturuyorum, kim olduğunu görmek için ışıklı ekrana bakarken kalbim ürkmüş bir sincap gibi göğsümde zıplıyor.

"Naber?" Pete Marino'yu selamlarken sesimde hiçbir şey yoktu. "Bu saatte iyi olamaz."

Kurtarılmış tazı köpeğim Sock bana yaklaşıyor ve onu sakinleştirmek için elimi başına koyuyorum. Marino buradan birkaç mil ötede Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde (MIT) bulunan bir ceset hakkında konuşmaya başladığında, lambayı yakarak çekmecedен bir çağrı kağıdı ve bir kalem alıyorum.

"Atletizm sahalarının bir ucundaki çamurun içinde, Briggs Sahası denen yerde. Yaklaşık otuz dakika önce bulundu," diyor. "Muhtemelen kaybolduğu yere gidiyorum, sonra da olay yerine gideceğim. Siz oraya varana kadar olay yeri güvenlik altına alındı." Marino'nun gür sesi sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi aynı.

Buna neredeyse inanamıyorum.

"Beni neden aradığından emin değilim." Aramamalı ama sebebini biliyorum. "Teknik olarak işe dönmedim. Teknik olarak hâlâ hastayım." I

sesi yeterince kibar ve sakindi, sadece biraz boğuktu. "Luke'u arasanız iyi olur ya da ..."

"Bunun icabına bakmak isteyeceksin, Doktor. Bu bir halkla ilişkiler kabusu olacak ve bir başkasına ihtiyacınız olmadığı kesin."

Hiç vakit kaybetmeden Connecticut'ta geçirdiğim ve tüm haberlere konu olan hafta sonunu ima etti ve bunu onunla tartışmayacağım. Beni arıyor çünkü arayabiliyor ve istediği yeri araştırarak ve benden on yıl boyunca emir aldıktan sonra rollerin aniden tersine döndüğünü bilmemi sağlamak için istediğini yapacak. Yetki onda. Ben değilim. Pete Marino'ya göre dünya böyle.

"Kimin halkla ilişkiler kabusu? Halkla ilişkiler benim işim değil" diye ekliyorum.

"MIT kampüsünde bir ceset herkesin kabusudur. Bu konuda içimde kötü bir his var. İsteseydin seninle gelirdim. Tek gitmemeliydin." Yine Connecticut'tan bahsediyor ve ben duymamış gibi yapıyorum. "Gerçekten, bana sormalıydın."

"Artık benim için çalışmıyorsun. Bu yüzden sormadım." Ona söyleyeceklerim bu kadar.

"Size yaşattıkları için çok üzgünüm."

"Tüm dünyaya yaşattıkları için özür dilerim." Birkaç kez öksürüyorum ve suya uzanıyorum. "Kimliğimiz var mı?" Arkamdaki yastıkları yeniden düzenliyorum, Sock'un dar kafası kalçamı buluyor.

"Muhtemelen Gail Shipton adında yirmi iki yaşında bir yüksek lisans öğrencisi." "Nerede bir yüksek lisans öğrencisi?"

"MIT Bilgisayar Mühendisliği. Gece yarısı civarında kaybolduğu bildirildi, en son Psi Bar'da görülmüş."

Yeğenimin en sevdiği yer. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Bar MIT'nin yakınında yer alıyor ve Lucy gibi sanatçılara, fizikçilere ve bilgisayar sihirbazlarına hitap ediyor. Arada sırada o ve ortağı Janet beni Pazar brunch'ına götürüyorlar.

Beni terk eden ve daha iyi durumda olduğumu bildiğim bu adama tek önerim "biliyorum".

Keşke öyle hissetseydim.

"Görünüşe göre Gail Shipton dün öğleden sonra geç saatlerde bir kız arkadaşıyla oradaymış ve saat beş buçuk sularında Gail'in telefonunun çaldığını iddia ediyor. Daha iyi duyabilmek için dışarı çıkmış ve bir daha geri dönmemiş. Connecticut'a yalnız gitmemeliydin. En azından seni ben götürebilirdim," diyor Marino,

ve yeniden başlayabilmek için işi bırakarak neden olduğu şeyden sonra nasıl olduğumu sormayacak.

Yine polis olmuş. Sesi mutlu geliyor. Yaptığı şey hakkında ne hissettiğimin canı cehenneme. Tek bilmek istediği Connecticut. Herkesin bilmek istediği şey bu ve ben tek bir röportaj bile vermedim ve bu türden bir şey değil. Keşke bu konuyu hiç açmasaydı. Sanki arka çekmecede sakladığım iğrenç bir şey şimdi tekrar önüme geldi.

"Arkadaşı, birlikte olduğu kişinin telefonla konuşmak için dışarı çıkıp bir daha geri dönmemesinin olağandışı ya da endişe verici olduğunu düşünmedi mi?" Otomatik pilottayım, Marino'yu artık umursamamaya çalışırken işimi yapabiliyorum.

"Tek bildiğim, Gail telefonuna ya da mesajlarına cevap vermeyi bırakınca kız arkadaşı kötü bir şey olduğundan endişelenmiş." Şimdiden, ölmüş olabilecek bu kayıp kadınla ilk isim bazında bir ilişkisi var.

Şimdiden bağlanmışlar. Kancalarını davaya batırdı ve bırakmaya niyeti yok.

"Sonra gece yarısı olduğunda ve hala haber alamadığında onu bulmaya çalışmaya başladı," diyor. "Arkadaşının adı Haley Swanson."

"Haley Swanson hakkında başka ne biliyorsun ve *kız arkadaş derken neyi* kastediyorsun?"

"Bu çok ön bir görüşmeydi." Aslında söylediği şey, Haley Swanson'ın rapor ettiği şeyin muhtemelen o sırada pek ciddiye alınmadığı için pek bir şey .

"Daha önce endişelenmemiş olması seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. "Eğer Gail en son beş buçukta görüldüyse, kız arkadaşı polisi arayana kadar altı ya da yedi saat geçmiş demektir."

"Buradaki öğrencilerin nasıl olduğunu bilirsin. İçki içerler, biriyle çıkarlar, takip etmezler ya da hiçbir şeyin farkına varmazlar."

"Gail biriyle birlikte olacak tipte biri miydi?"

"Şüphelendiğim şekilde sonuçlanırsa çok soru var." "Kulağa pek bir şey bilmiyormuşuz gibi geliyor." Bunu söylerken bile Yapmamam gerektiğini biliyorum.

"Haley Swanson'la çok uzun konuşmadım." Sesi savunmacı çıkmaya başladı. "Kayıp ihbarlarını resmi olarak telefonla almıyoruz."

"O zaman onunla nasıl konuştun?"

"Önce dokuz-bir-bir'i aradı ve departmana gelip bir rapor doldurması söylendi ve bu standarttır. Gelip şahsen yaparsınız." Sesi o kadar yükseldi ki telefonumun sesini kısmak zorunda kaldım. "Bir süre sonra tekrar aradı ve beni isimle sordu. Onunla birkaç dakika konuştum ama o kadar da ciddiye almadım. Eğer çok endişelendiyse, hemen gelip raporu doldurun. Yirmi dört-yedi saat açığız."

Marino sadece birkaç haftadır Cambridge polisinde çalışıyor ve bir yabancının onu ismiyle istemesi bana neredeyse inanılmaz geliyor. Anında Haley Swanson'dan şüphelendim ama bunu söylemem bir işe yaramayacak. Marino ona işini nasıl yapacağını söylemeye çalıştığını düşünürse beni dinlemeyecektir.

"Sesi üzgün geliyor muydu?" Ben sordum.

"Pek çok insan polisi aradığında üzgün görünüyor ama bu söylediklerinin doğru olduğu anlamına . Yüz kayıp öğrenciden doksan dokuzu kayıp değildir. Bu tür çağrılar buralarda pek de nadir değildir."

"Gail Shipton'ın adresi var mı?"

"Charles Oteli'nin yakınındaki şu güzel apartman daireleri." Bana detayları verdi ve ben de yazdım.

"Çok pahalı ." Kennedy School of Government'a ve Charles Nehri'ne yakın, aslında merkezime çok da uzak olmayan zarif tuğla binalar hayal ediyorum.

"Muhtemelen ailesi faturaları ödüyordur, Ivy Leagueville'de her zamanki gibi." Marino, polisin aptal olduğunuz için size ceza keseceği Cambridge halkı hakkında tipik olarak küçümseyici konuşuyor.

"Evde olup olmadığını ve telefonuna cevap verip vermediğini kontrol eden oldu mu?" Bol bol not alıyorum, şimdi daha odaklanmış durumdayım, dikkatim başka bir trajedide, son trajedide.

Ama yatakta oturup telefonla konuşurken her şey aynen olduğu gibiydi ve gördüklerime engel olamıyordum. Cesetler ve kan. Pirinç fişek kovanları o kırmızı tuğlalı ilkokulun içinde yerlere saçılmış bozuk paralar gibi parlaktı, hepsi sanki hala oradaymışım gibi silinmez bir şekilde canlıydı.

Çoğu çocuk olan yirmi yedi otopsi ve kanlı önlüklerimi çıkarıp duşa girdiğimde az önce yaptığım şeyi düşünmeyi reddettim.

Kanal değiştirdim. Ellerimi soktuktan sonra parçalanmış insan etini görmemeyi uzun yıllar önce öğrendiğim için bölümlere ayırdım. İstedim ki

Görüntülerin olay yerinde, otopsi odasında bıraktığım yerde kalmasını ve düşüncelerimden çıkmasını istedim. Belli ki başarısız oldum. Geçtiğimiz Cumartesi gecesi eve geldiğimde ateşim vardı ve sanki kötü bir şey bana bulaşmış gibi her yerim ağrıyordu. Her zamanki engellerim aşılmıştı. Connecticut Baş Tıbbi Muayene Ofisi'ne yardım teklif etmiştim ve hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Doğru olanı yapmaya çalışmanın bir cezası vardır. Karanlık güçler bundan hoşlanmaz ve stres sizi hasta eder.

"Gail'in orada olmadığından emin olmak için oraya gittiğini iddia etti," diyor Marino, "sonra da güvenliği çağırıp dairenin içini kontrol ettirdi ama ne Gail'den ne de bardan eve döndüğüne dair bir iz vardı."

Gail Shipton'ın apartmanında çalışan insanlara tanıdık gelmesi gerektiğini, çünkü güvenliğin kapıyı herkese açmayacağını söylüyorum ve tüm bunları söylerken dikkatim yatak odasının diğer kanepenin yanında hala açılmamış FedEx paketlerinin oluşturduğu saçma dağa kayıyor. Günlerce yalnız kalmamın, çalışamayacak, yemek yapamayacak ya da evden çıkamayacak kadar hasta olmamın ve düşüncelerimle baş başa kalmaktan korkmamın neden iyi bir şey olmadığını hatırlıyorum. Dikkatimi dağıtacağım ve dağıttım da.

Marino için eski bir Harley-Davidson deri binici yeleği ve kurukafalı kemer tokası, Lucy ve Janet için Hermès kolonyası ve Jeff Deegan bilezikler ve kocam Benton için Breguet'nin artık üretmediği karbon fiber yüzölütü titanyum bir saat var. Doğum günü yarın, Noel'den beş gün önce ve onun için alışveriş yapmak çok zor ve ihtiyacı olan ya da olmayan pek bir şey yok.

Annem ve kız kardeşim için, temizlikçimiz Rosa ve çalışanlarım için, Sock için ve Lucy'nin bulldog'u ve personel şefimin kedisi için paketlenecek bir sürü hediye var. Yatakta hasta yatarken, internetten deli gibi sipariş verirken bana ne oldu bilmiyorum ve bunun için ateşimi suçlayacağım. Tipik olarak mantıklı ve çekingen Kay Scarpetta ve onun çılgın tatil harcama çılgınlığı hakkında her şeyi duyacağımdan eminim. Özellikle Lucy bunu yaşamama izin vermeyecek.

"Gail cep telefonuna, e-postalarına, mesajlarına cevap vermiyor," diye devam ediyor Marino, yağmur camlara çarpıp gürültüyle tıkırdarken. "Facebook'ta, Twitter'da ya da başka bir yerde hiçbir şey ve fiziksel eşkali ölü kadınla uyuyor ve asıl mesele de bu. Kaçırılmış, bir yerde tutulmuş, cesedi bir çarşafa sarılmış ve atılmış olabileceğini düşünüyorum. Bu şartlar altında sizi rahatsız etmezdim ama nasıl biri olduğunuzu biliyorum."

Nasıl olduğumu biliyor ve son beş gündür sanal karantinadayken kendimi MIT'ye ya da herhangi bir yere götüremem. Bunu ona ben söyledim. İnatçıyım ve eski baş müfettişimle iş yapıyorum. Evet, *eski*, sanırım.

"Nasıl hissediyorsun? Sana grip aşısı olmamanı söylemiştim. Muhtemelen bu yüzden hastalandın" diyor.

"Ölü bir virüsten hasta olamazsınız."

"Grip aşısı olduğum iki seferde de yakalandım, köpek gibi hastaydım. Daha iyi olduğuna sevindim." Marino umursuyormuş gibi yapıyor çünkü benim için bir amacı var.

"Sanırım her şey göreceli. Daha iyi olabilirdim. Daha kötü de olabilirdim." "Başka bir deyişle, bana kızgınsın. Biz de bunu masa."

"Sağlığım hakkında konuşuyordum."

Kızgın olduğumu söylemek şu anda hissettiklerimi önemsizleştirmek olur. Marino işi bırakmasının benim hakkımda, Massachusetts adli tabibi ve Cambridge Adli Tıp Merkezi'nin (CFC) müdürü hakkında ne söyleyebileceğini düşünmemiş gibi görünüyor. Son on yıldır benim soruşturmalarımın başındaydı ve aniden profesyonel olarak beni boşadı. Özellikle polislerin ne diyeceğini ya da zaten dediklerini tahmin edebiliyorum.

Olay yerlerinde, ofisimde, otopsi odasında ve tanık kürsüsünde şüpheye düşeceğimi tahmin ediyorum. Aslında bunların hiçbirisi benimle ilgili değilken ikinci kez sorgulanacağımı hayal ediyorum. Her şey Marino ve onu tanıdığımdan beri yaşadığı orta yaş kriziyle ilgili. Açık konuşalım, eğer patavatsız olsaydım, Pete Marino'nun New Jersey'nin kötü bir bölgesinde alkolik bir baba ve zayıf, itaatkâr bir annenin çocuğu olarak doğduğu günden beri özgüven eksikliği ve kimlik karmaşası yaşadığını tüm dünyaya söyledim.

Ben onun ulaşamayacağı bir kadını ve cezalandırdığı kişiyim, muhtemelen hayatının aşkı ve kesinlikle en iyi arkadaşım. Evde grip olduğumu bildiği bu saatte beni araması ne adil ne de mantıklı, o kadar hastayım ki bir ara öleceğimden endişelendim ve aklımdan geçmeye başladı, *işte bu, nasıl bir şey.*

2

ATEŞLİ BİR AYDINLANMA SIRASINDA HER ŞEYİN ANLAMINI GÖRDÜM, HAYATIN Evrendeki tüm maddeleri oluşturan Tanrı parçacıklarının çarpışması ve bunun mutlak tersi olan ölüm. Ateşim 103.8'e çıktığında her şey daha da netleşti, yatağımın kapüşonlu adam tarafından basit ve etkili bir şekilde açıklandı.

Keşke söylediklerini yazsaydım, doğanın kütle vermesinin ve ölümün kütleyi almasının zor formülünü, Büyük Patlama'dan bu yana tüm yaratılışın çürüme ürünleriyle ölçüldüğünü. Pas, kir, hastalık, delilik, kaos, yozlaşma, yalan, çürüme, harabe, dökülen hücreler, ölü hücreler, körelme, kokuşma, ter, atık, tozdan toza, atom altı düzeyde etkileşime girip yeni kütle yaratıyor ve bu sonsuza kadar devam ediyor. Yüzünü göremiyordum ama benimle bilimsel ve şiirsel bir şekilde konuşurken, ısı vermeyen bir ateşle aydınlatılırken yüzünün etkileyici ve nazik olduğunu biliyordum.

Şaşırtıcı berraklık anlarında, yasak meyveden ve ilk günahıtan, ışığa yürümekten ve altın döşeli sokaklardan, dünya dışı varlıklardan, auralardan, hayaletlerden, cennetten, cehennemden ve reenkarnasyondan, iyileşmekten ya da ölümden dirilmekten, kuzgun, kedi, kambur ya da melek olarak geri dönmekten bahsederken ne demek istediğimizi anladım. Kesinliği ve prizmatik güzelliği içinde kristal gibi bir geri dönüşüm bana açıklandı. Merhametli, adil ve komik olan Yüce Fizikçi Tanrı'nın planı. Yaratıcı olan. Hepimiz olan.

Gördüm ve biliyordum. Mükemmel Gerçeğe sahiptim. Sonra hayat kendini yeniden gösterdi, Gerçeği altımdan çekti ve ben hala buradayım, yerçekimi tarafından aşağı çekildim. Bir hafıza kaybı. Sonunda neyi açıklayabildiğimi hatırlayamıyorum ya da paylaşamıyorum.

Ölüleriyle ilgilendikten sonra harap olmuş insanlar. Sordukları sorulara cevap verdiğimde en iyi ihtimalle klinik oluyorum, hep aynı sorular.

Neden? Neden mi? Neden! Neden!

Biri nasıl böyle bir şey yapabilir?

Hiçbir zaman iyi bir açıklamam olmadı. Ama bir tane var ve ben bunu kısa bir süre için biliyordum. Her zaman söylemek istediğim şey dilimin ucundaydı, sonra kendime geldim ve bildiklerimin yerini az önce yaptığım iş aldı. Kimsenin görmemesi gereken, düşünülemez görüntüler. Tatil için süslenmiş ilan panolarıyla kaplı bir koridorda kan ve pirinç. Ve sonra o sınıfın içinde. Kurtaramadığım çocuklar. Teselli edemediğim aileler. Veremediğim güvenceler.

Acı çektiler mi?

Ne kadar çabuk olabilirdi?

Kendime *bunu yapanın grip* olduğunu söylüyorum. Görmediğim ve başa çıkamayacağım hiçbir şey yok ve öfkenin, içimdeki uyuyan ejderhanın kıpırdadığını hissediyorum.

"Güven bana, bu işle başka birinin ilgilenmesini istemezsin. Berbat edilen tek bir şey bile olamaz," diye ısrar ediyor Marino ve kendime karşı dürüst olursam, onun sesini duyduğuma memnun oluyorum.

Az önce yaptığım gibi onun arkadaşlığını özlemek istemiyorum. Akıl almaz ölçekte çılgın bir medya karnavalına götürebileceğim başka kimse yoktu, sokaklar kilometrelerce TV minibüsleri, prodüksiyon kamyonları ve direğe monte edilmiş uydularla doluydu, helikopterlerin gümbürtüsü sanki bir film çekiliyormuş gibi aralıksızdı.

Atışlar yakın mesafeden miydi?

Yine öfke ve onu, içimdeki ejderhayı uyandırmaya gücüm yetmiyor. Marino'nun yanımda olmaması daha iyiydi. İçimden gelmedi. Onun neyle başa çıkabileceğini biliyorum ve duyamayacağım kadar yoğun titreşimlerle kırılan cam gibi paramparça olurdu.

"Sana söyleyebileceğim tek şey bu konuda içimde bir his olduğu, Doktor," diyor tanıdık sesi ama sesi farklı, daha güçlü ve kendinden daha emin. "Dışarıda hasta bir yeni başlıyor. Belki de az önce olanlardan bir fikir edinmiştir."

"Newtown, Connecticut'ta olanlardan mı?" Böyle bir sonuca nasıl varabildiğini anlamıyorum ve bu konuyu gündeme getirmeyi bırakması gerekiyor.

"İşler böyle yürüyor," diyor. "Hasta herifin biri, dikkat çekmek için bir sinema salonunu ya da okulu vuran başka bir hasta heriften bu fikri alıyor."

Onu bu havada Cambridge'in karanlık sokaklarında araba kullanırken hayal ediyorum. Emniyet kemerini takmadığına hiç şüphe yok ve şimdi ona yeniden polis olduğunu söylemem boşa nefes tüketmek olur. Eski kötü alışkanlıklarına ne kadar çabuk dönüyor.

"Vurulmadı, değil mi?" Uygunsuz ve berbat bir konuyu rayından çıkarmak için ona dikkatle soruyorum. "Onun bir cinayet olduğundan bile emin değilsin, öyle değil mi?"

"Vurulmuş gibi görünmüyor," diye doğruluyor Marino.

"Bunu Connecticut'ta olanlarla kıyaslayarak işleri karıştırmayalım."

"Pisliklerin medya tarafından ödüllendirilmesinden bıktım usandım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor ve tekrar yaşanma olasılığını arttırıyor. İsimlerini açıklamamalı ve onları isimsiz bir mezara gömmeliyiz."

"Elimizdeki davaya odaklanalım. Belirgin yaraları olup olmadığını biliyor muyuz?"

"İlk bakışta bir şey yok," diyor. "Ama kendini bir çarşafa sarıp iki çıplak ayağıyla oraya yağmur ve çamurda yatıp ölmediği kesin."

Marino'nun adli tabip yardımcım Luke Zenner'ı ya da CFC'deki adli patologlarımı atlaması, benim en nitelikli kişi olmamla ilgili değil. Marino'nun eski hayatına geri dönmesi ve böylece ilk tanıştığımızda olduğu kişi olabilmesiyle ilgili. Artık benim için çalışmıyor. Emir verdiğinde beni çağırabiliyor. O böyle düşünüyor ve bunu bana sık sık hatırlatacak.

"Yani, eğer gerçekten kendini iyi hissetmiyorsan ..." diye söze başladı ve bir meydan okuma ya da belki de beni kışkırtma gibi geldi.

Bilmiyorum. Şu anda herhangi bir şeyi nasıl yargılayabilirim? Yorgunum ve açlıktan ölüyorum. Tereyağlı ve iri çekilmiş karabiberli haşlanmış yumurtayı, fırından yeni çıkmış sıcak ekmeği ve espressoyu düşünmeden edemiyorum. Soğuk bir bardak taze sıkılmış kan portakalı suyu için adam öldürebilirim.

"Hayır, hayır, en kötüsü geride kaldı." Komodinin üzerindeki su şişesine uzandım. "Kendimi toparlamama izin ver." Büyük bir yudum almanın ötesine geçmiyorum, susuzluk artık bastırılamaz değil, dudaklarım ve dilim artık kağıt kadar kuru değil. "Yatmadan önce öksürük şurubu içtim. Kodein."

"Şanslısın."

"Biraz halsizim ama iyiyim. Araba kullanmak benim için iyi bir fikir değil, özellikle de bu havada. Onu kim buldu?"

Belki de bunu bana zaten söylemiştir. Elimin tersiyle alnıma bastırıyorum. Ateş yok. Gerçekten eminim, sadece Advil bastırmıyor.

"MIT'den bir kız ve Harvard'dan bir adam randevuya çıktılar ve yurt odasında biraz mahremiyet bulmaya karar verdiler. Simmons Hall'u biliyor musun? MIT beyzbol ve rugby sahalarının diğer tarafında, LEGO'lardan inşa edilmiş gibi görünen devasa bina" diyor Marino.

sonuna kadar açılmış bir polis telsizi olduğunu söyleyebilirim. Eminim kendi tarzındadır. Kemerinde bir dedektif rozetiyle silahlı ve tehlikeli, ışıklar, siren ve Tanrı bilir başka nelerle donatılmış plakasız bir polis aracı kullanıyor. Eskiden polisken, Harley'lerine yaptığı gibi polis araçlarını da süslerdi.

Geçmişimden gelen Marino, dedektif Marino, "İlk başta tarlanın uzak ucunda, tarlayı otoparktan ayıran çitin içinde çamurda yatan toga giymiş manken olduğunu düşündükleri şeyi fark ettiler," diyor. "Daha yakından bakmak için açık kapıdan içeri girmişler ve bunun bir çarşafa sarılmış, altında hiçbir şey olmayan bir kadın olduğunu ve nefes almadığını fark ettiklerinde dokuz-bir-bir'i aramışlar."

"Ceset çıplak mı?" sormak istediğim, rahatsız edilip edilmediği ve kim tarafından rahatsız edildiği.

"Ona dokunmadıklarını iddia ediyorlar. Çarşaf sıırıslıklam ve bence çıplak olduğu çok açık. Machado onlarla konuştu ve kızın başına gelenlerle hiçbir ilgileri olmadığından emin olduğunu söyledi ama DNA testi yapacağız, geçmişlerini araştıracağız, her şeyi yapacağız."

Cambridge dedektifi Sil Machado'nun kadının aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünden şüphelendiğini söylüyor. Marino, "Bu da geçen günkü tuhaf intiharla ilgili olabilir," diye ekliyor. "Bildiğiniz gibi sokaklarda bazı kötü şeyler var ve buralarda büyük sorunlara neden oluyor."

"Hangi intihar?" Ne yazık ki ben şehir dışında ve hastayken birkaç oldu.

"Cambridge'deki apartmanın çatısından atlayan ve insanlar içeride egzersiz yaparken birinci kattaki sağlık kulübünün camlarını kıran moda tasarımcısı kadın," diyor. "Sanki bir spagetti bombası patlamış gibi görünüyordu. Her neyse, bağlantılı olabileceğini düşünüyorlar."

"Nedenini bilmiyorum."

"Uyuşturucu ya da bulaştığı kötü bir şey olabileceğini düşünüyorlar."

"Kim *onlar*?" Elbette intihara teşebbüs etmedim ve yatağın yanında yerde yığılı duran çantalara uzandım.

"Machado. Ayrıca çavuşu, teğmeni," diyor Marino. "Zincirleme olarak müfettişlere ve komisere kadar gitti."

Yatağın üzerine dosyalar koydum, en az bir düzine klasör olmalı, ölüm raporlarının çıktıları ve personel şefim Bryce Clark'ın her gün benim için güneşlenme alanına bıraktığı fotoğrafların yanı sıra alma nezaketinde bulunduğu erzaklar.

"Endişemiz gerçekten kötü metamfetamin ya da tasarımcı malı, başka bir deyişle banyo tuzlarının son versiyonlarından biri olabileceği yönünde. Belki de intihar eden kadının kullandığı şeydir," diyor Marino. "Bir teoriye göre Gail Shipton, eğer ölen oysa, gerçekten kötü uyuşturucu kullanan biriyle birlikteydi ve aşırı dozdan öldü, o da cesedini attı."

"Teoriniz bu mu?"

"Kesinlikle hayır. Eğer bir ceset atıyorsanız, neden bunu insanları şok etmek için sergiliyormuş gibi lanet bir üniversite oyun alanında yapıyorsunuz? Demek istediğim bu, bugünlerde dikkat etmemiz gereken en büyük tehdit bu. Yeterince sansasyonel bir şey yaparsanız tüm haberlerde yer alır ve Birleşik Devletler başkanının dikkatini çeker. Bence cesedi Briggs Field'a kim attıysa bu bir kuş. Bunu dikkat çekmek, çıkmak için yapıyor."

"Bu bir parçası olabilir ama muhtemelen tamamı değil."

"Machado'nun bana gönderdiği birkaç fotoğrafı sana gönderiyorum." Marino'nun derin sesi kulağımda devam ediyor, sert bir ses, kaba, saldırgan bir ses.

"Araba kullanırken mesaj atmamalısın." iPad'ime uzandım.

"Evet, o zaman kendime ceza yazacağım."

"Cesedin bulunduğu yere nasıl geldiğine dair herhangi bir sürüklenme izi ya da başka bir belirti var mı?"

"Fotoğraflarda gerçekten çamurlu olduğunu görebilirsiniz ve ne yazık ki herhangi bir sürüklenme izi ya da ayak izi muhtemelen yağmur nedeniyle büyük ölçüde silinmiştir. Ama henüz oraya gidip kendim bakmadım."

Az önce e-postayla gönderdiği fotoğrafları açıyorum ve Briggs Field'ın çitlerinin içindeki ıslanmış çimenleri ve kırmızı çamuru not ediyorum, sonra beyaza sarılmış ölü kadına yakınlaşıyorum. İnce, sırtüstü yatmış, uzun ıslak kahverengi saçları, hafifçe sola eğilmiş ve yağmurdan sırlanmış genç ve güzel bir yüzün etrafına düzgünce dizilmiş. Kumaş, göğsünün üst kısmına bir banyo çarşafı gibi sarılmış, tıpkı insanların kaplıcada uzanırken sarındıkları büyük havlular gibi.

Benton'ın birkaç hafta önce büyük bir risk alarak bana gönderdiği mektubun benzerliği karşısında irkildim. FBI'dan yetki almadan Washington'da üzerinde çalıştığı cinayetlerle ilgili fikrimi sormuştu. Ama o kadınların başlarında plastik torbalar vardı, bunda ise yok. Boyunlarında özel tasarım koli bandı ve bir fiyonk vardı ve bu katile özgü bir model ve burada yok.

Cinayete kurban gittiğini bile bilmiyoruz, diye hatırlatıyorum kendime, aniden ölmüşse ve paniğe kapılan bir arkadaşı onu bir çarşafa, belki de bir yatakhaneden alınmış bir çarşafa sarıp dışarıda bırakmışsa ve hemen bulunmuşsa şaşırmamalıyım.

"Birinin arabasını çitlerin yakınındaki otoparka çektiğinden, kapıyı açtığından ve onu sürükleyerek ya da taşıyarak içeri soktuğundan şüpheleniyorum," devam ediyor Marino, ben iPad'imdeki görüntüye bakarken, ulaşamayacağım bir düzeyde, derin sezgisel bir yerde bundan rahatsız oluyorum ve hissettiklerimi mantıkla açıklamaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve bu konuda ona tek bir kelime bile söyleyemiyorum.

FBI ne yaptığını, gizli bilgileri karısıyla paylaştığını bilseydi Benton kovulurdu. Yetki alanı federal davaları da kapsayan bir uzman olmamın bir önemi yok ve zaten bana danışılması mantıklı olurdu. Genelde danışılır ama nedense bana danışılmadı. Patronu Ed Granby'nin bana pek ihtiyacı yok ve Benton'ın yetkilerini elinden alıp onu göndermekten büyük zevk duyacaktır.

"O kapı kilitli değildi," diyor Marino. "Onu bulan çift, oraya vardıklarında kapının kapalı olduğunu ama kilitli olmadığını söyledi. Kapıların geri kalanı zincirler ve asma kilitlerle korunuyor, böylece mesai saatleri dışında kimse içeri giremiyor.

Bundan kim sorumluydu ya kilitli olmadığını biliyordu ya da cıvata kesici kullanıyordu ya da anahtarı vardı."

"Ceset kasıtlı olarak poz vermiş." Kronik bir baş ağrısının hayalet ağrısı başımı ağırlaştırıyor. "Sırt üstü, bacakları bitişik ve düz, bir kolu zarifçe karnına yaslanmış, diğeri uzatılmış, bileği bir dansçı gibi dramatik bir şekilde bükülmüş ya da bir bayılma koltuğunda bayılmış gibi. Hiçbir şey dağınık değil, çarşaf etrafına özenle serilmiş.

Aslında bunun bir çarşaf olduğundan emin değilim."

Görüntü bozulmaya başlamadan önce olabildiğince yakınlaştırıyorum.

"Her beyaz bir bez. Konumlanışı ritüelistik, sembolik."

Bundan eminim ve karnımdaki çarpıntı korkudan kaynaklanıyor.

Ya aynı şeyse? Ya buradaysa? Kendime hatırlatırım ki D.C. davaları aklımda taze çünkü Benton'ın şu anda evde olmamasının nedeni onlar ve olay yeri fotoğraflarını, otopsi ve laboratuvar raporlarını incelememin üzerinden çok zaman geçmedi. Beyaz bir beze sarılmış, mütevazı ve oldukça durgun bir şekilde konumlandırılmış bir ceset hiçbir şekilde bu vakanın diğerleriyle bağlantılı olduğunu göstermez, diye kendime tekrar tekrar söylüyorum.

"öyle bırakılmış," diyor Marino, "çünkü bunu yapan hasta herif için bir anlamı var."

"Birisi cesedi görünmeden nasıl dışarı çıkarabilir?" Dikkatimi ait olduğu yere odaklıyorum. "MIT apartmanlarının ve yurtlarının kalbindeki bir oyun alanında mı? Bölgeyi tanıyan biriyle, muhtemelen başka bir öğrenciyle, bir çalışanla, o civarda yaşayan ya da çalışan biriyle karşı karşıya olabileceğimiz fikriyle başlayın."

"Atıldığı yer geceleri aydınlatılmıyor," diyor. "Kapalı tenis kortlarının arkasında, büyük beyaz baloncuğu biliyorsun, sonra atletizm sahaları. Seni otuz, kırk dakika içinde alırım. Şimdi Psi Bar'a yanaşıyorum. Kapalı tabii ki. Kimseden iz yok, ışıklar yanmıyor. Dışarıda telefonunu kullanmış olabileceği yerlere bir göz atacağım, sonra da sizin eve gideceğim."

"Yalnızsın," diye
varsayıyorum. "10-4."
"Dikkatli olun, lütfen."

- - -

YATAĞIMDA OTURUYORUM ve tanınmış bir transandantalist tarafından inşa edilen on dokuzuncu yüzyıldan kalma evimizin ana süitinde dosyaları karıştırıyorum.

Marino'nun bahsettiği intihardan başlıyorum. Üç gün önce, 16 Aralık Pazar günü, yirmi altı yaşındaki Sakura Yamagata on dokuz katlı Cambridge apartmanının çatısından atladı ve ölüm nedeni böyle şiddetli bir olayda beklediğim gibi. Çoklu künt travmatik yaralanmalar, beyni kafatası boşluğundan ayrılmış. Kalbi, karaciğeri, dalağı ve akciğerleri parçalanmış. Yüz kemikleri, kaburgaları, kolları, bacakları ve leğen kemiği geniş ölçüde kırılmış.

Birçoğu spor kıyafetleri giymiş ve soğuğa karşı kendilerine sarılmış şaşkın insanların ve takım elbiseli, kravatlı, kır saçlı seçkin bir adamın yer aldığı 8' 10'luk sahne fotoğraflarını sıralıyorum

Yenilmiş ve sersemlemiş. Fotoğraflardan birinde Marino'nun yanındadır, Marino işaret edip konuşmaktadır; bir diğerinde ise kır saçlı adam cesedin yanına çömelmiş, başı eğik, trajik ve yüzünde aynı mağlup ifadeyle durmaktadır.

Sakura Yamagata ile bir ilişkisi olduğu çok açık ve birinci kattaki spor salonunu kullanan insanların, cesedin tam olarak çarptığı anda dışarı bakarken verdikleri korkulu tepkiyi hayal edebiliyorum. Dava dosyasında yer alan bir haberde bir tanığın tarif ettiği gibi, ağır bir kum torbası gibi sert bir şekilde çarptı. Doku ve kan cam pencerelere sıçramış, dişler ve parçalanmış parçalar çarpma yerinden elli metre kadar uzağa dağılmıştı. Baş ve yüzü tanınmayacak derecede hasar görmüştü.

Bu tür ağır sakatlayıcı ölümleri psikozla ya da uyuşturucu etkisiyle ilişkilendiriyorum ve ayrıntılı polis raporunun sayfalarını karıştırırken, Marino'nun adını ve kimlik numarasını görmenin ne kadar garip hissettirdiğini fark ettim.

Raporlama Memuru, Marino, P.R. (D33).

On yıl önce Richmond Polis Departmanından ayrıldığından beri onun tarafından yazılmış bir polis anlatısı görmemiştim ve geçtiğimiz Pazar öğleden sonra Memorial Drive'daki Cambridge lüks yüksek binasında meydana gelen olayla ilgili açıklamasını okudum.

. . . Olay meydana geldikten sonra yukarıdaki adrese gittim ve Dr. Franz Schoenberg ile görüştüm. Kendisi bana Cambridge'de muayenehanesi olan bir psikiyatrist olduğunu ve moda tasarımcısı Sakura Yamagata'nın hastası olduğunu söyledi. Olay günü saat 15:56'da kendisine mesaj atarak apartmanının çatısından "Paris'e uçuş" niyetini belirtmiş.

Saat 16:18 sularında Dr. Schoenberg kadının adresine varmış ve arka kapıdan çatı katına çıkarılmıştır. Bana onu çıplak bir şekilde, çıkıntısız alçak bir korkuluğun diğer tarafında, sırtı kendisine dönük ve kollarını iki yana açmış bir şekilde dururken gördüğünü ifade etmiştir. Bir keresinde ona seslenerek, "Suki, ben buradayım. Her şey yoluna girecek." Kadının cevap vermediğini ya da onu duyduğuna dair herhangi bir işaretle bulunmadığını belirtmiştir. Kasıtlı bir kuğu dalışı olarak tanımladığı bir şekilde hemen öne doğru düştü.

LUKE ZENNER otopsisini yaptı ve uygun doku ve sıvıları toksikoloji laboratuvarına gönderdi. Kalp, akciğer, karaciğer, pankreas, kan . . .

Sock'un zayıf, kırçilli vücudunu okşuyorum, nefes aldıkça kaburgalarının hafifçe inip kalktığını hissediyorum ve sanki Marino'yla konuşmak tüm gücümü almış gibi aniden yeniden bitkin düşüyorum. Uyanık kalmaya çabalayarak fotoğraflara tekrar göz gezdiriyorum, Dr. Franz Schoenberg olduğundan şüphelendiğim gri saçlı adamla olanları arıyorum. Bu yüzden polis cesedin yanına yaklaşmasına izin verdi. Bu yüzden Marino'nun yanında ve hastanının çatıdan atlayışını izlemeyi hayal edemiyorum. Bir insan bunu nasıl atlatabilir? Psikiyatristle bir yerlerde karşılaşmış olabilir miyim diye düşünerek düşüncelerimi yokluyorum.

Sanırım *bunu atlatamazsın. Bazı şeyleri asla atlatamazsınız, asla, yapamazsınız ...*

Kötü uyuşturucular, Marino'nun bana önerdiği şeyi hatırlıyorum. Tasarımcılar, banyo tuzları geçtiğimiz yıl Massachusetts'i fena vurdu ve bunlarla ilgili bir dizi tuhaf intihar ve kaza yaşadık. Cinayetler ve mala karşı işlenen suçlarda da genel olarak endişe verici bir artış oldu, özellikle de Boston bölgesinde Section 8 konutlarının ya da polisin deyimiyle projelerin olduğu yerlerde. Uyuşturucu ticareti yapan insanlar, çete üyeleri ucuza başlarını sokacak güzel bir çatıya sahip oluyorlar ve mahalleyi yıkıp etraflarına zarar veriyorlar. Ofis e-postama girerken yapılması gerekenlerin zihnimdeki listesini gözden geçiriyorum. Toksikolojiye Sakura Yamagata vakasındaki analizleri hızlandırmalarını ve uyarıcı madde taraması yapmalarını bildiriyorum.

Mephedrone, methylenedioxyprovalerone veya MDPV ve methylone. Luke halüsinojenleri dahil etmeyi düşünmemiş ve onlar için de test yapmalıyız. LSD, methylergometrine, ergotamine . . .

Düşüncelerim sürükleniyor ve odaklanıyor.

Ergot alkaloidleri, ergotoksikoz veya Aziz Anthony Ateşi olarak da bilinen ergotizme neden olabilir ve bazılarının Salem cadılık davalarına yol açmış olabileceğine inandığı büyülenmeye benzeyen semptomlara neden olabilir. Konvülsiyonlar, spazmlar, mani, psikoz ...

Yağmur çatıya ve pencerelere sıçrarken görüşüm bulanıklaşıyor ve netleşiyor, başım sallanıyor ve sarsılıyor. Marino'ya cesedi yağmurdan korumak için birinin su geçirmez bir muşamba ya da plastik levhalardan bir çadır yapmasını sağlamasını söylemeliydim.

meraklıların gözlerinden korumak için. Beni de korumak için. Dışarıda olmama, ıslanmama, üşümeme, medya tarafından filme alınmama gerek yok.

Televizyon ve prodüksiyon kamyonları her yerdeydi ve tüm panjurların çekili olduğundan emin olduk. Koyu kahverengi halı. Çürümeye başladığında kokusunu alabildiğim koyu pıhtılaşmış kanın kalın tabakaları. Odanın içinde dolaşırken ayakkabılarımın altı yapış yapıştı. Çok fazla kan vardı ve kana basmamak, olay yerini düzgün bir şekilde incelemek için çok uğraştım. Sanki bir önemi varmış gibi.

Ama cezalandıracak kimse yok ve hiçbir ceza yeterli olmaz. Ve ben sessizce yastıklara yaslanıp oturuyorum, öfkem karanlık yerine sıkışmış, kıpırtısız, sitrin gözlerle dışarı bakıyor. Güçlü şeklini görüyorum ve yatağımın ayak ucunda ağırlığını hissediyorum.

Marino cesedin korunduğundan emin olacak.

Öfke ağır bir şekilde yer değiştirir. Sağanak yağışın sesi ve ritmi fortissimo'dan pianissimo'ya değişir. . .

Marino ne biliyor.

Adagio'dan furioso'ya füğ ...

3

ON YIL ÖNCE RICHMOND, VIRGINIA

ŞİDDETLİ BİR YAĞMUR GARAJ YOLUNA SIÇRADI, GRANİT DÖŞEME TAŞLARINI VE ağaçları savuruyor, yaz fırtınası terk ettiğim şehrin üzerinde öfkeli bir gökyüzünü dövüyor.

Garajımın içinde ter içinde, biraz çekingen, biraz da alkolün etkisiyle tuhaf bir halde bir koli bandı şeridi kesiyorum. Richmond Polis Dedektifi Pete Marino beni sarhoş etmeye çalışıyor, zayıf olduğumda beni yenmek için.

Belki de seninle seks yapıp bu işi bitirmeliyim.

Kutuları Sharpie ile işaretleyerek, Richmond'daki evimin, geri kazanılmış ahşap ve taştan inşa ettiğim, uzun ömürlü bir rüya olması gereken alanlarını belirliyorum: "Oturma odası, ebeveyn banyosu, misafir odası, mutfak, kiler, çamaşır odası, ofis ..." Diğer tarafın ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadan, diğer tarafın işini kolaylaştıracak her şeyi yaptım.

"Tanrım, taşınmaktan nefret ediyorum." Bant dağıtıcısını bir kutunun üzerinde gezdiriyorum ve kumaş yırtılıyormuş gibi ses çıkıyor.

"O zaman neden her zaman yapıyorsun?" Marino agresif bir şekilde flört ediyor ve şu anda ona izin veriyorum.

"Her zaman mı?" Saçmalığına yüksek sesle gülüyorum.

"Ve aynı lanet şehirde. Bir mahalleden diğerine." Omuz silkiyor, ikimize de gerçekten neler olup bittiğinden habersiz. "Kim takip edebilir ki?"

"İyi bir sebep olmadan hareket etmem." Avukat gibi .

Ben bir avukatım. Doktorum. Bir şefim.

"Koş, kadar hızlı koş." Marino'nun kan çanağına dönmüş gözleri beni duygusal tahtasına sabitliyor.

Ben bir kelebeğim. Kırmızı benekli bir mor. Bir kaplan kırlangıçkuyruk. Bir luna güvesi.

Eğer sana izin veririm, kanatlarımın rengini bozacaksın. Artık istemediğin bir ödül olacağım. Arkadaşım ol. Bu neden yeterli değil?

Başka bir kutunun kapağını kapatıyorum, açık garaj kapımın dışındaki sağanak yağmurla rahatlıyorum, içeri sis giriyor, yüzde yüz nem, buharlı, damlayan. Derin, sıcak bir banyo gibi. Anne karnında olmak gibi. Sıcak bir bedenim benimkine sarılması, sıcak sıvıların tenimin üzerinde ve hüznü yalnız yerlerin derinliklerinde değiş tokuş edilmesi gibi. Marino katlanır sandalyesinden, yırtık eşofman altı ve atletleriyle, iri yüzü şehvetten, ahlaksızlıktan ve biradan kızarmış halde bakarken, beni kucaklayacak, nemli giysilerimin yapışması gibi yakın tutacak ısıya ve neme ihtiyacım var.

Uğraşmak zorunda kalacağım bir sonraki zorba dedektifi merak ve o her kimse onu istemiyorum. Eğitmem, katlanmam, saygı duymam, nefret etmem, bıkmam, yalnız kalmam ve kendimce sevmem gereken biri. Bir kadın olabilir, kendime hatırlatıyorum. Yeni adli tıp başmüfettişiyle suç ortağı olacağını varsayan, kim bilir neyi varsayan sert bir kadın müfettiş.

Her ölüm mahallinde ve otopside ortaya çıkan, ofisimde beliren ve Marino'nun yaptığı gibi kamyonetiyle ya da motosikletiyle kükreyerek gelen kurt gibi bir kadın dedektif hayal ediyorum. Kolsuz kot pantolon giyen, dövme, bronz tenli ve beni iliklerime kadar yemek isteyen bir kadın.

Mantıksız ve adaletsiz, bağınaz ve cahil davranıyorum. Lucy istediği kadınlara karşı rekabetçi ve kontrolcü değil. Dövmesi ya da paçavrası yok. O öyle biri değil. İstediklerini elde etmek için bir avcı olmasına gerek yok.

Bu takıntılı, rahatsız edici düşüncelere dayanamıyorum. Ne oldu ki?

Keder, karnımdaki ve göğsümdeki içi boş organları neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar kavıyor. Ayrılmak üzere olduğum şey beni bunaltıyor, aslında bu ev, Richmond ya da Virginia değil. Benton gitti, beş yıl önce öldürüldü. Ama burada kaldığım sürece onu bu odalarda, sürdüğüm yollarda, boğucu yaz günlerinde ve kışın çiğ, kasvetli olanlarında hissediyorum, sanki beni izliyor, benden ve varlığımın her nüansından haberdar.

Onu havanın ve kokuların değişiminde hissediyorum ve ulaşamayacağım bir yerden gelen bir ses onun olmadığını söylerken ruh halim haline gelen gölgelerde hissediyorum.

Öldü. Geri dönüyor. Gerçek olmayan bir kabus. Uyanacağım ve o tam burada olacak, ela gözleri benimkilere kilitlenmiş, uzun sivri parmakları bana dokunuyor olacak.

Onun sıcaklığını, tenini, kaslarının ve kemiklerinin mükemmel şeklini hissedeceğim, beni tutarken o kadar tanınabilir olacak ve hiç olmadığım kadar canlı olacağım.

O zaman benden daha fazla parçanın santim santim, hücre hücre solacağı varoluşsal ölü bir yere taşınmak zorunda kalmayacağım ve arazimin, kanalın ve demiryolu raylarının ötesindeki sık ormanları hayal ediyorum. Setin aşağısında James Nehri'nin kayalık bir uzantısı, Lockgreen'in arka tarafında şehrin zamansız bir parçası, mahremiyet ve güvenliğe önem veren paralı kişilerin yaşadığı çağdaş evlerden oluşan bir yerleşim bölgesi var.

Neredeyse hiç görmediğim komşular. Paslanmaz çelik masalarındaki son trajediler hakkında beni asla sorgulamayan ayrıcalıklı insanlar. Ben Miami'den bir İtalyan'ım, bir yabancıyım. Richmond'un Batı Yakası'nın eski muhafızları benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar. El sallamıyorlar. Merhaba demek için durmuyorlar. Evime periliymiş gibi bakıyorlar.

Sokaklarımda tek başıma yürüdüm, ormandan kanala, paslı demiryolu raylarına ve geniş sığ kayalık suya çıktım, İç Savaşı ve ondan yüzyıllar önce nehrin aşağısındaki Jamestown'daki ilk kalıcı İngiliz yerleşimi olan koloniyi hayal ettim. Etrafım ölümlü çevriliyken, geçmişin mevcut olması, hiç bitmeyen başlangıçlar, her şeyin bir nedeni ve amacı olduğuna ve hepsinin en iyiye dönüştüğüne olan inancım beni rahatlatı.

Her şey nasıl bu hale gelebildi?

Bir kutuyu daha bantlıyorum ve Benton'ın ölümünü hissediyorum, nemli hava kıpırdarken ensemden nemli bir nefes. Boşum, boşluktan dayanılmaz bir şekilde yoksunum. Yağmur için minnettarım, yağmurun ağır ve dolu sesi için.

"Ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun." Marino bana bakıyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Ter gözlerimi yakıyor. Burası cehennem gibi sıcak."

"Şu lanet kapıyı kapatıp havayı açabilirsin."

"Yağmuru duymak istiyorum."

"Ne için?"

"Şu anda olduğu gibi bu yerde bir daha asla duyamayacağım."

"İsa. Yağmur yağmurdur." Açık garaj kapısından dışarı bakıyor, sanki yağmur alışılmadık, daha önce görmediği türden bir yağmurmuş gibi. Çok düşündüğünde yaptığı gibi kaşlarını çatıyor, alt dudağını içine çekip ağır çenesini ovuştururken bronz alnı çatılıyor.

Sert ve heybetli, iri yarı ve saldırgan, kötü alışkanlıkları hayatının erken dönemlerinde onu ele geçirmeden önce neredeyse yakışıklı. Koyu renk saçları ağarmış ve erken kelleştiğini kabul etmediği gibi kabul etmeyeceği bir tarakla bir tarafa doğru kaymış.

Boyu 1.80'in üzerinde, geniş ve iri kemikli; kolları ve bacakları şu anda olduğu gibi çıplak olduğunda, birini öldürmek için silaha ihtiyaç duymayan eski bir Altın Eldiven boksörü olduğunu hatırlıyorum.

"Neden istifa etmeyi teklif etmek zorunda kaldığını bilmiyorum." Gözlerini kırpmadan cesurca bana bakıyor. "Yerine birini bulmaları için o şerefsizlere zaman kazandırmak amacıyla bir yıldan daha uzun bir süre ortalıkta dolanmak için. Bu aptalcaydı. Hiçbir şey teklif etmemeliydin. Siktir et onları."

"Dürüst olalım, kovuldum. Valiyi utandırdığınız için istifa etmeye gönüllü olduğunuzda bu şekilde tercüme edilir." Şimdi daha sakinim, aynı eski cümleleri tekrarlıyorum.

"Valiyi ilk kez kızdırmıyorsun." "Muhtemelen son da olmayacak."

"Çünkü ne zaman bırakacağını bilmiyorsun." "Sanırım az önce yaptım."

Her hareketimi sanki silahına davranacak bir şüpheliymişim gibi izliyor ve ben de kutuları kanıtmış gibi etiketlemeye devam ediyorum: "Scarpetta", bugünün tarihi, Güney Florida'da olmak istemediğim kiralık bir evin "ana dolabına" gidecek eşyalar, beni doğduğum topraklara geri döndüren kıyamet gibi bir yenilgi.

Geldiğim yere geri dönmek en büyük başarısızlık, yetiştirilme tarzımdan daha iyi olmadığımı, bencil annemden ve tek çocuğu Lucy'yi ihmal etmekten suçlu olan narsist erkek bağımlısı tek kardeşim Dorothy'den daha iyi olmadığımı kanıtlayan bir yargı.

"Bir yerde en uzun ne kadar kaldın?" Marino beni acımasızca sorguluyor, dikkati asla dokunmasına ya da girmesine izin verilmeyen yerlere izinsiz giriyor.

Kendini cesaretlendirilmiş hissediyor ve bu benim hatam, onunla içmek, "Merhaba, beni bırakma" gibi bir şekilde veda etmek. Ne düşündüğümü hissediyor.

Eğer sana izin verirsem belki artık o kadar önemli olmaz.

"Miami, sanırım," diye yanıtlıyorum onu. "On altı yaşına ve Cornell'e gidene kadar."

"On altı. Şu dahi tiplerden biri, sen ve Lucy aynı kumaştan kesilmişsiniz." Kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikmiş, hiç etmiyor. "O kadar uzun süredir Richmond'dayım ve artık gitme vakti geldi."

Üzerinde *Gizli* yazan bir başka kutuyu bantlıyorum, otopsi raporları, vaka çalışmaları, hayal gücü beni soyarken saklamam gereken sırlarla dolu. Ya da belki de sadece biraz deli olduğumdan endişelendiği için değerlendirme yapıyor, yıldız kariyerimin başına gelenler yüzünden biraz akli dengem bozuldu.

Virginia'nın baş adli tabibi olarak atanan ilk kadın olan Dr. Kay Scarpetta, şimdi de görevden alınan ilk kişi olma özelliğini taşıyor. Eğer bunu lanet olası haberlerde bir kez daha duyarsam.

"Polis departmanından ayrılıyorum," diyor.

Şaşırmış gibi davranmıyorum. şey gibi davranmıyorum.

"Nedenini biliyorsun, Doktor. Bunu bekliyordun. Bu tam olarak istediğin şey. Neden ağlıyorsun? Bu ter değil. Sen . Sorun ne, ha? İşi bırakıp seninle gelmeseydim çok kızardın, kabul et. Sorun değil," diyor nazıkçe, tatlı bir şekilde, her gibi yanlış yorumluyor ve üzerimdeki etkisi tehlikeli bir rahatlık. "Bana bağlısın." Doğru olmasını istediğim şeyi söylüyor ama kastettiği şekilde değil ve dillerimize devam ediyoruz, ikimiz de aynı dili konuşmuyoruz.

Bir paketten iki sigara silkeliyor ve bana bir tane vermek için sandalyesinden kalkıyor, çakmağı yakın tutarken kolu bana dokunuyor. Bir alev fişkırıyor ve çakmağı uzaklaştırıyor, elinin tersi bana dokunuyor. Hareket etmiyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Bırakmak için çok fazla." Yani sigarayı.

Richmond Polis Departmanı'ndan ayrılmasını kastetmiyorum. İstifa edecek ve bunu istememeliyim ve sonucu, sonrasını tahmin etmek için medyum olmama gerek yok. Öfkelenmesi, depresyona girmesi, hadım edilmesi an meselesi. Giderek daha sinirli, kıskanç ve kontrolden çıkmış olacak. Bir gün benden öcünü alacak. Bana zarar verecek. Her şeyin bir bedeli vardır.

Bir kutuyu daha bantlarken çıkan yırtılma sesi, bayat hava ve toz gibi kokan kartondan beyaz duvarlarımı inşa .

"Florida'da yaşıyorum. Balık tutmak, Harley'ime binmek, artık kar yok. Beni ve soğuk, berbat havayı bilirsin." Bir duman üflüyor, sandalyesine dönüp arkasına yaslanıyor ve güçlü kokusu uzaklaşıyor. "Ben yapmayacağım

Bu tek atlı kasabayla ilgili hiçbir şeyi özlemiyorum." Beton zemine bir kül savuruyor, sigara paketini ve çakmağını ter lekeli atletinin göğüs cebine sokuyor.

"Polisliği bırakırsan mutsuz olursun" diyerek ona gerçeği söylüyorum. Ama onu durdurmayacağım.

"Polis olmak ne yaptığın değil, kim olduğundur" diye ekliyorum. Ona karşı dürüstüm.

"İnsanları tutuklamanız gerekiyor. Kapıları kırmak için. Tehdit ettiğiniz her şeyi yerine getirmek için. Pislikleri mahkemeye çıkarıp hapse göndermek için. Bu senin varoluş nedenin, Marino. Var olma sebebin."

"Varlık sebebinin ne anlama geldiğini biliyorum. Senin tercüme etmene ihtiyacım yok." "İnsanları cezalandırmak için güce ihtiyacın var. Bunun için yaşıyorsun."

"*Merde de bull*. Çalıştığım tüm o büyük davalar mı?" Yağmurun sesi değişirken sandalyesinde omuz silkiyor, önce şapırdıyor, sonra sıçırıyor, şimdi davul çalıyor, güçlü şekli uçucu öğleden sonrasının ürkütücü gri ışığıyla arkadan aydınlanıyor. "Kendi biletimi kendim yazabilirim."

"Peki bu tam olarak ne olabilir?" Bir kutunun üzerine oturup küle dokunuyorum. "Sen."

"Bir kişi senin biletin olamaz ve biz asla evlenmeyeceğiz." Bu kadar dürüstüm ama gerçeğin tamamı bu değil.

"Sana sormadım. Sorduğumu duyan oldu mu?" diye anons ediyor, sanki garajda bizimle birlikte başka insanlar da varmış gibi. "Sana çıkma teklifi bile etmedim."

"İşe yaramaz."

"Yok artık. Seninle kim yaşayabilir ki?"

Sigarayı boş bir bira şişesinin içine atıyorum ve tıslayarak sönüyor.

"Bahsettiğim tek şey seninle bir işim olması." Şimdi bana bakmıyor.

"Baş müfettişiniz olmak, onlardan iyi bir ekip kurmak, bir eğitim programı oluşturmak. Dünyanın her yerinde en iyisi."

"Kendine saygı duymayacaksın." Haklıyım ama o bunu görmeyecek.

Yağmur geniş kare açıklığın ötesindeki gri granit kaldırım taşlarını sigara içiyor ve içiyor ve uzakta çalkalanan ağaçlar, çalkalanan kara bulutlar ve daha uzakta demiryolu rayları, kanal, ayrılmakta olduğum şehrin içinden geçen nehir.

"Ve sonra bana saygı duymayacaksın, Marino. İşte böyle olacak."

"Çoktan karar verildi." Bir bira daha yudumluyor, yeşil şişe terliyor, bana bakmayı reddederken buğu damlatıyor. "Ben şeyi çözdüm. Lucy de ben de."

"Az önce söylediklerimi unutma. Her kelimesini," diye cevap veriyorum üzerinde oturduğum bantlanmış kutudan, bu kutunun üzerinde *Dokunmayın* yazıyor.

4

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS 19

ARALIK ÇARŞAMBA

SABAH 4:48.

EVİN ÖNÜNDE BİR MOTOR GÜRLÜYOR VE BEN DE GÖZLERİMİ AÇIYORUM.

Sharpie ile etiketlenmiş kutular ve katlanır sandalyede terleyen Marino. Gördüğüm şey, Benton'ın New England'daki ailesine yüz yıldan uzun süredir ait olan sade kiraz mobilyalar.

Pencerelere çekilmiş şampanya rengi ipek perdeleri, önlerindeki çizgili kanepeyi ve sehpayı, sonra da kahverengi parke zeminin kahverengi halıya dönüştüğünü fark ediyorum. Kanın tatlı kokuşmuş kokusunu alıyorum. Masaların ve sandalyelerin üzerinde koyu kırmızı çizgiler ve damlalar. Boya kalemleri ve keçeli kalemle boyanmış resimler ve herkesin öldüğü, darmadağın bir birinci sınıf sınıfının içinde çocukların sırt çantalarının asılı olduğu bir tahta.

Hava, parçalanmış kanın uçucu molekülleri ile nüfuz eder, kırmızı hücreler serumdan ayrılır. Pıhtılaşma ve ayrışma. Kokusunu alıyorum. Sonra alamıyorum. Bir koku halüsinasyonu, birinci kafa sinirimdeki reseptörler hatırladığım ve artık orada olmayan bir şey tarafından uyarılıyor. Sertleşmiş boynumun arkasına masaj yapıp derin nefes alıyorum, hayali kokunun yerini antika ahşap kokusu ve şömine şöminesinin üzerindeki turuncu-gil-zencefil kamışından yapılmış difüzör alıyor. Benton şehri terk etmeden önce, Connecticut'tan önce yaktığım son ateşten bir miktar duman ve yanmış odun parçaları algılıyorum. Hastalanmadan önce. Saate bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Saat neredeyse sabahın beşi. Marino aradıktan sonra uykuya dalmış olmalıyım ve şimdi garajımın önünde. Az önce konuştuğum ve nemli sıcakta birlikte bira içtiğim Marino'yu hatırlarken, bana on beş dakika vermesini ve hemen aşağı ineceğimi mesaj atıyorum. Rüyanın her görüntüsü, her kelimesi bir film gibi canlı, bazıları on yıl önce Virginia'dan temelli ayrıldığım yaz gerçekte ne olduğuna dair gerçek kırıntılar, bazıları ise en derin hayal kırıklıklarım ve korkularım tarafından karıştırılmış.

Bunların hepsi temsil ettikleri şeyler açısından doğru. O zamanlar, karanlık zamanların en karanlığında bildiklerim ve hissettiklerim. Benton'ın öldürüldüğünü. Siyaset tarafından, gerçeği umursamayan, kaybettiklerimi umursamayan takım elbiseli beyaz erkekler tarafından görevden alınmaya zorlandığımı, ki bu her şeyim gibi geliyordu.

Ayaklarımı yere indirip terliklerimi buluyorum. Çalışmam gereken bir suç mahalli var ve Marino beni eski günlerdeki gibi, Richmond günlerimizdeki gibi kaldırıyor. Davanın kötü bir dava olduğunu tahmin ediyor ve istediği şeyin bu olduğundan hiç şüphem yok. Benim yüzümden kaybettiğine inandığı benliğinin küllerinden yeniden doğmak için sansasyonel bir cinayet işlenmesini istiyor.

Onu tekrar hareket ettirip ayağa kalkarken Sock'a "Özür dilerim," diyorum, , sersemlemiş ama çok daha iyi bir halde.

Ben iyiyim. Aslında, garip bir şekilde coşkuluyum. Benton'ın varlığı etrafımı sarıyor. Tanrı'ya şükür ölmemiş. Cinayeti düzmeceydi, onu organize suçlulardan, altını oyduğu bir Fransız kartelinden korumak için zeki FBI'ın zekice bir entrikasıydı. Bana hayatta olduğunu ve korumalı tanık programında güvende olduğunu söylemesine izin verilmedi. Beni uzaktan izlerken, haberim olmadan beni kontrol ederken hiçbir temas, en ufak bir ipucu olamazdı. Onu hissettim. Hissettiğimi biliyorum. Hayal ettiğim şey doğrudu ve yapılan şeyi yapmanın daha iyi bir yolu vardı ve FBI'ı mahvettikleri yıllar için affetmeyeceğim. O yıllar, Büro'nun yalanları içinde sefilce çürürken, kalbim, ruhum, kaderim J. Edgar Hoover'ın adını taşıyan sanatsız çirkin bir prekast bina tarafından yönetilirken kırık ve acımasızdı. Artık Benton ve ben böyle bir şeye izin vermeyeceğiz, asla. Birbirimizin ilk sadakatiyiz ve o bana bir şeyler anlatıyor. Bilmemi istediği her şeyi bana bildirmenin bir yolunu bulur, böylece bir daha asla böyle çirkin bir çile yaşamayız. O hayatta, iyi ve şehir dışında. Hepsi bu ve onu özlediğimi ve neredeyse doğum gününü kutlamak için cep telefonunu arıyorum. Telesekreter çıktı.

Sonra Virginia'nın kuzeyindeki otelini, Davranış Analiz Birimi'ndeki (BAU) FBI meslektaşlarıyla işi olduğunda her zaman kaldığı Marriott'u deniyorum.

Benton'ın odasını resepsiyon görevlisi bana "Bay Wesley çıkış yaptı" dedi.

"Ne zaman?" Anlamıyorum.

"Gece yarısına doğru göreve geldiğim sırada oldu." Görevlinin sesini tanıyorum, yumuşak konuşuyor ve Virginia'ya özgü bir tonu var. Yıllardır aynı Marriott'ta çalışıyor ve onunla birçok kez konuştum, özellikle de ikinci ve üçüncü cinayetin işlendiği son birkaç hafta içinde.

"Bu Kay Scarpetta-"

"Evet, hanımefendi, biliyorum. Nasılsınız? Bu Carl. Sesiniz biraz durgun geliyor. Umarım etrafta dolaşan böceklerden değildir. Kötü bir şey olduğunu duydum."

"Ben iyiyim ama sorduğun için teşekkürler. Neden planladığından daha erken ayrıldığından bahsetti mi? Son duyduğuma göre bu hafta sonuna kadar orada olması gerekiyordu."

"Evet hanımefendi, bakıyorum. Çıkış Cumartesi günü için planlanmıştı." "Evet, üç gün daha. Kafam karıştı. Neden onun aniden gece yarısı ayrıldınız?" Biraz saçmalıyorum, mantıklı olmayan şeyleri çözmeye çalışıyorum.

"Bay Wesley söylemedi. Onun biriminin çalıştığı davaları okuyordum, ne kadar az dava varsa, FBI çok sessiz kalıyor, bana sorarsanız bu durumu daha da kötüleştiriyor, çünkü neyle uğraştığımızı bilmeyi tercih ederim. Biliyorsunuz, silah ve rozet takmayan, sürüler halinde seyahat etmeyen ve alışveriş merkezine ya da sinemaya giderken bile endişelenmek zorunda olanlarımız var. Burada neler olup bittiğini bilmek güzel olurdu ve size söylemeliyim ki Dr. Scarpetta, bir sürü gergin insan var, ben de dahil olmak üzere bir sürü insan gerçekten korkuyor. Bana kalsa karım artık evden çıkmazdı."

Ona teşekkür ediyorum ve olabildiğince nazik bir şekilde kendimi atıyorum, bir yerlerde başka bir korkunç vaka olma ihtimalini düşünüyorum. Belki de Benton yeni bir yere gönderilmiştir. Ama bana haber vermemek onun yapacağı bir şey değil. Bana e-posta gönderip göndermediğini kontrol ettim. Göndermemiş.

"Herhalde beni uyandırmak istemedi," diyorum tembel köpeğime. "Hasta olmanın avantajlarından biri de bu. Zaten yeterince kötü hissediyorsun ve insanlar seni rahatsız etmek istemedikleri için daha da kötü hissettiriyorlar."

Önünden geçtiğim aynada kendime bir an göz atıyorum, buruşuk siyah ipek pijamalar içinde solgun, sarı saçlarım başıma yapışmış, mavi gözlerim cam gibi. Birkaç kilo vermişim ve özlediğim ve özlemediğim bir geçmişin tekrarı gibi görünen rüyalar yüzünden perili görünüyorum. Duşa ihtiyacım var ama beklemek zorunda.

Şifonyerin çekmecelerini açtığımda iç çamaşırı, çorap, siyah kargo pantolonu ve CFC armasının altın rengiyle işlendiği siyah uzun kollu bir gömlek buluyorum. Yatağımın başucundaki masadan Sig dokuz milimetre tabancamı alıyorum ve "*Neden zahmet edeyim ki?*" diye düşünürken tabancayı hızlı açılan bir bel çantasının içine sıkıştırıyorum. Çamurlu bir ölüm sahnesinde ne giydiğim kimsenin umurunda değil. Marino beni alacaksa gizli bir silaha ihtiyacım yok.

Muhtemelen son günlerde önemli bir karar vermek zorunda kalmadığım için en küçük bir karar bile çok zor geliyor. Tavuk suyunu ısıtın ve Sock'un su kabını yeniden doldurun, onu besleyin, glukozamin kondroitini unutmayın. Dayanabildiğiniz kadar sıvı tüketin. Yatağın yanında yerde duran vakalara, incelemeniz ve paraflamanız için bekleyen otopsi ve laboratuvar raporlarına dokunmayın, ateşiniz varken olmaz. Ve tabii ki, düşünceler ve hayaller arasında gidip gelmek ve annem, kız kardeşim Dorothy ve belki Marino gibi beni hayal kırıklığına uğratsalar bile mutlu etmek istediğim ve minnettar olduğum tüm insanlara para harcamak için çok fazla zamanım olduğu için internetten bol bol alışveriş yaptım.

Benton buradan 450 mil güneyde, yatak odasına hapsolmuş durumda ve neredeyse inanana kadar kendime hatırlattığım iyi bir şey. Doktorların çoğu gerçekten kötü hastalardır ve ben en kötüsü olabilirim. Connecticut'tan eve döndüğümde hemen Washington, D.C.'den ayrılmak istedi ve yapması gerekenin bu olmadığını biliyordum. İyi bir koca olmaya çalışıyordu. Bir sonraki uçağa bineceğini söyledi ama ben bunu duymak bile istemedim. O bir avcının peşindeyken başka hiçbir şeye yer yoktur, bana bile. Neler yaşadığının bir önemi yok ve ona hayır dedim.

"Ben ölmüyorum ama başkaları ölüyor." Onunla telefonda konuşurken kararlıydım. "Yeterince ölüm gördüm. Herkesin görmesi gerekenden daha fazlasını gördüm. İnsanların nesi var anlamıyorum."

"Eve dönüyorum. Birkaç gün erken gelsem de fark etmeyecek. Bu konuda bana güvenebilirsin. Burada işler kötü, Kay."

"Bir annenin ciddi gelişim sorunları olan bir oğlu var ve ona lanet olası bir Bushmaster saldırı tüfeğini nasıl kullanacağını öğretiyor, Tanrı aşkına?"

"Bana ihtiyacın var ve benim de eve gelmem gerek."

"O zaman belki bütün bir ilkokulu katledebilir, böylece kendi canına kıymadan önce bir anlığına kendini güçlü hisseder."

"Ne kadar kızgın hissettiğinizi anlayabiliyorum." "Öfkenin hiçbir faydası yok." "Uçağa yetişirim ya da Lucy beni alır."

Ona, kendisinin ve BAU'daki meslektaşlarının en önemli önceliğinin, medyanın Başkent Katili olarak adlandırdığı bir katili yakalamak olduğunu söyledim. "Bu *rezil* herifi başka birini daha öldürmeden durdurun" dedim. "Ben iyiyim. İdare edebilirim. Grip oldum Benton." Başımdan savdım. "Etrafta olmak hoş olmayacak ve ne senin ne de bir başkasının hastalığıma yakalanmasını istemiyorum. Eve gelme."

"Burada işler iyi gitmiyor, kötünden daha kötüye gidiyor," dedi. "Başka bir yere gittiğinden ve tekrar öldürdüğünden ya da yakında öldüreceğinden endişeleniyorum ve BAU'daki herkes her konuda benimle aynı fikirde değil."

"D.C. bölgesinin yerlisi olmadığına inanıyorsunuz."

"Sanırım grip çıkıyor, bu da Nisan ve Şükran Günü arasında neden hiç cinayet işlenmediğini açıklıyor. Yedi ay sessizlik ve ardından arka arkaya iki cinayet. Bu kişi seyahat gerektiren bir iş olduğu için belirli coğrafi bölgeleri yakından tanıyan biri."

Bana söyledikleri mantıklı ama mantıklı olmayan neden görmezden gelindiği. Benton her zaman hak ettiği saygıyı gördü ama şimdi Washington davalarında göremiyor ve bıktığını ve çok sinirlendiğini biliyorum ama yapamayacağı şey benim için endişelenmek. İnsanların hala profilci dediği bir grup suç araştırma analistiyle oturup BAU'dan değil Boston'dan yönetilen teorileri ve psikolojik yorumları dinlemekten bıktığını biliyorum. Ed Granby'nin bu davanın her yerinde parmak izi var ve en büyük sorun da bu ve Benton'ın karısıyla değil bunlarla gerekiyor.

- - -

ÇORAP beni banyoya kadar takip ediyor ve ben tepe ışığında gözlerimi kısıyorum, eski metro fayansı parlak ve parlak. Küvetin yanındaki sepetin üzerine katlanmış beyaz banyo çarşafı bana MIT'de beyaza sarılmış cesedi hatırlatıyor.

Sonra tekrar Washington, D.C.'deki kurbanları ve geçen ay bir hafta arayla iki kadının daha öldürülmesinin ardından onların davalarını incelediğimi düşünüyorum. MIT'in fotoğrafını bir e-posta ile

Benton ama bunu yapmak bana düşmez. Bu Marino'nun işi ve henüz erken, ayrıca Benton'ın davalarıyla ilgili ayrıntıları ona açıklamak da bana düşmez. Aslında, bunu yapamam.

Cinayetin ötesine geçen tekrarlayan davranışlar, torbalar, koli bantları, her kurbanın bir önceki kurbanın iç çamaşırını giymesi hakkında söylediklerini kendime hatırlatırken yüzümü yıkayıp tazeliyorum, ilk vakada Klara Hembree hariç. Aslen Cambridge'liydi ve bu da beni rahatsız ediyor.

Zengin emlak müteahhidi kocasından şiddetli bir boşanmanın ortasında, ailesine yakın olmak için geçen bahar D.C.'ye taşındı ve ancak bir ay sonra kaçırılıp öldürüldü. Giydiği külotun DNA'sı Avrupa kökenli bilinmeyen bir kadına ait çıktı ve Benton bunun başka kurbanlar olduğunu gösterdiğini düşünüyor.

Ancak FBI bilgi verme konusunda cimri davrandığı için vakaların karşılaştırılması ya da birbiriyle ilişkilendirilmesi mümkün olmuyor. Çantalar ya da koli bantlarıyla ilgili hiçbir şey haberlere yansımadı. Beyaz bezler ya da çarşaflardan söz bile edilmedi, hele hele üzerinde ahtapot hologramı olan şeffaf plastik, yanardöner dikdörtgen bir kafa ve ışığın açısına göre gökkuşağı tonlarında parıldayan dokunaçlar bulunan çantalardan hiç söz edilmedi.

Klara Hembree geçen Nisan ayında öldürüldü ve geçtiğimiz ay Şükran Günü'nden önce iki kadın daha öldürüldü: profesörally Carson ve konser piyanisti Julianne Goulet. Kadınların her birinin, ilki gibi, yaklaşık bir yıl önce soyulan Octopus adlı D.C. spa mağazasından alınan plastik bir torba ile boğulduğuna inanılıyor, özel çantalar ve diğer envanter yükleme rıhtımından çalındı. Benton katilin kontrolden çıktığından emin ancak FBI onu ya da suçların bazı detaylarının kamuoyuna açıklanması gerektiği yönündeki önerisini tekrarlıyor.

Belki bir yerlerde bir polis departmanında benzer bir suç işlenmiştir ancak Benton'ın argümanı patronu Ed Granby tarafından reddedilmeye devam ediyor. Granby, eski Cambridge sakini Klara Hembree hakkındaki soruşturma bilgilerinin kesinlikle paylaşılmamasını emretti ve bu da diğer iki yeni vaka hakkında bilgi verilemeyeceği anlamına geliyor. Ayrıntılar sızacak ve bir taklitçiye ilham kaynağı olabilir ve Granby bu görüşünden vazgeçmeyecek. Benton'a göre Granby olsa da soruşturmanın durmasına neden oldu.

Granby geçen yaz Boston bölümünü devraldığından beri Benton kendini giderek daha fazla dışlanmış ve ötekileştirilmiş hissetti ve ben de ona bazı insanların kıskanç, kontrolü ve rekabetçi olduğunu hatırlatmaya devam ettim. Bu hayatın çirkin bir gerçeği. şimdiye kadar ikisi birbirlerini içtenlikle hor görüyorlardı ve bu muhtemelen kocamın eve dönmek istemesinin gizli bir nedeniydi. Mesele sadece benim hasta olmam ya da yarın doğum günü olması ya da tatilin gelmiş olması değildi. Onunla en son konuştuğumda son derece mutsuzdu ve ben de her an gelmesini bekliyordum ya da bu bir hsnkuruntu olabilir. Neredeyse bir ay önce Washington'a gitti ve onu çok zlyorum.

Sock peşimde yatak odasına geri dönüyorum ve Marino'nun bir iki dakika daha beklemesi gerekecek. Yataktan iPad'imi alıp ofis veritabanıma giriyorum ve Benton'ın geçen ay bana taradığı dosyaları bulup hızlıca dosyalar arasında geziniyorum.  cinayet sanki gözlerimin önünde gerçekleşiyormuş gibi zihnimde canlanıyor ve ayrıntılar ilk baktığımıdaki kadar kafa karıştırıcı. Daha önce hayal ettiğim şeyi hayal ediyorum, biyolojinin nasıl işlediğini ya da işlemediğini bildiğim şekilde yeniden kurguluyorum ve daha önce ölmelerini izlediğim gibi ölmelerini izliyorum. Görüyorum.

Başında şeffaf plastik bir torba ve boynunda koli bandı olan bir kadın, siyah dantelli desenli bir tasarım koli bandı ve şeffaf plastik hızla içeri ve dışarı emilir, yüzü koyu mavi-kırmızıya dönerken gözleri paniğe kapılır. Basınç arttık yanaklarında ve göz kapaklarında hafif peteşiyal kanamalar oluşuyor, damarlar yırtıldık minik iğne izleri parlak kırmızıya dnşiyor. Hayatta kalmak için savaşıyor ama bir şekilde zaptediliyor ve sonra her şey sessiz ve hareketsiz hale geliyor ve son perde, aynı tasarım koli bandından yapılmış bir fiyonk çenesinin altına iliştiriliyor, katil insanlık dışı hediyesini paketliyor.

Yine de fiziksel bulgular beklediğim gibi çıkmadı. Yalan gibi görünen bir gerçeği anlatıyorlar. Kurbanlar şiddetle mücadele etmiş olmalı. Boğulurken nefes almak için çılgınca mücadele etmiş olmalılar ama bunu yaptıklarına dair hiçbir kanıt yok. Benton'ın da belirttiği gibi, ölmek istercesine boyun eğmiş görünüyorlardı ve ben lmediklerini çok iyi biliyorum.

Bunlar intihar değil. Bunlar sadist cinayetler ve katilin onları muhtemelen iz bırakmayan bir bağla bağladığına inanıyorum. Ama bunun ne olabileceğini bulamıyorum. En yumuşak malzeme bile, eğer biri onunla sıkıca bağlanırsa ve panikleyip kavga ederse bir rk ya da sıyrık bırakacaktır. Koli bandının neden yara bırakmadığının anlayamıyorum. Birini nasıl boğarsınız ve neredeyse hiç iz bırakmazsınız?

Cesetlerin her biri Virginia'nın kuzeyinde ya da Maryland'in güneyinde bir parkta bulunmuştu ve acele etmem gerektiğini ve Marino'ya aklımdan geçenleri söyleyemeyeceğimi bildiğim için Benton'ın Kasım sonunda bana gönderdiklerini hızlıca gözden geçirmeye devam ediyorum. Üç farklı park, ikisi göl, diğeri golf sahası, hepsi de demiryolu raylarına çok yakın ve Washington, D.C.'ye yirmi mil mesafede. Olay yeri fotoğraflarında kurbanlar, eski Cambridge sakini Klara Hembree hariç, sadece önceki bir kurbanla ait olduğu tespit edilen külotlar giymişlerdi. Hembree'nin üzerindeki külottan elde edilen DNA profili, kimliği bilinmeyen bir kadının Avrupa kökenli, yani beyaz olduğunu göstermektedir.

Beyaz Saray'dan sadece birkaç blok ötede, Lafayette Meydanı yakınlarındaki Octopus adlı banyo ve vücut butiğinden plastik poşetlerin içinden bakan ölü yüzlerin fotoğraflarına tıklıyorum. Cinsel saldırıya dair hiçbir kanıt yok, cesetlerden biri mavi diğeri beyaz olmak üzere iki tür likra lifi dışında kayda değer bir şey çıkmadı. Her üç vakadaki liflerin morfolojisi biraz farklı. Bunların katilin giydiği atletik kıyafetlerden ya da muhtemelen evindeki mobilya döşemelerinden gelmiş olabileceği tahmin ediliyor.

Kariyerim boyunca binlerce kez yaptığım gibi, gerçeği ikna edilip içinden çıkarılması gereken ölü bir insanı inceleyeceğim MIT'nin oyun alanlarına gitmeden önce, gücümü koruyarak giyinmek için kanepeye oturuyorum. Sock zıplıyor ve kırılmış ağzını kucığıma dayıyor. Başını ve kadifemsi uzun burnunu okşuyorum, yarış pistindeki eski acımasız hayatından yırtık pırtık ve yaralı kulaklarına dikkat ediyorum.

"Kalkman gerek," diyorum ona. "Seni dışarı çıkarmam gerekiyor, sonra da yapacak işlerim var. Bu konuda kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Söz mü?" Hizmetçimiz Rosa'nın yakında burada olacağına ve ona eşlik edeceğine dair güvence veriyorum. "bakalım. Sonra kahvaltını yaparsın ve biraz kestirirsin. Sen farkına bile varmadan evde olacağım."

Umarım köpekler yalan söylediğimizi anlamazlar. Rosa yakında burada olmayacak ve ben de Sock farkına evde olamayacağım. Çok erken ve çok uzun bir gün olacak. Telefonumdaki mesaj alarmı çalıyor.

"Geliyor musun, musun?" Marino bana mesaj atıyor. "Hazırım," diye cevap veriyorum.

Bel çantasının naylon kayışını belime takıyorum ve bir perdeyi kenara çekerken onu .

5

FEDERAL TARZDAKI EVİMİZİN ÖNÜNDEKİ SOKAK LAMBALARININ YANINDAN YAĞMUR DAMLALARI SÜZÜLÜYOR.

Cambridge'in merkezinde, Harvard İlahiyat Fakültesi ile Sanat ve Bilim Akademisi'ne yakın antika ev.

Marino'nun kendisine ait olmayan bir SUV'den inişini izliyorum. Ford Explorer siyah ya da lacivert, su birikintisi olan garaj yoluma park etmiş, eski tuğlalar şiddetli yağmurla kaynıyor. Yolcu kapısını açıyor, ikinci kat penceresinden ona baktığımdan habersiz, onu gördüğümde ne hissettiğimden bihaber, herhangi bir şeyin beni nasıl etkileyebileceğine kayıtsız.

Bu haberi hiç duyurmadı ve elbette duyurmasına da gerek yoktu çünkü ben zaten biliyordum. Cambridge Polis Departmanı onun muafiyet dilekçesini umursamayacaktı ve soruşturma birimlerine yatay geçiş yapmasını şahsen tavsiye etmediğim sürece hiçbir parlak tavsiye mektubunun önemi olmayacaktı. Ona yeni işini ben buldum. İşin gerçeği ve ironisi bu.

Onun adına Cambridge polis komiserine ve yerel bölge savcısına lobi yaptım ve onlara Marino'nun mükemmel bir aday olduğunu söyledim. Engin tecrübesi ve eğitimiyle çaylaklarla birlikte akademiye girmek kalmamalı ve yaş sınırlamasının da canı cehenneme.

O bir altın, bir hazine. Onun için davamı açtım çünkü mutlu olmasını istiyorum. Artık bana kızmasını istemiyorum. Beni suçlamasını istemiyorum.

Quincy adını verdiği Alman kurdunu dışarı çıkarmak için arka koltuktaki köpek kafesinin mandalını açtığında içimi bir hüznün ve öfke kaplıyor. O

koşum takımına bir tasma takıyor ve arabanın kapısının sert yağmurda kapanırken çıkardığı boğuk sesi duyuyorum. Camın diğer tarafındaki büyük meşe ağacının çıplak dalları arasından, meslek hayatım boyunca tanıdığım bu adamın henüz yavru olan köpeğini çalılıklara doğru götürüşünü izliyorum.

Tuğla yolu takip ediyorlar ve hareket sensörlü ışıklar Cambridge polis dedektifi Pete Marino'nun yaklaşmasını selamlıyormuş gibi yanıp sönüyor. İri cüssesi, şimdi eski demir gaz lambalarının ışıltısındaki ön sundurma basamaklarına düşürdüğü gölgeyle abartılıyor. Sock'un tırnakları parke zeminde tıkırdıyor, beni merdivenlere kadar takip ediyor.

"Bence bu iş onun düşündüğü gibi yürümeyecek," diye pandomimci kadar sessiz bir köpekle konuşmaya devam ediyorum. "Bunu yanlış sebepten yapıyor."

Tabii ki Marino bunu görmüyor. On yıl önce polisliği benim fikrim olduğu için ve tamamen kendi isteği dışında bıraktığını düşünüyor. Kendisine "Yaşadığın her hayal kırıklığı Kay Scarpetta'nın suçu mu?" diye sorulsa evet der ve yalan makinesinden geçerdi.

- - -

Sahanlığın üzerindeki Fransız vitray pencereleri dolduran ışıkları açıyorum, zengin, parlak tonlarda vahşi yaşam sahneleri.

Girişte alarm sistemini devre dışı bırakıp ön kapıyı açıyorum ve Marino ön sundurma paspasının üzerinde iri bir şekilde beliriyor, köpeği tüm bacakları ve patileriyle Sock ve bana eğlenceli, özensiz bir merhaba vermek için umutsuzca çekiştiriyor.

"İçeri gel. Sock'u dışarı çıkarmam ve karnını doyurmam gerek." Girişteki dolapta eşyalarımı toplamaya başladım.

"Berbat görünüyorsun." Marino sıırılsıklam yağmurluğunun kapüşonunu geriye itiyor, köpeğinin üzerinde bir tarafında EĞİTİMDE, diğer tarafında ise büyük beyaz harflerle EVCİLLEŞTİRMEYİN yazan bir iş yeleği var.

Walmart'tan, Home Depot'tan, her yerden bulduğum birçok tıbbi ihtiyaç gibi ucuza büyük, ağır hizmet tipi plastik bir alet kutusu olan saha çantamı çıkarıyorum. Eğer bir şarkı karşılığında işimi görecektir aletler bulabiliyorsam, cerrahi keski ya da kaburga kesicilere yüzlerce dolar ödemenin bir anlamı yok.

"Yerlerin ıslanmasını istemiyorum." Marino verandadan beni izliyor, tıpkı rüyamda olduğu gibi gözlerini kırpmadan bakıyor.

"Merak etmeyin. Rosa geliyor. Ev berbat durumda. Henüz bir ağaç bile almadım."

"Scrooge burada yaşıyor gibi görünüyor."

"Belki de öyledir. Hava karardığında içeri gel."

"Çok yakında hava açacak." Marino ayaklarını mindere siliyor, deri çizimleri gümbürdüyor ve sıyrıyor.

O içeri girip kapıyı kapatırken ben de halının üzerine oturuyorum. Quincy bana doğru çekiliyor, kuyruğu öfkeyle sallanıyor ve yüksek sesle şemsiye standına vuruyor. Köpek bakıcısı Marino, ya da Lucy'nin deyimiyle "köpek şoförü", ipin ucuna yapışıyor ve Quincy'ye oturmasını emrediyor. Oturmuyor.

"Otur," diye tekrarlıyor Marino kararlılıkla. "Aşağı," diye umutsuzca ekliyor.

"Bu dava hakkında bana telefonda anlattıklarınız dışında başka ne biliyoruz?" Sock kucağında, titriyor çünkü gideceğimi biliyor. "Gail Shipton hakkında başka bir şey var mı, eğer uğraştığımız kişi buysa?"

"Barın arkasında küçük bir park alanı olan bir ara sokak var, , bazı ışıklar yanmış," diye anlatıyor Marino. "Belli ki telefonunu kullanmak için oraya gitmiş. Telefonu ve ona ait olan bir ayakkabıyı buldum."

"Onun olduğuna emin ?" Siyah naylon, yalıtımlı ve su geçirmez, bilekten yüksek botları giymeye başladım.

"Kesinlikle telefon." Bir bisküvi almak için cebini karıştırıyor, bir parça koparıyor ve Quincy benim ciğer pozisyonu dediğim pozisyona oturuyor. Saldırmaya hazır.

"Peki ya sana verdiğim ikramlar? Tatlı patatesli olanlar, bir kasa dolusu."

"Bitirdim."

"O zaman ona çok fazla veriyorsun."

"Hâlâ büyüyor."

"Böyle devam edersen olacak ama senin istediğin gibi değil."

"Ayrıca dişlerini de temizliyorlar."

"Senin için yaptığım köpek diş macunu ne olacak?"

"Hoşuna gitmedi."

"Telefonu şifre korumalı değil mi?" Bağcıklarını çift fiyonkla bağlarken soruyorum.

"Bunu aşmak için küçük bir numaram var."

Lucy, sanırım. Marino şimdiden yeğenimin eski numaralarını yeni işine taşıyor ve hepimiz biliyoruz ki onun numaraları yasal olmak zorunda değil.

"Mahkemede açıklamak istemeyeceğin şeyler konusunda dikkatli olmanı öneririm," diyorum ona.

"İnsanlar bilmedikleri soramazlar." Tavrından tavsiyemi istemediği anlaşılıyor.

"Sanırım telefonu önce parmak izi ve DNA için incelediniz." Onunla, benim gözetimim altındayken yaptığım gibi konuşmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Bir ay önce bile değil.

"Telefon ve içinde bulunduğu ."

Yerden kalkıyorum ve bana bir çöplüğün yanındaki ıslak, çatlak kaldırımda sağlam siyah bir kılıf içinde bir akıllı telefonun fotoğrafını gösteriyor. Sıradan bir akıllı telefon kılıfı değil, diye düşünüyorum. Lucy'nin askeri sınıf olarak adlandırdığı, geri çekilebilir ekranlı, suya ve darbeye dayanıklı sert kabuklu bir kılıf.

İkimizin de sahip olduğu şey bu ve bu ayrıntı bana Gail Shipton hakkında önemli bir şey söyleyebilir. Ortalama bir insanın böyle bir akıllı telefon cildi yoktur.

"Arama geçmişini aldım." Marino, sahip olmaması gereken bir el tipi fiziksel analiz cihazını kullanarak şifreyi ve diğer verileri nasıl elde ettiğini açıklıyor.

Bir Lucy icadı. Emirlerini yerine getirmesi için modifiye ettiği bir mobil tarayıcı, ki bu onun durumunda bilgisayar korsanlığı anlamına geliyor. Yeğenimi akıllı telefonunuz ya da bilgisayarınızla beş dakika yalnız bırakırsanız hayatınıza sahip olur.

"Gail'in dün öğleden sonra yaptığı son arama saat beş elli üçteydi." Marino'nun gözleri belime bağladığım bel çantamda. "Carin Hegel, Gail'e onu araması için mesaj atmıştı. Ne zamandan beri silahlanmaya başladın?"

"Carin Hegel, avukat olan mı?"

"Onu tanıyor musunuz?"

"Neyse büyük bir davaya karışmadım, yani hayır. Ama birkaç kez karşılaştık." En son Boston'daki federal mahkemede, bunun ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Bu ayın başında, belki iki hafta önce. İkinci kattaki kafede karşılaştık ve bir ön duruşma için orada olduğundan bahsetti. Dava, "haydutlar çetesi" olarak tanımladığı bir finansal yönetim şirketiyle ilgiliydi.

Marino şöyle devam ediyor: "Gail'in bardan ayrılıp arkadaki otoparka gittiği kesin gibi görünüyor, arkadaşı Haley Swanson'ın bana söylediği de bu yönde." "Gail engellenmiş bir numaradan gelen aramayı cevapladı ve duyabilmek için dışarı çıkmış olmalı. Kayıtlarda sadece *bilinmeyen* yazıyor.

ve *mobil*. İlgili bilgi ekranına giderseniz, size tarih, saat ve aramanın ne kadar sürdüğünü (on yedi dakika) verir."

Quincy'ye bir parça daha bisküvi verir.

"Carin Hegel'den mesaj geldiğinde Gail o aramayı sonlandırdı," diyor.

"Onu aramaya çalıştı ve bu görüşme sadece yirmi dört saniye sürdü. Bu ilginç. Ya ona ulaşamadı ve sesli mesaj bıraktı ya da konuşması yarıda kesildi."

"Carin Hegel'e ulaşmamız gerekiyor." Tedirginlik titriyor.

Birkaç hafta önce adliye kafesinde kahve alırken bana söylediği bir şey vardı. Evde yaşamadığını belirtti. Dava bitene kadar kalmayı planladığı, açıklanmayan bir yere taşındığını anladım.

Bana her zamanki rutinlerinin güvenli olmadığını söyledi. Şu anda bir araba kazası geçirse ne kadar uygun olurdu, diye şaka yaptı, ama bunun gülünecek bir konu olduğunu düşünmediği belliydi. Ofisime randevusuz ve yatay bir şekilde gelmesi durumunda bana adil bir uyarıda bulunuyordu, diye espri yaptı ve ben bunun komik olduğunu düşünmedim. Hiçbiri değildi.

"Beni en kısa zamanda araması için mesaj bıraktım bile," diyor

Marino. "Müşterisinin kayıp olabileceğinden mi bahsettiniz?"

"Evet. Tabii ki beni tanımıyor, bu yüzden beni geri arar mı yoksa lanet sekreterine mi aratır bilmiyorum. Büyük avukatların nasıl olduğunu bilirsin," diyor Marino ceketimi giyerken. "Ayakkabı telefona yakındı, üzerine yağmur yağmıştı ama orada o kadar uzun süre kalmış gibi görünmüyor. Günler değil saatler." diye ekliyor. "Sanırım biri Gail'i yakaladı ve o da boğuştu, telefonu düşürdü ve ayakkabı çıktı. Neden silah taşıyorsun?"

"Ayakkabı neye benziyor?" diye sordum.

Telefonundaki başka bir fotoğrafı açarak bana kirli ve ıslak kaldırımında ters duran yeşil suni timsah derisi bir daireyi gösteriyor.

"Bağlanan ya da fermuarlı bot ya da ayakkabıların aksine kolayca çıkar" diye gözlemliyorum.

"Doğru. Biri onu zorla arabaya bindirirken çırpındığını söylüyor."

"Henüz bize ne söylediğini bilmiyorum. Peki ya diğer kişisel etkileri?"

"kahverengi bir omuz çantası olması muhtemel. Bir tane taşıyordu ve evinde değildi. Arkadaşı Haley de böyle söyledi."

"Sabah 1'den beri konuşmadığın kişi."

"Bir saatte sadece bu kadar dakika var." Marino, Quincy'ye bir parça daha bisküvi ikram ediyor ve on beş dakika içinde üç dakikaya ulaşıyoruz. "Gail'i her kim aldıysa çantasını da almış olmalı."

"Ve kimse onun çılgınlığını duymadı mı? Biri onu yakalıyor ya da Cambridge'in kalabalık bir bölgesinde, happy hour sırasında arabaya zorla bindiriyor ve kimse bir şey duymuyor mu?"

"Bar çok gürültülüydü. Bu aynı zamanda ne kadar içtiğine de bağlı."

"Eğer sarhoş olsaydı, bu onu kesinlikle daha savunmasız hale getirirdi." Bunu yıllardır vaaz ediyorum.

Tecavüzcüler, gaspçılar ve katiller kurbanlarını sarhoş ya da uyuşturulmuş olarak tercih etme eğilimindedir. Bardan tek başına sendeleyerek çıkan bir kadın kolay hedefdir.

"Barın arkasındaki alan hava karardıktan sonra oldukça ıssız olacaktı," diyor Marino. "Mass Ave'ye giden kestirme bir yoldan başka bir şey yoktu. Başka bir deyişle, kötü bir insanın barın arkasındaki alana girip çıkması çok kolaydı.

Hava karardıktan sonra telefonla konuşması için aptalca bir yer ve saat beş buçuk, altı gibi zifiri karanlık olurdu."

"Kurbanı suçlayarak başlamayalım." Sock'la birlikte koridorda ilerlerken, panelli duvardaki Viktorya dönemi gravürlerini düzeltmek için duraklıyorum.

Her yerde rutubet ve toz hissediyorum, özel dünyam düzensiz ve bakımsız, ya da en azından öyle görünüyor, tek bir tatil ışığı yok ve boş, yaşanmamış bir koku, mutfakta hiçbir şey pişmiyor, yaşam sesi yok. Connecticut'tan eve döndüğümünden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor.

"Oraya geri dönmemeliydi." Marino'nun sesi beni takip ediyor. "Telefonuna bakmamalıydı, dikkatini vermemeliydi," diye yüksek sesle ekliyor.

6

ARKA BAHÇEYİ DURGUN SU BASMIŞ. AĞAÇLAR DÜZENSİZ HAREKET EDİYOR. Şiddetli rüzgar ve yağmurun sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek, sanki arka veranda sıcakmış gibi kaldırım taşlarının üzerinde kaynıyor. Hava buharlı sisle ağırlaşıyor.

Etraftaki evler karanlık, tatil dekorasyonları elektrikli mumları ve festival ışıklarını gece yarısından alacakaranlığa kadar karartan zamanlayıcılara bağlı. Bu düzeni artık biliyorum. Hastalandığımdan beri yalnız kaldığım her gün, Sock'u dışarı çıkarırken tam olarak bunu yapıyorum. Açık kapı aralığında nöbet tutuyorum, sol elim bel çantamın üzerinde. Utangaç, şok geçirmiş tazım en sevdiği noktaya doğru koşarken, şimşirlerin arkasını koklarken, onu göremediğim kara deliklerde kaybolurken, içindeki tabancanın ağırlığının farkındayım. Bahçede hareket sensörlü ışıkların olduğu alanlardan kaçma konusunda bir uzman.

Derin gölgeleri ve arazimizi arkasındaki araziden ayıran eski tuğla duvarı araştırıyorum ve belki de Benton'ın geçen gün önerdiği şey doğrudur. Her zamankinden daha tetikteyim. Olan biten her şeyi düşününce huzursuz ve ham olmamın beklenen bir şey olduğunu söyledi ve ben de onunla tartışmadım ya da ayrıntıya girmedim. Kafası yeterince meşguldü ve endişelenmesini istemedim ama karanlığa ve yağmura bakarken içimde bir his var. Birinin beni izlediğini hissediyorum. Connecticut'tan eve döndüğümünden beri bunu hissediyorum.

Sesler duydum, ince sesler, bir çubuğun kırılması, ölü yaprakların rahatsız edici fısıltısı ve Sock'u hava karardıktan sonra dışarı çıkarmaktan korkmaya başladım ve o da bundan korkuyor gibi görünüyor. Kış mevsiminden ve kötü havalardan nefret ediyor ve muhtemelen benim huzursuzluğuma tepki verdiğini düşündüm.

Az rüzgârı koklarken, onu ararken kalbi sıkışıyor. Kaskatı kesiliyor, aniden kapıdaki yerime geri dönüyor, kuyruğu bacaklarının arasında kıvrılıyor ve son zamanlarda defalarca yaptığı gibi beni evin içine doğru itmeye çalışıyor.

"Tuvalete git," diyorum ona sertçe. "Her şey yolunda. Ben buradayım." Benden başka bir şey olma ihtimaline karşı onu korkutan şeyin kaynağını arıyorum. "Ne oldu? Bir rakun, bir baykuş, bir sincap falan mı?"

Dikkatle dinliyorum, güvenli üssümden etrafıma bakarken yağmurun gürültüsünden başka bir şey duymuyorum. Açık kapı aralığından sızan ışık, ıslak kahverengi çimen ve yapraklardan oluşan keçeleşmiş halıyı ve bahçenin ortasındaki manolya ağacının etrafındaki dairesel alçak taş duvarın şeklini loş bir şekilde aydınlatıyor. Üstümdeki Fransız vitray pencere evin arka tarafına karşı ıslık ıslık, mücevheri andıran tonları evde olduğum ya da köpeğimle dışarı çıktığım zamanlara dikkat çekiyor.

Kötü niyetli herkese bir duyuru yapıyor olabilirim ve merdivenlerin üzerindeki ışığı kapalı bırakmak mantıklı olacaktır. Ama ben reddediyorum. Canlı renkler ve efsanevi hayvanlar bana rahatlık ve keyif veriyor. Mantıksız korkular tarafından yönetilmeyeceğim. Kötü insanların, hatta onların düşüncesinin bile, sahip olduklarından daha fazlasını benden çalmasına izin vermeyeceğim.

"Ne oldu? Tanrı aşkına, hadi." Kapı aralığından uzaklaşıyorum ve Sock beni avluya kadar takip ediyor, ağzı dizimin arkasına değiyor. "Devam et." Sesim sakın ve ilgisiz çıkıyor ama hissettiğim bu değil.

Bilinçli zihnim her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama beynimin başka bir kısmı bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Daha önce de hissettiğim şeyi güçlü bir şekilde hissediyorum. Rüzgârın sürüklediği yağmur manolya ağacının ağır dallarını ve lastiksi yapraklarını savuruyor ve nabzım . Fırtına çatının etrafında uğulduyor ve çalılıkları çalkalıyor ve ben tanımlayamadığım bir şeye fiziksel olarak tepki veriyorum.

Arka duvarın diğer tarafında bir taş ya da tuğla kırılıyor ve kafa derim diken diken oluyor ve bacaklarım ağırlaşıyor ama hareket edemeyecek ya da nefes alamayacak kadar korktuğum o günler çocukluğumda kaldı. Çok fazla şey yaşadım ve bu, artık paniklemeyen ilkel bir parçamı sertleştirdi. Bel çantasını açıp silahı çıkarırken kapüşonumu yukarı çekiyorum ve Sock'a manolya ağacının etrafındaki taş banka kadar eşlik ediyorum. Yakınlarda çalılıklar var.

" git. Ben buradayım," diyorum ve şimşir ağaçlarından oluşan kalın bir örtünün arkasına saklanıyor, kulakları arkada, gözleri üzerimde.

Kıpırdamadan durup etrafı tararken ağır ve soğuk yağmur damlaları başımı örten su geçirmez kumaşa vuruyor. Duvarı izliyorum. Dinliyorum ve bekliyorum. Henüz mermi sürmediğimi ve sürgüyü geri çekmenin zor olacağını dehşetle fark ediyorum. Tabanca ıslak. Dışarı çıkmadan önce horozu kurmamak aptallıktı. Sock aniden açık kapıya doğru fırladı ve ben de onu takip ettim, sırtımı bahçeyi arkasındaki araziden ayıran duvara dönmedim.

Manyetik bir güç gibi hissediyorum, duvarın arkasındaki karanlıkta gizlenen kötü niyetli bir varlık, neredeyse kokusunu alabileceğim kadar yakın, buruk bir kenar, eski bir şeyin kısa devre yapması gibi kirli bir elektrik kokusu. İnsanların nöbet geçirmek üzereyken aldıkları koku gibi ama ben hayal ediyorum. Koku yok, sadece ıslak ölü yaprakların misk kokusu ve yağmurun ozonu var. Su durmadan sıcıyor ve soğuk rüzgar nemli bir şekilde esiyor ve hareket eden her şey sessiz ve hareketsiz. Fizik bir şeylerin yerini değiştiriyor, sanırım halının üzerinde bir bozuk para bulmak ve onu en son gördüğünüz şifonyerin üstünden oraya nasıl geldiğini bilmemek gibi.

Etrafıma bakıyorum ve olağan dışı bir şey görmüyorum ve evin içine girip kapıyı kapatıp kilitliyorum. Gözetleme deliğinden yağmurun süpürdüğü boş bakıyorum, sonra Sock'u kuruluyorum ve tabancayı silip bel çantasına geri koyarken iyi bir iş çıkardığı için onu övüyorum. Gözetleme deliğinden tekrar bakıyorum ve elimi topuzun üzerine koyduğumda bu bir refleks. Ne gördüğümü fark etmeden önce yapıyorum bunu.

Duvarın diğer tarafında duran figür genç bir erkek, tefek, belki de bir çocuk, oldukça eminim. Çıplak başlı, açık tenli ve bir an için doğrudan arka kapıya, gözetleme deliğinden ona bakan bana bakıyor. Soluk teninin ipuçlarını ve gözlerinin karanlık girintilerini görüyorum ve kapıyı sonuna kadar açıyorum ve o da kaçıyor.

"Hey!" diye bağıyorum.

Ortaya çıktığı gibi aniden kaybolur.

- - -

Paslanmaz çelik ticari aletler, eski ahşap ve antika kehribar kaymaktaşı avizelerden oluşan mutfığıma GİRDİM.

"Bu da neydi şimdi?" Marino bir bardağa köpüklü su doldurup kendine yardım ediyor ve ben de onun, matın üzerindeki kâsesine gidip beklentiyle oturan Sock'a bağırdığımı düşündüğünü söyleyebiliyorum.

"Bir ziyaretçimiz vardı," diye cevap verdim. "Muhtemelen genç bir erkek, beyaz, siyah saçlı belki, belki de bir çocuk. Duvarın arkasındaydı ve biz bahçede olduğumuz süre boyunca orada kalmış olabilir. Sonra kaçtı."

"Mülkünüzde mi?" Marino sanki evin arkasına doğru kaçacakmış gibi bardağı ve şişeyi yere bırakır.

"Hayır." Şaşırtıcı derecede sakin hissediyorum, aslında onaylanmış. Her şeye rağmen hayal görmüyorum.

"Komşumun bahçesindeki duvarın diğer tarafındaydı." Islak havluyu bir dolabın üzerindeki havlu askısına asıyorum.

"O zaman izinsiz girmiyordu. En azından sizin mülkünüzde değildi." "Ne yaptığını bilmiyorum."

"Arkadakinin komşunuz olmadığına emin misiniz?"

"Bu saatte ve bu havada komşum neden duvarın arkasına saklanıp sonra da kaçsın ki? Kişi tanıdık gelmedi ama açıkçası iyi bakamadım."

Tezgâhın üzerinde, telefonun yanında duran cüzdanımı açıp cüzdanımı, adli tabiplik kimlik bilgilerimi ve anahtarlarımı çıkarıyorum.

"Buralı gibi görünmeyen genç bir erkek. Emin misiniz?" Marino şişeyi aldığı yere değil, buzdolabına geri koyar.

"Az önce söylediklerimin ötesinde hiçbir şeyden emin değilim."

Üzerinde radyo frekansı tanımlama çipi bulunan CFC rozetimi bir kordonda ve plastik bir tutucuda buluyorum. "Ama son birkaç gündür evdeyken kesinlikle garip bir hisse kapıldım, birinin evi izlediği hissine kapıldım. Sock da huzursuzdu."

Marino bir an düşünür, seçeneklerini tartar. Yağmurlu karanlıkta dışarı çıkıp etrafta her kimse onu ama ortada işlenmiş bir suç yok, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Ben de benim avcının çoktan gittiğinden oldukça eminim ve Marino'ya bunu söylüyorum. Gördüğüm kişinin yoğun ağaçlık bir arazi olan Sanat ve Bilim Akademisi yönünde kaçtığını ve hemen kuzeyinde, Beacon Caddesi ve demiryolu raylarının karşısında Somerville olduğunu açıklıyorum. O zaman yetki alanı artık Cambridge değil. Kişi her yerde olabilir.

Çekmecedan küçük ve güçlü bir LED el feneri alıp pillerinin sağlam olup olmadığını kontrol ederken Marino, "Belki de bir çocuk kapkaç yapmak istiyordur," diye karar veriyor. "Özellikle yılın bu zamanlarında çok fazla vandalizm oluyor, arabalar kırılıyor, camlar kırılıyor, çocuklar dizüstü bilgisayarları, iPad'leri, iPhone'ları çalıyor. Cambridge'de ne kadar çok zengin insanın

alarm sistemleri," diyor sanki yaşadığım ve çalıştığım şehirde neler olup bittiğinden haberim yokmuş gibi. "Çocuklar elektronik eşyaların nerede olduğunu anlamak için bir evi araştırıyor, sonra pencereyi kırıyor, istediklerini alıyor ve cehennem gibi kaçıyorlar."

"Bir soygun için zayıf bir adayız. Alarm sistemimiz olduğu çok açık." Kilerin içinde bir kancaya asılı duran naylon çapraz çantam, hafif seyahat ettiğim zamanlarda taşıdığım çantam. "Bahçede işaretler var ve eğer bir kişi pencereden bakarsa duvarlarda evin silahlı olduğunu gösteren kırmızı ışıklı tuş takımlarını görür."

"Evdeyken hep takıyor musun?"

"Özellikle de yalnızken." Tanrı aşkına, benim hakkımda bunu biliyor.

"Benton Washington'a gittikten sonra mı bu tuhaf duyguya kapılmaya başladın?" "O kadar uzun zaman önce değil. Gideli yaklaşık bir ay oldu. ikinci ve üçüncü cinayetler işlendi. O kadar uzun zaman önce olağandışı bir şey fark ettiğimi sanmıyorum." Benton'ın vakalarının beni ürkütüp ürkütmediğini anlamaya çalışıyor, kaçırılma ve cinayetler Marino'nun haberlere yansıyanlar dışında hakkında hiçbir şey bilmediği şeyler.

"Tamam. Tam olarak ne zaman garip hissetmeye başladın?"

"Connecticut'tan döndüğümünden beri. Cumartesi gecesi ilk hissettiğim andı." Cüzdanım, anahtarlarım, kimlik kartım, rozetim ve el fenerim, askısını omzuma geçirdiğimde kalçamı saran çantanın içine giriyor.

Marino beni izliyor ve ne sonuca vardığını biliyorum. Hafta sonu şey travmatikti ve paranoyak oldum ve daha da önemlisi, benim için çalıştığı zamanki kadar güvende hissetmiyorum. Onun yokluğunu derinden hissettiğime, hayatın eskisi kadar durgun olmadığına inanmak istiyor ama öyle değil. Lavabonun üstündeki dolabı açıyorum.

"Bu anlaşılabilir bir durum," diyor.

"Hissettiğim şeyin bununla hiçbir ilgisi yok, söz veriyorum." Tezgâhın üzerine bir kutu Sock maması ve bir çift gri nitril muayene eldiveni koydum.

"Gerçekten mi? Bana neden birdenbire olay yerine silahla gitmenin gerekli olduğunu düşündüğünü söylemek ister misin? Benimle gideceğin bir olay yerine?" Korktuğuma inanmak istediği için zorlamaya devam ediyor.

En çok da ona ihtiyacım olduğuna inanmak istiyor. "Silahları sevmiyorsun bile," diyor sonra.

"Mesele benim neyi sevdiğim değil." Konserve açacağıının metali kesme ritmiyle konuşuyorum. "Ayrıca silahların insanın duygu beslemesi gereken bir şey olduğunu da düşünmüyorum. Sevgi, nefret, hoşlanma ya da hoşlanmama insanlar, evcil hayvanlar, yiyecekler için olmalı. Ateşli silahlara değil."

"Ne zamandan beri bir tane takıyorsun ya da tetik kilidini çıkarmaya zahmet ediyorsun?"

"Neyle nereden biliyorsun? Çoğu zaman yanımda değilsin, son zamanlarda da hiç değilsin." Sock minderinin yanında beklerken, sivri yüzü bana bakarken kutuyu onun kabına boşaltıyorum.

"Artık senin için çalışmıyor olmamın ve birdenbire her yerde silahlanmaya başlamanın bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Her yerde silahlanmıyorum ama kesinlikle gecenin her saatinde eve girip çıkarken, burada yalnızken," diye cevap veriyorum.

Marino son gazlı suyu da yudumlar ve sessizce geçirir.

"Birisi alarmı devre dışı bırakıp köpekle birlikte dışarı çıkana kadar beklemek kitaptaki en eski numaradır." Sock'u eldivenli elimle, tahılsız beyaz balık ve ringa balığından oluşan köftelerle besliyorum, çok hızlı yemediğinden ve yemeği aspire etmediğinden emin oluyorum.

Kurtarılan arkadaşım zatürreye yatkın. Çok hızlı yemek yemesi, her zaman beslenmediği yarış pistindeki ilk yıllarından kalmadır.

"Bunu silahsız gerçekten düşünmüyorsun," diyorum girişe dönerken makul bir şekilde.

Marino bardağını lavaboya bırakıp beni takip ediyor, paltolarımız yavaşça yere damlıyor.

"Sapığın, hedeflediği kurbanın bir köpeği olduğunu bildiği ve iz sürmeye başladığı kaç vaka gördük?" Ona hatırlatıyorum ve belki de kendisini kötü hissetmesini istiyorum.

İşi bıraktı. Haberlerini paylaşmaya zahmet etmedi. beri beni kontrol etmek için bir kez bile aramadı. Alarmı kurdum ve Sock tatlı patatesle meşgulken bizi aceleyle evden çıkardım. Cebimde ikinci bir tane var ve Quincy bunu biliyor, her zaman bilir. Merdivenlerden inip yürüyüş yolu boyunca peşimden geliyor.

Yağmur , hava mevsim normallerinin altında, ellilerin altında ve kapılardaki zevkli çelenkler, sokak lambalarındaki kırmızı kurdeleler ve fiyonklar olmasa Noel'e bir haftadan az bir süre kalmış olması mümkün görünmüyor. Henüz sert bir don olayı yaşamadık, hava Aralık ayına göre ılıman ve kapalı ama bu böyle sürmeyecek. Bu hafta sonu kar yağması bekleniyor.

"En azından bir silahı güvenli bir şekilde kullanman konusunda endişelenmeme gerek yok." Marino Quincy'nin sandığına girmesine yardım ediyor ve kapıyı kilitliyor. "Sana ateş etmeyi öğreten ben olduğuma göre."

Quincy polar pedinin üzerinde oturuyor ve parlak kahverengi gözleriyle dikkatle bana bakıyor.

Tatlı patates ikramını hazırlarken alaycı bir ifadeyle "Eğitimini bozmak istemiyorum," diyorum.

"Artık biraz geç oldu," diyor Marino, sanki köpeğinin disiplinsizliği de diğer her şey gibi benim suçummuş gibi.

Quincy burnunu tel içeri sokuyor. Ben ön koltuğa yerleşirken onu çiğnerken duyabiliyorum.

Marino motoru çalıştırır ve taşınabilir telsizine uzanır. Merkezle temasa geçer ve bölgedeki tüm birimlerin, Harvard'ın kuzey ucundaki mülkleri araştırıyor olabilecek, en son Sanat ve Bilim Akademisi'ne doğru koşarken görülen genç beyaz bir erkeği aramalarını ister. Araç 13 hemen birkaç blok güneyde, İlahiyat Fakültesi yakınlarında olduğunu söyler.

"Başka bir açıklama var mı?" diye soruyor araba 13.

"Çıplak başlı, muhtemelen oldukça zayıf, muhtemelen bir çocuk," diye Marino'ya sessizce hatırlatıyorum. "Muhtemelen yaya."

"Şapkası yok," diyor havadan. "En son Beacon yönündeki ormana doğru koşarken görülmüş."

MARINO'NUN PLAKASIZ CIPINDE TARAYICI, TELSİZ, SİREN VE ızgara ışıkları. Saklama kutuları ve çekmeceler ekipmanları düzenli ve gözden uzak tutuyor, koyu renkli kumaş döşemeler ve halı tertemiz. Richmond günlerinde Crown Vic'ine atıfta bulunduğu şekliyle "aracıyla" gurur duyduğunu hissediyorum.

"Oldukça yeni ve çok iyi durumda görünüyor. Ve bir hibrit. Yeşile dönmüşsün. Etkilendim." Parmağımı Armor All kabuklu ön panelde gezdirdim. "Cam gibi kaygan. Üzerinde buz pateni bile yapılabilir."

"V-dört, iki litrelik EcoBoost, inanabiliyor musun?" diye homurdanıyor. "Departman yepyeni ikiz turbo V-6'lar aldı ama onlar rütbelilere gidiyor. Takipte olduğumda ne olacak?"

"Küçük karbon ayak izi ödülünü kazandınız." Pencereyden, evimin arkasındaki duvarın diğer tarafında duran sinsî adamı arıyorum.

"Bir kaplumbağaya da sersemleyebilirsin. Bu bize su tabancası vermek gibi bir şey, böylece cephaneden tasarruf ederiz."

"Bu tam olarak benzerlik değil." Onun aptallığına gülümsemekten kendimi alamıyorum, eski Marino homurdanıyor.

"Richmond'dan ayrılmadan önceki son arabam bir V-eight Interceptor'du. O bebekle saatte yüz elli mil gidebilir."

"Neyse ki bir uçak olmadığınız sürece Cambridge'de bu kadar hızlı gitmeniz gerektiğini düşünemiyorum." Dışarıda kimseyi göremiyorum.

Muhtemelen Connecticut'tan döndüğümünden beri birilerinin beni neden gözetliyor olabileceğini düşünürken birkaç dakika boyunca tek bir araba bile geçmedi. Bunun bir vur-kaç olayı olduğuna inanmıyorum. *Kim o? Ne istiyor?*

"Benton eve gelmeliydi." Marino Harvard kampüsünde hız sınırını aşmıyor, saatte otuz beş mil, buralarda herkesin gidebileceği kadar hızlı. "Cehennem gibi hasta ve tek mısın? Az önce yaşadıklarından bahsetmiyorum bile." Bu konuyu tekrar açması gerekiyor ve açmaya da devam edecek.

"Benton eve gelerek hiçbir şeye yardım edemezdi," diye cevap veriyorum ama bu doğru değil.

Eğer birisi evimizi gözetliyor ya da beni takip ediyorsa, onun yanımda olması çok yardımcı olurdu ve onun yokluğundan hoşlanmıyorum. Son haftalar uzun ve zor geçti ve belki de ona iyi olduğumu ve ona ihtiyacım olmadığını söylememeliydim çünkü bu hiç de doğru değildi. Belki de bencil olmalıydım.

"Yalnız bırakılmamalıydın. Keşke sana neler olduğunu bilseydim."

Marino sorma zahmetine girseydi bilirdi, pencereden Harvard'ın tuğla ve camdan yapılmış sanat müzesinin akıp gidişine bakıyorum. Harvard Fakülte Kulübü tatil için giyinmiş, Houghton ve Lamont Kütüphaneleri Harvard Yard'ın içindeki yaşlı ağaçların arkasında tuğladan yapılmış heybetli şekiller. Lastikler ıslak kaldırımında cızırdıyor. Quincy arkada sessizce horluyor, kasasında uyuyor ve Marino'nun polis telsizi meşgul.

911 telefonu kapandı. Aile içi arama. Yansıtıcı tamponlara sahip kırmızı bir SUV içindeki şüpheli şahıslar Windsor Caddesi'ndeki sübvansiyonlu bir konut sitesinin otoparkından kaçıyor. Arabayı sürerken dikkatle dinliyor. Memnun ve enerjik, ait olduğu yere geri ve yaptığı şey hakkında onunla yüzleşme şansım olmadı ve şimdi gerçekten en iyi zaman değil.

"Belki çok istekli hissettiğinde sana neler olduğunu açıklayabilirsin." Yine de konuyu açtım.

Cevap vermiyor ve birkaç dakika sonra Memorial Drive'a dönüyoruz. Charles Nehri sağımızda karanlık bir şekilde parlıyor, Boston'a doğru zarifçe kıvrılıyor, şehir merkezinin silueti bulutların arasından opak bir şekilde aydınlanıyor. Prudential Binası'nın tepesindeki anten kan kırmızı zonkluyor.

"Bunu daha önceki bir hayatımızda konuşmuştuk," diyorum sonunda. "Richmond'da taşınmadan hemen önce o gün bunu tahmin etmiştim. On yıl sonra, buradayız. Benimle kariyer değişikliğinin hakkında konuşmuş olsaydın çok memnun olurum."

Başını telsizine doğru eğmiş, birkaç dakika önce Windsor Caddesi'ndeki sitede olası bir araba hırsızlığı ihbarını dinliyor.

"Sadece nezaketen, başka bir şey değilse," diye ekliyorum. "Kontrolden on üç numaralı araca," diye tekrarlıyor hareket memuru. Araç 13 cevap vermiyor.

"Kahretsin." Marino taşınabilir radyoyu şarj cihazından çıkarır ve sesini

Tartışmak istemediği bir konu hakkında beni susturmak için, diye karar verdim, ama aynı zamanda şaşkınım. Daha on beş dakika önce 13 numaralı araç telsizle mahallemin yakınlarında bir hırsız olup olmadığını kontrol ettiğini bildirmişti. Belki de bu çağrıdan vazgeçip başka bir çağrı yapmıştır.

"Kontrolden on üç numaralı araca. Duyuyor musunuz?" diye tekrarlar.

"Araç on üç, anlaşıldı," memur nihayet geri geliyor, sinyali zayıf.

"Duraktan ayrıldınız mı?"

"Olumsuz. Yaya olarak üçüncü binaya yaklaşıyoruz, burada birkaç araca zorla girilmiş gibi görünüyor. Yansıtıcı tamponları olan kırmızı bir SUV, içinde birkaç kişiyle birlikte yüksek bir hızla uzaklaşırken görülüyor." Zor nefes alıyor. "Tanım, daha önce burada sorun çıkarmış bir araca uyuyor. Muhtemelen çete bağlantılı araba kırma ve vandalizm. Destek istiyorum."

"Ne kadar olurlarsa olsunlar cehennem kadar tehlikeli." Marino büyülenmiş durumda. "Orada bir sürü kötü şey dönüyor, uyuşturucu satıcıları annelerini ziyaret etmek ve bu arada biraz iş yapmak için uğruyor. Kristal meth, eroin, banyo tuzları. Ayrıca araba kırma, vandalizm, birkaç hafta önce arabayla ateş etme. Bir şeyler yapıp deli gibi kaçıyorlar ve bazen polis olay yerini temizler temizlemez geri geliyorlar. Onlar için büyük bir oyun gibi."

Onu uzun zamandır böyle görmemiştim.

"Burada çılgınca olan da bu," diyor heyecanla. "Milyon dolarlık evlerin hemen yanında ya da milyar dolarlık işletmelerin bulunduğu Tech Square'in ortasında konut projeleriniz var. Bu yüzden buraları temizlememiz için çok baskı görüyoruz."

"13'e cevap veriyorum. Ana Merkez'de anlaşıldı." Başka bir birim bölgede olduğunu bildirir. "Şimdi gidiyorum."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyor santral memuru.

"Richmond'da günü hatırlıyor musun?" Onu bu konuya geri getirdim.

"Ne tahmini?" Telsizini kucağına yerleştirir.

Rüyamdaki yağmurlu öğleden sonrayı anlatıyorum, Marino'ya bakarken o zamanki Marino'yu hatırlıyorum, bu daha yaşlı, derin çizgili bir yüze sahip, saçsız kafası düz tıraş edilmiş.

Kot pantolonu ve siyah Harley-Davidson ceketıyla hâlâ güçlü ve heybetli ve söylediklerime verdiği tepkiden kötü bir anıyı taklit ettiğini anlayabiliyorum. Dümdüz önüne bakmasından, sonra Quincy'nin iyi olduğundan emin olmak için arkasını dönüp direksiyonun arkasındaki pozisyonunu değiştirmesinden ve iki kocaman eliyle direksiyonu kavramasından anlıyorum bunu. Yapmadığı şey ise bana . Bakamaz çünkü ikimizin de kabul edemeyeceği bir şeye ne kadar yaklaşmıştık.

O gün Richmond'daki evimden ayrılmadan önce tuvaleti kullanmak için içeri girdi. Çıktığında onu mutfakta bekliyordum. Yemek yemesi gerektiğini ve araba kullanmaması gerektiğini söyledim. O da ben de çok içmiştik.

"Teklif ettiğiniz şey nedir?" Yemekten bahsetmiyordu. "Birlikte yapabiliriz, biliyorsun." Bir yemeği kastetmiyordu. "Ben bir parçayım ve sen de diğer parçasın, birbirimize uyma şeklimiz ve bu mükemmel." Yemek yapmayı düşünmüyordu ve işten de bahsetmiyordu.

Marino her zaman ideal çift olacağımıza inanmıştır. Seks bizi onun istediği şeye dönüştürecek bir simya olacaktı ve Richmond'daki o yağmurlu günde bunu neredeyse deniyorduk. Onu hiç o şekilde sevmedim. Onu hiç bu şekilde istememiştim. Teslim olmazsam ne yapacağından korkuyordum ve sonra teslim olursam ne olacağından korktum. Marino benden daha fazla zarar görecekti ve eğer teklif edildiğini düşündüğü şey buysa, beni hiçbir yere kadar takip etmesini istemiyordum.

Beni durduran buydu. Artık sadece seksle ilgili değildi. Bana aşıktı ve bunu bana söyledi. Yemek yerken bunu birden fazla kez söyledi. Sonra bir daha hiç söylemedi.

"Seni uyarmıştım. Tam olarak yaptığın şeyi yapmak isteyeceğini tahmin etmiştim." Kasıtlı olarak üstü kapalı konuşuyorum. "Birdenbire referanslar ve mektuplar için soğuk çağrılar almak yerine neden kariyer planlarınızı benimle tartışmadığınızı bilmiyorum. Bunu ele alış şeklin doğru değildi."

"Belki de Richmond'da o gün işleri halletme şeklin doğru değildi." O biliyor. Hatırlıyor.

"Katılmıyorum."

"Bu sefer beni vazgeçirmeni istemedim, tamam mı?" diyor.

"Denerdim." İnternete girmek için iPhone'umun kilidini açıyorum.

"Kesinlikle seni CFC'den ayrılmaktan vazgeçirmeye çalışırdım. Kesinlikle haklısın."

"En azından bir kez olsun kabul ediyorsun." Memnun olmuş görünüyor.

"Evet, kabul ediyorum ve seni böyle bir hayat kararından vazgeçirmek haksızlık olurdu." Arama ekranına Gail Shipton'ın adını yazıyorum. "Bunu yaptığım diğer zamanlarda da haksızlıktı ve özür dilerim. İçtenlikle özür dilerim. Ama bencilce seni kaybetmek istemezdim ve umarım kaybetmemişimdir."

Karanlığa yakın yüz ifadesinden söylediklerimden etkilendiğini anlıyorum ve hissettiklerimi söylemenin benim için neden bu kadar zor olduğunu merak ediyorum. Ama öyle. Her zaman öyleydi.

"Artık çalışmamız gereken bir dava var," diyor. "Eskiden yaptığımız gibi." "daha iyi. Daha iyi olmak zorundayız. Geçtiğimiz on yıl içinde Dünya pek de güzel bir yer haline gelmedi."

"Bunu yapmamın nedenlerinden biri de bu," diyor. "Kolluk kuvvetlerinin, işlerin nasıl olduğunu ve nereye gittiğini görebilecek perspektife sahip insanlara ihtiyacı var. Sen ve ben işe başladığımızda her şey seri katillerle ilgiliydi. Sonra Nine-Eleven olayı oldu ve teröristler hakkında endişelenmeye başladık, bu seri katiller hakkında da endişelenmemiz gerekmediği anlamına çünkü sayıları her zamankinden daha fazla."

Otuz beş dakika öncesine ait, MIT yüksek lisans öğrencisi Gail Shipton'ın kayıp olduğunu ve en son dün öğleden sonra Cambridge'de Psi Bar'da görüldüğünü anlatan bir Fox haber akışı buluyorum.

MIT'nin Briggs Sahasında bulunan ölü kadının o olabileceği tahmin ediliyor ve ekteki video Cambridge ve MIT polisinin bir otoparkın yakınındaki kırmızı toprak sahaya yardımcı aydınlatma kurduğunu gösteriyor. Bu sahne Sil Machado'nun ifade vermesiyle kesiliyor. Yağmur mikrofondan duyuluyor ve beyzbol şapkasından damlıyor.

"Şu anda durumla ilgili resmi bir yorumumuz yok." Machado'nun lakabı Portekizli Savaş Adamı ama kameraya bakarken hiç de sert görünmüyor.

Ağırbaşlı tavrının altında bir gerginlik seğirmesi var, omuzları yağmura ve rüzgara karşı gergin bir şekilde kamburlaşmış. Rahatsız olan ve bunu göstermemeye çalışan birinin sert ifadesine sahip.

"Ölen bir var" diyor, "ancak ne olduğuna ya da kayıp olduğu bildirilen kadın olup olmadığına bir teyit yok."

"Buna inanmıyorum." Marino dinlerken bir yandan da telefonuma bakıyor. "Machado ve onun on beş dakikalık şöhreti."

Muhabir, "Dr. Scarpetta ile temasa geçildi mi?" diye sorar.

Machado, "Olay yeri temizlenir temizlenmez ceset adli tıp kurumuna nakledilecek" dedi.

"Dr. Scarpetta buraya mı geliyor?"

Silecekler camı gürültüyle sürüklerken internette başka neler olabileceğini görmek için tarıyorum ve sonra Marino'nun cep telefonu çalıyor. Screamin' Eagle borulu bir Harley-Davidson'un sesi gibi. Kulaklığındaki bir düğmeye dokunuyor ve Sil Machado'nun sesi hoparlöre geliyor.

Marino, "Şeytan hakkında konuşun ve bakın kim arıyor," diyor.

Machado, "Kanal Beş onun bir fotoğrafını gösteriyor," diye başlıyor. "En azından onu Psi Bar'da gördüğünü düşünen insanlardan pek çok ipucu alıyoruz. Ama şu ana kadar işe yarar bir şey yok."

"Kanal 5 onun fotoğrafını nasıl buldu?" Marino'nun kulaklığı parlak mavi renkte yanıp sönüyor.

Machado, "Meğer kayıp ihbarında bulunan kız gece yarısı web sitelerinde yayınlamış," diyor. "Haley Swanson."

"Bu biraz garip."

"Şart değil. Bugünlerde herkes gazeteci. Dokuz-bir-bir'i aradı ve sonra fotoğrafı ve Gail'in kayıp olduğunu yayınladı. Sanırım işimizi yapmamıza yardım etmeye çalışıyordu, değil mi? Fotoğraftaki kişi ölü kadına benziyor. Aynen ona benziyor."

İnternette dikkatimi çeken bir haber bulduğumda Marino, "Gail Shipton," onaylıyor.

"tek yumurta ikizi yoksa."

Gail Shipton, mahkemeye çıkmak üzere olan yüksek riskli bir davada yer alıyor ve Carin Hegel'i ve birkaç hafta önce federal mahkemede bana söylediklerini hatırlıyorum. Bir haydut çetesinden ve evden uzakta yaşamaktan bahsetmişti. Gail'in açtığı davayla ilgili haberde geziniyorum, bu kadar büyük bir dava için ayrıntılar şaşırtıcı derecede yetersiz. Biraz daha araştırdım.

"Haley Swanson rapor vermek için geldi mi?" Marino soruyor.

"kadarıyla hayır." "Bu beni rahatsız ediyor."

"Belki de bir anlamı olmadığını, Gail'in artık kayıp olmadığını, bundan çok daha kötü olduğunu düşünmüştür. Ne kadar ?" Machado'nun sesi arabayı dolduruyor.

"Tahmini varış süresi beş." "Doktor seninle mi?"

"10-4." Marino aramayı sonlandırır.

"Gail Shipton eski finans müdürü Dominic Lombardi ile yasal bir savaşın ortasındaydı." Telefonumda görüntülenen hikâyeye göz gezdiriyorum. "Uluslararası şirketi Double S, Concord'un hemen batısında yerel bir şirket."

"Hiç duymadım." Marino karşıdan gelen ve uzun farlarını yakmış bir arabaya sinirli bir şekilde selektör yapıyor. "Finans şirketleri umurumda değil, çünkü hiçbir zaman tam olarak ihtiyacım olmadı ve Wall Street tiplerinin çoğunun sahtekar olduğunu düşünüyorum."

"Double S "i aratıyorum ve bu konuda pek çok haber çıkıyor, bunların çoğu muhtemelen halkla ilişkiler makineleri tarafından yerleştirilmiş şişirme yazılar.

"Son derece yüksek net değere sahip müşterilerde uzmanlaşmış gibi görünüyor." Birkaç sayfa aşağı inip başka bir tıklıyorum, bu haber Double S için her şeyin güllük gülistanlık olmadığını gösteriyor. "Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu SEC ile sorunlar yaşadılar, *müşterini tanı* kuralını ihlal ettiği iddia edilen yatırımlar. Ayrıca IRS ile de bazı sorunları var. Ve bu oldukça ilginç. Son sekiz yıl içinde en az altı farklı kez dava edilmişler. Nedense hiçbir dava mahkemeye taşınmamış."

"Muhtemelen anlaşmışlardır. Herkes anlaşıyor. Davalar yeni ulusal endüstri. Artık Amerika'da yapılan tek şey" diyor Marino sert bir şekilde.

"Yasallaştırılmış haraç. Ben seni haksız yere bir şeyle suçluyorum, sen de susmam için bana para veriyorsun. Ve eğer iyi bir avukat tutacak paranız yoksa hapı yuttunuz demektir. Az önce başıma gelen gibi, boktan küçük bir hukuk bürosu tarafından yürütülen bir toplu dava ve kamyon tamirati için iki bin dolardan oldum çünkü bayinin Boston'daki en büyük hukuk bürosu ve bir halkla ilişkiler firması ve her şeyi vardı. Yatağın hizalanmamasıyla ilgili lanet bir tasarım sorunu vardı ve bunun küçük adamın arabayı çukurlarda çok sert sürmesinin hatası olduğunu söylediler."

Hiç de küçük olmayan Marino, sonbaharda satın aldığı bir kamyonet hakkında atıp tutuyor, öfkeli hikayesini o kadar sık dinledim ki neredeyse ezberledim. Yepyeni kamyoneti bir haftadan daha kısa bir süre kullandıktan sonra, kendi *deyimiyle* arka tarafın *çömeldiğini* fark etmiş. Tamponun arka akstan etkilendiği ve şasinin çok zayıf olduğu kısmına geldiğinde sözünü kestim.

"Davaların sonuçlanıp sonuçlanmadığını söyleyemem." Dikkatini Gail Shipton'ın Double S'e karşı açtığı davaya ve duruşmanın başlamasına iki haftadan az bir süre kala ölmüş gibi görünen şüpheli gerçeğe çekiyorum. "Ancak şu ana kadar uzlaşmadan bahsedildiğini görmedim, sadece davaların düştüğünü gördüm. *Financial Times*'da yayınlanan bir haberde kullanılan kelime bu.

birkaç yıl önce. 'Double S, Massachusetts'in atlar ülkesinde küçük bir şirket tarafından yönetilen büyük bir uluslararası işletmedir."

En önemli kısma geçiyorum. "CEO Dominic Lombardi'ye göre eski müşteriler tarafından yapılan iddialar anlamsızdı ve düşürüldü. *The Wall Street Journal*'a verdiği son röportajda Lombardi, "ne yazık ki bazen müşterilerin mucizeler beklediğini ve bu gerçekleşmeyince de sinirlendiğini" söyledi. Lombardi, Double S'in dünyanın dört bir yanındaki müşterileriyle son derece saygın bir finansal yönetim şirketi olmaya devam ettiğini de sözlerine ekledi."

"Para yöneticileri için garip bir isim. Kulağa bir çiftlik ismi gibi geliyor," diyor Marino, ileride Cambridge Adli Tıp Merkezi'nin (CFC) silo şeklindeki silueti belirirken.

Ama gideceğimiz yer orası değil. Ölüm sahnesinin karargâhıma ne kadar yakın olduğunu hatırladım.

"Kesinlikle oradaki at çiftliklerinden biri olabilir." Bir başka yakınlık dikkatimi çekti.

Double S, Lucy'nin çiftlerle çevrili, her yerde kameralar, bir helikopter pisti, kapalı atış poligonu ve çok sayıda garajı olan elli dönümlük kır malikanesinden sadece bir ya da iki mil uzakta. Sudbury Nehri'nin geniş manzarasına sahip tek yönlü camla kaplı ana evin içindeki sade dekoru ve yoğun teknolojiyi yalanlayan bir dizi rustik binası var. Komşusu Dominic Lombardi'yi tanıyıp tanımadığını merak ediyorum ve kesinlikle bir müşteri olmamasını umuyorum ama olacağından şüpheliyim. Yeğenimin başı daha önce de yandı ve parasına çok dikkat eder.

İnternette Gail Shipton'ın davasıyla ilgili detayları araştırmaya devam ederken, "Belki de finans işini evinin dışında yürütüyordur," diye

Davasıyla ilgili haberler neredeyse yok denecek kadar az ve Double S'in de bundan emin olduğundan şüpheleniyorum.

"Görünüşe göre on sekiz ay kadar önce yüz milyon dolarlık bir dava açmış. Buradaki bir jürinin böyle bir rakamı kabul edeceğinden şüpheliyim. Güvene dayalı görevin ihlali, sözleşmenin ihlali," diye açıklamaya devam ediyorum. "Görünüşe göre Double S tarafından kullanılan finansal yönetim yazılımı muhasebeyi güvenilir hale getirmiş ve para kayıp olabilir."

"Başka bir deyişle, çalıntı," diyor Marino.

"Açıkçası bu kanıtlanamaz, aksi takdirde bu hukuki değil cezai bir mesele olurdu." Carin Hegel'in bahsettiği davayı tekrar hatırladım.

Birkaç hafta önce ona rastladım. Acaba aynısı mı?

İçimde yle olduğuna dair huzursuz bir his var.

"Bir yüksek lisans ğrencisi bir parayı nereden bulabilir ki?" Marino buz çözücüyü açar.

"Teknoloji, mobil telefon uygulamaları" diye okuyorum ve yine aklıma çok geç yağta arama motorları ve yazılım sistemleri yaratıp satarak bir servet edinen Lucy geliyor.

Ona bir mesaj gönderdim.

"Huh." Marino bana yaklağıp torpido açtı. "Yüksek zengin olmak. Tanıdık geliyor, değil mi?" Tüy bırakmayan bir cam temizleme kâğıdı alıyor.

"Umarım ikisi birbirini tanımıyordur."

KIŞ İÇİN DEMİRLEYEN TEKNELER, BEYAZ PLASTİKLE BÜZÜŞTÜRÜLEREK
nehri, Harvard Köprüsü'nün Boston tarafındaki Fenway Park'ın üzerinde ışıltı
ışıltı parlayan kırmızı üçgen Citgo tabelası.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama Lucy'den haber yok. Marino'nun
cipine binerken karanlık suların üzerinde sis asılı duruyor, uğursuz bir his
içimi sıkıca kavıyor. Tedirginliğimin hafta sonundan mı kaldığından yoksa
avcıyla mı ilgili olduğundan emin değilim. Başka bir şey mi hissediyorum
yoksa sadece yorgun muyum emin değilim.

Marino kendisiyle ve polislik felsefesi ve planlarıyla dolu. Suç eğilimleri
hakkındaki değerlendirmeleri daha iç karartıcı ya da daha kasvetli olamazdı.
Ben zar zor dinlerken o konuşmayı bırakmadı, zihnim olmak istemediğim
çirkin, korkunç bir yere çekildi.

*Ellerini havaya kaldır! Ateş
etmeyin!*

beklemediğim bir anda bir okulun dahili telefonundan duyulan sözler
düşüncelerime giriyor. Bir seri katil ile kurbanları arasında bu kadar sıradan
bir konuşmanın geçmesi beni hayrete düşürmeye devam ediyor.

Benton, "Taklitçilik," diye tatmin etmeyen bir açıklama yaptı. "TV
şovlarını, filmleri, oyunları taklit etmek. İnsanlar en ilkel dürtülerine
indirgenğinde çizgi film gibi konuşurlar."

"Anneleri için ağlıyorlar. Yalvarıyorlar. Evet, bunu biliyorum ve hiçbir
şey bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyoruz Benton," dedim ona Cumartesi eve
döndükten sonra telefonda. "Bu yeni bir düşman."

"Gösteri cinayetleri."

"Bu kulağa önemsizmiş gibi geliyor."

"Dramatik bir halk gösterisi, Kay. Baraj Columbine ile yıkılmaya başladı. Bu yeni bir şey değil, sadece sınıflandırma yeni. İnsanlar dikkat çekmeye, şöhrete bağımlı hale geldi. Son derece rahatsız bireyler bunun için öldürür ve ölürlər."

Benton'dan hâlâ haber alamadım. Ben de onun için endişelenmeye başladım. Öldüğüne inandıktan sonra dünya görüşüm dramatik bir şekilde değişti. Onu daha önce de kaybettim. Yine kaybedebilirim. Çoğu insanın bir mucizesi bile olmaz ama benim birkaç tane oldu. Mucizelerimi tükettiğimden ve bana daha fazla mucize verilmeyeceğinden korkuyorum.

Marino, Memorial Drive'ı ışsız dar bir sokağa bağlayan Fowler Sokağı'na döner. Mavi, tüy bırakmayan kağıt havlusuyla ön camın iç kısmını tekrar siliyor. Yemeğe ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum. Yarının Benton'ın doğum günü olduğunu ve nerede bilmediğimi hatırlıyorum. O kadar açım ki midem ekşiyor. Yemek yediğimde her şey daha iyi olacak ve bir an için eve döndüğümde ne pişireceğimi hayal ediyorum.

Özel yahnimi yapacağım. Dana eti, yağsız sığır eti, kuşkonmaz, mantar, patates, soğan, biber, püre haline getirilmiş domates, taze fesleğen, kekik, ezilmiş sarımsak ve kırmızı şarap ve acı biber. Bütün gün kaynayacak. Tüm evi lezzetli aromasıyla dolduracak. Herkes bir arada olacak ve tatil için süslenip yiyip içeceğiz.

Yeğenime ikinci kez mesaj attım. "Neredesin?"

On saniye bekledikten sonra ortağı Janet'a mesaj atıyorum. "Lucy'e ulaşmaya çalışıyorum."

Janet bana hemen mesaj . "Ona haber vereceğim."

Sanki birlikte yaşamıyorlarmış gibi tuhaf bir cevap gibi görünüyor.

Marino, "Vücuda erişme ihtimaliniz olan her yere bir birim gönderdik," diyor ve ben tekrar kabartıyorum. "Biz görmeden kimse giremez ya da var olamaz."

Cambridge'de devriye gezen bir polis memuru kırmızı-mavi ışıklarını hızlıca bize doğru çeviriyor. Camdaki buğuyu temizlemek için pencereyi indirip kaldırıyorum.

"Ben buna görünmez çevre diyorum," bana daha önce söylediklerini tekrarlıyor Marino. "Üniformalılar yaya olarak ve kruvazörlerin içinde gözden uzakta, taramayı sürdürüyorlar."

"Bu çok iyi bir fikir."

Marino, "Evet bu iyi bir fikir çünkü bunu düşünen benim," diyor.

Bir süre daha böyle devam edecek, o kadar görkemli ki tahammül edilmesi zor ve kulağa ne kadar iğrenç geldiğinin farkında bile değil. Ama kabul ediyorum ve soruyorum: "Şu ana kadar olağandışı bir hareketlilik fark ettiniz mi?" Telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Lucy'ye ilk kez mesaj attığımda Gail Shipton ve Double S isimlerinin ona bir şey ifade edip etmediğini sordum. Bana geri dönmemesi alışılmadık bir durum. İçimden bir ses sessizliğinin bela anlamına geldiğini söylüyor.

"Hayır. Sıra dışı bir şey yok," diye cevaplıyor Marino sorumu. "Ama adam her yerde olabilir. Bu binlerce pencereden birinden izliyor olabilir," diye ekliyor telefonu tekrar çalarken.

- - -

Cipin hoparlöründen gelen CARIN HEGEL'in sesi gergin ve kararsız. Marino'ya dünün büyük bölümünü Gail Shipton'la birlikte duruşma için tanık hazırlığı yaparak geçirdiğini söyleyerek başlıyor.

"Davacının davası önce başlıyor ve o benim ilk tanığım. Açıkçası o benim en önemli tanığım ve tatilden önce iyi bir başlangıç yapmaya çalışıyorduk," diyor Bostonlu avukat, bana Kennedy'leri düşündüren güçlü Massachusetts aksanıyla kendine özgü alto sesiyle.

"Dün kaçta bitirdin?" Marino soruyor.

"Öğleden sonra dört civarında firmamdan ayrıldı ve kısa bir süre sonra onunla konuşmam gereken önemli bir konu ortaya çıktı. Ona beni aramasını isteyen bir mesaj , o da aradı ama bağlantımız kesildi. O iyi mi?"

"Ne zaman bağlantınız kesildi?"

"Bekleyin, telefonumu kontrol edeyim, böylece size tam zamanı verebilirim. İyi olup olmadığını biliyor muyuz?"

MIT kampüsünün öğrenci yurtları ve kardeşlik evlerinin kireçtaşı süslemeli tuğla olduğu bir bölümüne doğru ilerliyoruz. Solumuzdaki sokağı dolduruyorlar ve sağımızda yüksek bir tel örgünün arkasında tenis kortları ve oyun alanlarından oluşan geniş bir açık alan var. Uzakta polis ışıklarının parıltısı ürkütücü bir nimbus oluşturuyor.

"Akşam beş buçukta beni aradı." Carin Hegel geri döndü. "Bana Psi Bar'da olduğunu ve dışarı çıkıp sessiz bir yere gittiğini söyledi. I

onunla konuşmak istediğim konuyu gündeme getirdi-" "Neymiş o?" Marino sorar.

"Özgür değilim. Avukat-müvekkil ayrıcalığı var." "Belki de şimdi ayrıcalığın arkasına saklanmak için iyi bir zaman değildir, Bayan Hegel. Eğer

bize yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan-"

"Size söyleyebileceğim tek şey şu," diye araya giriyor. "Gail'le konuşuyordum ve onun gittiğini fark etmem bir dakika kadar sürdü."

"*Gitti* de ne demek?" Marino arabayı dar, karanlık sokak boyunca yavaşça sürüyor, farlar ıslak kaldırımında parlıyor.

"Çağrı kayboldu."

"Ve sen hiçbir şey duymadın mı? Birine bir şey söylemiş olabilir mi? Belki biri ona yaklaşmıştır?"

Gergin bir duraksamanın ardından, "Arama kesildi, o yüzden hiçbir şey duymadım" diyor.

"Peki ya düşmeden hemen önce? Hiçbir şey duymadınız mı?" "Ondan önce konuşuyordu. Gail iyi mi?" Carin Hegel'in sesi talepkâr ve beton kadar inatçı. "Bu kayıp ihbarı da neyin nesi? Bana kaybolduğuna bir mesaj bırakmışsın ve bu internette var. Görünüşe göre en son beni aradığı barda görülmüş, sık gittiği bir yer. Haberlere konu olan cesedin bulunduğu yerden çok da uzak bir MİT mekânı. Bu doğru mu?"

"Bir ceset bulunduğu doğru."

"Gail'e bir şey mi oldu? Bundan emin miyiz?" Hiçbir davayı kaybetmeyen, pitbull gibi bir avukat olarak bilinen Carin Hegel'in sesi şimdi dehşete düşmüş gibi çıkıyor.

"Duruşmaya çıkmak üzere olan davanızın onun kişisel güvenliği için bir tehdit oluşturması için herhangi bir neden var mı?" Marino soruyor.

"Aman Tanrım. Bu o."

"Bu henüz doğrulanmadı."

"Dr. Scarpetta bu işe karıştı mı? Onunla konuşmam gerek. Ona konuşmamız gereken konular olduğunu söylemeni istiyorum," diyor. "Lütfen ona konuşmamızın şart olduğunu söyleyin."

"Onunla konuşacağımı sana düşündüren nedir?"

"Eskiden onun için çalışırdım."

Marino tereddüt ediyor, bana bakıyor.

Başımı salladım. Ona hiçbir şey söylemedim. Marino'nun eskiden benim için çalıştığının neden farkında olduğunu bilmiyorum. Yakın zamanda

CFC haberlerde yer almadı. Bu genel olarak bilinmeyen ve hatta ilgi çekmeyen bir ayrıntı.

"Gail davanızla ilgili herhangi biri tarafından tehdit edildi mi?" Marino soruyor. "Özellikle bakmak isteyebileceğimiz biri var mı?"

"Duruşma iki haftadan kısa bir süre içinde başlayacak. Noktaları birleştirin, Dedektif Marino. Bu bir tesadüf olamaz. Sence bu o mu? MIT'de bulunan ceset? Sanki öyle düşünüyormuşsunuz gibi geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, durum pek iyi görünmüyor." "Oh Tanrım. Yüce Tanrım."

"En kötüsü doğru çıkarsa, bu davayı durdurmak için yeterli olur mu?" Marino soruyor. "Onaylarsak burada bir gerekçe arıyorum ve henüz bunu kesinlikle yapmadık."

"Bu, ilerlemek için daha fazla neden olurdu. Şeytani piçler." Sesi titriyor. "Ama sebep konusunda cevabım evet." Boğazını temizleyerek kendini toparlamaya çalışıyor. "Bu insanların neye benzediği ya da bağlantıları hakkında hiçbir yok, sanırım bu kadar. Muhtemelen dinlenen telefonumdan ancak bu kadarını söyleyebiliyorum ve kısa bir süre önce biri şirketimin bilgisayarına girmeye çalıştı. Söyleyeceklerim bu kadar ama yeterli olacaktır."

"Aklınıza hemen bilmemiz gereken bir şey gelirse, numaram sizde var." Marino başka bir şey duymak istemiyor. Telefonda olmaz. Organize suç ya da siyasi yolsuzluk ya da muhtemelen her ikisi birden söz konusuysa olmaz.

9

HABERLERDE GÖRDÜĞÜM PORTATIF IŞIK KULESİ ÇAMURLU BİR KIRMIZIYI AYDINLATIYOR. Sarı bir muşamba, rüzgârda dalgalanan turuncu renkli olay yeri bayraklarıyla tutturulmuş. Ceset dış etkenlerden ve meraklılardan korunuyor, olay yeri Sil Machado ve iki üniformalı memur tarafından emniyete alınmış durumda. Huzursuzca yürüyorlar, beni bekliyorlar.

"Seninle neden konuşmak istediğine bir fikrin var mı?" Marino bana Carin Hegel'in az önce söylediklerini sordu.

"Muhtemelen diğer insanlarla aynı sebepten" diye cevap veriyorum. "Ama bana her zaman sorulan bariz soruların ötesinde mi? Hayır, sadece geçen ay federal adliyede ona rastladım ve çok kötü insanlarla ilgili bir davası olduğunu ima etti. Onlara haydutlar diyordu ve güvenliğinden endişe ettiği izlenimini edindim. Bu yüzden az önce bahsettiği şeyin bu olabileceğini düşünüyorum. Çok fazla araştırma yapmış ve Double S'in bir dizi çirkin olaya karıştığını keşfetmiş olabilir."

"Bu konuda ne yapmanızı bekliyor?"

"İnsanlar içini döküyor. Bana her şeyi söyleyebileceklerini biliyorlar." "Dolandırıcılar. Artık zengin insanlara katlanamıyorum."

"Lucy iyi. Ve Benton. Zengin olan herkes kötü değildir."

"En azından Lucy sahip olduğu şeyi hak etti." Marino, Benton'ın eski aile parası hakkında bir şeyler söylemek zorunda.

"Artık benim için çalışmadığını nasıl öğrenmiş olabilir, hiçbir fikrim yok."

"Belli ki biri ona söylemiş."

"Bunun neden bir sohbet konusu olduğunu ."

Marino, "Cambridge Polisi'nden biri ona bir şey söylemiş olabilir," diyor. "Ya da CFC'den biri."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye tekrarlıyorum.

Çitlerle çevrili alanların diğer tarafında ve Vassar Caddesi'nin karşısında, Simmons Hall adı verilen yatakhane, gümüşü bir uzay istasyonu gibi parlayan, kübik katılar ve boşluklardan oluşan devasa bir alüminyum kaplı yapı. Önündeki kaldırımında iki üniformalı polis memurunun daha olduğunu ve yansıtıcı giysili bir bisikletli futbol stadyumuna doğru gözden kaybolurken bir koşucunun hızını kesmediğini fark ediyorum.

Marino daha sonra, "Bana öyle geliyor ki Gail'in öldürüldüğünden endişelenmek için iyi bir nedeni var," diyor.

"Tam da bu konuda endişeleniyor olabilir. Double S hakkında bildiği detaylar düşünüldüğünde iyi bir nedeni de olabilir."

"Başka bir deyişle, Carin Hegel'in asıl endişelendiği şey kendisi, davası için endişeleniyor. Servet bir dava," diyor Marino alaycı bir tavırla.

"Avukatlardan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

"Bir saat içinde hava aydınlanacak." Dava avukatları ya da Marino'nun deyimiyle "belden aşağı vuranlar" hakkında başka bir söylev dinlemek istemiyorum. "Cesedi bir an önce buradan çıkarmalıyız."

Koşucuyu izliyorum, siyahlar içinde uzak bir figür, zar zor görülebiliyor. Nedense gözüme çarpıyor, zarif, zayıf ve koşu taytı içinde ayakları üzerinde hafif, ufak tefek biri, muhtemelen genç bir öğrenci. MIT onları evden ayrılacak yaşa gelmeden önce alıyor, on dört ya da on beş yaşında ve şaşırtıcı derecede yetenekli. Bir otoparkın içinden koşarak geçiyor ve Albany Caddesi yönünde karanlık tarafından yutuluyor.

"Normal şartlar altında bir cesedi tüm dünyanın görebileceği şekilde açık alana atmak. Ama burası pek de Normalville sayılmaz." Marino arabayı yavaşça sürerken etrafına bakınıyor. "Bölgeye diğer taraftan, Vassar Caddesi'nden girmediyse muhtemelen aynı sokaktan geldi, bu da onu buraya geri dönmek için neredeyse MIT Polis Departmanı'nın tepesine çıkarırdı. Araba kullanıyorsanız sadece bu iki yol var. Ve onu yurtlardan ya da apartmanlardan birinin dışına taşımadığı sürece onu taşımak için bir araca sahip olmalıydı. Her ne yaptıysa, onu her şeyin ortasında bırakmış. Deli gibi."

"Çılgınca değil ama kasıtlı," diye cevap veriyorum. "Etrafı bakmayan insanlardan oluşan bir izleyici kitlesiyle çevriliydi."

"Doğru söyledin. MIT Harvard'dan bile daha kötü, yüz kat daha kötü," diyor Marino sanki akademi konusunda bir uzmanmış gibi. "Kütüphanede deodorant ve diş macunu dağıtmak çünkü çocuklar orada evsizler barınağı gibi yaşıyorlar, özellikle de yılın bu zamanlarında. Final sınavları haftası. B alırsan kendini öldürürsün."

"Yoldaşlarınız sessiz kalarak iyi bir iş çıkardılar," belirttim, bunun için de övgü alacağını düşünerek. "İnternetteki haber akışlarını görmediğiniz sürece neler olup bittiği pek belli olmuyor."

"Buradaki Einstein'lar için hiçbir şey açık değildir. Sana söylüyorum, onlar seninle ve benimle aynı dünyada değiller."

"Onları seninle ve benimle aynı dünyada istediğimden emin değilim."

Next House adında kırmızı tuğlalı, geniş bir konut kompleksine ulaşıyoruz; burada bahçe parselleri ölmüş ve çıplak dallar dar kaldırıma uzanıp rüzgârda titriyor. Sonra sokak, kırmızı çelikten dört yüzlü bir heykelin yanından sert bir sağa dönüyor ve çitlerle çevrili ve ağaçlarla çevrili otoparka doğru ilerliyoruz. Güvenlik kolu kaldırılmış, açık konumda dondurulmuş.

İçerideki tek araç polis arabaları ve CFC'nin penceresiz minibüslerinden biri, kapılarında armamız, kadüs ve adalet olan beyaz bir minibüs. Nakliye ekibim geldi. Rusty ve Harold bizi görüyor ve minibüsün ön koltuğundan iniyorlar.

"Ben olsaydım buraya ," diye özetliyor Marino içeri girerken.

"Bu girmenin bir yolu olduğunu varsayıyorum. Halka açık değil."

"Şuradan geçerseniz öyle."

Vassar Sokağı'nı çevreleyen arsanın uzak tarafını gösteriyor; burada zincirli bir yaya kapısı ardına kadar açık ve rüzgârda hareket ediyor. Bir araba rahatlıkla geçebilir ancak bunun için MIT'nin kırmızı tuğla ve mavi kiremitli polis karakolunun tam karşısındaki kaldırım ve kaldırımın üzerinden geçmesi gerekir.

"Eğer yaptığı buysa, çok yüzsüzceydi." Baktığım her yerde, manyetik şifreleri ve anahtarları olmayan insanlara yasak olan çitler, kapılar ve park yerleri görüyorum.

Buraya ait değilseniz hoş karşılanacak hiçbir şey yoktur. Harvard gibi MIT de özel ve seçkin bir kulüp, olabildiğince özel ve seçkin.

Marino, "Belki sabahın ikisinde ya da üçünde, bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken o kadar da yüzsüz değilsinizdir," diyor. "Buraya girmenin başka bir yolu yok."

kapıyı kaldırmak için bir kaydırma hareketiniz var."

"Polis buraya geldiğinde kolu şimdiki gibi yukarıda mıydı?"

"Hayır. Arazi güvenliydi ve yaya trafiği için kullanılan kapı dışında boştu. Şu anda olduğu gibi açıktı."

"Cesedi bulan çiftin açmış olması mümkün mü?"

"Bunu Machado'ya sordum. Zaten açık olduğunu söyledi." Marino cipi durdurur ve park eder. "Görünüşe göre hiç kilitlenmemiş. Nedenini sormayın çünkü yetkisiz birinin buraya park etmesini engellemeyeceği kesin."

"Belki de değildir," diye gözlemliyorum. "Ama çoğu insan kampüs polis merkezini gören bir kaldırım ve kaldırım kenarından geçmez. Ayrıca buraya park etme yetkisi olan araçların çıkartmaları olduğunu tahmin ediyorum. Bu yüzden, eğer bir kaydırma yapmadan içeri girmeyi başırırsanız, yine de çekilebilirsiniz."

- - -

MARINO, Rusty ve Harold minibüsün arkasını açarken onları kızdırmak için uzun farlarını yakarak motoru durdurur. Elleriyle gözlerini siper ederek abartılı bir şekilde ona bağırırlar.

"Tanrım!"

"Bizi kör etmeye mi çalışıyorsun?" "şu lanet şeyleri!" "Polis vahşeti!"

"Yağmurda ve karanlıkta bu ağaçlardan birinin altında ve dikkat etseler bile kimse bir şey göremeyecek." Marino, dengesiz bir katil olsaydı ne düşüneceğini anlatmaya devam ediyor.

Belli ki karşı karşıya olduğumuz şeyin bu olduğuna karar vermiş ve haklı olabileceğinden endişelenmek için kendi nedenlerim var. Benton'ın davalarını düşünüyorum ve nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyorum.

Marino pencereleri birkaç santim indirir.

"Burada iyi olacak mı?" Köpeğini soruyorum.

Marino yanından ayrıldığında Quincy uyanık, sandığında oturuyor ve her zamanki ağlama seslerini çıkarıyor.

"Arabada duracaksa onu her yere taşımanın ne faydası var emin değilim," diye ekliyorum.

"Eğitimde." Marino kapısını açar. "Suç mahalli ve polis arabasıyla dolaşmak gibi şeylere gerekiyor."

"Sanırım alışkın olduğu şey tam olarak bu, etrafta dolaşmak." Rusty ve Harold sedyenin katlanmış alüminyum ayaklarını tıkırdatarak açarken dışarı çıkıyorum ve baş dedektifimi kaybettiğimi bir kez daha hatırlıyorum.

Bu koşullarda sedye işe yaramayacaktır. Ama bu talimatı veren Marino olmayacak. Yağmur aralıklarla yağıyor, zar zor püskürüyor, bulutlu tavan kalkıyor. Park alanını Briggs Field'dan ayıran çitleri incelerken kapüşonumu çekmeye ya da ceketimin fermuarını çekmeye zahmet etmiyorum. Açık bir kapı, yansıtıcı sahne bandının sarı şeritleriyle çaprazlanmış.

Birinin bu alana park ettiğini ve belki de kilidi keserek bir kapıyı açtığını hayal ediyorum. Bu kişi daha sonra cesedi çitin içine taşıyarak çimen ve çamur üzerinde yaklaşık elli metre ilerletiyor ve beyzbol sezonunda atıcı tümseği kırmızı bir sahanın ortasına bırakıyor. Olay yerine çevresiyle birlikte bakarken Marino'nun söylediklerini düşünüyorum: *Dışarıda hasta bir herif daha yeni başlıyor.*

Zaten *yeni başlama* kısmına katılmıyorum.

Sezgilerim hesapçı bir zekâya, kararlı bir amaca sahip bir bireye işaret ediyor. Acemi değil. Yaptığı şey beklenmedik bir tepki değildi. Bir panik hareketi değildi. Onun için işe yarayan bir yöntemi var. Ölü kadını buraya getirip öylece bırakmasının bir anlamı var. Ben böyle hissediyorum. Yanılıyor olabilirim ve incelediğim Washington, D.C. vakaları hakkında düşünmeye devam ettikçe yanıldığımı umuyorum. Yanılmadığım şey, sorumlu her kimse burada kanıt bırakmış olması. Hepsi bırakır. Locard'ın değişim prensibi. Olay yerine bir şey getirirsin ve bir şey götürürsün.

Rusty ve Harold'a, ya da Marino'nun arkalarından kabaca söylediği şekliyle Cheech ve Chong'a, "Çimler ıslanmış ve bulunduğu alan kalın çamur, o yüzden sedyeyi unutabilirsiniz," diyorum. "Omurga tahtası kullanın. Onu taşımak zorunda kalacaksınız. Fazladan çarşaf ve bolca bant getirin."

"Ceset torbasına ne dersin?" Rusty bana sordu.

"Cesedin pozisyonunu ve örtülme şeklini dikkatlice koruyacağız, onu olduğu gibi taşıyacağız. Onu poşetlemek istemiyorum. Yaratıcı olmamız gerekecek."

"Tamamdır, Şef."

Rusty, kırışan uzun saçları ve Marino'nun *sörfçü kıyafetleri* dediği bol pantolon ve örgü kasket tercihiyle altmışlı yıllardan bir mülteci gibi görünüyor. Sabahın erken saatlerinde hava koşullarına uygun bir yağmur ceketini giymiş.

Önünde bir şimşek, solmuş bir kot pantolon, uzun lastik çizmeler ve başında batik bir bandana.

"Sanırım bundan sonra bize söylediklerinizi yapmak zorunda değiliz," diye eski amiri Marino'ya takılıyor.

"Ve sana bir bok anlatmak ya da senden hoşlanıyormuşum gibi davranmak zorunda değilim," diye karşılık veriyor Marino sanki ciddiymiş gibi.

"O ceketin altında silahın var mı yoksa bizi gördüğüne sevindin mi?" Harold, takım elbisesi, kravatı ve kruvaze yağmurluğuyla, buruşuk pantolonunun paçaları çizmelerinin üstüne kadar kıvrılmış eski cenaze levazımatçısı gibi görünerek onu iğneler. "Gördüğüm kadarıyla cesedi bulamama ihtimalimize karşı K-nine'ını da getirmişsin."

"Quincy'nin bulabildiği tek şey köpek kabı."

"Dikkat et. De-tect-ive Marino'yu kızdırmasan iyi olur. Sana park cezası yazar."

Rusty ve Harold şakalaşmaya ve laf atmaya devam ediyor. Ben arka koltuktan saha çantamı çıkarırken ve Quincy ağlarken sedyeyi minibüse geri koyup çarşafı, omurga tahtasını ve diğer ekipmanları topluyorlar.

"Çok olmayacağız. Sen uslu bir çocuk ol ve biraz kestir." Kendimi yine bir köpekle konuşurken buluyorum, bu seferki benimkinin aksine sesli.

"Hemen şurada olacağız, sadece bir taş atımı uzaklıkta."

Etrafımızdaki apartmanların ışıklı pencerelerine bakıyorum ve olan biteni izleyen en az yirmi kişi sayıyorum. Çoğu genç görünüyor ve yatmak için giyinmişler ya da belki de bütün gece ders çalışıyorlar. yaya olarak dolaşan kimseyi fark , sadece oyun alanlarının diğer tarafında, çitlerin yanındaki kaldırımında devriye gezen polisleri görüyorum.

Birinin Briggs Field'ın yağmur ve çamurunda, neredeyse herkesin burnunun dibinde bir cesedi taşıdığı anda bir yatakhane veya apartman penceresinden dışarı baktığımı hayal ediyorum. Sıra dışı bir şey olması dışında ne olduğunu anlamak için çok karanlık olurdu. Ama buradaki öğrenciler dikkat etmez. Marino bu konuda haklı. İşlek bir caddeden geçerken bakmıyorlar bile, durumsal farkındalıkları neredeyse hiç yok, özellikle de yılın bu zamanında.

Birkaç gün içinde lisans öğrencileri yorgunluktan uyuşmuş ve tatil için evlerinin yolunu tutmuş olacaklar. Kampüs büyük ölçüde terk edilmiş olacak ve Noel'e bir hafta bile kalmadan final sınavları sırasında zamanlamayı düşünmeden edemiyorum. Yakınlığı da beni rahatsız ediyor. Caddenin karşısında

MIT polis karakolundan ve CFC'den yürüme mesafesinde, buradan bir mil bile uzakta değil.

10

ÇANTAMDAN TAKTİK EL FENERİNİ ÇIKARDIM VE ELMAS PARLAKLIĞINDAKİ zincir çit boyunca kırıış.

Görebildiğim kadarıyla, diğer kapılar asma kilitlerle korunuyor ve Marino'nun önerdiği gibi olmadığı sürece bunun neden olmadığını bilmiyorum. Birisi cıvata kesici ya da anahtar kullanmış. Galvanizli çelik direklerin üzerini ışıkla boyadım ve kapı kapalı olsaydı çatal mandalının olacağı yerde çok sayıda çizik olduğunu fark ettim.

"Muhtemelen zincir ve asma kilitten." Marino'ya hasarı gösterdim. "Ama şuradaki oyuk?" Işığı yaklaşıtıyorum ve derin bir çizik cilalı platin gibi parlıyor. "Yakın zamanda yapılmış gibi görünüyor, muhtemelen kilidi kesmek için kullanılan şey tarafından, eğer olan buysa."

"Taze." Marino kendi el fenerini çıkardı. "MIT mutlu olmayacak ama çit direğini kazıp çıkaracağımızdan ve alet izi karşılaştırması için bir şey bulunması ihtimaline karşı laboratuvara götüreceğimizden emin olacağım."

"Yapardım," diye kabul ediyorum.

"Burada işimiz bitene kadar bekleyeceğim." Gözleri hiç durmadan etrafımızdaki her şeyi inceliyor ve elindeki telsizi ağzına yaklaşıtıyor.

"Delta On Üç," diye Machado'yu arar ve kapının ve otoparkın güvenliğini sağlamak için destek ister. Marino yüksek sesle, "Olay yerine başka kimsenin girmemesi ya da herhangi bir şeyi kurcalamaması için hemen burada birine ihtiyacımız var," diye vurguluyor. "Ve ihtiyacımız olan şey her yerde sürünen polisler de değil. Bulunduğunuz yerde neden bu kadar çok üniforma var?"

"Sadece iki tane." Machado'nun telsizi yüzünün alt kısmını gizliyor.

"Sayabilirim. Sadece ikisi mi? Çünkü ben öyle düşünmüyorum. Kimin eriştiğine ya da erişmeye çalıştığına dair bir kayda ihtiyacımız var. Biri kayıt tutuyor mu?"

"10-4."

"Şimdiye kadar kaç muhabir geldi?"

"Bir saat kadar önce bir TV ekibi geldi, Kanal Beş'ten, Doktor'un gelmesini bekleyerek etrafımızda dönüp duruyorlar." Machado, neşeli turuncu bayrakların tutturduğu uyumsuz sarı muşambasıyla çamurlu sahadan bize bakıyor. "O zaman Kanal 7 belki yirmi önce buradaydı. Çektikleri herhangi bir şeyi canlı yayınladıkları anda daha fazla kişinin gelmesini bekleyebiliriz."

"Zaten internette var," diye hatırlatıyorum Marino'ya.

"Çok geç, Fox'ta yaptığın küçük reklam sayesinde," diyor dinleyenlerin yararlanması için yayında. "Bir reality şov için mi çalışıyorsun?"

Marino giren çıkan herkesin kaydını tutmaları gerektiğini ve bölgeyi "gereksizler" için gözetlemeleri gerektiğini tekrarlıyor, bununla röntgencileri kastediyor, muhtemelen cesedin burada bırakılmasıyla ilgili olanları. İlk yıllarımızdaki Marino'yu gözümün önüne getiriyorum, sigara tiryakisi, kronik huysuz, şovenist bir erkek gibi davranan biri. Ama o ne yapacağını bilirdi. Çok iyi bir dedektifti ve ben bunu neredeyse unutmuştum.

Marino çitteki açıklığın yakınına çömelip el fenerini tutuyor, çapraz bant neon sarısı renkte yanıyor. Yoğun ışık demeti, kaldırımın bittiği yerde, sanki üzerinde sert ve ağır bir şey sürüklenmiş gibi düzleşmiş ve oyulmuş, ıslanmış kahverengi çimenlik bir alanı aydınlatıyor. Sonra çukurlaşan alan uzaklara, sahanın içine doğru çekiliyor, zorlukla algılanabilen aralıklı bir iz, hayalet bir salyangoz tarafından bırakılmış gibi gerçek olmaktan çok hayali görünen bir kalıntıya dönüşüyor.

"Sürüklendi." Marino ayağa kalkar.

"Bence de öyle," diye onaylıyor Harold.

"Onu bu kapıdan içeri soktu," diye ekliyor Marino, "ve eğer kapı kilitli değilse ya da kilit ve zincir uygun bir şekilde kesilmemişse bunu yapmanın bir yolu olmalıydı."

"Pek olası değil," diyor Harold. "MIT kampüs polisi buralarda Vatikan Şehri gibi devriye geziyor."

Rusty, "Bu kapılardan biri kırılrsa ya da bir kilit eksik olsa fark ederlerdi," diye söze girdi.

"Bir mı duydum?" Marino sanki Rusty ve Harold görünmezmiş gibi konuşur. "Ah, hayır. Özür dilerim. Fıstık galerisi. Demek istediğim," diyor bana, "bu işin içinde kim varsa cesetten kurtulmak için bir planı vardı." Bizden yaklaşık elli metre ötede, kırmızı bir denizin içindeki parlak sarı plastik kağıt karesine bakıyor.

Rüzgâr, altındaki şey dışarı çıkmak için savaşıyormuş gibi muşambayı sallıyor ve çekiştiriyor.

"Marino sözlerine şöyle devam ediyor: "Arka taraftaki arsaya girmek için geçiş kartına ihtiyacı olmadığını bilen biri. "Yaya kaldırımın üzerinden geçebileceğini, geçidin geniş olduğunu ve bir aracın geçebileceğini bilen biri. Oyun alanlarına açılan tüm kapıların kilitli olduğunu ve çitlerin içinden bir yol bulması gerektiğini bilen biri."

"Eğer gerçekten geçiş kartı, anahtarı, erişimi olan bir kişiden bahsetmiyorsanız. Bir öğrenci ya da burada çalışan biri gibi," diye işaret ediyor Rusty ve Marino onu görmezden geliyor.

Aydınlatılmış apartman pencerelerini tarıyor, sisli bir yağmur yüzünde ter gibi kayıyor, sanki bu ölü kadına her ne olduysa kişiselmiş ve suçluyu incitebilirmiş gibi sert ve öfkeli. Otoparka girip durduğunda, çatısında uydu anteni ve arkasında mikrodalga anteni olan Kanal 5 TV minibüsüne ters ters bakarak zaman geçiriyor. Ön kapılar açılır.

"Çitlerden içeri girmeyi aklından bile geçirme!" Marino dışarı çıkan haber muhabirine bağıyor, tanıdığım çarpıcı görünümlü bir kadın. "Şeridin ötesinde kimse yok. Uzak durun."

"Eğer burada bekler ve uslu durursam, bir açıklama alabilir miyim, lütfen?" Muhabirin adı Barbara Fairbanks ve onunla hoş olmayan görüşmelerim oldu.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye yanıtıyor Marino.

"Dr. Scarpettayla konuşuyordum," diyor Barbara Fairbanks bana gülümseyip mikrofonuyla yaklaşırken, bir kameraman da peşinde. "Henüz bir şey biliyor musunuz? Kayıp olduğu bildirilen kadın olup olmadığını teyit edebilir misiniz?"

Kamera ışığı yanıyor, Barbara Fairbanks'i dolunay gibi takip ediyor ve ben basit bir cevap bile vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Buraya yeni geldim, bilmiyorum ya da cesedi henüz incelememiş gibi cevaplar verirsem, şekilde internette viral olan bağlamından koparılmış bir alıntıya dönüşüyor.

"Newtown hakkında bana bir açıklama yapabilir misiniz? Katilin beynini incelemenin bir faydası olacağını düşünüyor musunuz? "

Rusty ve Harold'a "Gidelim," dedim.

Marino bize "Bozuk çimenlik alandan uzak durun, yan tarafa " diyor. "Eğer yapmadılarsa fotoğrafını çekmeliyim.

Şimdiden. Muhtemelen toprak örnekleri de alacağım. Üzerindeki çarşaftan lifler var mı diye bakacağım, bakalım burada neler olduğunu yeniden yapılandırabilecek miyiz?"

- - -

Sırılsıklam çimenlerin ve ayaklarımızı emen çamurun içinden geçerek Machado'ya ve biri Cambridge'li, diğeri MIT'li iki memura doğru ilerliyoruz.

Cesedin başında bir saatten fazla nöbet tuttukları için ıslak ve üşümüş görünüyorlar, botları kırmızı kille parçalanmış. Machado'nun çocuksu yüzü yorgun ve gergin, kirli sakallarının gölgesi var ve endişelerini hissedebiliyorum. Haklı endişeleri var.

Cambridge, Harvard, MIT ve milyarlarca dolarlık teknoloji şirketleriyle bir güç merkezidir; ünlüler, kraliyet ailesi ve devlet başkanlarını da içeren sürekli bir ziyaretçi akınından bahsetmeye gerek bile yok. Bu dava hızlı ve sessiz bir şekilde çözülmezse savcı ve belediye başkanı soruşturma biriminin ensesinde boza pişirecek.

"Kapıyı koruyan kimseyi görmüyorum," diyor Marino . "Akbabalar gibi tepemizde dolaşan bir haber ekibi var. Barbara *Unfairbanks*, tesadüfe bakın. İstedğim destek nerede?"

"Bir araba daha geliyor." Machado dikkatini haber minibüsünün farları açık, motoru gürleyerek beklediği otoparka çeviriyor.

Bir an için Barbara Fairbanks'in bakışlarını üzerimde tutuyorum. Dipsiz koyu renk gözleri ve kuzguni siyah kısa saçlarıyla uzun boylu, kıvrak bir kadın, sert bir şekilde dikkat çekici derecede güzel, değerli bir taş gibi, Tayland spinelinden veya turmalinden oyulmuş mükemmel şekilli bir figür gibi. Arkasını dönüp minibüse geri tırmanıyor ve bir vurgundan vazgeçecek türden biri değil.

Marino, Machado'ya "Ceset bir şeyin üzerine konmuş ve sürüklenmiş olabilir," diyor. "Kapının hemen içindeki çimler bozulmuş ve yer yer kazılmış çukurlarla bastırılmış gibi görünüyor."

"Çok fazla çukur ve çalkantılı alan var," diye yanıtlıyor Machado ve Marino'nun sanki sorumluluk kendisindeymiş gibi davranması onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. "Sorun bunlardan herhangi birinin ne zaman olduğunu kesin olarak bilmek. Koşullar nedeniyle bunu söylemek zor."

Harold ve Rusty olay yeri çantalarını çamurun içine yerleştirdikten sonra sırt tahtasını ve çarşafı onları üzerine yerleştiriyor, Marino cebinden bir çift muayene eldiveni çıkarıp bir kamera isterken benim talimatlarımı bekliyorlar. Haber minibüsünün otoparktan çıkışını izlerken sessizce planlar yapıyor, bundan sonra olmasını beklediğim şeyle nasıl başa çıkacağımı hesaplıyorum. Barbara Fairbanks'in pes etmediğinden hiç şüphem yok. Alanın diğer tarafına, bize en yakın olan tarafına dönüp çitlerin arasından çekim yapmaya çalışacağını tahmin ediyorum. Tam olarak ne yapmaya niyetli olduğunu öğrenene kadar cesedi incelemeyeceğim.

"Etrafta dolaşıp birkaç fotoğraf çekeceğim." Marino el fenerini yakıyor ve çamurun içinde dikkatli adımlarla ilerleyerek ışık huzmesini su birikintilerinin ve kırmızı çamurun üzerinde gezdiriyor.

MIT görevlisi bana, "Ona burada bir şey yapmadığından eminim, sadece çok çabuk bulunsun diye bırakmış." dedi.

Fikirlerini sunmaya devam ederken olay yeri çantamı yere bıraktım, güçlü çenesi ve mükemmel yapısıyla muhtemelen dikkatleri üzerine çekmeye alışkın. Onu birkaç hafta önceki bir vakadan iyi hatırlıyorum. Bir MIT birinci sınıf öğrencisi güreş antrenmanı sırasında aniden ve beklenmedik bir şekilde ölmüştü.

"Uyuşturucu," diye ekliyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Adını hatırlamıyorum ama Bryce'in onu takip ettiğini ve ölü güreşçinin femoral arterine kontrast boya enjekte etmek için mumyalama makinesini kullandığım sırada memur büyük ölçekli röntgen odasında belirdiğinde aval aval baktığını unutmayacağım; bu, ölüm sonrası anjiyografiye aşına olmayan birine tuhaf gelebilecek bir prosedürdü. Üç boyutlu bilgisayarlı tomografi görüntüleri, ben cesede bıçakla dokunmadan önce ölüm nedenini ortaya çıkardı.

Saha çantamın yanına çömelirken ona "Daha önce tanışmıştık," diyorum. "Bu ayın başlarında."

"Evet, bu oldukça çılgıncaydı. Bir an için onu diriltmeye çalışıyormuş gibi sıvı pompalayan çılgın bir bilim adamı olduğunu düşündüm. Andy Hunter," diye kendini yeniden tanıttı, gri gözleri insanın içine işliyordu. "Çocuğun babasının Nobel Ödülü sahibi olduğu ortaya çıktı. Bu kadar zeki insanların rutin testlerle çocuklarının ölümünü engelleyebileceğini düşünürsünüz."

"Abdominal aort anevrizmalarına sessiz katil denmesinin bir nedeni vardır. Genellikle hiçbir uyarı ya da belirti yoktur." Ağır plastik tokaları açıyorum.

"Büyükbabam anevrizma patlaması sonucu öldü." Hunter bana bakıyor ve birkaç hafta önce CFC'deyken açıkça flört etti. "Mavi

Yakalıydı, sigortası yoktu, hiç doktora gitmedi. Bir dakika önce başı ağrıyordu, bir dakika sonra ölmüştü. Tarama yaptırmayı düşündüm ama radyasyon fobim var."

"Kontrast boyalı bir MR radyasyon yaymaz." Altında uğursuz bir şekil olan demirli sarı muşambaya yaklaşıyorum. "Böbrek hasarınız yoksa iyi olursunuz."

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Doktorunuzla konuşun," dedi Machado çocuklar. "Hani şu para ödediğin?"

"Gail Shipton en son muhtemelen dün gece beş buçuk ile altı arasında Psi Bar'da görüldü. Hikaye hala bu mu?" Ona sordum.

"Doğru, elimizde bir ön kimlik var. Bir görsel," diyor Machado. "Tüm haberlerde yer alan fotoğraf, yine de ona benziyor. Resmi olarak doğrulamamız farkındayım ama bana göre bu Gail Shipton. Saat beş buçuk, altı civarında telefonla konuşmak için bardan ayrılmış. Bildiğimiz bu."

"Dışarı çıktığında yağmur yağdığından şüpheliyim." Bir kutu muayene eldiveninin delikli üst kısmını yırtıyorum, sevdiğim türden lateks içermeyen, parmak uçları dokulu. "Bir süre dışarıdaydı, en azından on yedi dakika, bloke edilmiş bir numarası olan biriyle yaptığı ilk görüşmenin süresine dayanarak."

"Kaybolduğu sırada yağmur yağmıyordu." Machado'nun derin bakışları, hava durumuyla ilgili yorumlarımla ne demek istediğimi merak ediyormuş gibi meraklı. "Daha sonra yağmur yağmaya başladı."

"Tam olarak ne zaman olduğunu biliyor muyuz? 'Daha sonra' derken neyi kastediyorsun? Saat on bir gibi yattım ve o sırada yağmur yağmıyordu ama her an yağacakmış gibi görünüyordu."

Barbara Fairbanks'in ekibinin şu anda tam da beklediğim gibi Vassar Caddesi'ndeki Simmons Hall'un önünde olduğunu fark ettim.

Rusty ve Harold'a "Onu ortaya çıkardığımda bariyer olarak şey tutmanız gerekecek," diyorum. "Onun televizyona çıkmasını istemiyoruz."

"Bir sürü çarşafımız var."

"Bu yönelirlerse hazır olacağız."

Machado sorumu "Fırtına gece yarısı civarında başladı," diye yanıtlıyor. "Dondurucu yağmurla karışık yağmur ve sonra sadece yağmur. Ama bir muson."

"Akşam altı sularında kaçırılmış olma ihtimalini göz önünde bulundurursak, sorumlu her kimse hava koşullarını biliyordu ya da tahmin edebiliyordu."

cesedini buraya attığında ne olabileceklerini." İki termometre ve steril, geri çekilebilir bir neşter buldum. "Görünüşe göre kötü havanın bir önemi yokmuş, bu kişi ıslak ve kötü koşullarda rahatmış."

Andy Hunter, "Havaya girdiğinde," diyor. " alışkın olan insanlar havaya da alışkındır."

Barbara Fairbanks'i çitleri takip ederken izliyorum, kamera ekibi de arkasında. Tel örgülerin arasından çekim yapmak zorunda kalacaklar ama buna bile izin vermeyeceğim. Marino da buna izin vermeyecek. Rusty ve Harold barikat için çarşafları hazırlarken o da çamurda aceleyle ilerleyip bize doğru geri dönüyor.

Marino, "Bana bir tane at," diye seslenir ve Rusty katlanmış tek kullanımlık bir çarşafı frizbi gibi fırlatır.

Marino onu bir eliyle yakalar. Çamur ve su birikintileri arasından televizyon ekibine doğru ilerlerken selofan ambalajı yırtıyor. Çarşafı sallayarak açıyor ve kamerayı engellemek için çitlere doğru tutuyor.

"Ah hadi dostum!" diye bağıyor bir mürettebat üyesi.

"Eminim bunu zaten biliyorsunuzdur," diyorum Machado'ya, "ama Gail Shipton iki haftadan kısa bir süre içinde duruşması yapılacak olan bir davaya karıştı."

Telefonumu tekrar kontrol etmek istedim ama . Lucy'nin askeri sınıf akıllı telefon kılıfına sahip bir bilgisayar mühendisi olan Gail Shipton ile bir bağlantısı olabileceği aklımı kurcalamaya devam ediyor. Lucy'nin bana cevap vermemesi giderek daha fazla şüphelenmeme neden oluyor ve aslında bunun doğru olduğuna karar vermek üzereyim. Janet, Lucy'e onunla bağlantı kurmaya çalıştığımı söyleyeceğini söyledi.

Yeğenim beni görmezden geldiğinde bir şeyler . Neredeyse hiçbir zaman iyi değildir. Machado, "Dava hakkında hiçbir şey bilmiyordum," diyor.

"Double S adında bir finans şirketini biliyor musunuz?" Marino çit boyunca ilerlerken ona sordum.

Çarşafı tutuyor, mürettebat hareket ettikçe hareket ediyor, onların görüşünü engelliyor.

Machado, "Dava hakkında bir şey bildiğimi söyleyemem," diye cevap veriyor ve yüzündeki ifadeden ona düşünecek yeni bir şey verdiğimi anlıyorum.

Belki de inatla bu genç kadının ölümünün kazara aşırı dozda uyuşturucudan olduğunu varsaymaktan vazgeçer. Belki de halkla ilişkiler ve potansiyel kötü basın hakkında endişelenmeyi bırakır.

"Harold, eğer sen ve Rusty orada durursanız," diyorum onlara, "sanırım sorun çıkmayacak."

Tek kullanımlık arşıftan barikatları, rüzgâra karşı yol alan bir yelkenli gibi gürültüyle yükseliyor. Sarı muşambayı geri çekerken plastik hışırdıyor.

11

ONU GÖRÜNCE YİNE RAHATSIZ OLDUM. AYNI DUYGUYA KAPILDIM.

Marino'nun bana daha önce e-posta ile gönderdiği fotoğraflara baktım. Vücut, kırmızı bir çamur denizinde beyazlar içinde zarifçe poz vermiş.

Gözleri sanki uykuya dalıyormuş gibi çok az açık, soluk dudakları üst dişlerinin beyaz kenarlarını ortaya çıkaracak şekilde hafifçe ayrılmış. Kollarının pozisyonunu inceliyorum, dramatik bir şekilde eğilmiş bileği, hafifçe kıvrılmış ve karnının üzerinde duran eli. Muşambayı katlayıp Harold'a uzatırken ve delil olarak paketlemesini söylerken plastik yine hışırıyor. Üzerine bulaşmış olabilecek mikroskobik kalıntıları kaybetmek istemiyorum.

"Bu oldukça çılgınca," diye gözlemliyor Rusty. "Belki de bakire gibi görünmesi gerekiyordur."

"Bir bakirenin neye benzediğini nereden biliyorsun?" Harold başka bir klişe espriye daha karşı koyamaz.

"Bana bir dakika verin." Sessiz olmalarını istiyorum.

İkinci sınıf mizah havasında değilim ve şu anda onların fikirlerini duymak istemiyorum. Şüphelerim arttıkça vücudu incelemeye devam ediyorum, geride duruyorum, sonra perspektif kazanmak için etrafta dolaşıyorum. Fazlasıyla temiz ve elleri zarar görmemiş kusursuz bir cildi ve fazlasıyla huzurlu ve hasarsız bir yüzü tarıyorum.

Sergileniş biçiminde müstehcen ya da hatta cinsel hiçbir şey yok. Bacakları bitişik, göğüsleri ve cinsel organları, göğsünün üst kısmından bacaklarının altına kadar etrafına özenle yerleştirilmiş kumaşla örtülmüş. Boğazı süt gibi pürüzsüz, herhangi bir bağ izi ya da çürük yok, sadece boynunun arkasında livor mortis, yani kalbi durduğunda ve kan dolaşımı durduğunda kanın çökmesinden kaynaklanan koyu bir kızarıklık var. Bileklerinde ya da ayak bileklerinde herhangi bir yara görmüyorum.

Yüzeysel olarak, kimseyle mücadele ettiğine dair bir işaret yok. Bir bakışta kendi ölümüne direndiğini gösteren hiçbir şey yok ve ben bunu son derece anormal ve tuhaf buluyorum.

Daha yakından bakmak için aşağı iniyorum ve toprağın ve yağmurun kokusunu alıyorum.

henüz belirgin değil ama sıcaklığın oldukça yüksek olduğu ofisime taşındığında daha artacak. Yüzüne ve uzun kahverengi saçlarına yaklaştığımda daha çok fark edilen, sandal ağacı ve vanilya esintili meyvemsi bir çiçek kokusu olan parfümü algılıyorum. Fildişi kumaş dokuma bir sentetiğe benziyor ve oldukça temiz. Vücudunun üzerine düşünceli ve bilinçli bir şekilde yerleştirilmiş, göğsünün üst kısmına ve kollarının altına bir banyo havlusu gibi sarılmış kumaşın kıvrımlı kenarına dokunuyorum.

"Çarşaf değil," diye karar verdim. "Orta derecede esnek sentetik bir karışım ve iki katına çıkarılmış, yüzden oldukça uzun ama o kadar da geniş değil."

"Perde gibi mi?" Machado şaşkınlıkla soruyor.

"Ben öyle düşünmüyorum. Çubuk için astar ya da cep yok ve halkaların ya da kancaların dikildiğine dair hiçbir kanıt göremiyorum." Kumaşı yeniden düzenlemeden kontrol ediyorum. "Bir tarafı düz, diğer tarafı dokulu, taytların dokunduğu gibi, düşük streçli bir triko gibi."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyor.

"Örneğin eldivenlerde, tozluklarda, çok hafif kazaklarda triko malzeme kullanılır."

Vücudun pozisyonunu ve giysinin örtülme şeklini inceliyorum, onu köprücük kemiğinden ayak bileklerinin birkaç santim üstüne kadar mütevazı bir şekilde örtüyor.

Benton'ın Washington, D.C. vakaları beni rahatsız ederken, "Antik Roma'yı, Kudüs'ü ya da bir sağlık merkezini çağrıştırıyor," diyorum. "En azından aklıma gelen bu."

"İşte bu yüzden bu psikopatlar kurbanlarına poz veriyor." Marino geri döndü ve çömeldi, ayakları neredeyse altından kayıyordu. "Bunu bizim bir şeyler düşünmemizi sağlamak için yapıyorlar."

"Tecrübelerime göre yaptıkları şey bizimle ilgili değil. Bu onlarla ilgili." Ona Washington vakalarını ve o cesetlerin nasıl örtüldüğünü anlatmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. "Bu kendi fantezileri, o anki duyguları ile ilgili."

"Kumaş bana kefeni anımsattı," diyor Harold ve bu tür şeyleri bildiğini söylüyor. "Cenaze törenlerinde popüler olmaya başladılar, özellikle de cesedin etrafına bir sargı bezi gibi sarılan el yapımı kefenler."

Cenaze işinde olduğum son bir yıl içinde *yeşil* cenaze töreni dedikleri birkaç cenaze töreni yaptık. Tamamen doğal ve doğada çözünebilir."

"Bu doğal bir kumaş değil ve biyolojik olarak parçalanamaz."
Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, cesedi inceliyorum, ona dokunmadan önce dikkatlice detaylara bakıyorum.

Muhtemelen kumaştan gelen soluk lifler, açıkta kalan ıslak et bölgelerine yapışmış. Kısa, cilasız tırnaklarının sağlam olduğunu ve altlarında mavimsi lifler olduğunu fark ediyorum ve bunların neye ait olduğunu merak ediyorum. Hâlâ hayattayken sarılmış olabileceği bir şey diye düşünüyorum. Artık hareket etmeyen insanların tırnaklarının altında genellikle lifler ve diğer izler bulunmaz. Saha çantamdan bir el merceği ve küçük bir ultraviyole ışık alıyorum.

"Buralarda giysiler satan bir cenaze evi var mı?" Machado daha fazla fotoğraf çekiyor.

"gibi biyolojik olarak parçalanabilen eşyalar, evet." Harold boynunu eğerek televizyon ekibinin pozisyonunu kontrol ederken Rusty ile birlikte çarşafı kaldırarak görüntüyü engelliyor. "Buralarda el yapımı kefenleri nereden bulacağınızdan emin değilim. Gördüğüm birkaç tanesi batıda bir yerden geliyordu. Belki Oregon'dan. İnternette satın alabilirsiniz."

"Sentetik bir karışım biyolojik olarak parçalanamaz," diye tekrarlıyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

UV ışığını açıyorum ve lens görünmeyen siyah ışık yayarken mor renkte parlıyor. Cesedin ön taraması, meni gibi biyolojik sıvılar da dahil olmak üzere iz kanıt varsa beni uyaracaktır. CFC'ye nakil sırasında yerinden çıkabilecek veya kaybolabilecek her şeyi topladığımdan emin olmak istiyorum ve ışığı cesedin üzerine yönlendiriyorum ve floresan elektrik renkleri parlak bir şekilde göz kırptıyor. Kan kırmızısı, zümrüt yeşili ve koyu mavimsi mor.

"Bu da ne ?" Andy Hunter daha iyi için eğildi. Bir çeşit sim, belki de Noel simleri?"

"Bundan çok daha ince ve simin UV'de bu şekilde parlayacağından şüpheliyim." Işığı hareket ettiriyorum ve dokunduğu her yer aynı üç parlak renkte tepki veriyor. "Çok ince bir floresan tozu gibi, kumaşın ve vücudun her yerinde, burnunun ve dudaklarının etrafında, dişlerinin üzerinde ve burun deliklerinin içinde yüksek bir konsantrasyonda." Konuşurken ışığı yönlendiriyorum.

"Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?" Machado yanıma yaklaşıyor, botları kırmızı çamura batıyor.

"Hayır, tam olarak değil, ama her ne ise yağmurdan kurtulacak kadar inatçı. Ya öyle ya da o burada bırakılmadan önce çok daha fazlası vardı." Işığ1 etrafındaki çamurun üzerine tutuyorum.

Orada burada parıltılar yanıyor, aynı üç canlı renk ve ben bir paket pamuğa uzanıyorum.

"Şimdi analiz için bir kısmını toplayacağım." Konuşurken bunu yapıyorum. "Sonra onu morga ."

Örnekleri Sharpie ile etiketlediğim kanıt kaplarının içine koyup mühürlüyorum ve ölü kadının dramatik bir şekilde bükülmüş bileğiyle uzanmış sol koluna dokunuyorum. Soğuk ve kaskatı, tam bir ölüm katılığı içinde.

Boynundaki örtüyü gevşetip açıyorum. Üzerinde birkaç beden büyük külottan başka bir şey yok. Yüksek kesimli külot şeftali renginde ve bel bandının etrafı dantelle süslenmiş; arkasındaki etikete bakıyorum, Hanro adında pahalı bir iç çamaşırı markası, orta boy için *M*, yani genellikle sekiz ila on beden giyen birine uyuyor. Ağ kısmının soluk sarı lekeli olduğunu fark ediyorum ve Benton'ın söylediklerini rahatsız edici bir şekilde hatırlıyorum.

Washington, D.C.'deki davasında öldürülen üç kadın birbirlerinin ya da kimliği belirlenemeyen birinin külotunu giyiyordu. Külotlar idrarla lekelenmişti. Boğulurken mesanelerinin kontrolünü kaybettiklerini tahmin ediyor ve döşemeden ya da muhtemelen katilin üzerindeki atletik giysilerden gelmiş olabilecek mavi ve beyaz likralı lifler vardı.

- - -

Karnının sağ üst kısmına küçük bir kesik atıyorum. Sızan kan doğal olmayan donuk bir kırmızı çünkü artık oksijenlenmiyor. Ölünün kanı. Durgun su gibi soğuk ve karanlık.

Karaciğere uzun bir termometre yerleştiriyorum ve ortam sıcaklığını kaydetmek için saha çantamın üstüne ikinci bir termometre yerleştiriyorum.

"Bir süredir ölü," diyorum. "En az altı saat ama koşullara bağlı olarak daha uzun süreceğine bahse girerim."

"Belki de dün gece ortadan kaybolduğundan beri?" Machado dikkatle beni izliyor, gözlerinde ürkmüş bir ifade var.

Hiç bir vaka görmediğine şüphe yok. Ben de görmedim, tam olarak değil. Ama onunla ya da Marino ile paylaşamayacağım fotoğraflar gördüm. Benton bunu yapmak zorunda kalacak.

"Eğer akşam altı civarında kaçırıldıysa, bu neredeyse on iki saat önce demektir," diye ekliyorum.

Kafa derisini palpe ederek kırık ya da başka bir yaralanma olup olmadığına bakıyorum ve herhangi bir şey göremiyorum.

"O kadar uzun süredir ölü olduğundan şüpheliyim. Bir süredir bir yerlerde yaşıyordu," diye açıklıyorum.

"Rehin alınmış olabilir mi?" Machado soruyor.

"Bilmiyorum." Lezyonları tekrar kontrol ediyorum, sert kollarını ve ellerini kaldırıp dikkatlice önden ve arkadan inceliyorum. "Şu ana kadar bağlandığına ya da dair herhangi bir kanıt göremiyorum." Eldivenlerimin arasından teni soğuk geliyor, neredeyse buzdolabı soğuğu ama havadan daha sıcak. "Herhangi bir savunma ya da hücum yaralanması görmüyorum."

Çıplak ayaklarına doğru ilerleyip UV ışığını üzerlerine tutuyorum ve aynı kalıntılardan daha fazlası peri tozu gibi parlıyor. Kan kırmızısı, zümrüt yeşili ve koyu mavimsi bir mor. Renk kombinasyonu tek bir kaynağa işaret ediyor gibi görünüyor, ultraviyole ışığın kısa dalga boyunda floresan olan üç maddeden oluşan ince bir malzeme. Kanıt torbalarının içine yerleştirdiğimde elektrikle parlayan yapışkan saplamalarla daha fazlasını topluyorum.

"Bir başka düşünce de makyaj olabileceği." Andy Hunter öneriyor. "Bu kızlar bugünlerde çok parlıtlı şeyler giyiyor."

"Onun ve bezin her yerinde mi?" Kalıntıyı vücudun diğer bölgelerine aktaranın ben olmadığımın emin olmak için yeni eldivenler giyerken şüpheli bir şekilde cevap veriyorum. "Cesedinin bu kalıntının bulunduğu bir yerde olduğunu ve kalıntının ona ve sarılı olduğu beze bulaştığını tahmin ediyorum."

Sert alt bacaklarını kaldırıyorum ve kumaşın altının nispeten temiz olduğunu fark ediyorum.

Machado, "UV ışınlarında parlayan bir tür kir," diye düşünüyor.

"Bunun kir olduğunu sanmıyorum. Sürekli aynı şekilde floresan veren ince bir kalıntı bana imal edilmiş, ticari olarak kullanılan bir şey gibi geliyor," diye cevap veriyorum. "İlk tur tarama için taramalı elektron mikroskopunu deneyeceğiz. Umarım Ernie bugün gelir."

Çıplak ayaklarının altı temiz, sadece önceki şiddetli yağmurdan sıçrayan hafif çamur lekeleri var. Parlıtlı kalıntı tepeden tırnağa her yerde, sanki görünmez radyasyonun ultraviyole aralığında yanan bir şeyle havayla fırçalanmış gibi. Bir el merceği ve forseps kullanarak,

Tırnaklarının altından mavimsi lifler toplamaya başladım ve onları küçük bir plastik kanıt torbasının içine .

"Altında bir şey olmasa buraya sürüklenmezdi." Onu yan çeviriyorum.

"Belki de taşınmıştır," diyor Andy Hunter. "Belki güçlü biri ya da birden fazla kişi tarafından."

Sırtı koyu kırmızıdır ve kürek kemiklerinin sert bir yüzeye yerde dolaşmayan kanı durduğu için beyazlama alanları vardır. Livor mortis sabittir. Öldükten sonra saatlerce sırt üstü yatmış, muhtemelen sıcak bir yerde yerde, kaskatı kesildiği için şu an bulunduğu pozisyonda yatmış ama bu şekilde ölmemiş. Ölümden sonra poz vermiş, bacakları düz ve birleşik, kolları sert bir lastik gibi kaskatı olana kadar oldukları şekilde düzenlenmiş.

Machado birden fazla fotoğraf çekerken kamera flaşları yanıp sönüyor, Marino ise ölçek ve etiketleme için altı inçlik plastik bir cetvelle yardımcı oluyor. Vassar Caddesi'ne yakın çitin diğer tarafında meraklılar toplanıyor, cep telefonu kameraları küçük ışık kıvılcımları saçıyor. Birkaç üniformalı memur yakınlarda geziniyor.

Marino Hunter'a, "Belki de gidip arkadaşlarına yardım etmelisin," diyor ve ben nedenini biliyorum.

Marino, Andy Hunter'ın aşırı ve bana gözlerini dikip çok yakınımnda durma alışkanlığından bıkmıştı.

"Kimin baktığını ve fotoğraf çektiğini bildiğimizden emin olalım." Marino bunu bir emir gibi söylüyor.

Hunter öfkesini kontrol eder ve gülümser. "Elbette. Ama ben sizin departmanınız için çalışmıyorum. Son kontrol ettiğimde öyle değildi. Aslına bakarsan, son baktığımda sen de kendi departmanın için çalışmıyordun. Umarım yeni işinden memnunsundur."

Çamurun içinden geçerek park alanındaki en az dirençli yola doğru ilerliyor. Termometreleri çıkarıp kontrol ediyorum.

"Vücut ısısı elli sekiz derece; ortam ısısı elli bir. Sekiz saattir ölü, muhtemelen daha uzun süredir," diye hesaplıyorum. "Bu sürenin çoğunda buradakinden çok daha sıcak bir yerdeydi, yoksa katılığı ve canlılığı bu kadar ilerlemiş olmazdı. Soğuk hava ve soğuk yağmur nedeniyle yavaş yavaş oluşmuş olmalı. Buradaki koşullar soğutmaya yakın ve bu da her şeyi önemli ölçüde yavaşlatırdı."

"Yani bardan kaybolduktan birkaç saat sonra ölmüş," diyor Machado. "Biriyle bir yere gitti, belki de

ve sonunda öldü."

"Size isteyerek mi yoksa istemeyerek mi biriyle gittiğini söyleyemem," diyorum. "Bu noktada olmaz."

"Ama savunmada hiç sakatlığı yok." Machado daha önce söylediklerimi tekrarlıyor. "Yani her kimse onunla mücadele etmiş gibi görünmüyor, değil mi?"

"Belirgin bir yaralanma yok ama onu tam olarak iyi bir şekilde muayene etmedim," diye cevap veriyorum. "İç yaralanmaları olabilir. Tarama yapıldığında ne çıkacağını göreceğiz."

Eldivenlerimi tekrar değiştiriyorum, kullanılmış olanları ceketimin cebine .

12

MOR ELDIVENLİ PARMAKLARIM ÖLÜ KADININ GÖZ KAPAKLARINI HAFIFÇE İTEREK AÇTI VE Konjonktivada nokta şeklinde kanamalar var. Göz akları neredeyse tamamen kırmızıdır.

"O kazara ölmedi." UV ışığını gözlerine tutuyorum ve aynı kalıntı neon parlaklığında parlıyor.

Kan kırmızısı, zümrüt yeşili, mavimsi mor.

"Bu her neyse her yerinde var," diye yorum yapıyorum. "Boğulma ihtimali var, ancak peteşiyal kanamalar her zaman bununla ilişkili değildir. Boyunda boğulmaya işaret edecek herhangi bir iz ya da çürük görmüyorum. Ama damar yırtılmasına neden olacak bir şey olmuş."

"Bunu boğulma dışında ne yapabilir?" Marino neden bahsettiğimi görmek için başının yanına çömeliyor.

"Valsalva etkisine neden olan intratorasik basınç artışı." Eldivenlerimi çıkarıyorum, ceplerim artık kullanılmış olanlarla dolu. "Başka bir deyişle, kan basıncında küçük kanamalara yol açan önemli bir artış oldu."

"Peki bu neden olacak?" Machado bilmek istiyor. "Mücadele etmek, paniklemek, muhtemelen boğulurken Sebebi. Belki de kalp krizine neden olan başka bir şey. Bu noktada emin olamıyorum ama ilk bakışta o bir cinayet ve onu bir cinayet olarak incelemeliyiz. Onu minibüse bindirelim ve sizinle ofiste buluşalım." Ayağa kalkarken bunu Rusty ve Harold'a söylüyorum. "Üzerindeki örtüyü olduğu gibi bırakın ve vücudunu şu anki pozisyonunda tutan çarşaflara sarın."

"Anne, kolu şekildayken onu nasıl tarayacak?" "Delğin yeterince geniş olup olmadığını bilmiyorum."

" ," diye cevap veriyorum. "Sertliğinin bozulmasını istemiyorum."

Uzatılmış kolun, bükölmüş bileğiyle birlikte ayrı olarak sarılmasını ve bantla sabitlenmesini istediğimi açıklamaya devam ediyorum. Başka bir çarşaf da başı hariç vücudunun geri kalanını saracak. Boynundan yukarısının büyük bir kanıt torbasıyla korunmasını, el ve ayaklarının da daha küçük torbalarla korunmasını istiyorum. Tomografi cihazına tamamen sarılmış olarak girecek.

"Omurga tahtasını çamurdan korumak için temiz bir çarşafın üzerine yerleştirin. Tam olarak tarif ettiğim gibi taşınmasını istiyorum." Kendimi açıkça ifade ediyorum çünkü vücudunun duruş şekli korunmasını istediğim bir kanıt.

Marino ya da Machado'ya tek kelime edemiyorum ve giderek artan bir aciliyet duygusu hissediyorum. En iyi ve doğru olanı yaptığı için Benton'ın başını belaya sokmayı düşünmüyorum. şu anda korktuğum sebepten dolayı benden yardım istedi. Büro D.C. vakaları hakkında bilgi karartması uyguluyor ve katilin artık o bölgede olmaması mümkün. Başka bir yerde cinayet işliyor olabilir ve o polis departmanları bunu fark etmeyecektir. Burada, ilk kurbanı Klara Hembree'nin geldiği Cambridge'de olabilir ve Benton henüz bu kısmı bilmiyor ve ona söylemenin bir yolunu bulmalıyım.

"Doğrudan büyük ölçekli röntgene gidiyor." Ne yapılmasını istediğimi söylemeye devam ediyorum. "Anne'in onu beklediğinden emin olacağım. Ve tüm bunların yerinde fotoğrafını çektik, değil mi?"

Machado, kalabalığın arttığı çitlerin dışındaki kaldırımında diğer memurlara katılmış olan Andy Hunter'a doğru bakarken bana öyle olduğunu garanti ediyor. Barbara Fairbanks Simmons Hall'un önünde kendisiyle konuşmak isteyenlerle röportaj yapıyor ve ben tam olarak duyamadığım bir şey seziyorum.

Ufuktaki Prusya mavisini leke şafağın ilk işareti ve Machado'dan fotoğraflarını en kısa sürede bana yüklemesini istiyorum, çünkü algıladığım şey duyulabilir hale geliyor. Nehre doğru keskin bir dönüş yapıyoruz. Aynı anda yukarı bakıyoruz. Kekeleyen hızlı sesler giderek yükseliyor, güneydoğuda Charles üzerinde alçaktan uçan bir helikopter hızla yaklaşıyor.

Marino, "Umarım bu da başka bir televizyon kanalı değildir," diyor.

" sanmıyorum." Karanlık gökyüzüne bakıyorum. "Bunun için çok büyük." "Ordu ya da Sahil Güvenlik," diye tahmin yürütüyor Machado.

"Değil." Turboşaft motorlarının tiz uğultusunu ve neredeyse ses hızında dönen kompozit kanatlarının kesik kesik güm güm sesini tanıyorum.

Harold, "Rüzgar geçene kadar üstünü örtelim," diye haykırır. "Bu kadar rüzgâr varken çarşafı tutamayız."

"İyisin." Yerlerinde kalmalarını, bariyeri yerinde tutmalarını, cesedi TV ekibinden ve seyircilerden korumalarını işaret ediyorum. Sesimi bağırarak kadar yükseltiyorum. "Şimdilik pozisyonunuzu koruyun. Her şey yoluna girecek."

Helikopter, apartmanların üzerinde sağır edici bir ışık fırtınası içinde beliriyor ve tarlayı kesiyor. Yaklaşık bin fit yükseklikte doğrudan tepemizde uçuyor, bizi çalkantılı rotor yıkamasından kurtaracak kadar yüksek. Lucy bir suç mahallinde nasıl gezinileceğini biliyor ve süzülüyor, elli milyon mum gücündeki Nightsun kırmızı kili aydınlatıyor ve cesedi beyazlatıyor, sonra yoluna devam ediyor.

Gözlerimizi aynı anda siper ediyor ve aynı anda aynı yöne dönerek uğursuz görünümlü EC145'i tarlanın etrafında dönerken takip ediyoruz. Tekrar çok daha alçaktan ve yavaşça süzülüyor, antenler, elektrik hatları ya da ışık standartları gibi engelleri, algılayabileceği herhangi bir tehlikeyi kontrol ederken Lucy'nin yüksek ve alçak geri dönüşler dediği şeyi yapıyor. Sağ pilot koltuğundaki kaskının şeklini seçebiliyorum, kehribar rengi vizörü yüzünün üzerine indirilmiş. Kulaklık takılıyken yanında kimin olduğunu söyleyemem ama biliyorum. Neden olduğundan emin değilim. Ama daha fazla rahatlayamazdım.

"Burada kalın!" Rusty ve Harold'a sağır edici gürültünün içinden sesleniyorum. "Henüz kıpırdamayın!"

Geniş gövdeli, kalkık burunlu helikopter alçalarak havada asılı kalırken, çamur ve sırlıklam çimenlerin arasından hızla geçerek boş otoparka doğru yürüyorum. Havada asılı kalıyor, ağaçlar kör edici parıltıda asfaltın kenarında çırpınıyor. Sonra yavaşça yere iner. Lucy motorları rölantiye almaz. Uzun süre kalmayacaktır.

- - -

SOL ÖN KAPI açılır ve Benton önce bir ayağını, sonra diğerini kızağa koyarak aşağı iner.

Kasklı yeğenim sağ koltuktan bana doğru dönüp başını sallarken, o arkayı açıp bagajına uzanırken paltosu şiddetli rüzgârda dalgalanıyor. Elimi kaldırıyorum, az önce yaptığı şeyin sebebinin ne olabileceğinden emin değilim ama son derece memnunum. Bu neredeyse bir mucize gibi, dua etmeyi düşünseydim dua edeceğim bir şey gibi.

Benton pisti koşar adımlarla geçiyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekip çenesiyle başımın üstünü okşarken antalarından birini alıyorum. Helikopter dik bir dikey yükselişle kalkıyor, nehre doğru yaklaşıyor ve binaların ve ağaçların üzerinden hızlanıp Boston'a doğru yönelişini izliyoruz. Vızıltısı ve yanıp sönen ışıkları göründükleri kadar çabuk kayboluyor.

"Tanrı'ya şükür buradasın ama anlamıyorum," diyorum ses kesilince ona.

"Bunun benim doğum günü sürprizim olması gerekiyordu." "Nedense tek sebebin bu olduğuna inanmıyorum." "Değil ve bu kadar erken gelmeyi planlamamıştım." "Cumartesi diye düşünmüştüm."

"Yani bugün bu kadar erken." Beni öpüyor ve dikkatini Rusty ve Harold'ın plastik bir çarşafı hastalıklı bir bayrak gibi tutmaya devam ettikleri çamurun ortasında aydınlatılmış sahneye veriyor. "Kendime bir hediye, sana bir sürpriz ve Washington'dan bir an önce çıkmam gerekiyordu."

"Lucy mesajımı aldı." Sanırım mantıklı gelmeye başladı.

"Evet." Benton ıslak çimenleri ve çorba kıvamındaki kırmızı çamuru tarar. Uzun bir süre beyazlara bürünmüş cesede baktı. "Ama Gail Shipton'ın kayıp olduğunu gece yarısından beri biliyordu. Arama motorları bunu Kanal Beş'in internet sitesinde ."

Lucy'nin dn D.C.'ye uçtuğunu, öğleden sonra Dulles'a indiğini ve planın Benton'la akşam yemeği yemek ve ardından ikisinin bugün eve uçmak olduğunu açıkladı. Sürpriz olarak onu eve getirecekti ve benim hâlâ gribi atlatmaya çalıştığımı varsayıyordu. Sonra Gail'in kayıp olduğu haberini alınca Lucy hemen yola çıkmaları gerektiğine karar verdi.

Benton, "İlk söylediği şey ona bir şey olduğu ve muhtemelen ölmüş olduğuydu," diye açıklıyor. "Sarıldığı beyaz bez senin mi?"

"Bu şekilde bulundu."

Sessizce uzaktaki manzaraya bakıyor ve ben onun verileri derlediğini, detayları incelediğini biliyorum. Zaten yle.

"İlk kurban Cambridge'den. Klara Hembree." Ona neden endişelendiğimi anlattım. "Kumaş alışılmadık ve cesedin etrafına sarılma şekli Klara'nın davasında grdğmle tamamen aynı görünüyor ve

Diğer ikisi de en son. Kolların altından büyük bir banyo çarşafı gibi sarılmış."

Ceset üzerinde yaptığım ön incelemede, kadının mücadele ettiğine ya da kendini savunmaya çalıştığına dair herhangi bir bulguya rastlamadığımı açıklıyorum. Ardından cesedin duruş şeklini, üzerindeki floresan kalıntılarını ve sentetik karışımli bir dokuma olduğundan şüphelendiğim kumaşı tarif ediyorum. Düşük streçli kumaşın Lycra'ya benzediğini ve davalarında ele geçirilen liflerin Lycra olduğunu söyledim ve sonra ona idrar lekeli külotun çok büyük olduğunu bildirdim.

Benton dikkatle dinliyor, bilgileri derliyor, sıralıyor ve söylediklerim güçlü şekilde kaydediliyor, ancak sonuçlara atlamak konusunda temkinli davranacak.

"Ne tür bir külot olduğunu biliyor musun?" diye sorar. "Etiketi?"

"Evet."

"Pahalı olanlar," diye cevap veriyorum.

Yüksek kaliteli pamuklu, soluk şeftali rengi, İsviçreli bir tasarımcı, diye açıklıyorum ve o önce hiçbir şey söylemiyor. Ama bunu yüzünden anlıyorum. Söylediklerimin onun için bir anlamı var.

"D.C.'deki üçüncü kurban," diyor sonra. "Julianne Goulet pahalı İsviçre iç çamaşırlarını severdi, Hanro adında bir marka."

"İşte bu . Raporlarından hatırladığım kadarıyla 1.80 boylarında, 40 kilo civarında ve orta beden olabilir."

"Onun olabilirler. Burada bir bağlantısı var ve Klara burada yaşarken onu takip ettiğine ve taşındığında da Washington'a kadar takip ettiğine inanıyorum." Benton aklından geçenleri anlatıyor. "O bir hedefti ve son ikisi bir fırsattı, şimdi de bu mu? Eğer öyleyse, bir ay içinde en az üç cinayet. Burada rahat -özellikle de Cambridge'in bu bölgesinde- ama kontrolden çıkmış ve bu yüzden tırmanıyor. Etrafa bakmam gerekiyor ve emin olana kadar hiçbir şey önermeyeceğim."

Bu bilgiyi Marino'ya, Machado'ya ya da bu davada çalışan polislerden herhangi birine vermeyecektir. Benton, hiçbir şüphe kalmayana kadar onlara bir seri katil söylemeyecek.

"Ve eğer aynı katilse büyük bir sorun olacak. Büro bunu inkâr edecektir," diye ekliyor şaşırtıcı bir şekilde. "Burada biraz zaman geçirmem gerekecek."

Şu anda açıklama yapmayacak. Gitmek istiyor.

"Çantanızda bir çift bot olduğunu sanmıyorum." Ayakkabılarına bakıyorum, çift kayışlı, parlak kahverengi deri bir slip-on. "Tabii ki yok. Ne soruyorum ki?"

Çantasında lastik çizme olmazdı. Aslında, bir çift bile yok. Benton bahçede çalışırken bile mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor. Elinde değil. Bu uzun, zayıf, yontulmuş adamlardan biri, çamurun ortasındaki bir suç mahallinde bile zengin ve iyi yetiştirilmiş görünüyor.

"Kimliği doğrulandı mı?" Keskin ve yakışıklı yüzü bana dönüyor, çenesi ciddi, gür gümüş saçları rüzgârdan dağılmış.

"Resmi olarak değil." Çantalarını Marino'nun cipinin yanına bırakabilmemiz için bizi ara sokağa doğru yürütüyorum. "Ama çok az şüphe var. Dün gece kaybolan kadının Gail Shipton olduğunu varsayarak çalışıyoruz."

"Lucy ona benzediğini söylüyor. Tabii ki uzaktan çekmiş ama yakınlaştırmış." Benton uzun kaşmir paltosunun düğmelerini tek eliyle ilikliyor. "Filme çekmiş, vücudun pozisyonu, örtünme şekli, ki bu çok önemli, hem de çok. İsterseniz havadan görüntü alabilirsiniz. Açıklanacak çok şey olduğunun farkındayım ama burada bunlara girmeyeceğiz. Giremeyiz."

"En azından neden yapamayacağımızı söyle."

"Marino, Gail Shipton'ın telefonunu bardan aldı ve görünüşe göre hala onda."

"Nasıl bilebildiğini anlamıyorum ..." SUV'a yaklaştığımızda ve Quincy sızlanmaya başladığında söylemeye başlıyorum.

Benton sakince, "Şimdi olmaz, Kay," diyor. "Marino' önünde bundan bahsedemeyiz, telefonda ya da telefonu bulmasından ve Lucy'nin bunu yaptığını bildiğinden bahsedemeyiz. Bunu yaptığını kelimenin tam anlamıyla gördü çünkü Gail'in kaybolduğunu öğrendiğinden beri telefonu uzaktan izliyordu. Lucy gece yarısından beri Gail'in telefonunun hala en son kullandığı Psi Bar'ın dışında olduğunu biliyordu."

"Lucy onunla çalışıyordu." Artık bundan eminim. "Telefon askeri sınıf bir kılıfın içindeydi, Lucy ve benim sahip olduğumuz kılıfın aynısı."

"Bu bir sorun."

Demek istediği Lucy'nin bir sorun olduğu ya da olmak üzere olduğu. Eğer Gail Shipton'ın akıllı telefonu yeğenimi ilgilendiriyorsa, zaman üzerinde çalıştığı bir projeye ilgilidir. Polis soruşturmasına müdahale edecektir. Belki de çoktan karışmıştır.

"Zamanlamanın farkındasınız. Gail Shipton'ın iki haftadan kısa bir süre içinde mahkemede olması gerekiyordu." Bunu onun da bildiğinden hiç şüphem yok ve tedirginliğim intikam duygusuyla geri dönüyor.

Lucy bu sefer kendini neyin içine soktu?

"çok şey var, Kay." Benton enseme okşuyor ama bana güven vermiyor.

"Davaya dahil mi?" Bu kadarını bilmek zorundayım. "Gail Shipton'ın, merkezi Concord'daki evinin çok yakınında bulunan bir para yönetim şirketi olan Double S ile olan yüz milyon dolarlık savaşına dahil mi?"

Quincy daha yüksek sesle mızızlanmaya ve havlamaya başladığında Marino'nun cipinin arkasında durup çantalarını bırakıyoruz.

"Lucy bir tanık," diyor Benton. "Sanıkların avukatı geçen yaz onun ifadesini aldı."

"Ve bize hiç söylemedi mi?" Carin Hegel'in benimle konuşmak şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum.

"Sanırım artık onun işleri kendi yöntemleriyle hallettiğini biliyorsunuz."

"Şu anda kendi yöntemiyle hallettiği şey, bir cinayeti içeriyor. çalışıklarınızla bağlantılı olabilir," diye cevap veriyorum. "Belki duruşmanın zamanlaması bir tesadüften başka bir şey değil ama rahatsız edici, son derece rahatsız edici. Ve avukatı Carin Hegel'in şu anda evde yaşamayacak kadar onun güvenliği konusunda endişeli olduğunu biliyorum. Double S çalışanlarının tehlikeli olduğunu düşünüyor ve yüksek mevkilerdeki insanlarla işbirliği içinde olabileceklerini ima ediyor."

Quincy'nin havlama ve ağlama sesleri yükselirken Benton, "Bildiğim kadarıyla cesetlerin konumu ve giysiler sızdırılmadı," diyor.

"O halde bir taklitçiden bahsediyor olmamız pek olası değil."

"Granby'nin davalarla ilgili her şeyi saklamasının gerçek nedeni muhtemelen bu değil ama bu durumda iyi bir şey," diyor Benton, patronundan bahsederkenki sert tonuyla.

Harold'a CFC minibüsünün kilidini açması için mesaj attım.

"Çamur ayakkabılarınızı ayaklarınızdan çekip çıkaracaktır. Umarım giyebileceğiniz fazladan bir çift lastik botumuz vardır. Sorun yok." Marino'nun cipinin arka camını okşayarak Quincy'yi rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Her şey yolunda," diye söz veriyorum.

Benton, Marino'nun yavru köpeğine bakıyor, havlıyor ve pençeliyor, kafesinin içinde mutsuz.

"Zavallı köpek," diyor.

13

SAHNE, AKADEMİK BİR KURUMUN ORTASINDA ÇAMURLU BİR BOŞLUKTUR. başlayan imparatorluk. Saat sekizi birkaç dakika geçiyor, ceset bir süre önce hava aydınlanmaya başladığında ofisime taşındı.

Güneş, Charles Nehri'nin durgun bir şekilde nehir havzasına aktığı ve ardından Boston Limanı'na dönüşerek denize döküldüğü tuğla binaların arkasında alçalıyor. Kümüls bulutları şekil değiştirip hareket ederken aralarından mavi lekeler görünüyor ve rüzgâr da . Açık kapının yanındaki otoparkta Benton'ı beklerken yağmur tehdidi yok. O burada işini yaparken, yalnızken ve yerde, acı verici bir yerde, zar zor katlanılabilir bir yerdeyken gitmeyeceğim.

Islak asfaltta volta atıyorum, telefonumu açıp kapatıyorum, çalışırken yalnızlığına tanık oluyorum ve farkında olmasam bile ona neden hep ilgi duyduğumu hatırlıyorum. Onu izliyorum ve onu ne kadar çok sevdiğimi hissediyorum. Artık onu sevmediğimi hatırlamıyorum ve bu böyle başlamadı. Ben Virginia'nın çiçeği burnunda adli tabibiyken ve o da Marino'nun küçümseyici bir şekilde dediği gibi Gariplik Büyücüsü'yken hoşlanmamam ilk başlarda çok yoğundu. Benton Wesley'in yakışıklılığını ve zekasını biraz fazla keskin bulmuş, pahalı ve abartısız takım elbiseleri gibi sade, gömlekleri gibi hafif kolalı tavırları olduğuna hemen karar vermişim.

Hayatımın o döneminde, zarar korumak için hiçbir çaba gerektirmeyen, yıka ve giy erkeklerden hoşlanıyordum. Temizlemesi kolay erkekler, ucuz erkekler, seks yapabileceğim, hizmet ve servis alabileceğim basit erkekler istiyordum, böylece bildiklerimi bir süreliğine unutabilirdim. Büro'nun kodaman profilcileri ilgimi çekmiyordu, hele de efsanesi tıraş losyonunun topraksı kokusu gibi kapıdan içeri giren elitist bir evliyle hiç.

Richmond'a geleli kısa bir süre olmuştu ve bu işi kabul ettiğimde öngöremediğim güçlüklerle karşı karşıyaydım. Benton Wesley'den hoşlanmamaya ve onu görevden almaya hazırdım. Onun ayrıcalıklı New England terbiyesini duymuştum. Yetenekli ve ağzı laf yapan biri olarak görülüyordu; *Time* dergisinde, şiddet yanlısı cinsel psikopatların katillerin Rembrandt'ı olduğunu söyleyen, kristal küreye sahip, silah taşıyan bir özel ajandı.

Bu benzetme bana saldırgan gelmişti. *Ne bir narsist* diye düşündüğümü hatırlıyorum ve geriye dönüp baktığımda daha önce sevgili olmamamızı beni şaşırtıyor. Birlikte ilk kez şehir dışında, yüzlerce mil güneybatıda, Blue Ridge eteklerinde, ucuz bir motelde bir davada çalışmıştık, hala orada ve tam olarak hatırladığım gibi olsaydı onunla binlerce kez geri dönerdim.

Yalanlarımız ve sinsiliğimiz uyuşturucu bağımlılarına ve sarhoşlara layıktı. Bulabildiğimiz her özel anı çaldık, utanmaz ve cesurduk, suçumuzdan sıyrılmakta son derece becerikliydik. Otoparklarda buluşurduk. Ankesörlü telefonları kullandık. Sesli mesaj bırakmaz ya da mektup yazmazdık. Tartışmamız gerekmeyen davalar üzerinde görüştük, aynı konferanslara katıldık, birbirimizi yönettiğimiz akademilerde ders vermeye davet ettik ve otellere takma adlarla giriş yaptık. Hiçbir kanıt bırakmadık ve hiçbir olay yaratmadık ve o boşandıktan ve kızları artık onunla konuşmadıktan sonra bağımlılık ilişkimizi sanki yasadışı bir şeymiş gibi sürdürdük.

Benton şimdi Vassar Caddesi'nde, metal bir sünger akla getiren kübik pencerelerden oluşan bir bal peteği olan Simmons Hall'un içinde kayboluyor. Ne yaptığı ya da neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak galaktik görünümlü monolitin duygusal bir okumasını yapmak istediğinden şüpheleniyorum. Cinayet olduğundan şüphe etmediğim bir olaya karışıp karışmadığını söylemesini istiyor, kolayca yanıltabilecek bir cinayet, ama ölümünün sessiz ya da nazik olmadığını biliyorum. Bunu kan kırmızısı gözlerinde görebiliyorum ve kafasının içindeki kükremeyi ve oluşan basıncı hayal edebiliyorum.

Teknisyenim Anne'den bir mesaj geldiğinde telefonuma bakıyorum, kendisi birçok disiplinde çapraz eğitim almayı başarmış, mantıklı, hoş bir radyoloji uzmanı. Ceset tomografi cihazında ve Anne bir tuhaflık keşfetmiş.

Telefonuma cevap verdiğinde hemen "Sağ tarafta küçük bir pnömotoraks," açıkladı. "Taramasında üst lobun plevral boşluğunda hava sıkışması görülüyor, bu da bir tür travmaya işaret ediyor."

"Olay yerinde bir şey fark etmedim, göğsünde bir yara yoktu," diye cevap veriyorum. "Ama o zamanki koşullar pek iyi değildi. Elimde bir el feneri vardı."

"Bir şey akciğerinin çökmesine neden olmuş." "Ne olduğuna dair bir fikrimiz var mı?"

"Onu açmamı istemediğiniz sürece dışarıdan muayene edemem, Dr. Scarpetta."

"Ben oraya varana kadar olmaz." Marino ve Machado'nun bir çit direği üzerinde yaptıkları garip kanıt toplama çalışmalarını izliyorum. "Peki ya yumuşak doku hasarı? İç kanama görüyor musun?"

Huzursuz ve düşünecek çok fazla şeyi olan ben otoparkta yavaşça yürürken bana "Sağ üst göğüste çok az kanama var" dedi. "Göğsünün biraz üstünde ve solunda."

"Kaburga kırığı görmüyorsunuz," diye tahmin ediyorum.

"Kırık yok. Kıyafetlerinin bizde olduğunu sanmıyorum."

"Ona ait olabilecek bir ayakkabımız var. başka bir şey yok."

"Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü. Keşke onun kıyafetleri bizde olsaydı."

"Sen ben de. Başka radyolojik anormallik var mı?" Birkaç oyun sahası ötedeki beyaz tenis balonunun aydınlanmasıyla bulutların dağıldığını anlayabiliyorum.

Sıcaklık ellilerin altında, neredeyse ılık olma yolunda. "Burnunun ve ağzının içinde yoğun bir madde var."

Anne cevap verir.

"Peki ya sinüslerinde, hava yolunda, ciğerlerinde? Bu maddelerden herhangi biri aspire edildi mi?"

"görünmüyor."

"Bu önemli. Üzerinde bu floresan kalıntısı olan bir şeyle boğulduysa, bir kısmını aspire etmiş olmasını beklerdim." Bulgular kafa karıştırıcı ve çelişkili görünüyor.

Anne, "Bu neyse, ortalama üç yüz Hounsfield sahip - ya da örneğin küçük böbrek taşlarının tipik radyodensitesine," diyor. "Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Burnunun ve ağzının etrafında ve ayrıca gözlerinde yüksek konsantrasyonlarda buldum." Marino'nun alet çantasından bir çift ağır hizmet tipi tel kesici çıkarmasını izliyorum. "Ama eğer hiç aspire etmediyse, bu kafa karıştırıcı. Bu maddenin ölümden sonra mı bulaştığını merak etmeye devam ediyorum."

"Sanırım bu mümkün. Burnunun ve ağzının içinde görebiliyorum. Ancak çok içerde değil, bu yüzden artık nefes almadıktan sonra oraya ulaşmış olabilir. Ayrıca dudakları ve dişleri arasında da oldukça fazla miktarda pıhtı gibi görünen bir şey var." diyor Anne. "Tomografide çok net görünüyor."

"Pıhtı mı?"

"Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Kandan daha yoğun ama kemik kadar yoğun olmayan düzensiz şekiller var."

"Sizin bu *pıhtıların* hiçbirini fark etmedim. Dışarıda böyle bir şey yoktu. Floresan veren kalıntı toz gibi çok ince bir madde, büyütmeden görebileceğinizden şüpheliyim. Muhtemelen burnunun ve ağzının içindeki daha yoğun maddenin bir izi."

Anne, "Bir şeyin içinde yüzüstü tutulmuş gibi," diyor. "Yüzünde ya da boynunda herhangi bir sıyrık ya da çürük yok. Genellikle Birisi çamurda, toprakta, sıg suda yüzüstü tutulduğunda dudaklarda, burunda ve yanaklarda ciddi yaralanmalar meydana gelir. Ve kişi nefes almak için mücadele ederken aspirasyon olur. Tipik olarak, sinüslerin içinde, hava yolunda, bazen mide ve akciğerlerde kir ve su buluruz."

"Tomografisinde gördüklerime dayanarak size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, Dr. Scarpetta, onu öldüren şeyin çökmüş akciğeri olmadığıdır."

"Elbette," diye katılıyorum. "Ama nefes alması zaten tehlikedeysen, o zaman asfiksiye karşı daha savunmasız olacaktı."

Gail Shipton'ın üzerindeki floresan maddenin o öldükten sonra bırakıldığına dair şüphelerim giderek güçleniyor. Neden? Ve o neredeydi? Ve bu kalıntı kazara bir delil transferi mi yoksa katili bulunmasını mı istedi? Parıltılı madde çamurlu oyun alanına özgü değil. Başka bir yerden gelmiş.

"İzolasyon sırasında akciğerinin çökmesinin onu öldürmediği kesin," diye açıklamaya devam ediyorum. "Şu anda neyin öldürdüğünü bilmiyorum ama ölümü doğal nedenlere bağlı değil. Bunu bir cinayet olarak değerlendiriyorum ve geçici olarak böyle adlandırıyorum, komplikasyonlara katkıda bulunan olası bir boğulma. Gelişmelerden haberdar olması için Bryce'a iletirseniz memnun olurum ama lütfen ona henüz medyaya bir şey açıklamadığımızı hatırlatın. Önce kimliğini kesin olarak tespit etmemiz gerekiyor."

"gelmişken, Lucy dişçisinin Barney Moore olduğunu söyledi, kendisiyle daha önce de görüşmüştük. Bana geçen yazki yüzücüden bahsetti. Sanki sadece bir tane varmış gibi."

"Gail Shipton'ın dişçisi mi?" Bilmece gibi.

"Doğru. Dosyalarını gönderiyor. Her an elimizde olabilirler."

"Muhtemelen kimliğini doğrulamanın en hızlı yolu bu," diye kabul ediyorum.

Lucy'nin Gail Shipton'ın dişçisinin kim olduğu gibi kişisel bir detayı neden bildiğini merak ediyordu. "Bryce'a en kısa zamanda Dr. Adams'ı ayarlamasını söyler misin?"

Ned Adams bizim için nöbetçi olan yerel bir diş hekimi, sertifikalı bir odontolog, dişlerin küçük ayrıntılarına takıntılı bir eksantrik. Onu her gördüğümde, karşılık veremeyen bir ağızdan daha çok sevdiği bir şey olmadığını söylüyor.

- - -

Anne ve ben konuşurken BENTON'ı arıyorum. Hâlâ Simmons Hall'un içinde, bazı sakinler dışarı çıkıyor, sırt çantalarını taşıyor, bisikletlerini alıyor ya da yürüyorlar.

Ceset ortadan kaybolduğu için ya habersiz ya da sadece biraz meraklı görünüyorlar. Geriye bir çit direğiyle savaşıyor iki sivil polis, bir arabanın içinde havlayıp duran bir Alman çoban köpeği ve bir otoparkta telefonu konuşan bir kadın adli tıp patoloğundan başka bir şey kalmadı.

"Siz kadar onu tarayıcıda bırakmamı ister misiniz?" Anne bana sordu.

"Hayır, onu benim masama götürelim çünkü anjiyografi için hazırlamam gerekecek," diye açıklıyorum. "Akciğerinin çökmesine neyin sebep olduğunu bulup bulamayacağımızı görmek ve kalp damarlarını kontrol etmek istiyorum çünkü kan basıncında belirgin bir artış olduğu ve bunun da küçük kanamalara yol açtığı açık. Test kontrast maddesini hazırlayalım. Dört yüz seksen ml mumyalama sıvısı."

"Plasmol yirmi beş arteriyel? El enjeksiyonu mu yoksa makine mi?"

"Elle. Standart beş F anjiyokateterler ve bir mumyalama trokarı, ayrıca her zamanki gibi otuz ML Optiray üç-yirmi."

"Ne zaman burada olacaksın?"

"Bir saat içinde, umarım." Marino'nun zincir halkalarını kesişini, metalin şangırdayışını izliyorum. "Eğer buradaki işleri yakında bitmezse Benton ve ben onlar olmadan gideriz. Ofise kadar yürürüz. Sanırım ikisi bir süre daha devam edebilirler," diye karar veriyorum, çünkü çitlerin bir bölümü metal bir şelale halinde gürültüyle yere dökülüyor. "Sanırsın Kral Tut'un mezarına yaklaşan arkeologlar, öylece tartışıyorlar."

Oyulmuş çit direği sanıldığından daha çıktı, betona gömüldü ve derinlere gömüldü. Son bir saattir Marino'yu dinliyorum ve

Machado, uzun direğin tamamını sökmek yerine söz konusu galvanizli çelik boru parçasını testereyle kesmeyi ve belki de sırada çizik çatal mandallı kapıyı almayı tartışıyor. Tüm bunlar olurken Marino, Quincy'yi birkaç kez, bakış açısına göre komik ya da acınası mini antrenman seansları içeren yürüyüşlere çıkardı.

Bu egzersizler Quincy'nin bir iş köpeği olmasına karar verdiğinden beri haftalardır devam ediyor. Marino, bir noktada CFC buzdolabından aldığına şüphe olmayan insan çürüme sıvılarıyla doymuş bir parça bezi saklıyor ve Quincy bu kötü kokulu bezi kokluyor ve bir kadavra köpeği için uygun olmayan bir davranışla üzerine işiyor veya yuvarlanıyor. Bu sabah üç kez, bakıcısı Marino onu düdük çalarak ödüllendirirken Quincy'nin sağa sola koşuşturduğuna, burnunu çektiğine, kazdığına, yuvarlandığına ve işediğine tanık oldum.

Marino'nun bir çit direğine yaslanıp kokuşmuş kumaş parçalarını sakladığı absürt karnavalı gözlemledim ama daha çok Benton'ın gezinmesini ve sinsice dolaşmasını izledim. Nadiren bir sahnede birlikte oluruz ve ben derinden sarsılmış bir şekilde etkilenir ve şaşırırım. Sanki kendi kehanet çubuğuymuş gibi geri kalanımızın göremediği şeyler tarafından yönlendiriliyor gibi görünüyor, takım elbise pantolonunu birkaç numara büyük turuncu lastik çizmelerinin içine sokarak oraya buraya amaçlı bir şekilde yürüyor. Heykel gibi sarılıp omurga tahtasında taşınmadan önce cesede doğru ilerledi. Kimseyle, hatta benimle bile konuşmayan Benton, avını ölçüp biçen büyük bir kedi gibi ölü kadının etrafında yavaşça dönüyordu.

Parıltılı kalıntı ya da bunun ne hakkında fikir beyan etmedi. Ölüm sonrası buluntular ve ölüm zamanı hakkında sessizce, anlaşılmaz bir şekilde dinlerken hiçbir yorum yapmadı ve soru sormadı; tahminimce kayboluşundan en fazla üç saat sonra, muhtemelen dün gece saat sekiz ya da dokuz civarındaydı. Simmons Hall'un önünde toplanan meraklı kalabalığa, çitin diğer tarafındaki her türlü kıyafet içindeki şaşkın genç öğrencilere zar zor baktı. Sanki onlar hakkında kararını çoktan vermiş, sanki kendisiyle dans eden şeytanı çoktan tanıyormuş gibiydi.

Benton'ın karanlık tiyatrosunu şaşkınlık ve tedirginlik karışımı bir duyguyla izledim; davranışları, peşine düştüğü kötü insanlar kadar ritüelleşmişti. Ceset tarladan geçirilip açık kapıdan geçirildikten sonra minibüsün arkasına yüklenirken arkasından sinsice yaklaştı ve lastik botlu ayaklarıyla Memorial Drive'a kadar takip etti. Oradan adımlarını takip ederek, gri günün ilk ışıklarında tek başına kampüse yeniden girdi, ara sokak boyunca ilerledi, boş otoparka geri döndü ve bir süre kıpırdamadan durdu,

Avladığı kişileri "özne" olarak adlandırıyor ve manzarayı onların bakış açısından izliyor.

14

SIMMONS HALL'DAN ÇIKAN BENTON'I IZLIYORUM. BIZE DOĞRU ADIM ATIYOR.

Tekrar.

Marino ya da Machado ile konuşmuyor. Bana hiçbir şey söylemiyor ama yine kapıdan geçip çimlerin ve çamurun üzerinde ilerliyor. Sanki öğrendiği ya da sezdiği bir bilgiymiş gibi cesedin olduğu yere yöneliyor ve birisinin, ölümcül hatası telefonunu daha iyi duymak için hava karardıktan sonra barın dışına çıkmak kadar tesadüfı olabilecek zeki bir genç kadının cesedini bıraktığı yere bir kez daha dönmesine neden oluyor. Benton'ın böyle bir şey düşünmemesi dışında. İç sesi ona bunu söylemiyor. Şu anda ısı güdümlü bir füzeyi andıran davranışlarının farkındayım.

Onu neyin yönlendirdiğini, ilk günahın yasak meyvesini tatmaktan gelen gerekli ama tehlikeli bir programlamayı canlı bir şekilde hatırlıyorum. Benton, gücün kötüye kullanılması diyor. Her şey dönüp dolaşıp buna geliyor. Tanrı gibi olmak istiyoruz. Eğer yaratamazsak, yok ederiz ve bir kez yaptığımızda, bir kez yeterli olmaz. Ona göre bu işler böyle yürüyor, basit ve tahmin edilebilir. Arzulara teslim olmadan onları anlamak zorunda. Kendisini ele geçirmesine asla izin vermeyeceği şeyi bir parçası haline getirmek zorunda ve Benton'ın bu özelliğini birlikte geçirdiğimiz zamanın başından beri biliyor olsam da, onunla yüz yüze geldiğimde gördüğüm şey konusunda kararsızım. Zehrin, içinde bulunduğu kabı aşındırmasından endişe ediyorum.

Benton tam olarak sarı muşambanın kanıt bayraklarıyla tutturulduğu yere yerleşir. Kırmızı çamurun içinde çömelir ve kollarını dayayarak etrafına bakınır. Sonra ayağa kalkıyor. Kısa bir mesafe uzaklaşır, orada tarlanın kenarında bir şey fark eder ve eğilir. Çömeliyor ve bakıyor. Bir çift siyah nitril eldiven giyiyor.

Bulduğu şeye dokunuyor ve eldivenli parmağını burnuna götürüyor. Ayağa kalkıp sahaya bakıyor ve gözlerimle buluşuyor. Beni çağırmak için başını sallıyor ve Marino ile Machado'ya bakmayı reddetmesinden yalnız gelmemi beklediğini .

- - -

Büyük çantamı tekrar tarlaya taşıyorum ve Benton'a ulaştığımda yere bırakıyorum. Bana petrol jölesine benzeyen bir şey gösteriyor, yaklaşık bir kuruş büyüklüğünde düzensiz, yarı saydam bir küre.

Kırmızı çamurun kenarındaki kaba kahverengi otların üzerinde parlıyor ve bana eldiveninde aynı madde olduğunu tahmin ettiğim bir kayganlık gösteriyor. Mentolün güçlü, nüfuz edici kokusunu alabilmem için onu yakın tutuyor.

"Vicks," diyor.

"Ya da onun gibi bir şey." Siyah plastik çantamı açıyorum.

"Suda çözünmüyor, bu yüzden ıslak koşullarda hayatta kaldı." Vıcık vıcık olmuş oyun alanını tarıyor. "Öyle bile olsa, sağanak yağmur onu çimlerin derinliklerine iterdi. Muhtemelen onu bulamazdık."

Bir fotoğraf ölçeği ve fotoğraf çıkardım. "Yağmur durduktan sonra burada biriktiği sonucuna ."

"Ya da sakinleştğinde. Gece iki ya da üç civarında ne yapıyordu?"

"Dökülüyor, en azından bizim evde." Nereye varmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Polislerden burnuna Vicks süren var mı?" Benton beni izliyor.

Fotoğraflar. "İçlerinde hâlâ o mankafa numarasını yapan var mı?" Marino ve Machado'ya doğru bir bakış atar.

Ceset çürümüyor. Hiç pis koku yoktu, ona hatırlatıyorum, ben olsam Vicks ya da başka bir mentollü merhem kokusu alırdım. Bunu bir mil öteden fark ederdim, diye ekliyorum. Marino'nun burnuna Vicks sürmediği kesin. Artık daha iyi biliyor. Onu morgda ilk kez gördüğümde bu kötü alışkanlığını düzelttim. Şimdi tüm o çürüme moleküllerini sinek kağıdındaki sinekler gibi burnunun içine hapsettin, dediğimi hatırlıyorum ona ve sonra bir daha yapmadı.

"Marino buraya ilk geldiği andan itibaren yanımdaydım," diye açıklıyorum Benton'a. "Tüm bu süre boyunca ona yakın mesafedeydim ve yirmi yıldır Vicks taşıdığını görmedim." Yeni eldivenler giyiyorum. "Ve

Machado yapmaz. Yapmasına imkan yok. Nadir istisnalar dışında, bu nesil polisler şeyler yapmamaları gerektiğini çok iyi bilirler. Kokuların bize bilgi verdiği ve olay yerinde herhangi bir madde kullanmanın, ister vazelin ister sigara içmek olsun, kirliliğe yol açabileceği konusunda eğitildiler."

"Ve cesedin üzerinde böyle bir şey yoktu." Benton emin olmak istiyor.

"Hafif bir parfüm kokusu fark ettim, hepsi bu. Ben olsam kesinlikle Vicks kokusu alırdım."

Benton, sanki bir katilin kurbanına buharlı ovma sürüp sürmediğini merak etmek mantıklı olabilirmiş gibi, "Onun üzerinde kullanmadı," diye karar veriyor.

"Mentol kokusu almadım ve da. Gözden kaçırılması oldukça zor, baskın bir koku."

"O zaman buraya nasıl geldi?" Kulağa uğursuzca retorik gibi gelen bir soru soruyor.

"Polis sabah dört civarından beri olay yerinde," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer burada şüpheli biri olsaydı, cesede çok yakın olurdu ve kesinlikle görülürdü."

"O saatlerde ne yapıyordu? Hava durumu?" Benton derin düşüncelere dalmış, uzaklara bakıyor.

Marino'yu aradım. Telefonuna cevap verdiğini ve bana doğru döndüğünü görüyorum ve ona polisin bu sabah olay yerine saat kaçta geldiğini soruyorum. Machado ile konuşuyor ve sonra bana geri dönüyor.

"Dörde yakındı," diyor. "İlk kruvazör geldiğinde belki dörde on vardı."

"Tam olarak burada ne kadar şiddetli yağmur yağıyordu? Siz eve geldiğinizde Cambridge'in diğer tarafında yağmurun şiddetli olduğunu biliyorum. Sock'u dışarı çıkardığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu," diye hatırlıyorum ve tekrar Machado'ya dönüyor.

Marino, "Şehrin bu tarafında çok kötü olmasa da ara ara yağmur yağıyordu," diyor. "Sadece koşullar o zamana kadar kötüydü. Ne kadar çamur olduğunu görüyorsunuz."

Ona teşekkür edip aramayı sonlandırdım. Benton'a bana söylenenleri aktardım. "Muhtemelen polis kısa bir süre önce bırakılmıştır."

"Onlar buraya gelmeden dakikalar önce," diye çıkarım yapıyor, "o sırada yağmur hafiflemişti ve bir etken değildi."

"Peki ya cesedi bulan ve polisi arayan çift, iki öğrenci?" Ben işaret ettim. "Etrafta dolaşan birini fark etmiş olamazlar mı?"

"Bu iyi bir soru. Ama eğer bilselerdi, endişelenmeleri için bir neden olmazdı."

Benton bu katili tanıdığını ve bu kişinin ortama uyum sağlayan ya da kendini biri olduğunu ima ediyor. Bu kişinin cesedin bulunduğu yere yakın bir yerde otların arasına mentollü bir merhem bıraktığını öne sürüyor.

"Bunun bırakıldığını mı düşünüyorsun?" Kamerayı ve tartıyı saha çantama geri koyuyorum.

"Emin değilim," diyor.

"Bu kişi mentollü bir merhem kavanozunu karıştırıyor ya da bir tüpten sıkıyor ve bir kısmı parmağından mı düşüyor? Ya da fazlasını çimlere mi siliyor?" İçimde bir tedirginlik ve şüphe olduğunun farkındayım.

"Bilmiyorum. Önemli olan, onun tarafından bırakılmış olabileceği çünkü bunu kullanmak onun yönteminin bir parçası."

"Bu tek vakada, bu tek olay yerinde gözlemledikleriniz nedeniyle mi böyle düşünüyorsunuz?" Soruyorum çünkü bu kadar az veriye dayanarak böyle bir sonuca varmak mümkün değil. "Yoksa diğerleri yüzünden mi?"

"Bunu diğerlerinde görmedim. Ama bu sefer farkında olmadan bırakmış olabilir. Sanırım kontrolünü kaybediyor." Şimdi birkaç kez söylediği şeyi tekrarlıyor. Sanki katilin kim ve ne olduğunu biliyormuş gibi, "Onunla ilgili oldukça feci bir şey oluyor," diyor ve şüphelerim artıyor.

Benton'ın katile çok yaklaşmış olmasından korkuyorum ve bundan daha önce de korkmuştum. Umarım BAU'daki meslektaşlarının onu dinlememesinin geçerli bir nedeni yoktur.

"Mentollü buharlı ovma fikrini o almış olabilir. Güneşin altında yeni bir şey değil" diyor Benton.

Lekeli eldivenini poşetleyip etiketliyorum. Ayrı olarak mentollü jeli ve yapıştığı çimen parçalarını topluyorum, çünkü at eğitmenlerinin yarış atlarının odaklanmalarını sağlamak için burun deliklerinin altına Vicks sürdüklerinden bahsediyor.

"Genelde aygırlarda kullanılır," diye açıklıyor aynı makul tonda. Yeni izlediğimiz bir filmde ya da akşam yemeğinde ne yememiz gerektiğinden de bahsedebilir. Anormal olan onun için normal olmak zorunda yoksa asla anlamayacak.

dışarı. İblisler tarafından itilip kakılamaz, yoksa konuşmazlar.

Onları canlandırmak için kabul etmesi gerekiyor ve girdiği moda tanık olmak beni yine rahatsız ediyor. Daha önce hiç olmadığı kadar rahatsız ediyor.

"Koku dikkatlerini dağıtan şeylerden uzaklaştırıyor," diye açıklıyor. "Tek odaklanabildikleri şey koşturmak çünkü mentolden başka bir koku alamıyorlar."

"Başka bir deyişle, kısırakların kokusunu alamazlar." Sahra çantamın ağır plastik tokalarını kapattım.

"Onları baştan çıkaracak hiçbir şeyin kokusunu alamazlar. Ama evet, çoğunlukla kısıraklar" diye yanıtlıyor. "Mentolün atın nefes almasına yardımcı olması gibi ek bir faydası da var. Nereden bakarsanız bakın aynı şeyden bahsediyoruz."

"Tam olarak ne?"

"Performans," diyor. "Kazanmak. Herkesi alt etmek ve onun için bunun heyecanı."

- - -

DÜŞÜNÜYORUM, ne dediğini elimden geldiğince inceliyorum, park yerine dönerken anlamaya çalışıyorum. Yarış atları ve Vicks.

Bir cinayet bağlamında böylesine abartılı bir bilgi başka birinden gelseydi çalgınca görünürdü ama Benton'ın bana söylediği şeyi bilmek için bir nedeni var. Durup dururken çıkan bir ayrıntı değildi. İyi olmayan bir yerden geldi.

"Ne buldun?" Machado küreğin sert, kayalık toprağa yüksek sesle arasında bana soruyor, sanki bir mezar kazılıyormuş gibi sesler çıkarıyor.

"Burada Vicks kullanan var mı?" Çantamı Marino'nun cipinin yanındaki kaldırıma geri . "Sanmıyorum ama emin olalım."

"Kahretsin, hayır." Marino sanki onu ilk yıllarımızdan beri işlemediği bir günahla suçlamışım gibi kaşlarını çatarak sırtını ovuşturuyor.

"Biri kullanmış ve büyük olasılıkla yakın zamanda," diye yanıtlıyorum. "Birisi Vicks ya da benzeri mentollü bir merhem kullanmış."

"Bildiğim kadarıyla hayır." Machado tarlanın öbür ucundan, büyük parlak lastik çizmeleriyle çamurda ilerleyen ve yine bize doğru gelen Benton'a bakıyor. "Vicks'i bulduğunu mu söylüyorsun? Çimlerde miydi?"

"Onun gibi bir şey," diye cevap veriyorum.

"Belki bir sıcak merhemidir, bir kas . Ne de olsa burası bir atletizm sahası." Machado küreği bıraktı.

Bentona sanki alışılmadık biriymiş, belki de biraz çözülmüş gibi bakıyor. İkisi daha önce de birlikte çalışmışlardı ama genç dedektifin kocamı izleyişini gördükçe kanımda bir ürperti hissediyorum. Kendimi tedirgin hissediyorum.

"Ne düşündüğü hakkında bir fikrin var mı?" Machado bana şüpheyile soruyor, sanki Benton'ın bir ruh çağırma tahtası olduğundan ve güvenilmemesi gerektiğinden gerçekten şüpheleniyormuş gibi.

"Kendisi yapmış gibi davranıyor," diyor Marino ben fırsat bulamadan, soruyu ben yanıtlamazdım, hele onun yanıtladığı şekilde hiç yanıtlamazdım.

Benton'ın düşündüğünü tahmin ettiğim şeyi teklif etmiyorum. Bilseydim de söylemezdim. Bunu söylemek bana düşmez. Çoğu zaman hiçbir fikrim olmuyor ve FBI'dan arkadaşları, polisler, diğer federal ajanlar ya da avukatlardan oluşan bir erkek arkadaş grubuna ait olmaması beni şaşırtmıyor. Tommy Doyle's, Grafton Street ya da Marino'nun favorisi Paddy's gibi yerel barlarda profesyonel meslektaşlarıyla takılmıyor.

Benton bir muamma. Belki de öyle doğmuştur; yumuşak iç mekanlar ve sert yüzeylerin çelişkisi, uzun boylu, zayıf bir vücutta, onu tanıdığımdan beri gümüş rengi olan düzgün kesilmiş saçlarda, özel dikim takım elbiselerde, uyumlu çoraplarda ve her zaman yeni görünen ayakkabılarda mükemmel bir şekilde paketlenmiştir. Algılarının kesinliğinin bir metaforu gibi görünen temiz açılı bir şekilde yakışıklı ve soğukluğu, alanlarına giren ve çıkan insanlara karşı savunmasızlığını kontrol eden bir hava kilidi.

"Onların aklına girmesi gerektiğini biliyorsun." Marino bir kürek dolusu taşlı toprağı bir tarafa fırlatıyor, Benton'ı zar zor ıskalayarak kapıdan geçerken bize hiçbir şey söylemiyor.

Sessizdir. Böyle zamanlarda antisosyal ve itici biri olan tuhaf bir savant gibi görünür. Bir ortamda saatlerce dolaşması ve kimseyle konuşmaması alışılmadık bir durum değildir. Her zaman saygı duyulan biri olsa da, pek sevildiği söylenemez. Sıklıkla yanlış anlaşılır. Çoğu insan onu tamamen yanlış okur. Ona soğuk ve tuhaf diyorlar. Bu kadar kapalı ve kontrollü birinin gördüğü kötülöklere karşı duygusal bir tepki vermediğini varsayıyorlar. Bana ihtiyacım olan hiçbir şeyi vermediğini varsayıyorlar.

Onun otoparktan çıkıp Vassar Caddesi'ne ve gümüşü yatakhannesine doğru adım atışını izliyorum.

"Onların gözlerinin içine bakmalı ve bunu yapan kendisiymiş gibi davranmalı." Marino'nun yüzünde bir gülümseme var, sesi alaycı ve hakkında gerçekten çok az şey bildiğı bir şeyi anlatmaya devam ediyor.

Benton sadece şiddet uygulayan bir suçlunun zihnine girmiyor. Bundan çok daha kötüsü. Ruhunun gece yarısı ile temasa geçiyor, avıyla bağlantı kurmasını ve onları iğrenç oyunlarında yenmesini sağlayan sefil bir karanlık. Genellikle haftalarca kabus gibi bir davada çalıştıktan sonra eve döndüğünde o kadar bitkin düşer ki ruhsal olarak hastalanır. Günde birden fazla duş alır. Neredeyse hiç yiyip içmez. Bana dokunmuyor.

Huzursuz ve uykusuz geçen birkaç geceden sonra büyü bir ateş gibi kırılıyor ve *Campanelle Pasta con Salsiccia e Fagioli* gibi onun en sevdiği Sicilya yemeklerinden birini Barolo ya da kırmızı bordo *şarabıyla* pişiriyorum, hepsinden bolca ve sonra yatıyoruz. Canavarları dışarı çıkarıyor, umutsuzca, agresif bir şekilde, zihnine, bedenine davet etmek zorunda kaldığı şeyi kovuyor ve yaşam gücü sert bir şekilde savaşıyor ve ben onu geri veriyorum. İşimiz bitene kadar devam ediyor ve bizim durumumuz da böyle. Kimsenin düşündüğü gibi değiliz, görüldüğümüz gibi çekingen ve düzgün değiliz ve birbirimizden asla bıkmıyoruz.

Simmons Hall'un önündeki kaldırımında yürüyen kocamı izliyorum. Otoparka giriyor ve öğrenci arabalarının arasından geçerek telefonu ile fotoğraf çekiyor. Yurdun arkasında, yarı römorklar, hafriyat makineleri ve geçici kumaş barınaklarla dolu ham toprak ve kırık betondan oluşan açık bir alana geçmeden önce demiryolu raylarına yukarıdan ve aşağıdan bakıyor.

İnşaat molozlarıyla dolu bir çöp konteynerinin yanına park etmiş siyah bir kamyonete doğru yöneliyor. Sanki kendisine bir bilgi verilmiş gibi kamyonetin camlarından ve üstü açık kasasından bakar ve da. Kendi zihni tarafından, bilgisayar alt programları gibi onu zahmetsizce hareket ettiren bilinçaltı düşünce akımları tarafından yönlendiriliyor.

Parlak sarı bir buldozere doğru yürüyor, bıçağı boksör bir yengeç gibi kalkık pozisyonda kilitlenmiş. Arka pençenin, yani riperin yanına çömelip bana doğru bakıyor, aynı anda telefonum çalıyor.

15

"BİRİNİN BURAYA GELMESİ GEREKİYOR." BENTON'IN SESİ KULAKLIĞIMDA.

"Ve önce beni dinlemeni ve dikkatle dinlemeni istiyorum, Kay."

Ayağa kalkıp inşaat alanında dolaşırken ona bakıyorum, o da otoparkta bana bakıyor. Gözüm Marino ve Machado'nun üzerinde, telefonda neler olup bittiğinden haberleri olmadığından emin oluyorum.

"Söyleyeceklerim şu anda bizimle kalmalı. Onlara yol gösterebilirim ama detay veremem. Kesinlikle emin olmamız gerekiyor." Ama emin olduğunu söyleyebilirim. "Ve kime güveneceğimizi bilmiyoruz. Asıl mesele de bu. Bir hata yaparsam Granby'nin beni bu davadan almak için aradığı her şey ortaya çıkar."

"Bu dava mı, diğerleri mi?" Ben soruyorum.

". Kaç tane olduğunu kesin olarak söyleyemem ama şu anda en az dört tane var."

"Bir tutarsızlık var, hem de önemli bir tutarsızlık." D.C.'deki üç kurbanın başlarına geçirilen plastik poşetlerden bahsediyorum.

"Bu sefer bir şey onu şaşırttı, aklıma gelen tek şey bu, eğer bunun diğerleriyle bağlantılı olduğunu gizlemeye çalışmıyorsa. Ama ben olduğuna inanmıyorum. Cambridge onun için tanıdık bir avlanma alanı. Daha önce de burada avlanmıştı ve yine burada avlanmasına şaşırmadım ama bu kurban rastgele değil. İlki, Klara Hembree de rastgele değildi. İkinci ve üçüncü olabilirdi."

Benton'ın sesi heyecanlı ya da yıpranmış gelmiyor çünkü o öyle biri değil. Ama ben onu tanıyorum. Her tonlamasına karşı duyarlıyım ve avına yaklaştığında, sesi sanki büyük bir şey yakalamış ve onunla savaşıyormuş gibi gerginleşiyor. Dinliyorum ve ne olacağını biliyorum ama başka bir şey daha var,

aynı tehdit ürpertici. Aramızda çamurlu bir tarla varken telefonda konuşurken bunu artan bir şiddetle hissediyorum.

Son haftalarda Benton güvenle ilgili bu sorundan bahsetmeye devam etti. D.C.'ye gittiğinden beri bu konu defalarca gündeme geldi ve birkaç gece önce viskiyi fazla kaçırıp Başkent Katili davasının asla çözülemeyeceğini söylediğinde çok kararlıydı. Birileri çözülmesini istemiyor, dedi ve ben ona inanmadım.

Böyle bir şeye nasıl inanabilirim? Üç kadın vahşice öldürüldü ve Benton FBI'dan ve FBI'ın katilin yakalanmasını istemediğini ima ediyordu. Ve şimdi tekrar öldürülmüş gibi görünüyor ve Benton olduğu gibi aynı endişeyi taşıyor. Belki de kocam çok yakınlaştı: yine aklıma geliyor. Bu ne kadar kötü olursa olsun, önerdiği şey de o kadar kötü olamaz. Sonunda onu da etkiledi. Bunun olabileceğinden hep endişelendim.

"Bir kamyonun arkasındaki depoya girilmiş," diyor bana telefonda. "Toprakta bir alet var. Üzerine yağmur yağmış ama burada uzun süre kalmış gibi görünmüyor. Birkaç saat önce yağmur tamamen durdu, yani ondan önce burada bırakılmış."

"Ne tür bir alet?" Soruyorum.

"Muhtemelen metal boru veya tüpleri kesmek için kullanılan bir tür mandallı kesici. Kasıtlı olarak olduğu yerde bırakılmış ve üzerine bir taş yerleştirilmiş."

"Taş mı?"

"İyi büyüklükte bir kaya kaldırılmış üzerine yerleştirilmiş." "Ne sebeple?"

"Kağıt, taş, makas."

Şaka yapıp yapmadığını görmek için bekledim. Ama şaka yapmıyor.

"Hasta, çocuksu bir zihinden gelen bir şey bodurlaştı ve daha da hastalandı ve şimdi son derece hasta ve hızla dekompanse oluyor ve bunun için erken görünüyor ve size nedenini söyleyemem. Ama ona bir şeyler oluyor," diyor Benton. "Taş ve alet onun geçmişindeki bir oyunun atavistik bir geri dönüşü. Cesetten biraz uzakta bıraktığı şeyi ilk gördüğüm andan beri hissettiğim bir duygu bu. Açık olmayan bir şeyi aramak için düşünmek zorundasınız ve polis genellikle bunu yapmaz."

"Ama sen biliyorsun."

"Her cinayette, olaydan iki gün sonra bile olsa, oraya vardığımda onu bulan benim" diyor. "Taş makastan, makas da kağıttan üstündür ve polisler kağıttan başka bir şey değildir - onlar

Evrak dolduran, kurallar koyan ve onun için bir şaka olan yetişkinler. Polis onun için değerli bir izleyici değildir ve suç işlerken kullandığı aletin üzerine bir taş koyar, tıpkı makasın üzerine koyduğu taş gibi, polise onun yanında ne kadar değersiz olduklarını hatırlatmak için. Bu onun için bir heyecan. Heyecan verici ve eğlenceli."

"Polis değersiz ama siz değilsiniz."

"Beni değersiz görmezdi. Ne yaptığını anlayabildiğim kadarıyla anladığımı bilirdi, kendisinin anladığından çok daha fazla, ki bu da sınırlıdır. Bu tür suçlular her zaman böyledir. Ahlaki olarak delidirler ve deliliğin çok az kavrayışı vardır. Belki de hiç yoktur."

Direğin etrafını kazmakta olan Marino'ya dönüp bakıyorum, bağlı olduğu çit kesilmiş, yapayalnız. Daha şimdiden Benton'a karşı savunmaya geçeceğini tahmin edebiliyorum. Marino söz konusu Benton olduğunda kılını kıpırdatmıyor ve Marino'nun gücü yeniden eline geçirmesiyle gerçek bir savaşa girecekler. Bu iş kolaylaşmadan önce çirkinleşecek ve ben burada dururken bunun daha iyiye gideceğini düşünemiyorum.

Zamanlamayı düşünmeden edemiyorum. Benton eve üç gün erken dönüyor ve Başkent Katili yaşadığımız yeri, aniden yoldan çıkıp evimize çarpan bir kasırga gibi tekrar vurdu. Duvarın arkasında, yağmur altında başı çıplak bir şekilde arka kapıma bakan kişiyi düşünmeye devam ediyorum ve bütün sabah sanki biri izliyormuş gibi etrafıma bakmaya devam ettim.

"Sence katil bir şekilde senin burada olacağını biliyor muydu?"

Düşünmek istemediğim şeyi soruyorum.

Benton, "Açıkçası bu beni endişelendiriyor," diyor.

Kesinlikle daha önce de oldu. Şiddet uygulayan suçlular ona kurbanlarının işkence görürken ve öldürülürken çekilmiş notlarını, mektuplarını, vücut parçalarını, fotoğraflarını, video ve ses kayıtlarını bırakmışlardır. Korkunç hatırlatmalar, dehşet verici olanlar, pişmiş insan eti, öldürülmüş bir çocuğun oyuncak ayısı. Tüyler ürpertici tehditleri ve yürek parçalayıcı sataşmaları gördüm ve artık bunun dışında hiçbir şey beni şaşırtamaz. Geçemediğim basit bir nedenden dolayı Benton'ın düşündüğü şeye inanmak istemiyorum, belki de reddettiğim için.

Cumartesi gününe kadar Washington, D.C.'de olması gerekiyordu. Eve erken dönmeye karar vermemiş olsaydı, şu anda burada bunları söylüyor ve bir alet ve bir taş buluyor olmayacaktı.

"Senin burada olduğunu nereden bilebilir Benton?"

"Muhtemelen beni görmüştür, hepimizi görmüştür," diyor ve ben etrafıma bakıyorum, güneşin altındaki binalara, yürüyen ve bisikletli öğrencilere, parlak ışıklara

arabalar. "Burada olmam kaçınılmazdı. Belki şu anda değil ama öğrenir öğrenmez. Saatler ya da bir gün sonra, ama şu anda yaptığım şeyi yapıyor olurdum."

"İzlemek başka bir şey. Bugün eve döneceğini bilmek başka bir şey."

"Bugün eve geleceğimi bilmiyor olabilir ama yakında ortaya çıkacağımı tahmin ediyordur. Bir cevabım yok ama her ihtimali göz önünde bulundurmak zorundayım. Bildiğim tek şey bu sahnenin de diğer üçü gibi olduğu. Alet ve taş bariz bir kırmızı bayrak ve DAB kurgulanmış, sahte olduğunu varsayıyor. Bunun Beltway Sniper ve on üç yaşında bir çocuğun vurulduğu fişek kovanının yanında bulunan tarot kartı gibi olduğunu söylüyorlar. On kişi öldürüldü, Virginia'daki silahlı saldırıların bir kısmı sizin oradan taşındığınız dönemde gerçekleşti."

Öldüğünü sandığım sıralarda. Aklıma garip, acı verici bir şekilde giriyor ve bir an için rüyamı düşünüyorum. Sonra . Benton parlak sarı buldozerin yanında inşaat alanını izlemeye başladı. Artık alışılmadık derecede hızlı ve akıcı konuşuyor.

"Tarot kartında 'Bana Tanrı deyin, basına açıklama yapmayın' yazıyordu" diyor. "Polisle dalga geçmek, onları yanlış yola sevk etmek, katilin büyü dükkanlarıyla ya da okültizmle bir ilgisi olduğunu düşünmelerini sağlamak için sahnelendi. FBI bunun saçmalık olduğunu söyledi ve bu vakalarda belki de gerçekten saçmalıktı. Aletler, taşlar, beyaz bezler, Octopus'tan gelen çantalar hakkında haftalardır duyduğum şey bu, hepsinin saçmalık olduğu. Ama değiller. Yemin ederim değiller. Onun için bir anlamları var. Bir oyun. Gösteriş yapıyor. Hayallere kapılmasından endişeleniyorum."

"Seninle ilgili olanlar da dahil mi?"

"Beni etkilediğine inanarak kendini kandırabilir." Benton bunu hayvan bakıcılarının en tehlikeli hayvanları hakkında konuştukları gibi rahatlıkla söylüyor. "Kesin olarak bilmem mümkün değil ama çalışmalarımı bildiğine inanıyorum. Kendisine hayran olduğumu hayal edecek kadar narsist biri."

"Belki de şimdi başka bir nedenle saldırdı," diyorum sakince, mantıklı bir şekilde, "ve bunun senin burada olmanla hiçbir ilgisi yok. Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bu beni endişelendiriyor," diye tekrarlıyor. "Bir şeyler duymuş olabilir, bilmiyorum ama bu bölgeyle güçlü bağlantısı var. Cesedini burada bıraktı çünkü burası onun için bir anlam ifade ediyordu ve bundan kimseye özellikle ya da doğrudan bahsetmeye hazır değilim" diye vurguluyor. "Yapacağım

Ama henüz değil. Önce yapmam gereken telefon görüşmeleri var. Karar bana bağlı değil -onların düşünme şekli bu- bu davayla ilgili değil. Son derece rahatsız edici bir gündemle ilgili. Granby'ye haber vermek zorundayım. Protokol böyle ve bu bir sorun olacak."

özel ajan Ed Granby'ye bilgi verecek, kendisi engelleyici ve ona katlanamıyor ve bunun nasıl gideceğini biliyorum. Her şeyin gidebileceği kadar kötü.

"Sanırım bu soruşturmayı Granby devralacak," diye cevap veriyorum. "Ona izin veremeyiz, Kay."

"Katil, sizin Cambridge'e geri döneceğinize inanmasına yol açacak bir şeyi nasıl duymuş olabilir?"

"Aynen öyle. Eğer yaptıysa, nasıl ? Soruşturmaya yakın biriyle olması mümkün."

Carin Hegel'in yüksek yerlere, olabildiğince yükseklerle ulaşan yolsuzluk hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve Adalet Bakanlığı'nı, FBI'ı düşünüyorum ve sonra bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum. Düşüncelerim, Benton'ın birkaç saat önce Lucy'nin helikopterinden indikten sonra bana söyledikleriyle daha güvenli bir zemine çekiliyor. Doğum günü için eve birkaç gün erken gelmesinin onun önerisi olduğunu söyledi.

"Bugün eve gelmen fikri tam olarak ilk ne zaman konuşuldu?" Çantamı tekrar elime alıyorum.

Marino ve Machado'dan uzaklaşıyorum, böylece ne dediğimi duyamıyorlar.

- - -

"ÜÇ GÜN ÖNCE," diyor Benton bana. "Pazar sabahı konu ilk kez gündeme geldi. Lucy hafta sonu Connecticut'ta neler yaşadığını biliyordu. Seni hasta eden şeyin bu olduğundan endişeleniyordu."

"Bir virüs beni hasta etti."

"Eve gelmemi istiyordu, ben de istiyordum ve aslında tehdit etmişim ama sen bunun işe yaramayacağını söyledin. Bilseydin, zaten yaptığın gibi hayır diyeceğinden emindim - en azından bana."

Bunun bu kadar açık bir şekilde ifade edildiğini duymak bana son zamanlardaki diğer ifşaatları mutsuz bir şekilde hatırlatıyor. Her zaman ne hissettiğimi göstermiyorum ya da ne istediğimi söylemiyorum ve bu adil değil.

Bu çok incitici.

"Bunun bir sürpriz olması gerektiği konusunda anlaşmıştık," diye ekliyor.

"Başka kim biliyordu?"

"İçeriden biliniyordu."

Pazar günü FBI'in onun Washington, D.C.'den planlanandan erken ayrılacağından haberdar olduğunu söyledi. Aslında Boston'daki biriminin Cambridge'e dönüşünü onaylaması gerekiyordu ve Ed Granby de Benton'ın Washington'dan ayrılmasına çok sevinmişti. Benton'ın dediğine göre bunu teşvik etmiş ve sonra aklıma kaldığı otel geldi.

Orada çalışan insanlar da Benton'ın ne yaptığından haberdardı. Rezervasyonunu önceden, muhtemelen geçtiğimiz Pazar günü öğrendiği anda değiştirdiğini tahmin ediyorum. Elbette Lucy'nin de haberi vardı ve düşüncelerim sürekli ona kayıyor. Acaba Gail Shipton'a doğum günü sürprizinden bahsetti mi, bahsetti ise neden ve bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyorum.

Lucy, Dulles Uluslararası Havaalanı'na gitmek üzere Massachusetts'ten uçmadan önce bir uçuş planı doldurmak zorundaydı. Güvenlik nedeniyle, özel uçakların izin almadan ve Federal Havacılık İdaresi'ne uçuş planı sunmadan D.C. bölgesine inmesine izin verilmiyor. Otel ve FBI personeli, uçuş servisi ve hava trafik kontrolörleri, zaman, yer, uçak tipi ve hatta Lucy'nin helikopterinin kuyruk numarası ve hangi ekipmana sahip olduğu gibi ayrıntıları bilmek için sebepleri olabilecek kişileri düşünüyorum. Benton'la birlikte nerede ve ne zaman ne yaptıklarına dair bilgilere kimlerin erişimi vardı?

Birinin hayatımızla ilgili kişisel ayrıntıları bilmesi ve belki de yanlış kişiye bilgi aktarması mümkün. Benton'a odaklanmış ve onun yararına ya da onu alt etmek için sapkın, şiddet içeren eylemler gerçekleştiren dengesiz, kurnaz bir katil olabileceğini göz ardı edemem. Böyle bir şey nadiren olur. Bir seri katilin bir adli psikolog ya da profil uzmanına karşı erotomanyak bir saplantı geliştirdiği herhangi bir örnek bildiğimden emin değilim. Ama bu bir yerlerde yaşanmadığı anlamına gelmez. Muhtemelen olmuştur.

İnsan davranışlarında her şey mümkün ve ben de bir boşlukta hayal bile edemeyeceğim sadist şiddet hareketlerine tanık oldum. İcat edebileceğim orijinal, daha önce yapılmamış yeni bir suç yok ve Benton da herhangi biri değil. Kitaplar ve makaleler yayınladı ve sık sık haberlerde yer aldı ve son iki cinayetten sonra büyük bir sıklıkta olmak üzere Başkent Katili davalarıyla kamuoyu önünde ilişkilendirildi. Eğer katil medyayı takip ediyorsa, Benton'ın Washington'da olduğunu biliyordur.

FBI'nin gizlilik pelerinine sıkı sıkıya sarılmış suçların ayrıntıları gözlerden kalsa da, buradaki araştırmalar yoğun bir şekilde devam ediyor.

Katilin Benton'ın önerdiği şeyi yapması, yoluna devam etmesi için çok iyi bir zaman olabilirdi ve belki de bu kurnaz, zalim kişi Benton'ın bundan sonra ne çıkarabileceğini ve sezebileceğini tahmin ediyordur. Kocam başından beri Başkent Katili'nin Cambridge'le bağlantılı olduğuna, buranın onun için güvenli bir liman ve bildiği bir yer olduğuna inanıyor.

Benton'ın söylediği bu ve bunu Klara Hembree'nin buradan taşınmasının üzerinden bir ay bile geçmeden öldürüldüğü Nisan ayından beri söylüyor. Klara Hembree'nin Cambridge'de bir süre takip edildiğini ve takipçisinin onu D.C.'ye kadar takip ettiğini ve Cambridge'de rahat olmasaydı ve Washington bölgesine aşına olmasaydı bunu yapmayacağını söyledi. Bölgesini biliyor, Benton da buna inanmaya devam ediyor. Katil dur durak bilmeyen bir cinayet turunda, kontrolü elinde tuttuğu yerden atlıyor, bilmediğimiz yerlere saldırıyor ve kocam Şükran Gününden önce ayrıldığından beri duyduğum şey de bu.

Benton'ın bu katil ya da peşine düştüğü herhangi bir katil tarafından hedef alındığından endişe etmesini doğru olmasa bile anlayabiliyorum. Bariyerleri yıkılmaya başlamadan önce, yaptığı şey bir parazit, bir enfeksiyon gibi derisinin altına girmeden önce kendini ne kadar maruz bırakabilir? Bu soru onu sevdiğim sürece aklımdan çıkmadı.

Benton benden çamurlu bir tarla uzakta telefonuyla konuşurken, "Açıkkçası buraya bakardım," diyor. "Belki polis bu işe el atardı. Cesedinin bulunduğu yerden uzakta olsa bile muhtemelen bunu yaparlardı."

"Neden bakasın ki?" diye sordum.

"Kamyon yüzünden."

"İçine girilen." O konuşurken dikkatimi yavaşça etrafında döndüğü siyah pikaba veriyorum.

"Buraya hiç yakışmıyor," diyor. "Devam eden inşaatla ilgili değil. Birinin şahsi kamyonu buraya uygunsuz bir şekilde park etmiş, bu yüzden tabii ki anında dikkatimi çeker."

Kıpırdamadan duruyor ve tarlanın karşısından bana bakıyor.

"Bu aletin kapının kilidi ve zinciri üzerinde kullanıldığını varsayıyorum." Marino ve Machado'nun kürekten vazgeçip demir testeresinde karar kılmalarını izliyorum.

"Bu aleti kullandı," diyor Benton. "Ve bizim onu bulmamızı istedi ve laboratuvarlar onu incelediğinde haklı olduğumu göreceksiniz. Bizler onun seyircileriyiz ve yapmak için zahmete girdiği her şeyi bilmemizi istiyor. Bu da heyecanın bir parçası-"

"Belaya mı bulaştın'?" Sözünü kesiyorum, beni korkuttuğu için sinirleniyorum ve bir an için bastırmak için çok uğraştığım öfkenin alevlendiğini hissediyorum.

Sonra kendime şey hissetmemeyi telkin ediyorum. Normal bir insan gibi tepki vermenin faydası yok. Klinik disiplinine ve mantığıma engel olacak şeyleri kovuyorum, onları kendimden uzaklaştırıyorum. Bunca yıldan sonra kendimi boşaltma konusunda iyiyim.

Marino'nun aslında taşınabilir bir alet sandığı olan büyük sahne çantasını karıştırmasını izliyorum. Derin bir nefes alıyorum. Şimdi daha sakinim, Gail Shipton tekrar aklıma geliyor. Bağlantının o olması mantıklı olurdu. Eğer öyleyse, Benton'ın söylediği gibi hiç tanışmamış olsalar bile, katili tanımasa bile onunla bir bağlantısı olduğu anlamına gelir.

16

ALETİN KIRMIZI FIBERGLAS SAPI VE METAL BİR BIÇAĞI VARDIR. BENZER GÖRÜNÜYOR ve pirinç, bakır ve çelik gibi sert metalleri kesebilir.

Marino bize bunu bir bakışta söyleyebiliyor. Aletin , yaklaşık bir beyzbol topu büyüklüğünde yerli bir taş parçası olan kayayla birlikte çekiyor. Sonra kayayı yoldan kaldırıyor. Aleti eline alıyor.

"Tamam, peki kilit ve zincir nerede?" Alet, Marino'nun büyük eldivenli elleri tarafından ezilir.

Çeviriyor, inceliyor, parmak izi gibi, orada olmadığından şüphelendiğim kanıtları yok etmemeye dikkat ediyor.

"Kullandığı lanet aleti bulmamızı isteseydi, kilidi ve zinciri de bırakacağını düşünürdünüz, değil mi?"

Marino aleti bir kanıt torbasına koyar.

"Biliyorsun, eğer bizimle dalga geçecekse, ne kadar çok o kadar iyi, değil mi?" Marino'nun ruh hali kasvetten ekşiye ve alaycılığa dönüştü.

On yıldır polis olarak çalıştığı ilk ölüm sahnesi ve kendini kaybolmuş ve itilmiş hissediyor. Benton ona kendini küçük hissettiriyor ve Marino da kavga etmek için can atıyor.

"Demek istediğim, bunun onun tarafından kullanıldığını varsaymamalıyız." Kanıt bandının bir şeridini yüksek sesle yırttı. "Belki de değildi. Belki de yoldan sapmış ve alakasız bir şey bulmuşsunuzdur." Bunu Benton'a yöneltiyor ve ona başka bir şeyle karışık açık bir meydan okumayla bakıyor. Şüphe.

Sonra Marino sanki onun tarafını tutmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ya da belki de beni anlamaya, Benton'ı anlamaya çalışıyor çünkü Marino ne düşüneceğini bilmiyor. Üçümüz inşaat alanındaki buldozerin yanında duruyoruz ve Benton'ın ne düşündüğünü nasıl ileteceğini merak ediyorum.

Marino'nun bilmesi gerekiyor. Benton açık sözlü olamaz ve Marino ona inansa bile bunu kolaylaştırmayacaktır. Ve ilk başta inanmayacağını tahmin ediyorum.

Marino aynı küçümseyici tonla, "Belki biri bir kamyonu girmiştir, bu da olağandışı bir şey değil," diye devam etti. "Araçlara her girilir. Belki de bütün mesele budur, bu kadar basit."

"Taşı da toplamamızı öneririm," diyor Benton. "Ona dokundu. Büyük olasılıkla eldivenleri vardı ama bu noktadaki düşünce yapısına bağlı olarak eldiven takmamış da olabilir."

"Sen kimden bahsediyorsun?"

"kişi. Soru olmayan şey, taşı onun . Onu aldı ve olduğu yere koydu. Üzerine bulaşmış olabilecek herhangi bir kalıntı ya da DNA için kontrol etmeliyiz."

"Aman Tanrım. Şaka yapıyor olmalısın."

Benton sanki hiç şüphe yokmuş gibi, "Cesedi buraya getirdi," diyor. "Önce bu otoparka park etti." Yurdun yanındaki otoparkı işaret ediyor. "Aracından indi, bu inşaat alanına girdi, kamyonun deposunu kırdı ve aleti aldı. Sonra da cesedi şuradaki otoparka götürdü." Tekrar işaret ediyor, bu sefer son bir saattir telefonla konuştuğum otoparkı gösteriyor.

Yaya kapısı rüzgârın etkisiyle hâlâ ardına kadar açık ve Benton'a riski hatırlatıyorum. O park yeri MIT polis karakolunun karşısındaki cadde. Katil - ki ben ona hiç çekinmeden böyle sesleniyorum- kaldırımın ve yaya yolunun üzerinden geçmek zorunda kalacaktı.

"Polisin onu görme ihtimali vardı," diye sonuca varıyorum. Benton kesin bir ifadeyle, "Böyle bir ihtimal yoktu," diyor. "Bu kişi hesaplıyor ve izliyor. Casusluk yapar. Riskten, şansını denemenin heyecanından beslenir ve nerede olursa olsun, onu gördüğünüzü varsayarak, oraya aitmiş gibi görünmeyi başarır. O arsaya girdi, kapının kilidini ve zincirini kesti. Cesedi bir tür kızağın üzerine yerleştirdi, çimleri düzleştirdi, çimleri oydu ve sahaya sürükleyip poz verdi."

"Neden?" Marino ona sertçe bakıyor, sonra bana bakıyor, neredeyse gözlerini deviriyor.

"Çünkü bu onu tahrik ediyordu ve sembolikti. Tam olarak nedenini bilmiyoruz. Asla bilemeyiz ama gördüğünüz şey onun sapkın ruhunun duvarındaki hiyeroglifler."

"Şimdi tam bir saçmalık düşünüyorum." Marino meydan ellerini kalçalarına koyar. "Ona her ne olduysa bu *Da Vinci Şifresi* değil. Kız hamburger kadar ölü ve onun ruh hali umurumda bile değil."

Benton ona, "Dikkatini vermen gerek," diyor. "Cesede poz vermek, etrafta dolaşmak, farklı açılardan bakmak için zaman harcadı. Onu uçuran şey bu, daha cüretkâr ve kontrolden çıkan bir oyun. Kendi yöntemleri var ve yaptığı her şeyin onun için bir anlamı var, ama masanın kenarına doğru dönen bir topaç gibi. çok yakın, kaza yapmayı bekliyor."

"Burada olanlara bakarak bunu nasıl bilebilirsin?"

"Onun tipini biliyorum ve gördüklerim bana daha önce öldürdüğünü yine öldüreceğini söylüyor."

Benton tüm bunları anlatırken aklıma cesedin bulunduğu yerden çok da uzak olmayan bir yerde otların arasında bulduğumuz Vicks benzeri merhem geliyor. Katilin, Benton'ın az önce tarif ettiği gibi, poz verilmiş cesede farklı açılardan baktığını ve eserine hayran kaldığını hayal ediyorum. Son perde, karanlıkta vıcık vıcık bir oyun sahasında ölümcül bir zafer ve daha fazla buharlı ovma uyguluyor, amacını unutmamak ya da hata yapmamak için keskin, nüfuz edici kokusunu soluyor ya da belki de zaten yapıyor. Güçlü bir şekilde, tek bir düşünceyle koşan ama tökezlemenin, bir engele çarpmanın ya da uçurumdan uçmanın eşiğinde olan bir yarış atı gibi.

Benton, "İşi bittiğinde bu noktaya geri döndü, aleti temizledi ve bıraktı," diyor. "Onu bizim için bıraktı."

"Burada fark edilmemiş olabilir," diye tartışmaya devam ediyor Marino. "Bu inşaat alanı cesedin bırakıldığı yere o kadar da uygun değil."

"Eninde sonunda bulacağımızı biliyordu."

"Neden ki?" Marino öfkeyle eldivenlerini çıkarır. "Kamyonun deposunda ne olduğunu nereden bilebilir ki? Boru kesicinin oradan geldiğine mi inanmamız gerekiyor? Bu nasıl mantıklı olabilir? Akıllıca olmaz. Bununla başla. Ya orada olmasaydı? Ya arabasında bir cesetle buraya park ettiyse ve kapının zincirini kesecek bir aleti yoksa?"

Benton sabırla, "İstihbarat topluyor," diyor. "Bu anlık bir suç değil, Pete. Önceden dikkatlice planlanmış, aklında onu öldürmek için gerçek nedeni olmayan bir neden var. Bunu istediği için yaptı, çünkü karşı konulmaz bir dürtüyle hareket ediyordu. Kendisi böyle görmüyor ama karşı karşıya olduğumuz gerçek bu."

"Kim olduğunu biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Benton, "O tipleri bilirim," diyor ve söyleyeceği tek şey bu.

Gerisini açıklamayacak. Şu anda değil.

Marino öfkeyle ve tedirginlikle, "Söylemediğine emin olduğun bir şey biliyorsun," diye suçluyor.

"Kurbanlarını hedef alan, onlar hakkında detaylı bilgi toplayan bir tip," diye açıklıyor Benton. "Evlerine giriyor, özel alanlarına giriyor, bilgi almak için internette geziniyor, bulabildiği her şeyi buluyor. Bu onun uyarılma biçiminin bir parçası."

"Gail Shipton'ı kontrol ettik," diye karşı çıkıyor Marino. "Polis raporu yok. Evden kaçış yok, olası bir B ve E'ye işaret eden hiçbir şey yok."

"İnsanlarla konuşmalı ve herhangi bir zamanda, özellikle de son zamanlarda, birinin onu izlediğini hissedip hissetmediğini öğrenmelisiniz."

"İyi ki bana söyledin. Ben bunu düşünemezdim." Marino'nun boynunda bir kızarıklık belirir. "Ve onun yerel bir meyveli kek olmadığını ve belki de bu ölü kadının tek başına bir vaka olduğunu söyleyecek hiçbir şey yok. Neden bunu düşünme zahmetine girmediniz?" Marino binlerce kübik penceresi ve gümüşü derisiyle Simmons Hall'a bakıyor. "Belki de kendi mahallesinde çalıştığı için bazı ayrıntıları biliyordur. Belki de şansımız yaver gider ve bu lanet olası kamyon onun olur. Belki de aleti yanlışlıkla bırakmıştır. Belki de kamyonetine geri koymak istedi ve unuttu."

Benton, Marino hiçbir şey söylememiş gibi yine "İzliyor," diyor. "Bu kamyonetin burada olacağını biliyordu. Muhtemelen sahibinden birden fazla kez gece boyunca burada bıraktığını öğreneceksiniz. Muhtemelen işten sonra içmeyi sevdiği için sık sık gece burada bırakıyordur."

Marino, sanki itiraz eden bir savunma avukatıymış gibi, "Bu sadece bir tahminden ibaret," çıkışıyor, "hiçbir şeye dayanmıyor."

"Muhtemelen geçmişte alkollü araç kullanmaktan ceza aldığını ve bir kez daha ceza alma riskini göze almayacağını göreceksiniz." Benton acımasız ve soğukkanlı. "Muhtemelen MIT'de özel bir statüsü olduğunu, belki de burada çalıştığını ve kamyonunu bırakabildiğini ve kimsenin ona sorun çıkarmadığını keşfedeceksiniz. İşinin gerektirdiği her şey için kendi aletlerini kullanıyor ve ilgilenen herkes kamyonunda neleri kilitli tuttuğunu bilebilir."

"Ne anlamı var ki?" Marino bana tekrar tekrar bakarak karşılık veriyor.

"Size söyleyebileceğim tek şey, onun için bir anlamı olduğu. Onun davranışları hesaplıdır ve her şey gördüğü ve hayal ettiği şeylerle başlar.

hakkında." Benton, başka birinden gelse kulağa gülünç gelebilecek ayrıntılar sunarak tahminlerde ve projeksiyonlarda bulunuyor.

Ama ne kadar aksini dilesem de Benton çoğu zaman haklı çıkıyor. Şanslı olduğu için değil. Durugörü sahibi olduğu için de değil. Çıkardığı sonuçlar, on yıllar boyunca gördüğü akla gelebilecek her türlü vahşetin oluşturduğu akıl almaz bir veri tabanından elde . Yaptığı işte iyi olmak için yüksek bir bedel ödedi.

"Bu olay yerinde çalışırken ve bu davayı araştırırken söylediklerimi aklınızda tutun. Bunu yapmazsan kendine zarar verirsin." Benton kamyonete doğru başını sallıyor. " Olsam depoyu kontrol ederdim. İçinde aletlerden başka bir şey bulma ihtimaliniz var."

Marino telsizle Machado'ya şuradaki otoparkta bir aracı incelemeleri gerektiğini, birinin bir depoyu açtığını söylüyor.

"baktın mı?" Machado ve Marino, Briggs Sahası'nın karşı taraflarından birbirlerine bakarken, Machado'nun sesi havadan yükseliyor.

"Henüz değil."

"İlişkili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Marino, Benton'ın yararına, sesinde sıkılmış bir omuz silkmeye, "Olduğu gibi çalışmalıyız," diyor. "Ben telsizle kontrol edeceğim, bakalım ne ."

Machado, şimdi kazılmış ve kısmen ağır kahverengi kâğıda sarılmış olan çit direği üzerinde çalışmayı bırakıyor. Marino, kamyonun künyesini çıkarması için sevk memuruna telsizle haber verirken bize doğru yöneliyor.

"Sahibini bulduktan sonra," diyor Marino, "kamyonun ne zamandır bu yerde park halinde olduğunu ve ne zaman soyulduğunu anlayabilirim."

"Sanırım zaten bir fikrimiz var." Benton'ın dikkati, inşaat alanı ile Simmons Hall'un arka tarafı arasında uzanan demiryolu raylarına odaklanmış durumda. "Ceset sabah üç buçuk civarında bulundu."

"Telefon tam olarak üç otuz dokuzda geldi." Marino onu düzeltmeden duramaz.

- - -

GRAND JUNCTION KORİDORU MIT kampüsünü keser ve Cambridge'in doğusundan düz bir çizgi halinde ilerleyerek Mystic Nehri'ni geçip Boston'a girmeden önce CFC'nin çok yakınından geçer. Bu bana şunu hatırlattı.

Komşu şehir ve kasabalara ne zaman bir sirk gelse, tren Grand Junction şubesinde durduğumuz yere çok yakın bir yerde park ediyor.

Neredeyse kullanılmayan demiryolu hattının bu göze çarpan ve kamuoyuna mal olmuş kullanımının ötesinde, genellikle hafta sonları olmak sadece ara sıra bir yük treni geçmektedir. İşten sonra Chelsea Produce Market'e taze meyve ve sebze taşıyan bir treni beklerken sıkışıp kalmaktan ben de payıma düşeni aldım. Birkaç hafta önce bir mil uzunluğunda, kırmızı ve altın harflerle yazılmış bir sirk treni bekledim, aslen geldiğim yer olan Güney Florida'dan gelen Cirque d'Orleans.

"Cesedin bir an önce bulunmasını istedi ve muhtemelen bu inşaat alanından cesedin bulunmasını, olay yerindeki çalışmaları izledi." Benton katilin ne yaptığını düşündüğünü anlatmaya devam ediyor. "Gün aydınlandığında, çoktan gitmişti."

Machado bize ulaştı ve merakla siyah kamyonete bakıyor. Sonra Benton'a baktı.

"Burada bulunduğsüre boyunca etrafta dolaştığını mı söylüyorsun?" Machado şüpheyile soruyor.

"Tüm zaman boyunca değil ama Kay'ın sahnede çalışmasını ve Lucy'nin inişini izleyecek kadar uzun süre."

"Ve seni izlemek için?"

"Muhtemelen," diyor Benton. "Ayrıldığında hava hâlâ karanlıktı ve yaya olarak gidiyordu. Büyük olasılıkla tren raylarını takip ederek kampüsün dışına çıktı, bu da araç trafiğinden, kampüs güvenliğinden ve öğrencilerden kaçmasını sağlayacaktı. Rayların olduğu yerde kimse onu göremezdi. Işıklandırılmamışlardır ve yaya yolu yoktur. Giriş ve çıkış için çok etkili ve verimli bir yol. Tabii bir tren gelmiyorsa," diye ekliyor. "Buradaki raylar hakkında bilgi sahibi olmalıydı. Onlara aşına ve rahat olması gerekiyordu."

Machado, "Belki de bölgeyi çok bilen bir öğrenci olduğundan şüpheleniyorsunuz," diye tahmin ediyor.

"Bundan şüphelenmiyorum."

"O zaman nasıl oluyor da yurdun otoparkında arabaların fotoğrafını çekiyorsun?" Marino iri ellerini yeni bir çift eldivenin içine sokuyor, kalın parmaklarını açıyor, geriyor ve esnetiyor.

"Çünkü buradalar ve birileri esas olarak dışlama amacıyla burada olmalı. Bunun dışında herhangi bir nedenle yardımcı olmayacaklar."

"Anladım. Bize işimizi nasıl yapacağımızı söyleyebilmek için gökyüzünden düşüyorsun." Marino olay yeri çantasından bir toz alma kiti çıkarır.

"Gökyüzünden düştüm çünkü Lucy beni eve bıraktı," diyor Benton savunmaya geçmeden ve yine söyleyeceği tek şey bu.

Marino siyah kamyonetin yan tarafına eğiliyor, kirli ve çizik olduğunu fark ediyorum, birkaç yıllık bir Toyota ve yakın zamanda bir kat cila görmemiş.

"Bil diye söylüyorum," diyor, "buradaki her arsadaki her etiketi yazdık. Birinin ceset atmak için durmuş olabileceği her yere."

"Harika," diyor Benton kayıtsızca.

Marino, deponun elmas çelik kapağının hasarlı bölgesini inceler; kilidin anahtar deliğinin yakınında keskin bir şekilde bükülmüş metal bir alan vardır. Kapağı açıp kamyonun arka camına dayıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

17

MARINO İÇERİ UZANIR VE KAHVERENGİ DERİ BİR EL ÇANTASI ÇIKARIR. çift saplı, mütevazı, orta derecede pahalı bir çanta. açıyor. "Bingo," diyor alaycı bir şekilde. "Bizi kızdıracak bir hediye daha." "Bu yüzden bırakmadı." Benton gerçekçi.

Marino cüzdanını çıkarırken şaşırmış ya da ilgilenmiş gibi görünmüyor. Cüzdanı açıyor ve Gail Shipton'ın ehliyetini çıkarıyor.

"Eğer onu önce bir yere götürdüyse, kıyafetlerinin neden kaybolduğunu açıklıyor, o zaman bunu neden burada bıraktı?" Marino ehliyeti incelerken çene kasları gerilmişti. "Neden bir çöp konteynerine atmadı?"

Fotoğrafta onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında, saçları çok daha kısa ve perçemli. Güzelliğini maskeleyen kalın çerçeveli gözlükler takıyor ve ifadesi kendinden emin, gülümsemesi donmuş, gözleri dalgın. Erişilebilir ya da sıcak birinin açık, samimi yüzüne sahip değil, ama belki de kamera onu utangaç yaptı.

Marino cüzdanın bölmelerini Benton, "Onun motivasyonu bizi değil," diyor. "Bu gösteriş yapmakla ilgili ve yaptığı şey son derece kişisel. Bu onun ne hissettiği ile ilgili, bizimle ilgili değil."

"Cüzdanını bırakmak nasıl bir oluyor?" Marino soruyor.

"Bu çok yüzsüzce. Kimlik tespitine yardımcı oluyor. Bize yardım ediyor çünkü bu ona heyecan veriyor." Benton diğer davalarda kurbanların kimliklerini bulduğunu söylüyor.

"Bunu göremiyorum," diyor Marino.

"Sanki bir seri katil gibi bir tür psikopattan bahsediyorsun." Machado etkilenmiş ve aynı zamanda kuşkulu görünüyor. "Emin olmadığımız sürece bunu üst makamlara iletmeyeceğimden eminim."

Benton, "Şu anda zincirden yukarıya ya da başka bir yere bir şey geçirmenizi önermem," diye yanıtlıyor.

"Bana sorarsanız, asıl düşünmemiz gereken şey başlamak üzere olan dava," diyor Machado, polis teşkilatının yetkili olduğunu hatırlatan bir ses tonuyla. "Belki de birileri onun ölmesini istiyordu. Neden dengesiz bir psikopat olduğunu düşündüğünüzü bilmiyorum. Böyle bir söylentinin yayılmasını kesinlikle istemem. Eğer FBI'ı bu işe dahil edeceksek, bazı temel kurallar olmalı."

Benton'a bakıyor ve Machado'nun dile getirilmeyen düşüncesini hayal edebiliyorum. FBI bu soruşturmaya resmen davet edilmedi. Benton sırf geldiği için nezaketen serbest bırakılıyor. O benim kocam ve onu tanıyorlar ve ben yine şüphe duyuyorum. İçimden bir ses Marino'nun Machado'ya onu kötülediğini, Benton'ı kötüleyerek kendini gösterdiğini söylüyor.

"Kredi kartları." Marino onları yuvalarına bırakır. "AmEx, Visa, ATM, belki başkaları da vardı. Nakit yok. Bunu DNA ve parmak izi için inceleyeceğiz."

Machado, "O halde eğer kadının parası varsa, adam onu almıştır, bu da yaklaşan duruşma nedeniyle birinin onu öldürmesine karşı çıkıyor gibi görünüyor," diye düşünüyor. "Profesyonel cinayetler konusunda uzman olduğumdan değil ama parasını almak bildiklerime uymuyor. Genellikle kurbanla herhangi bir bağlantı kurmak istemezsiniz, yanılıyor muyum?" Bunu Benton'a yöneltiyor. "Gail Shipton yüz milyon dolarlık bir davaya karıştığından beri bu düşünceyi bir olasılık olarak sunuyorum."

"Tetikçiler genellikle hırsızlık yapmaz." Benton, Marino'nun el çantasını izliyor, eldivenli parmakları eşyalara uçlarından ve kenarlarından hafifçe dokunuyor, mümkün olduğunca az yüzey alanına etki ediyor.

Bir kompakt. Ruj. Maskara. Siyah tükenmez kalem. Bir paket kağıt mendil. Boğaz pastilleri. Yuvarlak bir saç fırçası.

Machado, "Ben sadece bunu koyuyorum," diyor. "Birdenbire ölmüş olması sanıklar için kesinlikle çok uygun."

Benton, "Genellikle kiralık katiller hedefleriyle mümkün olduğunca az fiziksel temasta bulunurlar," diye yanıtlıyor. "Polisin bulması için bir alet ya da cüzdan gibi kanıtları göze çarpacak şekilde bırakmazlar. Gösteriş yapmak ya da davada çalışanları etkilemeye çalışmak gibi bir kaygıları yoktur. Tam tersine. Tipik olarak dikkatleri üzerlerine çekmek istemezler ve hayal görmezler."

"Bu adam hayal mi görüyor?"

"Başarılı kiralık katillerin öyle olmadığını söylüyorum."

Marino cep boyutunda, siyah bir defter çıkarır, etrafındaki yeşil elastik bandı çıkarır.

Machado, "Bu da bizi ona olanların rastgele olabileceği ihtimaline geri götürüyor," diyor. "Soygun içeren bir sebep."

Marino, matematik veya diyagramlar için tasarlanmış gibi ince bir ızgaraya sahip beyaz grafik kağıdına benzeyen sayfaları çeviriyor. Defter küçük, düzgün bir el yazısı ve şifreli ve gizemli görünen kesin tarih ve sayı sütunlarıyla dolu. Yazı, defterin ortalarında siyah mürekkeple yazılmış bir girişle sona eriyor:

61: INC 12/18 1733-1752 (<18m) REC 20-8-18-5-1-20

"yoksa?" Gail Shipton'ın telefonuna ve Lucy'ninkine benzeyen askeri sınıf kılıfındaki telefonumla fotoğrafını çekiyorum.

"Bir çeşit kayıt defterine benziyor. Belki de avukatların ona tutturduğu bir şeydir." Marino defteri çantasına geri sokuyor ve ardından her biri kırmızı, ortasında beyaz X işareti olan küçük bir çıkartma sayfası çıkarıyor. "Hiçbir fikrim yok." Çıkartmaları tekrar çantasına sokuyor.

Gail Shipton'a gelen son telefon aklıma geliyor, bloke edilmiş bir numaradan gelen.

- - -

NOTU, çağrının dün saat 17:33'te INC ya da gelen çağrı olduğu ve on sekiz dakikadan biraz daha kısa bir süre sonra, yani Gail'in Psi Bar'ın arkasında, karanlıkta bir çöp bidonunun yanında durduğu sırada sona erdiği şeklinde YORUMLUYORUM.

Girişin geri kalanını nasıl yorumlayacağımdan emin olamasam da, *REC* görüşmenin kaydedildiğini gösterebilir ve sayı dizisinin bir şifreleme olması mümkündür ve Gail Shipton'ın aramayı bitirdiğini ve not defterine giriş yapmak için yeterince uzun süre durakladığını hayal ediyorum. Belki de ne yaptığını görebilmek için akıllı telefonunda bir el feneri uygulaması kullanıyordu ve onun hakkında bir izlenim oluşturmaya devam ediyorum. Muhtemelen içe dönük ve güvensiz. Kesin, bilinçli, muhtemelen katı ve obsesif-kompulsif.

Onu, etrafında neler olup bittiğinin pek de farkında olmayan, kodlanmış kayıt tutma işiyle meşgul olarak hayal ediyorum. Arka tarafa bir araba mı park etmişti? Biri yanaştı ve o hiç dikkat etmedi mi? Bildiğim şey, daha sonra Carin Hegel'i aradığı ve bağlantının çabucak koptuğu. Akşam altı sularında Gail katiliyle karşılaşmış olmalı.

"Gail'in telefonuna baktığınızda," diyorum Marino'ya, "içinde herhangi bir kayıt olup olmadığını fark ettiniz mi? Örneğin video ya da ses?"

"Öyle bir şey yok. Sadece gelen ve giden aramalar, e-postalar, kısa mesajlar." Machado ve Benton'ın kibarca ama inatla birbirlerine girmelerini dinlerken dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor.

Machado, "Yanlış zamanda yanlış yerdeydi," diyor. "Bir telefon görüşmesi yapmak için bardan çıkmış ve adam orada, arabasında oturuyormuş."

Benton, "O kısmı kabul etmiyorum," diye yanıtlıyor.

"Ve onu gördü, kolay bir hedef, bir fırsat kurbanı." "Kız tam da onun olacağını bildiği yerdeydi."

"Hırsızlığın bir sebep olmadığını nereden biliyorsun?" Machado sinirlenmeye başladı. "Para ya da hatıra eşyası almadığını söylemiyorum."

Benton tekrarlıyor.

birkaç kez söylediği gibi. "İnsan davranışı tek bir şey değildir. Özelliklerin ve tutarsızlıkların bir karışımı olabilir."

"Mücevherlerini almış olabilir," diye belirttim. "Tabii hiç takmamışsa, küpe bile takmamışsa. Tabii ki kaçırıldığında üzerinde ne olduğunu bilmiyoruz." Artık o kelimeyi kullanmaktan çekinmiyorum.

"Yani parasını ve muhtemelen mücevherlerini almış. Muhtemelen giysilerini de saklamıştır," diyor Marino, santral görevlisi tekrar yayına girerken. "Belki şansımız yaver gider ve DNA'sını cüzdanında, belki de çantasında bırakır. Ve boru kesicisinde," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

"Otuz üç," diye cevaplıyor Marino telsizini.

Sevk görevlisi ona kamyonetin sahibinin Enrique Sanchez adında elli bir yaşında bir erkek olduğunu bildirir. MIT'de bakım işlerinde çalışıyormuş. Hakkında herhangi bir tutuklama emri yoktur ve 2008'de alkollü araç kullanma suçlaması dışında daha önce tutuklanmamıştır. Kendisiyle temasa geçildi ve yolda.

Benton sana söylemiştim demiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"gitmem gerekiyor," diyerek saha çantama doğru yürürken herkese haber veriyorum.

Açıyorum ve koçanlar, lifler ve Vicks benzeri merhemlerle topladığım paketlenmiş floresan kalıntılarını toplamaya başlıyorum. Mühürlüyorum

zarfların içindeki kanıtları etiketleyip çantama koyarken yakınlardan bir araba motoru sesi geliyor. Arkamızdaki caddede siyah-beyaz bir Cambridge kruvazörü belirince başımı kaldırıp bakıyorum.

Marino'ya "Kanıtları laboratuvara hızlıca ulaştıracağım ama sakıncası yoksa çantamı burada bırakacağım," diyorum. "Ofise yürüyerek döneceğiz ve onu taşımamayı tercih ederim. Otopsi sırasında uğradığınızda getirebilirsiniz diye düşündüm. Benton'ın ayakkabıları ve valizleri SUV'nizde ve onları da bırakmanız gerekiyor, lütfen." Ona emir veriyormuşum gibi görünmemeye dikkat ediyorum.

Araç siyah kamyonetin arkasında durur ve üniformalı bir memur araçtan iner. Elinde bir not defteri vardır ve parlak çelik tabelasındaki isim G. B. Rooney'dir.

Marino ve Machado'ya "Bunların havada kalmasını istemedim," diyor. "Daha önce cevap verdiğim çağrı mı? Windsor'daki mi?"

Machado, "Dostum, bundan daha spesifik olmalısın," diyor.

G. B. Rooney belirsizlikle durakladı, gözleri Benton'a kaydı ve Ben.

"Onlar iyi. Benton Wesley FBI'dan. Dr. Scarpetta, şef Tıbbi tetkikçi," Marino bizi umursamaz bir tavırla tanıştırırken G. B. Rooney 13 numaralı arabada.

Bu sabah erken saatlerde sinsî aracım ile ilgili çağrıya cevap verdi ve sonra bir süre telsizine cevap vermedi.

18

UZUN BOYLU VE ZAYIFTI, KIRKLI YAŞLARININ BAŞINDAYDI, SESİ NEFES NEFESE GELİYORDU Nihayet sabah saat beş kırk beş civarında hareket memuruyla yeniden temasa geçtiğinde.

Birkaç dakika önce Harvard kampüsünden birkaç mil ötede, benim mahallemdeyken 13 numaralı aracın Tech Square'de olmasına şaşırdığımı hatırlıyorum. Muhtemel araba hırsızlıkları ihbar edildiğinde memurun bu ihbardan vazgeçtiğini düşünmüştüm ama G. B. Rooney farklı bir hikâye sunuyor.

"Beacon Caddesi'ndeki Sanat ve Bilim Akademisi'nin arkasında park halindeki bir aracın içinde bir şahıs fark ettiğimde henüz iki blok bile gitmemiştim," diye açıklıyor. "Serserinin koşarken görüldüğü yer burasıydı ve tarife uyuyordu, en azından yeterince yakındı, onu kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

Bunu söyleme şekli merakımı uyandırıyor. Rooney'nin bu kişide olağandışı bir şeyler olduğunu düşündüğünü ve Benton'ın sessiz dikkatini şimdiden hissedebiliyorum. Rooney'nin tarif ettiği bölge evimize çok yakın.

"Uzun boylu, ince, genç, beyaz. Koyu renk pantolon ve spor ayakkabılar, üzerinde Marilyn Monroe yazan siyah kapüşonlu bir tişört." Rooney bir polis raporu gibi anlatıyor. "Arabayla uzaklaşana kadar bekledim ve sonra onu takip ettim ama dikkat çekici bir şekilde değil. Doğrudan Windsor'daki projelere yöneldi, bu yüzden muhtemelen çete bağlantılı olan araba kırılmalarının meydana geldiği yerdeydim. O bölgede onlardan çok var, çocuklar otoparklara girip çalabildiklerini alıyor, ayrıca vandalizm yapıyorlar. Ben bir otoparktayken onlar başka bir otoparkta camları kırıyor ya da daha fazlası için geri geliyorlar. İnanılır gibi değil."

Marino, "Adamın plakasını araştırdığınızı varsayıyorum," diyor.

G. B. Rooney, "Conway Park-Haley Davis Swanson'daki hokey pistinin yakınında Somerville adresli yirmi sekiz yaşında bir erkek adına kayıtlı mavi renkli 2012 model bir Audi SUV," diyor.

"Ne?" Marino yumruk yemiş gibi görünüyor. "Haley Swanson?"

"Windsor'daki iki projenin inşaatında yaşayan bir amcası var."

"Haley Swanson bir erkek mi?" Marino'nun gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bir erkek için alışılmadık bir isim olduğuna katılıyorum. Bana bir aile ismi olduğunu söyledi. O Swan lakabıyla anılıyor."

"Bu hiç mantıklı değil." Marino artık iyice sinirlenmiştir.

Felç geçirecek kadar kızgın görünüyor.

"Bu adamla konuştun mu?" Machado soruyor. "Neden Sanat ve Bilim Akademisi'nin arkasına, ormanın arka park ettiğini öğrendin mi?"

"Bana Somerville Caddesi'ndeki Dunkin' Donuts'tan kahve aldığını ve bir tanesinin döküldüğünü ve temizlemek için kenara çektiğini söyledi. Ön koltukta iki kahve vardı ve biri dökülmüştü, bu yüzden telafi etmiyordu."

"Biz burada bir ölüm sahnesi üzerinde çalışırken onun projede ne yaptığını sordunuz mu?"

Rooney'nin kafası karışmış görünüyor. "Buradaki ölüm sahnesinden bahsetmedim."

Machado başka bir şey sormuyor ve nedenini bildiğini sanıyorum.

Memurun Haley Swanson'ın Gail Shipton'ın arkadaşı olduğunu gönüllü olarak söyleyip söylemeyeceğini görmek istiyor. Machado, Rooney'nin Haley "Swan" Swanson'ın kayıp ihbarında bulunan ve kayboluşunu ve fotoğrafını Kanal 5 web sitesinde yayınlayan kişi olduğunun farkında olup olmadığını bilmek istiyor.

"Onun hakkında başka ne biliyorsun?" Machado sonra soruyor.

"Yerel bir halkla ilişkiler firmasında çalışıyor." Rooney not defterinin bir sayfasını daha çevirir.

Aradaki bağlantının farkında değil gibi görünüyor. Görünüşe göre Haley Swanson Memur Rooney'e Gail Shipton'dan bahsetmemiş ve bu biraz şüpheli. Swanson onun kayıp bildirmişti ve şimdi de duvarımın arkasında saklanıp evimi izliyor olabilir mi? Mantıksız görünüyor. Neden kahve içsin ki? Kahve içmek için durduktan sonra arabasını Beacon Caddesi'nde bırakıp beni gözetlemek için yağmurlu karanlıkta yaya olarak seyahat etmeye karar vermesi akla yatkın değil.

"Onunla konuştuğunuzda ıslak mıydı? Yağmurda kalmış gibi görünüyor muydu?" Rooney'e soruyorum, Benton yüzünde hiçbir ifade olmadan bizi izliyor ama dikkatle dinliyor.

"Islak gibi görünmüyordu," diyor Rooney. "Çalıştığı yerin adını aldım." Birkaç sayfayı geri çeviriyor. "Boston'daki Lambant ve Ortakları."

"Kriz yönetiminde uzmanlaşmışlar." Benton cep telefonundaki elektronik postaları gözden geçiriyor. "Hukuk dünyasında kamuoyu mahkemesinde spin doctoring olarak bilinen şey."

"Acaba Gail Shipton onları elinde mi tutuyordu?" diye . "Belki de Haley Swanson ile bu şekilde tanışmıştır."

"Firma Boston saha ofisimiz tarafından iyi biliniyor." Benton bana doğrudan cevap vermiyor. "Yüksek profilli zengin sanıkları, beyaz yakalılar, yozlaşmış politikacıları, organize suç figürlerini, ara sıra bir skandala karışan ünlü bir sporcuyu temsil ediyorlar."

Marino'ya uzun uzun baktıktan sonra Benton, "Geçenlerde Lambant ve Ortakları senin sorun yaşadığın kamyonetle ilgili toplu davaya baktı, Pete. Dava mahkeme tarafından reddedildi. Basına zarar vermedi, zarar görmedi. Aslında davacılar, aşırı koşullarda sorumsuzca arazi sürüşü yaptıkları, arka aksı, şasiyi vs. güçlendirdikleri için kötü adamlar gibi göründüler."

"Tamamen saçmalık." Marino'nun yüzü kıpkırmızı oldu. "Sanki sıradan bir insanın bir spin-doctoring firmasına parası yetebilirmiş gibi. Her zamanki gibi, küçük adam kazıklanıyor."

Yine kamyon tiradına başlayacağından korkuyorum. Ama kendini kontrol etmeyi başarıyor.

"Ben sadece Swanson'ın sizin kim olduğunuzu bilebileceğini söylüyorum," diye ekliyor Benton. "Eğer o davada kendi firması için çalıştıysa, davacılardan biri olduğunuz için sizin adınızla karşılaşmış olmalı."

"Burada kontrol etmemiz gereken çok şey var gibi görünüyor." Machado notlar alıyor. "Swanson'ın Gail Shipton'la olan ilişkisinin tam olarak ne olduğuyla başlayalım. Ve dün gece telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktığı ve kaybolduğu saatlerde neredeydi. Ve neden onun kayıp olduğunu bildirdiği ve departmana gelip elindeki bilgileri bize verme zahmetine girmedeği. Bir şüphelimiz olabileceğini söyleyebilirim."

Benton yorum yapmaz. Dikkati tekrar demiryolu raylarına kayar. "Psi'ları kontrol edeceğiz ve onun kim olduğunu hatırlayan biri var mı öğreneceğiz."

Swanson olup olmadığını ve onu tanıyıp tanımadıklarını sordu." diyor Marino.

"Benim kişisel fikrimi mi istiyorsunuz?" Rooney aracının kaputuna yaslanır ve ellerini ceketinin ceplerine sokar. "Politik olarak doğru değil ama söylemem gerektiğini hissediyorum. Onun bir erkek olduğundan emin değilim. Boyutunu bilmiyorum ama konuşmasını duysaydınız kadın olduğunu düşünebilirdiniz. Zaten bir kadın gibi görünebilirdi. Açıkçası onu sorgulayabileceğim bir şey değildi. Cinsiyet değiştirdiyse ya da hormon alıyorsa, tam olarak soramazdım ve sanırım bunun hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Kendini kadın olarak mı tanıtıyor?" Machado soruyor.

"Size söyleyebileceğim tek şey, ilk başta onun bir kadın olduğunu düşündüğüm. Projede onu sorguladığımda, 'Sizin gibi hoş bir genç bayanın bu saatte burada ne işi var' dedim." Beni düzeltmedi ve sütyen giydiğinden oldukça eminim. Kesinlikle göğüsleri var. Orada yaşayan bir amcası olduğunu söyledi, Vietnam gazisi, engelli, tam da uyuşturucu ile ilgili suçların işlendiği yerin ortasında. Bu da benim diğer şüphelerimdi. Belki Swanson'ın ek bir işi vardı, belki de bu yüzden pahalı, yepyeni bir cip alabiliyordu. Onu orada ne yaptığı konusunda oldukça zorladım ve bazen Boston'a işe gitmeden önce amcasını görmek için uğradığını ve kahve getirdiğini söyledi. Hikayesi doğru çıktı. Orada yaşayan engelli bir amcası varmış. İsmi aldım ve hepsi raporunda yer alacak."

Marino, "Hemen bana getir," diye tersler ve kendini aptal gibi hisseder.

Haley Swanson'la gece bir civarında konuşmuş ve bunların haberi yokmuş.

"Bu kadar mı?" Machado Rooney'e soruyor. "Neden Cambridge civarında araba kullandığına dair hiçbir ipucu vermedi mi? Ya da neden Beacon Caddesi'nde Harvard'a yakın bir yere park ettiğine dair? Mahalleyi kolaçan etmek yerine kahve döktüğü için olduğundan emin misiniz? Dr. Scarpetta'nın evinden bahsetti mi ya da nerede olduğunu biliyor mu?"

"Nerede yaşadığımızı neden önemsesin ki?" Benton soruyor.

Rooney kruvazörün kaputundaki pozisyonunu değiştirirken ikimize de boş boş bakıyor, görev kemerinin boyayı çizmemesine dikkat ediyor.

"Biri bu sabah evinizin etrafında dolanıyordu, ben de birimlere baktırdım, o yüzden," diye cevap veriyor Marino benden önce ve Benton bana bakıyor, sonra tekrar demiryoluna bakıyor. "Belki de bu adam Doktor'u gözetliyordu," diye ekliyor Marino memnuniyetle, benim hakkımda Benton'ın bilmediği bir şey biliyor olabileceğinden memnun.

Benton, "Muhtemelen projelerde uyuşturucu satan bir halkla ilişkiler elemanı değil," diyor sanki bu konuda tartışmaya gerek yokmuş gibi. "Olmanız gereken kişi bu değil

endişelendim. Aradığınız türden bir kişi insanları öldürüp sonra da kayıp ihbarında bulunmaz ve ismini sorduğu bir dedektife lanet olası ismini vermez."

"Bunu bilmeniz mümkün değil," diye yanıtlıyor Marino. "Swanson'ı bulacağız ve onun konuşması gereken şeyler var."

Rooney, "Kötü bir gece geçirdiğini, üzgün olduğunu ve arabayla dolaştığını, eve gidip düş aldığını ve kıyafetlerini değiştirdiğini, ardından Boston'a gitmeden önce kahve aldığını söyledi," diye özetliyor.

"Üzgün müydü?" Machado diyor ki. "Üzgün görünüyor muydu?"

"Gergin ve üzgün görüldüğünü düşündüm. Korkmuş görünüyordu. Ama polis tarafından sorgulanan pek çok insan böyle yapar." Üzerinde merdivenler olan eski beyaz bir Chevy panelvan Vassar Sokağı'ndan çıkıp bize doğru gelirken Rooney arkasını döndü. "Hakkında herhangi bir tutuklama emri yok. Onu tutmak için bir neden yoktu."

"Evet, artık ," diye veriyor Marino.

Ağır yapılı bir adamın gergin yüzü minibüsün ön yolcu koltuğundan bize bakıyor ve minibüs tamamen durmadan önce kapısı açılıyor. Siyah kamyonete doğru koşuyor ve kamyonetin sahibi Enrique Sanchez olduğu ve korktuğu belli oluyor. Kot pantolonu, rüzgarlığı ve yara bere içindeki iş botlarıyla, kırmızı burnu, şişkinliği ve iri göbeğiyle aşırı içki içen birine benziyor.

"Arkadaşlarımla ata bindiğimde burada bırakıyorum. Eğer bira içersek," diyor yüksek sesle, ağır bir İspanyol aksanıyla, iri gözlerini her birimize dikerek.

Benton bana bir işaret verdi ve demiryoluna doğru yürümeye başladık.

"Buradan ne zaman ayrıldınız ve nerede bira içtiniz?" Marino, Enrique Sanchez'e yaklaşıp soruyor.

"Dün öğleden sonra saat beşte. Plough'a gittik. Orada iki saatten fazla kalmadım ve sonra arkadaşım beni evime bıraktı ve bu sabah beni aldı."

"Mass Ave'deki Plough?" Marino diyor ki. "Çok güzel Küba sandviçleri var. Kamyonunu ne sıklıkla gece boyunca burada bırakıyorsun, dostum?"

19

DEMİRYOLU RAYLARINI TAKIP EDEREK BİR JENERATÖR BARINAĞINI GEÇTİK, SONRA BİR PLAZMA bilim ve füzyon merkezi. Sırada geniş bir mıknaş laboratuvarı var. Zincir bağlantı çitlerinin arasından, park yerlerinden ve çöp bidonlarından geçerek, kırık beton ve ölü otların üzerinden yürüyerek ilerliyoruz. Acele etmiyoruz, ondan bir iz arıyoruz.

Benton katilin şafaktan önce bu yoldan kaçtığından emin. En ufak bir tereddüt ya da kuşku hissetmiyorum ve birinin karanlıkta bu yolu kullandığını hayal etmek benim için zor. Çamur ve cam kayganlığındaki ıslak demir ve ahşabın etrafından dolaşmayı ve ışıklar söndüğünde terk edilmiş olabilecek binaların arkasından dolambaçlı bir şekilde geçmeyi hayal edemiyorum. Biri yaralanabilir. Suç mahallinden kaçan biri nereye gittiğini nasıl görebilir?

"Bana söylemeliydin," diyor Benton, suçlayıcı bir şekilde değil ama sessizce ve endişeyle. "Birinin seni izlediğini hissettiysen neden bir şey söylemedin?"

"Bunun benim hayal gücüm olduğunu düşündüm. Sonra bu sabah birini gördüm ve . Marino ilk başta onun vurkaç yapmak isteyen bir çocuk olduğunu düşündü."

"Değildi."

"Şimdi Haley Swanson olduğuna inanıyor."

"değil ve bence daha büyük endişeyi biliyorsun. Ama ben evdeyim ve bunu daha önce bilmiyorsa bile artık biliyor." Benton bunu sanki kötü niyetli eski bir arkadaşından bahsediyormuş gibi söylüyor.

"Çünkü o izliyor," diye cevap veriyorum.

"Yaptığı şey bu. İzliyor ve hayal kuruyor ve son zamanlarda tüm haberlerde sen vardın. Bu, diğer davaları takip eden biri."

"Bana bir şey yapmaya niyetlendiğini söylüyorsunuz." Benton, "Ona bu şans asla vermeyeceğim," diyor.

Devasa HVAC'lara, jeneratörlere ve kalın buzlu kılıflar giymiş paslanmaz çelik transfer hatlarına bağlı sıvı-nitrojen konteynerlerine ulaşıyoruz. Çatlamış beton asfaltlar üzerindeki uzun ışık standartları yel değirmenlerine benziyor ve duman bacaları düz çatıların üzerinde yükseliyor, füze siloları ve org boruları gibi uzun ve konik. İçimde hüznün kabarırken bir helyum kamyonuna yol veriyoruz. Nereden geldiğini bilmiyorum.

Benton evden ayrılalı henüz bir ay olmadı ama sanki çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. O aynı değil ya da belki de değişen benim ve onu daha önce görmediğim bir şekilde görüyorum. Çekirdeğime kadar sarsılmış hissediyorum. Onun algılarına güvenmekten korkuyorum.

Kişiselleştirdiğinden ve paranoyaklaştığından endişeleniyorum. Peşine düştüğü şeye fazla yaklaşmaması konusunda onu kaç kez uyardığımı düşünüyorum.

Şeytanla yemek yerken uzun bir kaşık kullanın ve bunu ona da defalarca öğütledim.

Kirli turuncu lastik çizmeleriyle, kaşmir bir kolunun üzerine düzgünce katlayarak dikkatlice ilerlerken bakıyorum ve neyin yanlış olabileceğini okuyamıyorum. Takım elbisesi kömür rengi, gömleği koyu mavi ve mor ipek kumaştan kravatının üzerinde Lucy'nin şakacı bir hediyesi olan minik bilgisayar açma/kapama düğmelerinden oluşan dijital bir desen var.

Yüzüne vuran eğik güneş ışığı gözlerinin gülümseme çizgilerini ve gururlu düz burnunun kenarlarındaki kıvrımları gösteriyor. Parlak sabah, zamanın ince ince kazınmış yıpranmışlığını vurguluyor ve uzun gövdesi onu son gördüğümde olduğundan daha ince görünüyor. Ben yokken asla yeterince yemek yemiyor.

"Bunu diğerleriyle de yaptın mı?" Bunu ondan çıkaracağım.

Bu sabah genellikle izlemediğim bir şeye tanık oldum ve her şeyi bilmekte ısrar ediyorum. Washington, D.C. davalarında katilin adımlarını takip etti mi? Tam olarak şu anda yaptığı şeyi mi yaptı?

"Çok farklı ortamlardan bahsediyoruz." Sesi daha önce olduğundan daha kısık. "İlkinde, Klara Hembree, ana yoldan çıktı ve bir güvenlik zincirini yarıp geçti." Benton telefonuna bakmaya devam ediyor, bir parçası mutlu olmayan başka bir yerde.

"Ve taş olan bir alet bıraktı." "Evet."

"Çalıntı mı?"

"Bir golf sahası kulübesine girilmiş." Yürürken birine cevap yazıyor, yüz ifadesi belli belirsiz kızgın. "Küçük bir metal kulübe.

bakım ve peyzaj ekipmanları tutuluyor. Bir kablo kesici olan aleti oradan almış, yani kulübenin içinde ne olduğunu biliyordu."

"Sorun nedir?" Bir şey var.

"Şu anda her şeyi bırakıp işe geri dönmeyeceğim. Sanki yaptığım şey iş değilmiş gibi."

Ed Granby ona e-posta gönderiyor olmalı ya da onun adına biri gönderiyor.

"Katil yolunu biliyordu." Benton telefonuna tekrar bakıyor, sinirli bir şekilde, sonra yüzünde hiçbir ifade olmadan. "Güvenlik zincirini kesti ve bir araba yolu boyunca ormanlık piknik alanının kenarına gitti ve cesedi orada bıraktı. Birkaç gün sonra olay yerine gittiğimde aleti piknik alanının arkasında, demiryolu raylarının yanında üzerinde bir taşla birlikte buldum."

"Aracını golf sahasına mı sürdü? Bu riskli görünüyor.

Bu bana pervasızlık gibi geliyor."

"Seçtiği her yerin otoparkında güvenlik kameraları var ve o da bunun farkındaydı." Benton eğilip botlarının içindeki çoraplarını yukarı çekiyor.

"Polis gibi düşünüyor. Neye bakacağını ve nelerden kaçınacağını biliyor. Polisin yapmayacağını varsaydığı şeyleri yapıyor, örneğin bir alet kulübesine giriyor ve hava karardıktan sonra bir golf sahasından geçiyor çünkü sizin de belirttiğiniz gibi bu dikkatsizlik olarak yorumlanır. Polis bunu tahmin edemez ya da bakmayı akıl edemez."

"Ama sen ." Pantolonunun paçalarıyla uğraşmasını, onları içeri sokmasını izliyorum. "Anlattığım şey tam olarak onun yaptığına inandığım şey."

Benton

Doğruldu ve telefonuna tekrar baktı ve bir öfke kıvılcımını parladı, sonra kayboldu. "Lastiklerinin patikayı aşıp çimenlere girdiği yeri görebiliyordum. Goodyear çamur lastikleri kamyonlarla ve off-road sporlarıyla ilişkilendirilir ve bu bana onun hakkında bir şeyler anlattı."

"Hangisi?"

"Yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında. Beyaz," diyor Benton.

"Yüksek riskli faaliyetlerle, muhtemelen ekstrem sporlarla uğraşıyor, düzenli olmayan bir kariyeri var, bu yüzden dikkat çekmeden düzensiz saatlerde gelip gidebilir. Yalnız yaşıyor, IQ'su üstün seviyede ama okulu bitirmemiş.

Etkileyici, çekici, eğlenceli ama onu küçümsediğinizi düşünürse kolayca kırılabilir. Özetle, narsistik ve sınırdan özellikler olan şiddetli bir cinsel psikopat. Kurbanlarını yakalama, kontrol etme ve öldürme ritüelleri, onlarla seks yapmanın yerini alıyor. Ama son ikisi hafta arayla ve şimdi de bu mu? Kendini kaybediyor, Kay."

"Ve meslektaşlarınız sizinle aynı fikirde değil."

"Bu en hafif tabirle."

"Lastik izlerini buldunuz çünkü beklenmedik bir şey aradınız, çünkü siz polis değilsiniz."

"Onlardan farklı düşünüyorum," diyor ve pantolonu yine toparlanıyor. "Tanrım, bunlarla dolaştığıma inanamıyorum." ve paçalarını tekrar içeri sokuyor.

"Polisten farklı, meslektaşlarınızdan farklı düşünüyorsunuz. Ama bu katil gibi düşünebilirsiniz."

"Biri yapmak zorunda." Yürümeye devam eder. "Birisi dürüst olmalı."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Öyleyim."

"Yapmayacağını düşündüğünüz şeyleri yapıyor mu?" "Artık yapmıyor."

"Ne yapacağını biliyorsun. Vicks gibi."

"Bu bir hipotez. Diğer olay yerlerinde bulunmadı ama bunu kullanmasının faydasını hayal edebiliyorum ve bu fikri nereden almış olabileceğini biliyorum." Benton botları giymekte zorlanıyor ya da belki de ben durmaksızın daha derine inerek sorgulamaya devam ettiğim için kızgınlığı benimle ilgilidir.

"Nedenini hayal edebiliyor musun?" Karanlık çirkin deliğinde ne kadar dibe battığını bilmek zorundayım.

"Albert Fish hakkında yazdığım dergi makalelerini ve ondan önce yüksek lisans tezimi okudunuz. Acı coşkudur. Yakan bir parfüm. Kimseye tecavüz etmemek için cinsel organınıza mentollü bir buhar ovucu sürmek. Kendini kontrol etmekle övünürdü. Tek yaptığı onu boğmak ve sebze ve patatesle güveçte pişirmektir ama ona cinsel tacizde bulunmadı ve bunu annesine söylediğinden emin oldu. Kalçaları en lezzetli kısmıydı ama en azından ona tecavüz etmedi."

"Katilin cinsel organını buharla ovma ihtimalini değerlendiriyorsunuz."

"Baudelaire'in *Les Fleurs du Mal*'ına, kötülüğün çiçeklerine, özellikle de parfümde kullanılan mentil salisilata, Albert Fish'in arzuladığı acı kokusuna yaptığım bir gönderme. Acı onun şeytani parfümüydü. Kasıklarına iğne batırmak ve penisine gül sapı sokmak ona cinsel haz veriyordu. Çivili bir kürekle dövülmeyi seviyordu. Neden mi? Çünkü beş yaşındayken Washington, D.C.'de bir yetimhaneye yerleştirilmiş, çırlıçıplak soyulmuş ve kendisiyle alay eden diğer çocukların önünde kırbaçlanmıştı

Çünkü dayak onu erekte ediyordu. Acıdan zevk almak için kendini yeniden bağladı. Bu onun için erotikti."

"Washington, D.C." Bağlantıya dikkat çektim. "Başkent Katili'nin tarihteki en kötü şöhretli katillerden birinden etkilenmiş olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Kimsenin daha önce görmediği bir psikiyatrik fenomen hakkında yayınladığım şeyleri kimin okuduğunu bilmiyoruz. Onlarca yıl boyunca işlediği suçlar yanına kar kaldı, bu süre boyunca evliydi ve altı çocuğu vardı. Kendi infazından zevk aldığından şüpheleniliyor." Benton tüm bunları normalmiş gibi anlatıyor.

"Umarım böyle biriyle karşı karşıya değilizdir."

"Bu kadar kötü şöhretli olmayı arzuluyor olabilir. Kötü şöhretli katiller hakkında okuması ve işledikleri vahşeti dolaylı olarak yaşaması mantıklı" diyor Benton. "Bu, zamanının çoğunu geçmişindeki olaylara dayanan sapkın ve şiddet dolu bir fantezi dünyasında geçiren biri.

Çoğu insanın korkunç bulacağı şeylerden zevk almak ve tahrik olmak için yaratılmış. Belki bu şekilde doğdu ya da çocukluğunda bir şey oldu ya da daha büyük olasılıkla her ikisi de."

"Ve az önce bana söylediklerinizi iş arkadaşlarınıza da söylediniz."

"Öndeyken bırakmam gerektiğini düşünüyorlar. Bunu yapabilecek kadar zenginim.

ne istersem. Bana söyledikleri bu. Ailenin zor kazandığı paranın tadını çıkar diyorlar. Aspen'de daha fazla zaman geçir. Hawaii'de bir yer al."

"Katilin yayınladıklarınızı okuyup fikir dair endişelerinizi biliyorlar." Benton'ın böyle bir şüpheyi nasıl bir tepki vereceğini hayal bile edemiyorum.

"Bu benim endişemle başlamadı. Önce Granby önerdi, bu da işleri daha da kötüleştiriyor," diyor Benton şaşkınlıkla.

"Bu sizi suçlamak için korkunç bir şey," diye cevap veriyorum.

Benton, "Büro'nun artık seksenli ve doksanlı yılların profil çıkarma işlerine karışmaması ve BAU'nun Ortak Terörizm Görev Gücü'ne dahil edilmesi gerektiği yönündeki vaazları tam da bunu destekliyor," diyor. "Her şey terörizmle ve gördüğümüz akıl almaz toplu cinayetlerle mücadele etmekle ilgili olmalı, bireysel seri suçlularla değil. Benim modam geçti ve belki de sorunu daha da derinleştiriyorum. İnsanlar yayınlarımı internetten alıyor. Bunları kimin gördüğünü bilemeyiz ve taklitçilere ilham verebilecek kışkırtıcı bilgiler yayma işinde olmamalıyız."

"O çok önemsiz bir bürokrat." Güneşin ve rüzgârın altında yürürken güven verici olmaya çalışıyorum. "Giyim tarzına içerliyor. Arabana ve evine içerliyor ve ne yaparsa yapsın benden pek hoşlanmıyor. Profil çıkarmayı senin başlatmana, bu alanda bir trend belirleyici ve otorite olmana ve onun hiçbir mirası olmamasına içerliyor. Granby, bizim gibi insanların onun hakkında kötü konuşması dışında hiçbir şeyle tanınmayacak."

"Eninde sonunda beni kovacak ve Marino, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir soruşturmaya yardım ettiğim konusunda ofisimi uyararak meseleye yardımcı olmadı." Benton, çamura çarpan turuncu ayaklarına bakıyor. "Açıkçası Granby ile konuşmadım. Biraz meşguldüm."

"Marino ne dedi?" İçimde bir sıkıntı hissediyorum.

"Dava hakkında bir toplantı yapmak için zaman bulmamızı öneriyor. Düşünmüyordu."

"Lanet olsun. Bu talihsizlik. Aptalcaydı. Kendini gösteriyordu ve ne zaman bunu yapsa berbat bir muhakeme yeteneğine sahip oluyor. Ve seninle zorunda, Benton. Özellikle de şu anda çünkü kendine pek güvenmiyor."

"Neden olduğu önemli değil. Ama keşke yapmasaydı."

"Ayrıca, senden daha önce de emekli olmanı istediler. Her zaman fikirlerini değiştiriyorlar çünkü akli başında insanlar senin değerini anlıyorlar."

"Bu dava sonunda beni içeri tıkan şey olabilir." Telefonunu pantolonunun cebine sokuyor. "Özellikle de birinin daha iyi bir katil olmasına yardım ettiğim algısı varsa."

"Bu çok saçma ve yazdığınız hiçbir şeyi okuduğu da doğru olmayabilir."

"Bu ona fikir vermiş olabilir. Ama kimseyi öldürmesine neden olmadı. Bu işler yürümez. Granby herkes için kim ve ne olduğumu değiştirdi ve ben bunu durduramıyorum."

"Anlattığın şey rahatsız edici." Daha açık sözlü oldum. "Sadece söyleyeceğim. Senin için ve ruh halin için endişeleniyorum."

Kalın çamurda manevra yaparken dirseğimi nazikçe kavırıyor. Burada olduğunu bana bildirirken yaptığı gibi sırtımın küçük kısmına dokunuyor. Sonra adım attığı yere dikkat ediyor, artık yakın değil ve mesafeyi, serin bir boşluğu hissediyorum. Tedirgin ve endişeli hissediyorum. Hiçbir şey güvende hissettirmiyor ve kendimi etrafıma bakarken buluyorum, izleniyor muyuz yoksa takip mi ediliyoruz diye merak ediyorum.

"Bana nasıl anlat, Kay." Bana şöyle bir bakıyor ve profilinde keskin bir bakışla etrafına ve önüne bakarak taramasına devam ediyor.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın? Yeterince yememek ve uyumamak dışında. Kim kimi kovalıyor?" Devam ediyorum ve .

"Muhtemelen iyi değilsiniz. Aslında iyi olmadığınızı biliyorum. Ustalaştığımıza inandığımız şey artık öngörülebilir olmadığında iyi değildir. Dünya aniden çok korkutucu bir yer haline gelir. Cazibesini kaybeder."

"Cazibe," diye tekrarlıyorum ironik bir şekilde, sertçe. "Ölümle ilk tanıştığımda dünya cazibesini kaybetti. Ben on iki yaşındayken mutsuz bir şekilde tanıştık ve o zamandan beri birlikteyiz."

"Ve şimdi inceleyemeyeceğin bir şeyle karşılaştın. Ne kadar parçalara ayırırsan ayır, onu çözemezsin."

Washington ya da Cambridge'den bahsetmiyor. Connecticut'tan bahsediyor. Yürürken hemen cevap vermiyorum. Rüzgâr şiddetini artırınca montumu giymek için duraklıyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve içleri kirli eldivenlerle dolu. Bir çöp kutusu arıyorum ama yok.

- - -

"DÜRÜST OLALIM, dünya her zaman çok az cazibesi olan korkutucu bir yer olmuştur." Gripten nasıl kurtulduysam, küçükken babamın ölümünden nasıl kurtulduysam, Benton beni tanıdığından beri pek çok şeyden nasıl kurtulduysam, bundan da öyle kurtulmaya çalışıyorum.

"Dipsiz olduğunu hiç bilmediğiniz bir kuyudan su çekiyordunuz ve insanlık dışılığın sınırsız derinliğini yeni öğrendiniz" diyor. "Çözemediğiniz bir tür anlamsız katliam çünkü siz oraya vardığınızda çoktan bitmiş oluyor, bir alışveriş merkezini, bir kiliseyi, bir okulu yerle bir ediyor. Ve bunu bir sonraki sefer kimin yapacağını, hangi çılgın boş insanın bir anda saldıracığını tahmin edemiyorum. Granby en azından bu konuda haklı."

"Ona itibar etmeyin."

"Tek yapabildiğim sonrasını tahmin etmek çünkü böyle bir kişi bunu sadece bir kez yapar. Sonra ölür ve biz de bir sonrakini aramaya başlarız."

"Sıradaki kaç ?" Öfke yine başını kaldırıyor. Sıcak nefesi ensemden hissediyorum ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Ne kadar çok olursa, o kadar çok olacak," diyor Benton. "Eskiden en düşük ortak payda, ne kadar sapkın olursa olsun ilkel olan şeydi. Cinayet, tecavüz, işkence, yamyamlık, hatta Romalıların halka açık infazları

Colosseum kalabalığını eğlendirmek için düzenlenmiş. Ama tarihteki hiçbir şey buna benzemez. Sanki bir video oyunuymuş gibi toplu katliam yapmak. Çocukları, bebekleri öldürmek, yüksek kapasiteli şarjörleri yabancı kalabalıklara boşaltmak, şöhret için dehşet verici bir gösteri yaratmak. Hayır, iyi değilsin Kay. İkimiz de değiliz."

"İlk müdahale ekiplerinin çoğu işi bırakacak." Yürüdüğüm yere bakıyorum. "Tanıştığım acil tıp teknisyenleri ve polisler, deneyimli olanlar için bile çok fazlaydı. Oraya ilk ulaşanlar zombi gibiydi, yapmaları gereken her şeyi yapıyorlardı ama evde kimse yoktu. Sanki içlerinde bir ışık sonsuza dek sönmüş gibiydi."

"Bırakmayacaksın."

"İlk ben değildim Benton." Bükülmüş inşaat demirinin ve yarısı kayalara gömülmüş bir demiryolu çivisinin etrafından dolaşıyorum.

"Onların aynısını sen de gördün."

Kolumu ona doluyorum ve başımı omzuna yaslayıp onun ince kokusunu, tenini, kolonyasını, güneşte ısınan ceketinin yününe içime çekerken belinin inceliğini hissediyorum.

"Benim hakkımda tahmin yürütüyorsun," diyor saçlarıma doğru. "Ben sınırlarımı aşmıyorum ama sen aştığından endişeleniyorsun. Kendinle ilgili korkularını bana yansıtıyorsun. Bir şey seni gerçekten böyle olur. Ne görürsek görelim, akıl almaz derecede korkunç olan bir sonraki şeye asla hazır olamayız."

"Kulağa korkunç geliyor. Sen ve ben kendimizi adadığımız onca şeyden mi? Ve dünya hiç olmadığı kadar berbat durumda. Bazen neden zahmet ettiğimizi merak ediyorum."

"Hayır, yok."

"Haklısınız," diye yanıtlıyorum. "Merak etmiyorum. Daha iyisini bilmiyorum ve belki de bu daha kötü."

"Her zaman taşıdığın o küçük el fenerin var mı?" diye sorar.

Tren raylarının binanın içinden, tam ortasından geçtiği, belki yarım blok uzunluğunda bir tünelin olduğu bir beyin araştırma enstitüsüne ulaştık. İçerisi yarı karanlık ve en az on derece daha soğuk; el fenerini çıkarıp açıyorum. Yerinden oynattığımız çakıl taşları birbirine çarpıp demir parmaklıklara çarparak çınlarken yolumuzu aydınlatıyorum, bu da bana bahçemizin arkasındaki duvarın arkasından gelen sesleri hatırlatıyor. Yapraklar ve sopalar kırılıyor, bir taş ya da tuğla parçası yerinden oynuyor ve sonra genç erkek koşuyor.

Parlak, yağmurla ovulmuş sabaha geri döndüğümde, el fenerini çantama geri koyuyorum ve çakıl taşlarındaki su birikintilerinin üzerinden geçerek, ince gri bir kayganlıkla izlerin üzerinden akıp giden bir çamur parçasına ulaşıyoruz. İkimiz de aynı anda çıplak bir ayak izine benzeyen bir iz görüyoruz.

İLK AKLIMA GELEN *GAIL SHIPTON* OLDU. AYAKLARI ÇIPLAKTI AMA BU gülünç. Kendini beyaz bir beze sarıp sağanak yağmur altında izler boyunca yürüyerek Briggs Field'ın ortasında ölmeyi sanki kendi istemiş gibi yapmadı. Daha da önemlisi, ayak izi yanlış yöne bakıyor, kampüsün içine değil dışına doğru gidiyor.

Paslı demir rayların eksik olduğu tünelin ötesinde duruyoruz, altı ya da yedi metre boyunca uzanan dişsiz bir demiryolu hattı. Sonra demiryolu rayları yeniden başlıyor ve ilkinin üzerinde, kreozotla işlenmiş eski ahşabı kaplayan kirli bir patinada bırakılmış ayak izi var. Ayak tabanı ve beş parmağın belirgin şekline daha yakından bakmak için çömeliyorum, ayak topuğunda ve topuğun arkasında garip çizikler var. Ayak izi anatomik olarak mükemmel. Fazla simetrik ve fazla mükemmel. Sahte görünmesinin bir sebebi var.

Üç çapraz yol ötede aynı izden bir tane daha buluyorum, sonra bir tane daha ve rayların diğer tarafındaki toprakta yağmurun sıçratığı birkaç kısmi iz var ve garip bir şekilde ters yöne, kampüse doğru işaret ediyor, sanki kişi kampüse doğru gidiyormuş gibi. İzlerin farklı zamanlarda bırakıldığına karar verdim; kısmi olanlar daha önce hafif yağmur yağarken, diğerleri ise yağmur durduktan sonra bırakılmıştı. Her ayak izi, sanki kişi kravattan kravata atlıyormuş ya da koşuyormuş ya da her ikisini de yapıyormuş gibi hafifçe bulaşmış.

Emin ayaklı, güçlü ve çevikti, çoğumuzun hızlı bir şekilde ilerleyemeyeceği koşullarda kaymıyor ya da tökezlemiyordu.

Ayak izleri, görüldüğü gibi aniden demiryolu rayları boyunca kaybolan lastik giysili bir süper kahraman tarafından yapılmış gibi insanlık dışı görünüyor. Bir Batman, bir Superman, tekrar uçmaya başlamadan önce yere iniyor. Ancak bu karakter kendini insanlığa karşı tehditlerle savaşılmaya adamamıştı ve olay yerine vardığımda henüz karanlıkken koştuğunu fark ettiğim siyah taytlı figür gözümde canlandı. Çevik ve hızlı, ve bir sebepten dolayı

Simmons Hall'un arkasından geçen demiryolu raylarının bulunduğu kampüs alanına doğru ilerlerken göz göze geldik.

- - -

"BİR AYAKKABI ELDIVENİ." Bu kadarı benim için çok açık. "Lucy bazen giyiyor, beş parmaklı koşu ayakkabısı deniyor, minimalist koşu veya sprint için."

"Beyaz bir bez gibi minimalist. Dekoratif koli bandından yapılmış basit fiyonklarla süslenmiş basit şeffaf plastik torbalar gibi. Minimal yaralanmalar. Eğer varsa bile minimal bir mücadele." Benton tüm bunları sanki yüksek sesle hesap yapıyormuş gibi söylüyor. "Minimal bir şekilde öldürüyor ama büyük bir tantana ve alay ile. Nasıl dikkat çekeceğini biliyor."

"Daha önce böyle bir ayak izi gördünüz mü?"

Başını sallar, çenesi sertleşmiştir. Benton her kimse ondan nefret ediyor.

"Diğer olay yerlerinin hiçbirinde ayakkabı izine rastlanmadı," diyor.

"Arabayla gitti ve sonra ormanda yaya olarak ilerledi. Bu, üzerinde böyle bir şey olmadığı anlamına gelmez. Bilmiyorum."

"Koşu eldivenlerinin çıplak ayakla koşmaya en yakın şey olduğu söyleniyor, Lucy buna çıplak koşmak diyor," diyorum ona. "Burada, özellikle de bu ıslak ve çamurlu koşullarda birinin giymesini bekleyeceğiniz şeyler kesinlikle değil. Koruyucu tabanları var ama içlerinden araziye, kaldırımdaki her taşı, çubuğu ya da çatlağı hissedebiliyorsunuz. Ya da bana öyle söylendi. Lucy genelde sokakta, sahilde giyiyor ama arazide giymiyor."

On krosluk bir boşluk içinde izlerin omuzları tekrar çakıl taşına dönüşüyor. Koyu renkli parke ıslak ama nispeten temiz ve ayak izlerinin önceden planlanmış başka bir sürpriz olup olmadığını merak ediyorum. Acaba onları da Gail Shipton'ın el çantası ve cüzdanı gibi bir alet gibi mi bulmamız gerekiyordu? Yoksa minimalist, dikkat çekmek isteyen katil sonunda hata mı yaptı ve çimlere yapışan mentollü merhem damlası da bir hata mıydı? Vicks'ten DNA alabilirim. Tek ihtiyacım olan birkaç deri hücresi.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp bir ayak izinin birkaç fotoğrafını çekmek için kullanıyorum ve ayağa kalktığımda görüşüm kararıyor. Bir an için baygınlık hissettim. Kan şekerim düşmüştü. Parlak gökyüzüne karşı ağaçların çıplak tepelerine, değişen rüzgârda sallanan pençe gibi dallara bakıyorum ve hava tenime karşı sertleşiyor. Etrafımda onu arıyorum, beni takip eden her kimse

ve onları öldürüyor ve büyük ihtimalle beni takip ediyor. Ofisime gitmem gerek.

Bedenin benimle konuşmasına ihtiyacım var çünkü bana gerçeği mantıklı ve güvenilebilir bir dilde söyleyecektir. Ölüler bana karşı kaprisli değildir. Yalan söylemezler. Gösteriler yaratmazlar ve kimseyi . Katilin zihninin içinde olmak istemiyorum. Benton'ın yaptıklarına tanık olmak istemiyorum. Ölülerini kapıma getiren biriyle kurması gereken bağı izlemenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

"Marino'yu bulacağım," diye karar verdim. "Hemen buraya gelmesi gerekiyor ki ben de ofise gidip otopsiye başlayabileyim." Fotoğrafları ona mesajla gönderiyorum.

Beyin araştırma enstitüsünü kesen tünelin diğer tarafındaki demiryolu raylarında, tenis balonundan yaklaşık çeyrek mil uzakta bırakılmış olağandışı ayak izleri bulduğumuz mesajını da ekliyorum.

Gönder tuşuna bastıktan bir dakika sonra Marino beni aradı.

"Onun olduğunu düşünmek için iyi bir nedenin var mı?" diye soruyor hemen. "Yağmur hafifken son birkaç saat içinde bırakıldılar ve daha sonra durduğunda," diye cevap veriyorum. "Bazı izler kısmen yıkanmış ve kampüsün içine doğru ilerlerken, diğerleri sağlam ve dışarı doğru ilerliyor. Dolayısıyla, bunların yakın zamanda buraya yürüyen, muhtemelen koşan biri tarafından bırakıldığı, kampüse yöneldiği ve daha sonra hava henüz karanlıkken ve biz hala olay yerinde çalışırken kampüsten uzaklaştığı sonucuna varabiliriz."

"Ceset yanında olsaydı yaya olarak olay yerine doğru gitmezdi," diyor Marino, sesi şüpheyle dolu.

"Hayır, yapmazdı."

"O zaman ne halt etmeye girip çıkıyordu?"

"Bilmiyorum ama benim gözden kaçırmış olabileceğim başka ayak izleri bulup bulmadığınızı kontrol etmelisiniz."

"Neden yürüyerek girip çıktığını bilmiyorum. Belki de baktığınız şeyi farklı insanlar bırakmıştır."

"Ayakkabı eldivenlerini bilir misin?" Ben soruyorum.

"Lucy'nin giydiği şu acayip ayakkabılar. Birkaç Noel önce bana bir çift almıştı, hatırladın mı? Kemer desteği yoktu. Onların içinde kurbağaya benziyordum ve lanet olası lastik parmaklarımı sokup duruyordum."

"Boylarının yirmi altı, muhtemelen yirmi yedi santimetre olduğunu tahmin ediyorum."

"İnçlere ne dersin? Ben Amerika'da yaşıyorum."

"Yaklaşık on inç, bu da sekiz numara erkek ayakkabısına ya da on numara kadın ayakkabısına denk geliyor."

"Sekiz beden mi?" Marino'nun sesi kulağımda yankılanıyor. "Bu bir erkek için oldukça küçük. Demiryolu raylarının arkasında oynayan bir çocuk olabilir. MIT öğrencilerinin ne kadar tuhaf şeylerle uğraştığından bahsetmiyorum bile, onların inek ve dahi tiplerinin bazıları on dört yaşında falan, değil mi?"

birinin parmakları olan bir ayakkabı giymesi beni şaşırtmaz." "Bu ayak izlerinin ölçekli olarak fotoğraflanmasına ihtiyacımız var." Kendimi duyuyorum

Marino sanki hala benim için çalışıyormuş gibi ne yapmalı?

Niyetim ne olursa olsun onu denetlemekten kendimi alamıyorum. Telefonda kıldandığını hissedebiliyorum. Ya da öyle olduğunu hayal ediyorum.

Arka plandan gelen metal şingirtıları ve araba kapısı gümbürtülerini duyarken diplomatik bir tavırla, "Belki de konuyla ilgileri olmadığı ortaya çıkabilir," diye ekliyorum.

Marino'nun Quincy'i cipten çıkarıp tasmaşını taktığını duydum.

"Ama işi alalım. Fotoğraflar ve ölçümler lütfen," diye ekliyorum. "İzleri alabileceğinizi sanmıyorum ama iz için toprağı toplamak isteyebilirsiniz. Ernie'nin buna bir göz atmasını sağlarız." Ernie Koppel benim en kıdemli mikroskopçum ve iz inceleme uzmanıdır. "Zor bir ihtimal, farkındayım ama eğer ayak izlerini gibi muhafaza etmek gerekli ya da mümkün değilse, eliniz değmişken istediğinizi alabilirsiniz."

"Geliyorum," diyor Marino. "Biz konuşurken bile sana doğru geliyorum. Birkaç dakika bekleyin, fotoğrafları getireyim, ne gerekiyorsa. Ayakkabı giymek mantıklı değil ama sanırım parmak arası terlik gibi kolayca yıkayabilirsiniz. Ne saçma bir iş. Belgelenebilir. Yakın zamanda kimlerin çıktığını görmek için bölgedeki akıl hastanelerini kontrol etmeliyiz."

"Ben olsam bunu listendeki ilk şey yapmazdım." Ona yine ne yapması gerektiğini söylerken duyuyorum kendimi.

"İşimi yapmama izin vermeye ne dersin?"

"Ben de bunu yapmanı istiyorum."

"O orada mı?" Marino sesini alçaltıyor.

Huzursuzca bekleyen Benton'a bakıyorum, çitin bir kenarı boyunca yürüyor, pantolonunun paçalarını içeri sokmak için tekrar eğiliyor.

"Doğru," diye yanıtlıyorum.

Benton dinliyor mu bilemiyorum ama dinliyorsa önemli değil. Marino'nun ne düşünüyor olabileceğini anlamak için çok çalışması gerekmiyor. Benton, Marino'nun ne söyleyebileceğini ya da doğru olmasını dileyebileceğini tahmin etmek zorunda değil.

"Lucy hakkında bir şey söyledi mi?" Marino soruyor. "Onu tanıyıp tanımadığından?"

Lucy'nin Gail Shipton ile olan ilişkisinin ayrıntılarını öğrenmek istiyor ve ben bu konuda konuşamam.

"Pek sayılmaz," diye cevap Benton'ın bana bakmadan etrafta dolaşmasını izlerken, ama aniden dikkatini çektiğimi söyleyebilirim.

"Onu tanıdığından ya da ayrıntıları bilmediğinizden değil mi?" Marino diyor ki.

"Bilmiyorum."

"Huh," diye yanıtlıyor. "Ama bir şekilde birbirlerini tanıyorlardı."

"Öyle görünüyor." Yalan söylemeyeceğim. "Ne derece olduğunu bilmiyorum." "Gail'in telefonunda bir şeyler oluyor. Bu işe ilk girdiğimde Bu sabah mesajlar vardı, Carin Hegel'in onu aramasını istediğini bu şekilde anladım. E-postalar vardı. Şimdi yoklar."

"İlk etapta orada olduklarından emin misin?" Ben soruyorum ve Benton dinliyor.

Bana bakıyor.

"Kesinlikle evet," diyor Marino. "Bütün kısa mesajlar ve e-postalar gitmiş, ondan önce de bütün fotoğraflar gitmiş. Hiç olmadığına inanmıyorum. Kimin telefonunda tek bir fotoğraf bile yoktur ki? Sanırım ben onu kaldırımdan alırken birileri çoktan bir şeyleri silmeye başlamıştı."

"Şu anda yine onun telefonuna mı bakıyorsun?" Bilmece soruyorum ve Benton'ın tepkisinden bunun onun dikkatini güçlü bir şekilde çektiğini anlayabiliyorum.

"Neden öyle düşünüyorsun?" Marino soruyor.

"Laboratuvarlara gitmesi gerekiyor."

"O kadar basit değil. Az önce telefonu Machado'ya gösteriyordum çünkü onunla ne yapacağımızı bulmaya çalışıyorduk," diyor Marino. "Birdenbire telefonda kalan tek şey gelen ve giden aramalar oldu. Sesli mesaj yok, uygulama yok, e-posta yok, hiçbir şey yok."

"Bunu laboratuvara götürmeniz gerekiyor," diye tekrarlıyorum.

"Bunu nasıl yapmamı bekliyorsunuz? İnceleyen kişinin kim olacağını düşünerek mi? Machado ve ben de bundan bahsediyorduk. Bu ciddi bir anlaşmazlık."

Bunu inceleyen Lucy olacaktır. O CFC'nin adli bilgisayar ve teknoloji uzmanı ve siber suçlarla ilgili her türlü kanıtı analiz ediyor. Marino'nun ne demek istediğini ve Machado ile neden konuştuğunu anlıyorum. Bazı bilgileri sildiğini hayal ediyorum.

gece yarısı Psi Bar'ın yanındaki kaldırımda olduğunu fark edince telefonda çıkarmış.

Daha sonra helikopteriyle Benton'ı evine uçururken bir yandan da Gail'in telefonunda neler olup bittiğini uzaktan izledi. Sanırım Lucy, Marino'nun telefonu barın arkasındaki otoparkta bulunduğunu fark ettiğinde hızla daha fazlasını sildi ve şu ana kadar neredeyse her şeyi silmiş olabilir ve Marino da onun peşinde. Polisin ya da başkalarının görmesini istemediği tüm bilgileri cihazdan emin.

"O zaman bunu FBI'a göndermenizi öneririm," diye cevap veriyorum ve Benton bakışlarını tutarak başını sallamaya başlıyor. "Bırak laboratuvarları halletsin," diye ekliyorum ve Benton başını sallayarak beni şaşırtıyor *Hayır, kesinlikle olmaz.*

Marino, "Bunu yaparsam kontrolümü kaybederim," diyor.

"Bana öyle geliyor ki zaten öyle hissediyorsun." Benton'ın yüzünden bir daha FBI'dan bahsetmemi istemediğini anlayabiliyorum ve bahsetmeyeceğim ama bunu anlamıyorum ve biraz şok olmuş hissediyorum.

"Ne bulduklarını ben asla bilemeyeceğim," diyor Marino. "Başkalarıyla pek iyi çalıştıkları ve oynadıkları söylenemez."

"Kontrolü kaybedeceksin," diyerek kuşkularını pekiştiriyor ve Benton'da böylesine bir direnç yaratan önerimi geri almaya çalışıyorum.

Marino, "Adil olmak gerekirse, önce onunla konuşmalıyım," diye karar verir.

Bunu yapmadan önce değil, diye düşünüyorum ve Benton'a yaklaşıyorum, ikimiz de birbirimizi izliyoruz ve onun kızgın olduğunu ve bu konuda bir şeyler yapacağını söyleyebilirim.

"Belki de bir açıklaması vardır, değil mi?" Marino komplocu bir tavırla. "Bilseydin bana söyledin, değil mi?"

"Burada dikkatli olun. Çok fazla kaygan çamur ve paslı metal var. Biz sadece tünelin diğer tarafındayız."

"Tamam, konuşamazsın. Ama şu anda ihtiyacım olan şey tam olarak bu değil. Onunla bir sorunum var ve sen de ben de onun biri olduğunu biliyoruz. Şu anda buna hiç ihtiyacım yok," diyor Marino. "İşe başlayalı bir ay bile olmadı."

- - -

Benton, "MARINO'yu telefonu FBI'a teslim etmeye TEŞVİK ETMEYİN" diyor ve konuda kararlı, FBI'dan sanki kendisinden ayrı ve ayrı bir şeymiş gibi bahsediyor.

"Zaten söyledim ve sen de beni duydun. Bunu önermek mantıklı geldi." "Mantıklı değil."

" oluyor?" "Bunu bir daha önerme."

"Sen öyle diyorsan, yapmam."

"Ciddiyim, Kay. Lanet olsun, Granby'nin telefonu bilmesini istemiyorum. Umarım Marino çenesini . Neyle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok."

Çamurlu patikaların bir bölümünde ayak izlerinin yanında beklerken gözlerimiz kilitlendi, MIT'nin nükleer reaktörü hemen ileride, kırmızıya boyanmış uzun bir tuğla bacası olan büyük beyaz bir yakıt tankına benziyor. Benton haftalardır güvenle ilgili bir sorundan bahsediyordu ve şimdi ortaya çıkıyor. Sadece personel anlaşmazlıkları yaşamıyor, bir şeyler çok yanlış ve tepkisi sinir bozucu.

"Lucy olacak mı?" diye sordum. "Neler oluyor Benton?"

"Adaleti engellemekle ilgili bir dava açılmasını istemiyorum. Kadın hapse ve adam da bunu yapar."

"Marino yapar mıydı?" Buna inanamıyorum.

"O değil, kasıtlı olarak değil. Benim bölümümün bu işe karışmasını istemezsin. Cambridge Polisi telefonu analiz edebilir." Kauçuk tabanlı ayakları çakıl taşlarında çıtırdarken, rüzgâr saçlarını okşuyor. "Dedektiflerinden biri Gizli Servis'te görevli ve adli analizi Boston'daki saha ofislerinde yapabilirler."

"Bunu ofisinizin yapmasından daha iyi ne olabilir? Sizin ofisiniz, insanların bizi tanıdığı yer."

"Bizi tanımak daha kötü. Ve ben Gizli Servis için çalışmıyorum." Benton bir demiryolu bağına basarak ne kadar kaygan olduğunu test ediyor. "İşte bu yüzden daha iyi."

"Ne diyorsun sen?"

"Onlara güvenemezsin, Kay. Ben de bunu söylüyorum. Granby telefon hakkında bir şey bilse ne kadar eğlenirdi, biliyor musun? Marino'nun lanet çenesini kapalı tutması gerekiyor."

Benton'ın patronunun yeğenimin peşine düşmekten zevk alacağını düşünmek beni endişelendiriyor. Onu her zaman sıkıcı ve hafif biri olarak , zirveye çıkanların tipik bir örneği, ancak Benton'ın Ed Granby'nin sadece kendisi için değil, muhtemelen hepimiz için bir tahriş edici ve engelleyici olmaktan daha fazlası olduğunu öne sürdüğü oldukça açık hale geliyor.

Benton sert bir ses tonuyla, "Telefonun Gail Shipton cinayetiyle hiçbir ilgisi yok zaten," diyor. "Lucy size ne yaptığını ve neyi önlemeye çalıştığını söyleyecektir. Bunu o söylemeli. Ne dikkat etmeliyim ve zaten çok fazla şey söyledim."

"Bence yeterince konuşmadın ve şimdi dikkatli olmanın sırası değil," diye cevap veriyorum. "Büro'ya çok sadık ve çok dikkatli olduğunuzda bu yoldan daha önce de geçtik ve bakın ne oldu? Hepimiz paramparça olduk." Kendimi üzgün hissediyorum ve böyle hissetmek istemiyorum. "Özür dilerim. Yorgunum, yemek yemedim ve bu sinir bozucu."

Sessiz kaldı ve içinde bir savaşa benzeyen çatışmasını görebiliyorum, sonra "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim" dedi.

"Yapmayacağını söylemiştin."

"FBI'nın ne beklediğini biliyorsunuz. Sadece önce gelmekle kalmaz, size sahip olur ve sizinle işi bittiğinde sizi unutulmaya ya da daha kötüsüne sürgün eder."

"O ikimize de sahip değil," diye cevap veriyorum. "Bir kere sahip oldu, bir daha olmayacak ve sizinkiler de Lucy'ye dokunmayacak."

"Onlar benim halkım değil." Öfkesi tekrar parlıyor.

"Sen kendine sahipsin Benton."

"Bunu biliyorum, Kay. Söz veriyorum biliyorum. Kendime sahip olmasaydım şu anda burada olmazdım."

"Tam olarak güvenemediğim şey nedir?" Ona bakıyorum. "Sanırım bunu dile getirmenin zamanı geldi."

"Bunu açıklayabileceğimden emin değilim. Ama beni neyin endişelendirdiğini ve bu konuda yalnız olduğumu söyleyebilirim." Raylardan uzaklaştıkça sopalar kırılıyor. "Senin ve Lucy'nin görmesini istemiyorum. Granby elinden gelse sana zarar verecek. Hepimize zarar verecek ve umarım Marino ona ya da ofisimdeki herhangi birine telefonla ilgili bir şey söylemez. Lanet olsun. Neden burnunu sokmak zorunda ki? Ofisimi aramamalıydı ve telefonu onlara verirse bunun bedelini çok ağır öder."

"Yapmayacak. Marino FBI'dan nefret eder." "Belki de etmeli."

"Neyin içinde yalnız olduğunu bilmem gerek." Ona söyleteceğim. "Sen neye karşıysan, ben de ona karşıyım. Hepimiz öyleyiz."

"Şimdi burada öldürüldüğüne göre, buna karşı olduğunuz kesin." "Sır diye bir olamaz Benton. FBI'ın canı cehenneme. Bu biziz. Bu insanlar ölüyor. FBI'ın canı cehenneme." Bunu söylediğime inanamıyorum ama söyledim.

"Marino muhtemelen beni kovdurdu ama umurumda değil. Granby'nin bunu yanına bırakamayız."

"Yapmayacağız, ne olsun, ama benimle konuşmak zorundasın."

Benton topuklarının üzerine oturmuş, sırtını çitlere dayamış, bana yapmaması gerektiğine inandığı şeyi söylemek üzere.

"Kim olduğunu bildiklerini düşünüyorlar ve ben de size bilgi vereceğim çünkü onlardan duyduğunuz hiçbir şeye güvenemezsiniz. Muhtemelen yalandır." Sanki kendisi FBI değilmiş gibi FBI'dan bahsetmeye devam ediyor. "Bu davalar artık doğrudan seni ilgilendiriyor ve Büro'nun bunu sana yapmasına izin vermeyeceğim. Haklısınız. Bunun bir daha asla olmayacağına söz verdim ve olmayacak."

"Ne yapmak?"

"Sana yeterince şey yaptılar, ikimize de." "Ne oldu Benton?"

BAU'daki meslektaşlarının Başkent Katili'nin kim olduğunu bildiklerinden emin olduklarını ve Benton'ın da onların fena halde yanıldıklarından aynı derecede emin olduğunu açıklamaya devam ediyor. Ya da kendi deyimiyle, fena halde yanıldıklarını, çünkü teorinin yanılmaktan çok yanlış olduğunu, haftalardır ima ettiği de bu olduğunu söylüyor. Bu güvenle ilgili. Daha şok edici ya da cesaret kırıcı olamayacak bir olasılıkla ilgili.

"Bu çok açık, gerçek olamayacak kadar iyi," diyor. "Bu kadar hesaplı biri DNA'sını bırakmaz, onu görebileceğiniz kadar bariz bir şekilde bırakmaz. Onu hemen bulmak için özel ışıklara ya da varsayımsal testlere ihtiyacınız yoktu. doğru gelmiyor ve benim deneyime göre bir şey doğru gelmediğinde neredeyse her zaman doğru değildir."

"FBI kim olduğunu sanıyor?"

"Martin Lagos," diye yanıtlıyor Benton ve bu ismi duymak ilk başta bende tuhaf bir his uyandırıyor. "On yedi yıl önce annesini öldürdükten sonra ortadan kayboldu, 'iddiaya göre' demeliyim. O zaman on beş yaşındaydı. Büroda adı var ama kendisi yok çünkü kimse onu bulamıyor. İkna olmayan tek kişi benim, biraz bile değil. Warren, Stewart, Butler, Weir, hepsi benim deli olduğumu düşünüyor," diyor BAU'daki meslektaşlarına atıfta bulunarak.

şaşırdım ve başka bir şey hissettim. Lagos isminin tanıdık geldiğini fark ediyorum. Nedenini bilmiyorum. Aklıma getiremiyorum.

"FBI onun kimliğini nasıl bilebilir ve bunu halka açıklamaz?" Ben soruyorum. "Eğer halk kimi aradığınızdan haberdar olursa

belki ortaya çıkar ve size nerede olduğunu söyler."

"D.C. cinayetleriyle bağlantılı olduğu ihbarını alamaz. Bu benim değil Granby'nin mantığı. Martin Lagos'FBI'in kendisi olduğunu bildiğine dair hiçbir fikri yok; operasyonel teori bu. Zamanlama doğru olduğunda Granby büyük bir basın toplantısı düzenleyecek."

"Neden Ed Granby ve zamanlamayı ne doğru yapacak?" Marino'yu bulmak için boş demiryolu raylarına bakıyorum.

"Gerekçesi, ilk kurbanın Cambridge'den olması, dolayısıyla güçlü bir yerel ilgi var ve bölümümüz başından beri işin içinde. Yeterli zaman geçtiğinde ve başka kimse yakalanmadığında ve tekrar saldırmadığında bilgiler kamuoyuna açıklanacaktır."

"Görünüşe göre çoktan tekrar saldırmış."

"Granby'nin karşı karşıya olduğu sorun da bu. Haklı olduğumu varsayarsak, kanıtlar Martin Lagos'u işaret etmeyecek çünkü edemez," diyor Benton. "Ne bu davada ne de başka bir davada, eğer daha fazlası varsa."

"Bununla neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dikkatleri Martin'den başka yöne çekecek başka bir şey ortaya çıkmayacak, ne şimdi ne de ileride, hatta ne de geçmişte. Onun DNA'sı bir daha bulunamayacak ama başka kimsenin DNA'sı da bulunamayacak. Ben de bundan korkuyorum. D.C.'deki üç dava istisnai olarak temizlenip kapanacak ve bazı taraflar bir sonraki davaya çünkü Granby'nin anlamadığım nedenlerle bunu istediğine inanıyorum. Ama hissediyorum. Ve son üç haftadır yokken bu konuyu kendi başıma araştırıyordum."

"Peki ne keşfettiniz?" diye sordum.

"Martin Lagosa dair hiçbir kayıt yok, en ufak bir iz bile yok." Benton bir çubuk alır ve onu parçalara ayırmaya başlar. "O bir Kırmızı Bülten ve ortadan kaybolduğundan beri öyle. On yedi yıldır Interpol onun hakkında bilgi yayıyor ve tek bir ihbar ya da ipucunun bile gerçek olduğu ortaya çıkmadı."

"O halde en başından beri başka bir ülkede yaşıyor olabileceği düşünülüyordu." Interpol'ün bu işe karışması için başka bir neden düşünemiyorum.

Benton, "Yurtdışında Avrupa ya da Güney Amerika'yı yönetmek için iyi bir donanıma sahip olduğu düşünülüyor," diye yanıtlıyor. "Evde önemli miktarda para kayıptı ve Martin İngilizce'nin yanı sıra Fransızca, İspanyolca ve İtalyanca da konuşuyordu."

"On beş yaşına geldiğinde mi?" *Lagos*. İsmi biliyorum ama aklıma bir şey gelmiyor.

"Annesi onu böyle yetiştirmiş. Evde birkaç dil konuşuyorlardı ve o deneyimli bir gezgindi. Son derece zeki ama sorunlu. İzole edilmiş, okulda zorbalığa uğramış, grup sporlarına ya da sosyal hiçbir şeye katılmamış. Notları başladığı lise birinci sınıfa kadar bilgisayar ineği. Daha da içine kapandı, depresyona girdi, alkole başladı ve sonra annesi öldürüldü."

"Onu nerede ve ne zaman öldürdüğüne inanılıyor?"

"Fairfax, Virginia, 1996 yılının Temmuz ayında." Benton tahta parçalarına vuruyor, onları parmağıyla küçük futbol topları gibi tekmeliyor.

"Annesinin nadir bulunan sanat eserleri ve Beyaz Saray ile bir ilgisi vardı." Her şey aklıma geliyor ve annemin aniden hafızamda canlanan görüntüleriyle yüzleşiyorum.

Çürüme nedeniyle şişmiş ve rengi , derisi ve saçları vücudundan kaymış. Siyahımsı kırmızı ve acayip bir şekilde şişmiş yüzünde dişleri görünüyordu. Çıplaktı ve kısmen pis suya batmıştı.

Benton, "Gabriela Lagos sizin davanızdı," diyor.

21

O ZAMANLAR VIRGINIA'NIN BAŞ ADLI TABIBIYDIM AMA ONU BEN YAPMADIM.

otopsi. Kuzey bölge ofisim Gabriela Lagos'la ilgilendi ve cesedine otopsi yapıp serbest bırakılana kadar önemli bir sorun olduğunu fark etmedim.

Fairfax, Virginia'da bir cenaze evine gittiğimi ve bir olay yeri vakasıyla gittiğimde orada çalışan insanların hoşnutsuzluğunu hatırlıyorum. Ceset görülemiyordu ama bu, çürük olduğundan şüphelendiğim kırmızımsı bölgeleri keserek cesedi daha fazla parçalamam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Gabriela Lagos ile uzun saatler geçirdim, sansasyonel ve inanılmaz derecede rahatsız edici bir ölümle ilgili raporları ve fotoğrafları inceledikten sonra cesedine baktım ve Benton'ın şu anda hissettiği gibi hissettim. Dışarıda kalan tek kişiydim. Onun doğal bir ölüm ya da kaza süsü verilmiş bir cinayet olduğuna inanıyordum.

Benton, "Arjantin Büyükelçiliği'nde eski bir kültür bakanından boşanmış, Washington'un içinden biriymi, canlı ve oldukça güzel bir sanat tarihçisiydi," diyor. "Ulusal Galeri'de bir küratördü ve aynı zamanda Beyaz Saray'daki sergileri denetliyor, o zamanlar Clintonlar olan Birinci Aile için yeni satın almaları onaylıyordu."

"Kamuoyuna hiç yansımayan bir skandal iddiasını hatırlıyorum." Gabriela Lagos'un cinayete kurban gittiğini polise bildirdiğim andan itibaren birilerinin ofisimi manipüle etmeye çalıştığını hissettim ve odak noktası onun tek çocuğu, tek başına büyüttüğü oğlu oldu.

On beş yaşındaki çocuk ortadan kaybolmuştu. Tutuklama emri çıkarıldığında belediye başkanının ofisinden agresif telefonlar aldım ve uzun zamandır arkadaşım olan Senatör Frank Lord beni arkamı kollamam konusunda uyardı.

"Belli ki yazın ortasında üç ya da dört gün ölü kalmış, klima , muhtemelen kasıtlı olarak

Benton'a söyledim. "Çok kötü olduğunu söylemek yeterli. Taze çürükler hemen belli olmuyordu ama oradaydılar ve cinayet amaçlı küvet boğulmalarında kurbanların ayak bileklerinden kaldırılıp başlarının suya daldırılmasıyla oluşan tipik parmak izi izleri vardı. Neredeyse her zaman alt bacakların etrafında ve ayrıca kurban çaresizce çırpınırken küvetin kenarlarına şiddetle çarpan eller ve kollar üzerinde önemli morluklar vardır."

Benton, biz Marino'yu beklerken, çitin karşısındaki pozisyonundan, topuklarının üzerinde oturmuş, kollarını dizlerine dayamış bir halde, "Tanrım, bana o tarafa gitmemem gerektiğini hatırlat," diyor.

"İleri derecede çürüme olduğu için deseni görmek daha zordu." Detaylar hatırladığım kötü rüyalar gibi gözümün önüne geliyor. "Ve şef yardımcım kanama olup olmadığına bakmak için bu renk değişikliği alanlarını kesmeyi ihmal etmiş ve çürükleri ölüm sonrası artefaktlar olarak yanlış yorumlamıştı."

"İhmalkârlığı hakkında her şeyi biliyorum." Benton daha fazla kırık çubuk parçası fırlattı.

"Jerry Geist." Ses tonum küçümseyici bir hal aldı.

"Böyle kendini beğenmiş bir moruğu unutmak zordur."

"Bir dizi nedenden dolayı kolaylıkla kaza olarak kayıtlara geçebilirdi."

"Eğer sen karışmasaydın, o ." Benton bana elimde büyük bir kavga olduğunu hatırlattı.

Savcı, bir çocuk olan Martin Lagos'un bulunup gözaltına alındığını varsayarsak, jürinin onu asla mahkum etmeyeceği konusunda kararlıydı. Fiziksel kanıtlar güçlü değildi ve ben aynı fikirde değildim. Oldukça güçlüydü. Alkol ya da uyuşturucu etkisi altında olmayan sağlıklı bir genç kadın, tüm vücudunu haşlayacak kadar sıcak suyla dolu bir küvette kazara boğulmamıştı. Nöbet, felç, anevrizma ya da miyokard enfarktüsü belirtisi yoktu ve taze morlukları da olmamalıydı. Öldürülmüştü ve benim inancıma göre olaya karışan her kimse suçu gizlemeye çalışmıştı.

"Dr. Geist ölümün kaza sonucu boğulma olarak kayıtlara geçmesini istedi ama ben buna izin vermedim." Yıllardır onu düşünmemiştim.

O zamanlar altmışlı yaşlarındaydı, eski kafalı bir patologdu, açıkça kadın düşmanıydı ve istifa ettiğimde ve artık bana hesap vermek zorunda olmadığına oldukça mutluydu. Kendisinin uygunsuz bir şekilde

ve beni görevden almak için perde arkasında manevralar yaptığından kuvvetle şüpheleniyordum.

"Derideki kayma ve kabarmanın sadece kadının içinde bulunduğu kötü durumdan kaynaklandığını, oysa aslında tüm vücudunun tam kat yanıklarla kaplı olduğunu iddia ediyordu," diye açıklıyorum. "Bana öyle geliyor ki, öldükten sonra birisi muhtemelen çürümeyi hızlandırmak ve yaraları gizlemek için küveti yeniden kaynar musluk suyuyla doldurmuş. Bu ve Temmuz ayında klimanın kapatılması, Dr. Geist'in benimle saygısızca ve uygunsuz bir şekilde tartıştığı zor bir vaka oluşturdu."

"Kibirli küçük bir piçti." Benton, rüzgâr şiddetini artırırken parmaklarını asi saçlarında gezdiriyor.

Yüksek basınçlı bir cephe, geri çekilen fırtınayı takip ediyor ve keskin rüzgârlar, dikişler gibi uzanan kilometrelerce iz boyunca patlıyor. Uzakta köpeğini gezdiren Marino'nun figürünü .

"Martin Lagos'un adı neden şimdi gündeme geldi?" diye sordum.

"DNA'sının üçüncü vakada, Julianne Goulet'de, katilin ona giydirdiği ve bir hafta önceki kurban Sally Carson'a ait olduğu tespit edilen külotta bulunduğu iddia ediliyor." Benton ayağa kalkıyor ve dizleri rahatsız olduğunda yaptığı gibi bacaklarını silkeliyor.

"Nasıl tespit edildi?"

"Görsel olarak. Kocasını onları tanıdı, ona aldığı iç çamaşırları, onu en son gördüğünde evden çıkarken üzerinde olduğunu hatırlıyordu. DNA'sını onlardan hiç alamadık."

"Kaçırıldığında ve öldürüldüğünde bunları takmış olması alışılmadık bir durum."

"Belki de benim bakış açımdan görmeye başlıyorsunuzdur. Sally Carson'ın DNA'sını alamadık ama Martin Lagos'unkini aldık. Sözde."

"Evet, bunu şimdi iki kez söyledin. *Sözde*."

Benton, "Katil en son kurbanına bir öncekinin külotunu giydiriyor," diyor. "Tamamen ders kitabı. Bunun hakkında yazmıştım."

"Ve nedense üçüncü vakada, Julianne Goulet'de DNA'sını bırakmış."

"Böyle görünmesi gerekiyordu." "Kasıtlı olarak mı bırakıldığını düşünüyorsun?"

"Birinin yaptığını düşünüyorum," diyor.

- - -

BENTON ceketini giyer ve gözlerini Marino'ya doğru diker, Marino'nun ilerleyişi bir anda başlar. Quincy onu bir kızak köpeği gibi çekiştiriyor, Tanrı bilir neyin kokusunu takip ediyor, işaretleyecek ot kümeleri buluyor.

"Martin Lagos'un yerini tespit edemiyoruz," diye açıklamaya devam ediyor Benton. "Teoriye göre, muhtemelen ortadan kaybolduğu zamandan çok daha uzun bir süre önce yeni bir kimlik yarattı. Kaybolmasına yardım ettiğini ya da Gabriela'nın cinayetine karıştığını düşündüğüm yakın bir arkadaşı var ve bu arkadaşının da nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama kimse beni dinlemiyor."

"Martin'in şu anda nasıl görünebileceğini tahmin etmek için adli yaş ilerlemesine ne dersiniz?"

"İnanın bana, denedim."

"mi? Tek mı?" Sanki bu soruşturmada tamamen yalnızmış gibi kendisinden bahsetmesi beni dehşete düşürmeye devam ediyor.

"Polis departmanlarını, hapishaneleri, ayrıca Büro'nun ulusal gözetim deposunu, pasaportları, ehliyet fotoğraflarını ve Interpol'de olabilecek diğer her şeyi içeren sabıka fotoğraflarını araştırdık. Siyah, örneğin kimliği belirsiz ölüleri fark eder" diyor. "Hiçbir şey, uzaktan bile."

"Biz' kim?"

Benton bana cevap vermiyor ve Marino da tünelin diğer tarafına yaklaşıyor.

"Onun hayatta olduğunu düşünmüyorsun," diyorum daha kısık bir sesle çünkü Marino'nun tek bir kelime bile duymasını istemiyorum.

"," diye yanıtlıyor Benton. "Martin Lagos hangi isimle anılırsa anılsın ya da görünüşünü nasıl değiştirmeye çalışmış olursa olsun, yüzündeki işaretler aynı olmalı. Ağız ile burnu arasındaki boşluk, gözlerinin genişliği, bunun gibi ölçüler."

Lucy'nin söyleyeceği bir şeye benziyor.

Benton, "Her şey bana onun son on yedi yıldır ortalıkta olmadığını düşündürüyor, bu yüzden onu bulamıyoruz," diye ekliyor. "Ölmüş olması mümkün. İntihar etmiş ya da öldürülmüş olabilir."

"Belki Lucy yardım edebilir." Çoktan gerçekleştiğinden şüphelenmeye başladığım şeyi öneriyorum. "Sinir ağlarını kullanarak yarattığı bilgisayar programları nesneleri ve görüntüleri beynin yaptığı gibi tanıyor. Gözbebekleri, yüz hatları ve diğer özelliklerle ilgili araştırmalar yaptığını biliyorum."

biyometrik teknoloji. Tabii ki ne bildiğinden eminim; belki benden daha çok şey biliyordur" diye ekliyorum.

"Adli tıp uygulaması." Rayların aşağısına bakarak Marino'nun yaklaşmasını izliyor. "İnsanlı ve insansız araçlarda kullanılma potansiyeline sahip. Başka bir deyişle, muhtemelen ilgili kişileri hedef alan insansız hava araçları, aklınıza gelebilecek hemen her şeyi aramak için elde taşınabilen bir yöntem, tabii çoğu insanın kapalı olan veri tabanlarına erişiminiz olduğunu varsayarsak."

"Lucy'ye en son fotoğrafını verebilerseniz. Ya da onun bir videosunu ya da kaydını, ne varsa." Adli uygulama Gail Shipton'ın telefonunda olabilir.

İkisinin üzerinde çalıştığı bir proje olabilir ve Benton, Lucy'nin yasal olarak erişmesine izin verilmeyen veri tabanlarını arayarak kendisine yardım ettiğini ima ediyor olabilir. Örneğin hükümet veri tabanları.

"En son fotoğrafı on beş yaşındayken, doğum gününde çekilmiş," diyor Benton. "Annesi ölmeden sadece dört gün önce. Yaş ilerlemesi, yüz tanıma, hiçbir şey çıkmadı. Eşleşme yapılamaz çünkü o öldü. Henüz kanıtlayamasam da ben buna inanıyorum."

Lucy ona yardım ediyorsa, bu sadece FBI yönetmeliklerini doğrudan ihlal kalmaz, aynı zamanda çok daha ciddi bir ihlal olur. Benton'ın ne yaptığını bilmemeli, hele hele yardımcı , tabii ki kendi bölümü, özellikle de Granby tarafından onaylanmadığı sürece, ama o zaman benim de Büyük Katil davalarını bilmemem gerekir.

Lucy'nin Benton için gizli veri araştırmaları yapması, Benton'ın çevresindekilere ne kadar güvenmediğini pekiştiriyor. Bu, Gail Shipton'ın telefonunu neden temizlediğini de açıklıyor. Az önce bahsettiği adli tıp uygulaması ortaya çıkarsa, birileri bunun ne için kullanıldığını sorgulayabilir. Gizli kolluk kuvvetleri depolarında arama yapabildiğine dair herhangi bir ipucu doğrudan Lucy'ye ve Benton'a ve çok büyük bir belaya yol açabilirdi. Her ikisi de cezai kovuşturmayla uğrayabilirdi. Benton başka seçeneği olmadığından emin olmadıkça Lucy'yi böyle bir şeye asla teşvik etmezdi.

"Martin Lagos'un annesini neden öldürmüş olabileceğine dair bir ipucumuz var mı?" O sırada bana bir neden söylendiğini hatırlamıyorum ve ona Lucy ile yaptıkları hakkında daha fazla ayrıntı sormak istemiyorum.

"Elimizde sözde bir tane var. İddiaya göre altı yaşındayken ona cinsel tacizde bulunmaya başlamış." Buradan göremediğimiz nehre doğru dönerken güneş doğrudan Benton'ın yüzüne vuruyor, sonra gözleri tekrar tünele girmekte olan Marino'ya dönüyor.

"Kadın öldüyse ve adam ortadan kaybolduysa bu bilgi nereden geldi?"

"Bir bilgisayar diski. Annesinin öldürüldüğü sırada, polisin yatak odasında saklı bulunduğu bir diskten bilgi aldık. Bilgisayarının sabit diski kayıptı. Muhtemelen tarafından çıkarılmış." diyor Benton. "Martin'in günlüğünde yazdıklarına göre, annesini banyo yaparken görüntülemek için kullanılan bir casus video kamera da kayıp olabilir."

"Granby o zamanlar Washington'da değil miydi?" Bu işin nasıl dönüp dolaştığına dair içimde hoş olmayan bir his var.

Granby, kendisini dinleyen herkese başkentte özel ajan yardımcısı olarak görev yaptığını ve her şeyin 11 Eylül ve Orta Doğu'daki savaşla ilgili olmadığı zamanların ne kadar heyecan verici olduğunu hatırlatmaktan kendini alamıyor. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra bir akşam yemeği sırasında Virginia'nın şefi olduğum dönemden onunla ilgili ne hatırladığımı sordu ve ben de o zaman tanışmış olsaydık üzgün olduğumu ve hatırlamadığımı söyledim. Onu kırdığımı söyleyebilirim. Sonra rahatlamış görünüyordu.

Benton, "Kendisi Beyaz Saray'ın Ulusal Güvenlik 'nde müfettiş olarak görev yapıyordu," diyor. "Martin Lagos'un istismarıyla ilgili ayrıntılar ofis kayıtlarınızda hiç yer almadı." Konuyu tekrar buna getiriyor. "Polis raporunda hiçbir şey yoktu. Adli tabibin bilmesine gerek yoktu ve medyanın böyle bir suçlamayı ele geçirmesi hiçbir işe yaramayacaktı. Karar buydu." Benton'ın değil, başka birinin kararı.

"Tacizin gerçekleştiğine inanıyor musunuz?" "Günlükte okuduklarıma göre, evet."

Marino şu anda gölgeli tünelin ortasında, Quincy dili dışarıda bize doğru süzülüyor. Sırıttırıyor gibi görünüyor.

Benton'a, "Hafızamı tazelemek için Gabriela Lagos davasını gözden geçirmek istiyorum," diyorum. "Elinizdeki her şeyi. Virginia'dan geçmemeyi tercih ederim. Kimse eski bir şefin işe karışmasını istemez. Benim katkım hoş karşılanmaz." Birden fazla nedenim var.

Martin Lagos'un DNA'sında bir sorun varsa, 1996'da bu işin başında olmama rağmen, ilk analizi yapan ofisi arayarak kesinlikle ipucu vermeyeceğim. Eğer bir şey olduysa, bu benim şefliğimden bu yana olmuştur, muhtemelen çok yakın bir zamanda, üçüncü kurbanın öldürülmesi kadar yakın bir zamanda, ki bu bir ay bile olmadı.

Benton, "Granby'den izin alsürece size eski ofisinizden çok daha fazlasını bulabilirim," diyor. "Hayır demeyecektir. Sadece olmayacak ve sonra başka şeyler olacak."

"Olan ilgili olabilecek bir şey bulur bulmaz," diye yanıtlıyorum. "Buradaki davamın D.C.'dekilerle bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz, bu yüzden kanıtlara bakmama izin verin. Bu hakka ve yetkiye sahibim. DNA'yı karşılaştıralım, lifleri bu sabah bulduklarımınla karşılaştıralım. Elinizdeki her şeyi olabildiğince çabuk bana verin."

"Bırak onu!" Marino köpeğine emrediyor. Benton, "DNA daha zor," diyor.

"Topuk!" Marino'nun sesi Quincy'nin onu çekiştirdiği tünelin içinde . "Kahretsin!"

Benton, "Elyafların mikroskobik görüntülerini e-posta ile gönderebilirim," diyor. "Ancak DNA profillerinin CODIS'ten gelmesi gerekiyor ve buna doğrudan erişemiyorum. Resmi bir talepte bulunmam gerekiyor."

"Julianne Goulet'in davasında orijinal analizi kim yaptı?"

"Maryland Adli Tıp Kurumu. Baltimore."

"Şefi çok iyi tanıyorum."

"Ona tereddütsüz güvenebilir misin?"

"Kesinlikle."

Quincy bir su birikintisine girip oradan su içerken Marino bağırır, "Hayır! Bırak onu! Lanet olsun!"

Benton bana, "Gabriela Lagos'un öldüğüne inanıldığı sıralarda, ismini vermek istemeyen bir kişi, genç bir erkeğin gece vakti Fourteenth Street Köprüsü'nden Potomac'a atladığına tanık olduğunu bildirdi," diyor. "Ceset hiçbir zaman bulunamadı."

"Asla mı?" Soruyorum. "Bu bana garip geliyor."

"Su birikintisi içmek yok!" Havlayan Marino.

"Onun davasında profil uzmanı mıydınız?" Benton'ın bana Gabriela Lagos'un cinayetine karıştığını söylediğini hiç hatırlamıyorum.

"Bana danışıldı, evet. Onun hakkında değil ama Martin ve günlüğünde yazarlar hakkında." Benton'ın tek söylediği bu ve Marino bize ulaştı.

Benton, Quincy'yi gelmesi için cesaretlendirmek üzere elini uzatır. "oğluma." Alman çoban köpeğinin boynunu karıştırıyor. "Çok iyi eğitildiğini görebiliyorum," diyor sessiz bir alaycılıkla.

"İyi davranmadığı kesin," diyor Marino huysuz ve nefes nefese. "Kötü bir çocuk olma." Köpeğini okşuyor ve yanlarına vuruyor. "Sen

ne yapacağımı biliyorum. Şimdi
otur." Quincy oturmuyor.

ÇOK ILERIDE DEĞİL AMA BEKLEDİĞİMİZ YERDEN GÖRÜŞ ALANI DIŞINDA BİR BANKA VAR. Amerika kiosku.

"Mass Ave ve Albany'de. Katilin arabasını bırakması için ideal bir yer olabilirdi." Benton, tam da sirk treni geçerken ara sıra durdurulduğum kavşağı tarif .

Sonuncusu çok uzun zaman önce değildi, Aralık ayının ilk günüydü, yanlarında altın rengi yazılar olan elma şekeri kırmızısı uzun tren, Grand Junction şubesine park etmek üzere MIT kampüsüne doğru ilerlerken sonsuza kadar takırdayarak geçti. Oturup vagonların içindeki egzotik hayvanları hayal ettim ve aynı Florida merkezli sirkten çocukluğumda Miami'de yılda birkaç kez gösteri yaptığını hatırladım. Cirque d'Orleans ne zaman buralarda bir arenaya kurulsa ruh halime gölge düşürür, bana geçmişimi, babamın beni Biscayne Bulvarı boyunca hortumdan kuyruğa yürüyen filleri görmeye götürdüğünü hatırlatır.

"Arabasını halka açık otoparkta bırakmış olabilir." Ben Quincy'yi tasmaından tutup severken Benton katilin nereye park etmiş olabileceği hakkında konuşmaya devam ediyor. "Ve kimse dikkat etmezdi. ATM yüzünden o otoparka her saat araba çıkıyor. Aracını bıraktı ve muhtemelen bu raylar boyunca yürüyerek geri döndü. Bunu yaptığında yağmur yağıyor olmalı. Olay yerine döndüğünde bıraktığı ayak izlerinin çoğu yok olmuştur, sadece fark ettiğimiz kısımlar var. Sağlam olanlar son kez ayrıldığı zamana ait, muhtemelen şafaktan hemen önce, yağmur durduğunda."

Marino, "Eğer bunlar onunsa, tıfılın teki olmalı," diyor. "Sekiz ayak boyunda mı? Bu onu ne yapar, 1.80 falan mı? Bahse girerim ki, arkada dolaşan bir çocuktuktu."

"Boyunun ne kadar olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz," diye cevap veriyorum. "Ayak boyutu ve boy arasındaki korelasyon kesin bir bilim değildir. İstatistiksel verilere dayanarak tahminde bulunabilsek de kesin konuşmak mümkün değil."

Marino ölçeği yeniden , daha önce kullandığı altı inçlik sarı plastik cetvelin aynısı, sadece farklı bir etiketi var. "Bir kez olsun *The Big Bang Theory*'deki bir inek gibi konuşmayı bırakıp bana sıradan bir tahminde bulunmaya ne dersin?" diye takılıyor bana.

"Sekiz numara ayakkabısı olan bir erkek ortalama 1.75 boyundadır. Ancak bu, ayak izlerini bırakan kişinin o boyda olduğu anlamına gelmez. Büyük ayaklı kısa boylu insanlar olduğu gibi, küçük ayaklı uzun boylu insanlar da vardır." Benimkinden çok Benton'ın işine yaradığından şüphelendiğim bu kabalığı görmezden geliyorum.

Marino kendini savunmaktan vazgeçemiyor çünkü bir kere Benton'ın şu ana kadar öngördükleri onu çok etkiliyor. MIT bakım çalışanı Enrique Sanchez kamyonunu rutin olarak geceleri inşaat sahasında bırakıyor. Boru kesici onun ve işte kendi aletlerini kullanıyor. Alkollü araç kullanmaktan sabıkası var. İkinci bir suçta ehliyetini kaybedebilir, bu yüzden asla içki içip araba kullanmıyor. Benton'ın şu ana kadar hiçbir konuda yanıldığı kanıtlanmadı ve Marino da minnettarlığını Boston'daki ofisinde sorun çıkararak gösterdi ve farkında olmadan Granby'nin hain değirmenine daha fazla su taşıdı.

"Tartışma uğruna 1.75 boyunda mı?" Marino bana dedi ki. "Bir çocuk, kısa boylu biri, her neyse. Düşündüğün şeyi yaptıysa çok aptalca," diye Benton'a ateş ediyor. "Cesedi bırakıp defolup gitmek çok akıllıca olurdu. Olay yerine dönersen yakalanabilirsin."

"İzlemeye direnmesi mümkün değil." Benton telefonundan e-postalarını kontrol etmeye geri döndü. "Yarattığı gösteriye tanık olmak zorunda."

Yine o kelime. *Gösteri*.

"Buraya daha önce de gelmişti. Nereye gideceğini ve ne yapacağını biliyordu. Rahattı." Benton peşinde olduğu canavarın gözlerinden bakmaya devam ediyor.

Martin Lagos'un gözünden sanırım.

Ya da DNA'sına erişimi olan biri.

Özellikle de FBI'ın CODIS olarak bilinen Birleşik DNA İndeks Sistemi'ndeki profiline erişimi olan biri ve ben daha kötü senaryoları hayal etmekten hoşlanıyorum. Bilgisayar konusunda yetenekli kötü bir insan olsaydım ya da daha rahatsız edici olanı, bir DNA laboratuvarında çalışsaydım ve kötü niyetli olsaydım ya da güçlü, yozlaşmış birinin emirlerini yerine getirseydim ne yapardım diye düşünüyorum.

Bir DNA profili mikroskopik bir lam üzerindeki biyolojik bir örneğe ya da bir otoradyograf üzerindeki barkoda benzemez. Bir kan sıçrama deseni ya da bir parmak izininilmekleri ve kıvrımları gibi görsel değildir. Bir veri tabanında profil, manuel olarak girilen ve analizi yapan suç laboratuvarı tarafından oluşturulan bir tanımlayıcı atanan bir dizi sayıdır. Bu numaralar CODIS gibi bir veri tabanında bilinmeyen bir profille karşılaştırılır ve bir eşleşme olduğunda sayısal tanımlayıcı, kişinin ismine ve kişisel bilgilerine götüren bağlantıdır.

DNA veri bankalarında bulunan ve giderek büyüyen bilgi haznesi, testin 1980'lerin sonunda ilk kez uygulanmaya başlamasından bu yana tartışmalara neden . İnsanlar mahremiyet konusunda endişeli. Genetik ayrımcılıktan ve olası bir neden olmaksızın arama ve el koymaya karşı koruma sağlayan Dördüncü Değişiklik haklarının ihlal edilmesinden endişe ediyorlar. DNA taramaları ya da bir suçun coğrafi yakınlığı içindeki kişilerden örnek alınarak şüphelilerin aranması konusunda artan bir endişe var.

İtirazları ve korkuları yıllardır duyuyorum ve bazılarına katılmıyorum. En mükemmel bilimsel prosedürler bile kusurlu insanlar tarafından kötüye kullanılabilir ve suiistimal edilebilir ve bir DNA profilinin kasıtlı olarak değiştirilmesi olasılık dahilindedir. Aşırı çalışan bir laboratuvar teknisyeni tarafından bilgisayara girilen sayılar yanlışlıkla bozulabilir. Üzerinde oynanabilir. Bunun gerçekleştiğinden haberdar olmasam da, bu gerçekleşmediği anlamına gelmez. Böyle bir hata ya da yanlışın kamuoyuna duyurulacağının garantisi yok, hele ki gönüllü olarak.

Martin Lagos'un kimlik numarası her veri tabanında başka bir kişinin kimlik numarasıyla değiştirilseydi, DNA profilinin gerçekten ona ait olmadığını bilmemizin hiçbir yolu olmazdı. Bu en büyük kimlik hırsızlığı olurdu ve şimdi Marino'nun önünde bundan bahsedemem.

- - -

Kamerayı ve teraziyi olay yeri geri koymasını İZLİYORUM. Quincy ayağımın üzerine oturmuş elimi yalıyor.

Marino, hiçbir yere gitmek istemeyen köpeğine "Gidelim," diye emrediyor. Benton'ı görmezden gelerek bana, "ofisinde görüşürüz," diyor. "Machado ve benim bitirmemiz gereken birkaç iş var, mesela şu anda bizden kaçan Haley Swanson'ı bulmak gibi. Daha sonra Gail Shipton'ın dairesine uğramayı planlıyorum, eğer gelmek istersen."

"Ne yapacağını biliyorsun" diye cevap verdim. "Ecza dolabındaki her şeyi çıkardığından emin ol. Hangi ilaçları kullanmış olabileceğini bilmek istiyorum. Buzdolabının içinde ve çöpünde ne olduğunu bana bildirin."

"," diye yakınıyor. "*Aptal* yazan bir tişört mü giyiyorum?" O ve Quincy tünelden geçip Briggs'e dönene kadar bekliyorum.

Field. Sonra Benton'a Julianne Goulet'nin cesedi bulunduğunda üzerinde olan külottan elde edilen DNA'yı açıklayabilecek olasılıkları düşünmesini önerdim.

"DNA'nın Martin Lagos'a ait olduğundan yüzde yüz emin olmak istenseydi," diye detaylandırıyorum tekrar yürümeye başladığımızda, "FBI'nin 1996'da Virginia laboratuvarlarında yapılan orijinal analizle karşılaştırması gerekirdi. Profil ayrıca annesininkiyle de karşılaştırılmalıydı. Eski kuzey bölge ofisimin yaptığı otopside alınan kan kartı hala dosyasında olmalı."

"Anladığım gerekli tüm adımlar atılmış," diyor Benton, sanki kendisine söylenenleri papağan gibi tekrar ediyormuş gibi sesinde hiçbir tonlama olmadan. "DNA'nın Martin Lagos'a ait olduğu doğrulandı. CODIS veri tabanına hiçbir şeyin yanlışlıkla girilmediğinden ya da değiştirilmediğinden eminim."

"Soruyu gerçekten sordun mu?"

"Granby'ye bu olasılığı sundum. Quantico'daki laboratuvar müdürünü gizlice sorgulamak için onun seviyesinde biri olması gerekir."

"Daha önce peşinizde insanlar olmadıysa, şimdi kesinlikle olacak."

"Çizgiyi aşan bir şey yok. Külottan elde edilen DNA, Gabriela Lagos ile doğrudan bir anne ilişkisi olduğunu gösteriyor."

"Kan kartının yeni analizi yapıldı mı?" Onu bu konuda zorluyorum.

"Bana söyleneni söylüyorum," diyor, "ben de onu dinlemeye devam ediyorum."

beni endişelendiriyor.

"Eğer bu gerçekten Martin Lagos'un DNA'sıysa, bu onun ölmüş olduğuna karşı çıkar," diyorum ona. "Test sonuçları Julianne Goulet'yi onun öldürdüğünü destekliyor gibi görünüyor, tabii DNA'sı külotun üzerine onun bırakması dışında bir şekilde bulaşmadıysa."

"Bunun başka bir açıklaması olduğunu düşünüyorum."

"Önerdiğiniz şey imkânsız değilse bile çok nadir görülen bir şey. On yedi yıl sonra laboratuvar kontaminasyonu hiç mantıklı olmaz."

"Olacağını sanmıyorum."

"Sperm mi, deri hücreleri mi?" Sanırım bulunan ve test edilen şey ya biri ya da diğeri idi.

"Kan," diyor Benton.

"Görünür kan. Haklısın. Bu çok açık görünüyor. Katil neden kanını bir çift külotun üzerinde bıraksın ki? Bu nasıl olur da fark etmez ve külot analiz edildiğinde bunun ne anlama geleceğini anlamaz?"

"Ya birisi bunca yıl Martin'in kanından bir örnek sakladıysa?" Benton soruyor.

"Düzgün bir şekilde korunmuş olması gerekirdi. Başka bir deyişle dondurulmalıydı," diyorum kuşkuyla. "Ne yaptığını bilen biri tarafından çok önceden planlanmış bir şeyden bahsediyorsunuz. Ve onun kan örneğinin neden saklandığını sormak zorundasınız. Kim tarafından ve ne amaçla?"

"Peki ya kanlı mücevher takas eden insanlar? Boyunlarına takıyorlar." Benton olası bir açıklama aramaktadır çünkü dile getiremeyeceği kötü niyetli şüpheleri vardır.

Açıkça suçlamak istemiyor. Bunu benim çözmemi istiyor. "Ya biriyle böyle bir şey paylaşmışsa?" diye soruyor. "Ve on yedi yıl sonra bu kişi bunu onu birden fazla suçla itham etmek için kullanırsa? cinayetler?"

"Sadece bir kan örneğinden alınan DNA'nın Martin Lagos'a ait olduğunun tespit edildiğini biliyorum ve bunun nasıl olabileceğini açıklamak için aklıma gelen her şeyi yapıyorum Kay. Bariz olanın dışında."

"CODIS ile ilgili bir sorun olduğu ve Granby gibi insanların size yalan söylediğine dair korkunuz çok açık."

"Keşke ona bundan hiç bahsetmeseydim."

"Başka kime bahsedebilirdin ki?"

"Sana, hayatım pahasına güvendiğim birine." Lucy'den bahsetmiyor çünkü bahsetmeyecek. "Elime geçen her fırsatta onun etrafından dolaşıyorum."

Önümüzde karanlık tuğla bir depo belirliyor, yüzlerce penceresi güneş tarafından kapatılmış.

"Birinin Martin Lagos'un kanını bir şişe içinde kolyesine taktığını ve sonra da bunu suçu üzerine atmak için kullanmaya karar verdiğini mi söylüyorsunuz?" . "Havayla kurutulmadan ya da uygun şekilde saklanmadan günler, hatta yıllar geçse bile bunu unutabilirsiniz. Kan çürümüş, DNA'sı bakteriler tarafından yok edilmiş ya da güneşe maruz kalsaydı UV ışınları tarafından yok edilmiş olurdu."

"Ya bir sebepten dolayı bir laboratuvarda tutulduysa?"

"Virginia ya da Washington'daki laboratuvarlarımız da değil," diye hatırlatıyorum ona. "Martin Lagos On Dördüncü Cadde Köprüsü'nden atlamış ve cesedi hiç bulunamamış olsaydı, tabii ki kan , çünkü ortada bir vaka ya da otopsi yoktu. Polis annesinin cinayeti üzerinde çalıştığında ve onun kayıp olduğunu fark ettiğinde, sanırım DNA profilini bir diş fırçasından, saç fırçasından ya da onun gibi bir şeyden elde ettiler."

"Evet," diye cevaplıyor Benton. "Onun kanı olmadığını söylemiyorum. Oraya nasıl geldiğini anlamadığımı ve ona kadar güvenmediğimi söylüyorum. Birileri böyle düşünmemizi istiyor."

"BAU önerdiğiniz şey hakkında ne diyor?" Tepkiyi sadece hayal edebiliyorum.

"Bu işi çok uzun zamandır yaptığımı düşünüyorlar." "Emekli olmayacaksın. Bu sen değilsin."

Bir yerde öğretmenlik yapmayacak ya da büyük bir suç ya da büyük bir dava olduğunda televizyona çıkıp kiralık katil olan eski bir FBI profilcisi olmayacak.

"Herkesi kızdırıyorum ve seninle izinsiz konuşuyorum. Lucy ile konuştum ve bunu ben söylemeden de biliyorsun," diyor Benton. "Eğer , artık neden umurumda olsun ki? Bu iş bu kadar çığırından çıkmışken ve büyük olasılıkla ne anlama geliyorsa . . . Tanrım, Granby ve hepsinin canı cehenneme."

YEDİ KATLI EVİMİN ARKA OTOPARKINA VARDIĞIMIZDA SAAT NEREDEYSE ON BİRDİ. katlı, titanyum kaplamalı, mermi şeklinde ve jeodezik cam çatılı bir bina.

Tırmanmayı önleyen çit uzun ve PVC kaplı siyah renkte ve üzerinde çanak antenler ve antenler, CFC'ye üç taraftan sırtını dayamış olan MIT laboratuvarlarının çatılarından gümüşü beyaz renkte görünüyor. İletiler görünmez bir şekilde neredeyse ışık hızında hareket ediyor, birçoğu gizli, birçoğu askeri ve gizli hükümet projeleriyle ilgili.

Telefonum çalıyor ve Bryce'ın güneş ışığıyla parlayan penceresine onu görebilecekmişim gibi bakıyorum, ki bu mümkün değil. Ama eski alışkanlıklar kolay kolay ölmez. Binamın camları tek yönlü. Dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriyi göremiyor. Personel şefim bizi gözüne kestirmiş olabilir ama bilemiyorum.

"Dişlere Fısıldayan kişi yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldı," diyor Dr. Adams. "Bu Gail Shipton, . Ağzında çok fazla sorun olduğu için harika bir ağzı olan insanlardan biri mi? Eminim o da benim gibi okulda itilip kakılmıştır."

Elektrikli kapıya kodumu giriyorum. Bip sesi geliyor ve bir an için hiçbir şey olmuyor. Beş gündür dışarıdayım ve Marino artık burada çalışmıyor ve bana burayı ikimizin işletmesi gerektiğini hatırlatıyor. Kodumu tekrar deniyorum.

"Muhtemelen çocukken tetrasikline maruz kalmış ve bu da dişlerde renk değişikliğine neden olmuş. Çocuklar çok kaba olduğu için okuldan nefret etmenize neden olan o çirkin benekli ve çukurlu dişleri bilirsiniz." Kapı titreyerek canlanırken Bryce şöyle diyor.

En son birkaç hafta önce tamir edildiğinden beri hâlâ düzgün çalışmayan rayında yavaşça, titreyerek kayarak açılmaya başlar. Marino burada olmadığı için güvenlik mühendisini denetleyecek kimse yokEskiden

Servis çağrısına cevap veren kişinin üzerinde gezinmek için ama o günler kaldı. Buna inanmakta zorlanıyorum.

"Ateş yüzünden böyle bir dişim vardı. Tabii ki ön dişimdi ve lakabım tebeşir . 'Bryce dişiyle tahtaya yazı yazabilir.' Büyüdüğüm süre boyunca hiç gülümsemedim."

Topallayarak açılan kapının diğer tarafında beyaz minibüslerimiz ve olay yeri kamyonlarımız gelişigüzel park etmiş durumda ve kirli olduklarını fark ediyorum. Seyyar toplu kaza karavanı da kirli. Marino istifa etmeseydi küplere binerdi ve sanırım güvenilir ve ekipmanlarımıza yerinde hizmet vermeye istekli uygun fiyatlı bir yıkama ve detaylandırma şirketi bulmamız gerekecek. Nefes almaktansa konuşmayı tercih eden Bryce'la halletmemiz gereken bir temizlik meselesi daha.

"Bir sürü restorasyon, hepsi de oldukça pahalıya mal oldu. Ama yine de haberlere göre yüz milyonluk dava açacak kadar zenginmiş," diyor.

"Saygısızlık etmek istemem."

"Benton ve ben buradayız," diye hatırlatıyorum geçen neredeyse her cesetle ortak bir nokta bulmayı başaran Bryce'a. "Bu konuşmayı neden içeride yapmıyoruz, tercihen biraz sonra? Yapmam gereken kanıt kontrolleri var, sonra onunla ilgilenmeye başlamalı ve diğer herkesi kontrol etmeliyim."

Ceketimin düğmelerini açtım ve silah taşıdığımı hatırladım. Binamda sadece kolluk kuvvetleri silahlı olabilir. Ben de dahil olmak üzere tüm CFC personelinin ateşli silahlarını güvenlik masasına bırakmaları gerekiyor, orada on kalibrelik çelik bir tabanca dolabının içinde kilitli tutuluyorlar. Herkes buna uymuyor. Marino hiç uymadı. Lucy'nin de uymadığından şüphem yok. Bel çantasının arkasındaki şarjörü çıkarıyorum.

"Tabii ki buradasın. Seni kapalı devre kameradan ve pencereden görebiliyorum, seç birini. Kapı yavaş yavaş açılıyor" -ne kadar yavaş olduğunu abartıyor- "ve işte sen ve Benton, mutlu çift içeri giriyorsunuz ve arkandan kapatmak için düğmeye basıyorsun, bu da bir saat sürecektir. Şu büyük, kötü turuncu botlara bir bak. Dur tahmin edeyim. Bavulları Marino'nun arabasında olduğu için üzerini değiştirecek bir şeyi yok, değil mi? Benton Lucy'yle uçup olay yerine indi ve sen de Marino'dan eşyalarını rehin tutmasını istedin. Yani bütün gün o berbat botların içinde olacak. Ona yukarı gelip beni görmesini söyle."

Benton duyabilsin diye telefonumu hoparlöre alıyorum.

"Ödünç alabileceği fazladan spor ayakkabılarım var. Çok görünmeyecek siyah deri." Bryce'ın sesi otoparkta duyuluyor ve Benton'ın eve dönüş uçuşundan başka kimin haberi olduğunu merak ediyorum.

Bryce'ın bilgilendirilmesine şaşırmadım. Asıl soru ne zaman ve kimden öğrendiği?

"Sanırım aynı beden giyiyoruz ya da yeterince yakınız" diyor.

"Bugün eve geleceğini biliyor muydun?" Telefonuyla e-posta göndermekle meşgul olan Benton'a bakıyorum.

Meslektaşlarının katılmayabileceği ya da görmezden gelebileceği bilgileri aktarmakla meşgul ve hiç kadar dikkatli davranıyor. Onu bir efsane olarak görmeye başlayan ve şimdi onun yerini almak isteyen çoğu genç olan ajanlar, onun yaptığı işe daha uygun olduklarını göstermek istiyorlar ve bu beklenen bir şey. Ama diğeri değil. Benton komplo ve sabotajdan şüpheleniyor ve bu onun hayal gücü olmayabilir.

"Elbette bir fikrim vardı. Yapmam gereken işler vardı," diyor Bryce gizemli bir şekilde. "Yarın onun doğum günü ve bu kadar hasta olduğun halde hatırlayacağından emin değildim. Noel için dekorasyon yapmaktan bahsetmiyorum bile, mutlu ve şenlikli bir eve girsin diye mi?"

"Ne zaman öğrendiniz ve kime söylediniz?"

"Lucy ve ben konuştuk. Demek istediğim, ne bir ağacınız ne de tek bir ışığınız var, pencerede tek bir mum bile yok," diye bana ders veriyor.

"Eşyaları her bıraktığımda bu acı verici bir şekilde açık ve netti, bu kadar karanlık, düşmanca bir ev, Noel'den bir hafta önce bile ocakta ateş yok mu? Daha iç karartıcı olabilir miydi? Zavallı Benton'ın eve gelişini hayal ettim. Beni duyamaz, değil mi? Ve evet, kapının tekrar ayarlanması gerekiyor. Kapanmamasını izliyorum, nöbet geçiriyormuş ya da bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi kekeliyor. Buradan yapmaya çalışacağım."

"Sorun şu ki, sözde en son servise gittiğinde düzgün ayarlanmamış." Bel çantasını kolumun altına sokuyorum, içindeki şeyin ağırlığını ve şeklini hissediyorum.

"Bana mı söylüyorsun? Bu sabah arabalar caddede birikmişti, çok yavaştı ve neredeyse bir Honda Element tarafından ezilecektim ve tahmin edin benim hatam olmamasına rağmen cezayı kim ödeyecekti? Benim koca X-Six'ime çarpan böyle bir teneke, düşünebiliyor musunuz? Ethan'ın demeliydim. Maaşımla bir BMW alamam. Ne demişken.

Lucy cehennemi sürüyor ve az önce şey de ne? Silah mı taşıyorsun? Ne zamandan beri?"

Marino'nun tasarım hatalı kamyonetini artık park etmeyeceği boş alanın önünden geçerken ona, "Kimlik ya da başka bir şey hakkında henüz bilgi istemiyorum," diyorum. "Benton'ın eve geldiğini başka kim biliyor?"

"Yanılmıyorsam tabanca taşıyorsun. Seksi, ama nasıl ? Ve neden bu kadar çirkin bir aksesuar, o büyük siyah hantal şey? Deri ya da neşeli renklerde yapmıyorlar mı? Cambridge Polisi'ne bilgileri yayınlamasını söyleyebilirim. O zaman bu onların takdiri, bizim sorunumuz değil."

"Kesinlikle emin olduğumuz sürece bu muhtemelen en iyisi-"

Bryce tekrar araya girerek, "Dr. Adams'ın yarım saatini aldı," dedi.

"Görünüşe diğer her şeye ek olarak yakın zamanda yirmi numarayı çıkarmış-"

"Bryce, Benton'ın eve döneceğini kime ve ne zaman söyledin? Bilmem önemli-"

"Henüz *takılmamış* bir implant için titanyum direkli bir iyileşme yuvası. Bunun için doğru kelimenin bu olmadığını biliyorum." "Bryce . . . ?"

"Taçların taç kalıpları gibi takılmadığının farkındayım, kelime oyununu mazur görün." Vurgu yapmak için sesini alçaltıyor. "Şey, *taç* kısmı dışında tam olarak bir kelime oyunu değil."

- - -

Bölmenin yanındaki krika mili operatörünün KUTU KAPAĞINI KALDIRIYORUM ve başparmağımı biyometrik kilide okutuyorum.

"Yirmi numaranın ne olduğundan emin değilim," diye durmadan konuşmaya devam ediyor Bryce. "Ama sanırım bu bir azı dışı."

"Lucy sana Benton'ın bugün geleceğini söyledi mi?" Bir düğmeye basıyorum ve tork motoru çalışıyor. Devasa metal panjur kapısı gürültüyle yukarı kalkıyor.

"Tabii ki. Büyük kuşunu Washington'a uçurması ve onu hava yoluyla götürmesi için onu cesaretlendirdim. Biri sürprizini mi mahvetti? Yemin ederim ben yapmadım."

Eğer Bryce biliyorsa, başka kimin bildiğini söylemek mümkün değil, bunun bir şeyi açıkladığından emin değilim. Aslında, nasıl açıkladığını anlamıyorum. Ağzı sıkı olsa bile, Benton'ın şüphelerinin olduğunu varsayarsak, katil böyle bir ayrıntıyı nasıl öğrenmiş olabilir? Ne zaman uçtuğu neden önemli olsun ki?

Ev mi? Belki katil yarattığı gösteriyi izlemeye dayanamıyor ama bu kurban seçiminin ya da zamanlamanın Benton'la bir ilgisi olduğu anlamına gelmiyor. Büyük olasılıkla Granby, Benton'ın en derin korkularından faydalıyor, onu yıpratıyor ve üzüyor, yayınladığı herhangi bir şeyin şiddet yanlısı bir avcıyı etkileyebileceğini düşünmesinin ona ne yapacağını çok iyi biliyor. Benton şu anda paranoyaklaşmış olabilir ve bana söylediklerine dayanarak onu suçlayamam.

"Ernie bugün burada mı?" diye sordum. "Ona bırakmam gereken kanıtlar var ve alet izleri için bir çit direği ve cıvata kesici geliyor. Artı DNA. Gloria'yı uyarırsan ve hazır oradayken toksikoloji laboratuvarını da kontrol edersen, geçen haftaki intiharda istediğim ek taramalar, Sakura Yamagata, her şeyin mümkün olduğunca çabuk olmasını istiyorum."

"Bana yeni bir şey söyle."

"Bu yeni bir şey. Burada nelerle konusunda çok endişeliyim."

"Bana bir ipucu vermeyecek misin?"

"Değilim," diye cevap verdim. "Ayrıca Baltimore'daki şef Dr. Venter'ın benimle ne zaman konuşabileceğini öğrenmeni istiyorum."

"Hemen ilgileneceğim," diyor Bryce. "Ernie de kanıt bölümünde, Anne'in şu anda taradığı sarhoş sürücünün hurdaya dönmüş arabası üzerinde çalışıyor. Ayrıca yolda bir aşırı doz vakası var, muhtemelen intihar, kocası tam bir yıl önce motosiklet kazasında ölen bir kadın. Dedikleri gibi, bir Mutlu Bayram bir diğerini hak eder. Şükran Günü'nden bu yana haftada ortalama on intihar. Daha da kötüleşti mi?"

"Yüzde yirmi beşten fazla daha kötü."

"İşte şimdi günüm tamamen mahvoldu."

Kapının altındaki genişleyen boşluktan Lucy'nin kocaman SUV'sini içeride, gereken bir yerde görüyorum. Ama ister süper arabalarından birini kullansın, ister motosikletiyle kükreyerek gelsin, kurallar onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir duvara gelişigüzel bırakılmış iki sedyeyi fark ediyorum, birinin üstünde bir ceset torbası var. Bir hortum yer giderinin yanına özensiz bir şekilde sarılmış, püskürtme başlığı sızdırıyor.

"Neden bir motorlu araç kazasında ölen bir araba üzerinde çalışıyoruz?" Bryce'a sordum.

"Çünkü avukatlar arıyor."

"Avukatlar her zaman arıyor. Bu bir sebep değil."

"Herhangi biri değil. Carin Hegel."

"Tam olarak ne istiyor?" diye sordum.

"Söylemedi."

Benton ve ben, o başparmaklarıyla yazarak biriyle iletişim kurarken açılan kapının altına saklanıyoruz. Hemen içeride *Durdur* düğmesine , sonra *Kapat*'a basıyorum. Işıkları açıyorum. En azından tüm dolaplar kilitli ve yerler temiz. Hiç kötü koku almıyorum.

"Sanırım kandaki alkolle ilgili bir şey, belki de Luke ile konuşmalısın. Davalar ve daha fazla davalar," diyor Bryce, ağır kapı geri dönerken, tıngırdıyor ve uğulduyor. "Armando'dan pizza getirtmem senin için sorun olur mu? Öğleden sonra evin tamamı dolacak ve ölü insanlardan bahsetmiyorum. Bir kez olsun yemek yemelisiniz ve hepiniz için yedek kıyafetler . Kuru temizlemeciden yeni çıkmış lacivert takım elbise, mantıklı alçak topuklu ayakkabılar ve yırtıksız çoraplar."

"Nereye gidiyorum ben? Bugün burada olmamam gerekiyordu." Hortumun yanında durdum ve suyu sonuna kadar kapattım.

"Marino'nun yerine geçecek kişiyle görüşüyorum, unuttun mu?" Bryce diyor ki. "Jennifer Garate, *karate* ile kafiye. Son beş yıldır New York'ta ölüm müfettişi olarak çalışıyor ve ondan önce de doktor asistanıymış. Birkaç hafta önce başvurusunu gözden geçirdik ama tabii ki birçoğunu gözden geçirdik. Telefonda çok hoş biriydi ve Luke fotoğrafını biraz fazla beğenmişe benziyor. İtiraf *etmeliyim* ki, sahip olduğu şeyleri göstermek için benim *bootyfits*, sıcak yoga şortları ya da her neyse dediğim şeyleri giyerek bir plajda çekirmesi biraz garip geldi, sanırım bu oldukça önemli bir şey. Tanrı'ya şükür buradasın ve yorum yapabilirsin. Belki Benton da bu civarda olduğu için bir şeyler söyler?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Benton yapmazdı." Benton dinlemediği için hoparlörü kapatıyorum.

Saha ofisiyle ya da BAU ile uğraştığını ve politikanın daha yüksek bir vitese geçtiğini hayal ediyorum. Acaba FBI, Benton'ın öldüğüne ikna olduğu Martin Lagos'u aramaya başlayacak mı?

Şimdiden Gail Shipton'ın cesedinin üzerindeki külottan ya da çimenlerden çıkarılan mentollü merhemden elde edebileceğimiz DNA sonuçları hakkında ne yapacağımı hesaplıyorum. Kariyerimde ilk kez DNA laboratuvarımın CODIS'e yüklediği profillere ne olacağına güvenmiyorum.

"Bu sadece her şeyi etkilemesi açısından en önemli pozisyon." Bryce kulaklığıma geri döndü. "Sonunda bir

Boktan bir baş müfettiş ve ne derler bilir misin? Çöp girer, çöp çıkar."

Bir hangar büyüklüğündeki bölmeden geçiyoruz. Yeğenimin balistik sertleştirilmiş çelikten yapılmış, patlayıcılara karşı koruma sistemi, gözetleme kameraları, projektörler, hayatta kalma kiti, siren ve flaşörlerle donatılmış iki tonluk siyah cipi bir kenara park edilmiş. Diğer şeylerin yanı sıra uçak gibi bir kara kutusu ve hoparlörlü bir PA sistemi var. Böyle uğursuz görünümlü bir aracın ne kadar mal olduğunu ya da neden birdenbire böyle bir araca ihtiyaç duyduğunu sorma fırsatım olmadı.

"Kim hayatının geri kalanını sarhoşken şişme yatakta yatan, Twitter'dan kadın tavlayan ve rüküşlük turunun bir durağı haline gelmiş bir evde yaşayan bir zorbayla geçirmek ister ki?" Bryce haykırıyor. "Marino'nun işten ayrılmak için e-posta kullanmasını affetmeyeceğim. Yüzüme söyleme bile göstermedi. Her neyse, Armando'nun yeri hakkındaki cevabın nedir ve kasayı soyabilir miyim?"

Bir rampanın tepesinde alt kata açılan kapı açılır. Lucy ince ve güçlü yapısını, parlak yeşil gözlerini ve çocuksu bir kısalıkta kestirdiği gül kurusu saçlarını vurgulayan siyah bir uçuş kıyafeti giymiştir.

". . . Dr. Scarpetta? Sanırım seni körfezin içinde kaybediyorum. Merhaba, Merhaba. . . ?" Bryce söylüyor ve ben de günlerce yalnız ve sessiz kaldıktan sonra gevezeliğe ne kadar tahammülsüz olduğumu fark ettiğimde aramayı sonlandırıyorum.

Lucy kapıyı açık tutuyor, sarılmamak için kapıya yaslanıyor ve ben onun ruh halini bir sıcak hava patlaması gibi hissedebiliyorum. Hoşuna gitse de gitmese de kollarımı ona doluyorum.

"Bana duymamam gereken bir şey söyleme," diyorum sessizce.

"Ne duyduğun umurunda değil. Benton'ın size önemli noktaları anlattığına eminim."

Yeğenime olan açık sevgim genellikle ofis dışında saklıdır ve o uzaklaşırken güzel yüzünde bir sıkıntı gölgesi belirir. Sonra gergin görünüyör, bir saldırganlık parıltısı beliriyor.

"Özür dilerim," diyorum ona ve sanki Gail Shipton'a olanlarla ilgili hiçbir şey hissetmiyormuş gibi soğukkanlı ve sert bir tepki veriyor.

Hissettiğim şey, hep aynı yöne giden, öngörülebilir ve rahatsız edici bir kararlılık. Yeğenim intikamcı öfke konusunda yetenekli ve üzüntü konusunda kötü.

"Bryce'ın teklifini kabul ediyorum ve bir çift ayakkabı ödünç alıyorum." Benton kendini kapının pervazına dayadı, botlarla boğuşuyordu

bir seferde, onları çekerek.

Onları rampanın tepesine park ediyor, orada solmuş trafik konileri gibi devriliyorlar ve çoraplı ayaklarıyla yanımızdan geçiyor. Binanın içinde asansöre doğru sola dönüyor, yine telefonuyla meşgul, ifadesi okunamıyor, direnç ve cehaletle ve belki de bundan çok daha kötü bir şeyle karşılaştığında olduğu gibi.

"Konuşmamız gerek." Lucy'yi kolundan tuttum. Onu tuttuğu kapıdan uzaklaştırıyorum.

KOYUN İÇİNDE YALNIZ BAŞIMIZA, KÜÇÜK YUVARLAK PLASTİK MASAYA VE İKİ Rusty ve Harold'ın La Morte Café adını verdikleri sandalyeler. Ilıman günlerde kahve içip puro tütürüyorlar ve kapıyı kıvrarak ölülerin gelip götürülmesini .

Bel çantamı masanın üzerine koyuyorum ve Lucy onu . İçinde ne olduğunu kontrol etmek için fermuarını açtı. Sonra tekrar fermuarını çekip masaya geri koydu.

"Neden?" diye sorar.

"Muhtemelen ateşim vardı ve düşünmek için çok fazla zamanım vardı." "Muhtemelen değildi."

"Bir şeyler doğru görünmüyordu. Sağlığımın kötü olması ve Sock'u dışarı çıkarmamla ilgili olduğunu düşündüm." Şu anda beni gözetliyor olabilecek kişi hakkında konuşarak konuyu saptırmak istemiyorum çünkü bu Lucy'nin öfkelenmesine neden olur.

Haley Swanson ya da başka birini aramasını istemiyorum. Marino ile zaten yeterince sorunu var.

"En azından buraya gelip benimle poligona gelmelisin." Beni dikkatle izliyor. "En son ne zaman antrenman yaptın?"

"Yapacağız. Söz veriyorum."

Paslanmış dikişleri ve bükülmüş tekerlekleri olan yay ayaklı bir ameliyat arabasına yerleştirilmiş Keurig'e bir kapsül yerleştiriyorum. Yıpranmış halinin üzerine Fransız country vinil kumaş, kırmızı ve sarı *vent du sud* örtülmüş ve üzerinde plastik ayçiçekleri ve bir Bruins kül tablası var.

"Eminim kendinizi çok kötü hissediyorsunuzdur. Cuma gününden beri ofisten uzaktasın ve buna geri dönüyorsun." Lucy kollarını kavuşturmuş bir sandalyenin arkasında duruyor. "Solgun ve yorgun görünüyorsun. Gelmemeye izin vermeliydin."

"Ve gribe mi yakalanayım?" Umumi tuvaletlerde bulunan ucuz kağıt havlulardan bir paket açıyorum.

"Bu her yerde olabilir ve gelebileceklerden korktuğum için seni asla yalnız bırakmam. Janet ve ben seni eve getirir ve seninle ilgilenirdik. Gelip seni almalıydım."

"Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim." "Annemle olduğu gibi bir angarya değil."

"Dorothy denince akla gelen kelime angarya değil." "Sadece söylüyorum." Yeşil gözleri üzerimde yoğunlaşıyor.

"Biliyorum ve minnettar görünmediysem özür dilerim."

Bana güven vermek için samimiyetsiz bir çaba göstermiyor. Pek çok şeyde iyi görünmüyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz ve kendimle ilgili sevmediğim şeyleri tekrar .

"Mesele minnettar olmak değil," diyor Lucy sonra. "Durumlar tersine dönseydi, senin yaşadıklarını yaşasaydım ve sonra hastalansaydım yalnız kalmama izin vermezdin. Özellikle de her yere silah taşıyacak kadar korkmuş olsaydım."

"Asla korkmuyorsunuz ve her yerde silah taşıyorsunuz."

"Kamp kurar ve her iki saniyede bir termometre ile ortaya çıkarsınız."

"Başkaları için kolay olmayan şeyleri yapma yöntemlerim olduğunu kabul ediyorum."

Demlenen kahve, üzerinde balık simgesi olan kahverengi bir kâğıt bardağa dökülüyor; Bryce'ın paletle sipariş ettiği Donanma fazlası.

"Krema, şeker? Yoksa her zamanki siyah mı?" Ben soruyorum.

"Her gibi. Değişen bir şey yok." Bana sevdiğim bir yüzle bakıyor, köşeli ve güçlü, güzelden çok çarpıcı.

Kimseye yaranamayacak kadar zeki ve sınırlar ile kurallardan sorumlu genetik parçası eksik, tombul, küçük, her şeyi bilen bir kız olduğu zamanları hatırlıyorum. Yürümeye başlar başlamaz beni odadan odaya takip eder, oturduğumda da kucağıma otururdu. Bu, annesini, çocuk kitapları yazan ve kendi etine ve kanına ya da gerçekten kimseye, sadece kendi icat ettiği ve kontrol edip öldürebildiği karakterlere ihtiyacı olmayan bencil, sefil kız kardeşimi çileden . Bir süredir Miami'deki ailemle konuşmadım ve bir an için bunun için de kendimi suçlu hissettim.

"Bryce pizza sipariş ediyor. Bütün bir turtayı tek yiyebilirim." Lucy'nin önüne bir kahve ve kâğıt havlu koydum.

"Bu bardaklar berbat."

"Bunlar doğada çözünebilir."

"Evet. Siz daha içerken parçalanıyorlar."

"Deniz yaşamına zarar vermezler ve casus uydular tarafından görülmezler." Ona gülümsüyorum.

"Bütün bir pizzayı yemelisin ve sonra biraz daha." Lucy kollarını inatla kavuşturmuş beni inceliyor. "Bryce herkese senin bir iskelete dönüştüğünü söylüyor."

"Beni ilk kez beş dakika önce bir güvenlik monitöründe gördü. Lütfen otur Lucy. Konuşacağız."

İkinci bir fincana başlıyorum, aroması baskın geliyor. Midem o kadar boş ki içim dışıma çıkıyor ve Marino'nun sabahın dördünde beni araması bir yıl gibi geliyor. Olmuş gibi geliyor.

"Pizza henüz gelmedi ve o bekleyebilir." Gail Shipton bekleyebilir. "Şu anda en çok endişelendiğim şey sensin," diyorum Lucy'ye, "ve sen bile ben duyduklarımı önemsiyorum. İkimizin de tehlikeye atılmasını istemiyorum. Ya da başka birinin."

Bana bakıyor ve Benton'dan bahsettiğimi anladığını söyleyebilirim.

"Tehlikede mi?" Plastik bir sandalye çıkardı.

"Yasadışı bir şey bilmek istemiyorum." Bu kadar açık söylüyüm. "Bilinecek bir şey yok."

"Kimin tanımına göre?" Kahvemi masaya taşıyorum ve karşısına oturuyorum. "Ne yaptığın hakkında biraz fikrim var. Marino, Gail Shipton'ın telefonunda her ne varsa artık onda olmadığını farkında. Bunu bana söyledi ve belki başkalarına da söylemiştir."

"Bu onun telefonu değil." Lucy dirseğini masaya dayayıp çenesini eline dayıyor ve plastik ayaklar düz olmadığı için masa sallanıyor. "Öyle *olmadığını* söylemeliyim. Ve ona olanların aslında son derece eşsiz bir cihazla hiçbir ilgisi yok ve Marino'nun buna hakkı yok çünkü onun değildi," diye tekrarlıyor.

"Peki kimin?"

"Teknoloji benim ama artık umursamadığım bir noktaya gelmiştim." Ellerini kahvenin etrafına sarıyor.

"Umursamayan biri gibi konuşmuyorsun."

"Teknolojinin değerinin ne olması gerektiği umurumda değildi çünkü ortaklığı sona erdirmek istiyordum ve dün Gail'le konuştuğumuz şeylerden biri de buydu. Davasını kazandı ve beni satın aldı."

"Hiç kimsenin bir davayı kazanacağı kesin değildir." Lucy'nin bu kadar saf olması beni şaşırtıyor. "Jüriler öngörülemez olabilir. Yanlış yargılamalar olur."

Her şey olabilir."

"Son dakikada anlaşılmaya varılacağından emindi."

"Carin Hegel'in ona böyle bir güvence vereceğini düşünemiyorum." "

Mahkemeye hazırды ve hala . Ama bir mahkeme olmayacak.

duruşma."

"Davacı ölmüşken bu zor olurdu."

"Ortada bir dava yok ve bir süredir de yok. Bu yüzden bir duruşma olmayacak."

"Carin Hegel bir davası olmadığını biliyor mu?" Lucy'nin söyledikleri beni şaşırttı ve rahatsız etti.

"Bunu kanıtlayabildiğim zaman ona söyleyecektim, ki bu çok yakında olacaktı. Gail, Double S'den para alacağından emindi ve hatası bana bunu söyleyip beni satın sözü vermesiydi. Çok şey istemiyordum ama bir şeyler istemeliydim yoksa şüpheli görünebilirdi," diyor Lucy soğukkanlılıkla.

"Kendimi ondan cerrahi bir hassasiyetle, dikkat çekmeyecek bir şekilde kurtarmak önemliydi. Neredeyse hazırdım ve şimdi o öldü."

"Kaybolduğunda şehir dışında olmanız iyi bir şey." "Eminim bununla bir ilgim olduğunu söylerlerdi."

"Şu anki konuşma tarzına , eminim bunu yaparlar."

Lucy'nin bir ünü var ve Marino bunu çok iyi biliyor. Onun geçmişini ve yeteneklerini en ince ayrıntısına kadar biliyor. Birini karşılıksız olarak ya da kin beslediği için incittiğini hiç görmemiş da, başkalarının yapmayacağı şeyleri yapar.

"Gerçek şu ki o kaybolduğunda ben burada değildim. Öldürüldüğünde de burada değildim," diyor Lucy. "Dulles'a yeni inmiştım ve sonra bir oteldeydim ve bu kanıtlanabilir."

"Bunu bana kanıtlamak zorunda değilsin."

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyor Lucy. "Gail'den hoşlanmıyordum ve nihayetinde ona saygı duymuyordum ama kesinlikle onu incitmedim. Ama eninde sonunda incitebilirdim."

"En azından savunma tanığı gibi konuşuyorsun."

"Kimse için tanık olmak istemedim ama böyle bir davada her şey manipölasyon ve büyük parayla ilgili. Birlikte bir proje üzerinde çalışmaya başladığımızı öğrendiler ve hemen ardından ifademe başvurulmak üzere mahkemeye çağrıldım."

"Bu çok ilginç. Yaptığınız şey tam olarak kamuya açık bir bilgi değil. Ben bile Gail ile olan profesyonel ya da başka türlü ilişkinizi bilmiyordum.

Peki Double S'in avukatları bunu nasıl öğrendi?"

"Avukatlar böyle yapar. Bir şeyler ."

"Biri onlara bilgi vermiş olmalı," diye yanıtlıyorum. "Gail'in bunu istemeden yapmış olması mümkün mü?"

"Hayır. Bunu istemeden . Kasıtlıydı," diyor Lucy. "Double S senden ne istedi?"

"Arkadaşım olmak için." "Ben ciddiym."

"Ben de öyleyim." Öfke onu sertleştirir ve Lucy hak ettiğine karar verirse nefret etmekte hiç zorlanmaz.

Birine güvendiğinde onun için yapabileceklerinin sınırı yoktur, ancak bir kez sınırı aştığında o her kimse onu yok edene kadar durmayacaktır. Buna mecburdur çünkü hayatındaki en büyük suçlunun, egemen dokunulmazlığı olan annesinin peşinden gidemez. Lucy kendisine en çok zarar veren kişiye, kendisini besleyen ele dişlerini geçiren ve bunu hiçbir uyarı ya da tahrik olmadan yapan nankör, sevgisiz kız kardeşime asla zarar vermez. Bu sendromu yıllardır izliyorum ve beni oldukça çıldırtıyor. Dorothy küçük zalimlik eylemlerini gerçekleştiriyor çünkü bu ona zevk veriyor.

Lucy şöyle diyor: "İfadem alınırken bilgisayar alanındaki çalışmalarım, kolluk kuvvetlerindeki geçmişim, FBI ve ATF'den neden ayrıldığım ve hayatta ne istediğimle ilgili pek çok kişisel soru soruldu." "Avukatları benimle şakalaşüyor, nazik davranıyorlardı. Ben de buna alet oldum çünkü gerçekte neler olup bittiğine dair bir sezgim vardı."

"Carin'de de aynı his var mı?"

"Onların çıkarıcı pislikler olduğunu düşünüyordu." "Belki de senin Gail'e karşı onların tarafını tutacağını umuyorlardı."

"Carin de öyle söyledi."

Lucy'ye Gail Shipton'a neden güvendiğini soruyorum. "Çünkü uzun sürmüş gibi görünmüyor," diye ekliyorum.

"Başlangıçta onun iş hayatında aptal olan ve yanlış insanlarla takıldığı için batan zeki insanlardan biri olduğunu düşünmüştüm, ki bunu tam olarak anlamamıştım" diyor. "Ama onun muhakeme yeteneği zayıf bir teknisyen, gerçek dünya hakkında çok naif biri olduğunu düşündüm. Eğer gerçekten araştırırsanız, Double S hakkındaki hikayeler sizi duraklatacaktır, ancak birileri onlar için tam zamanlı halkla ilişkiler yapıyor olmalı, olumsuz her şeyin gömüldüğünden emin olmalı ve sanırım serbest çalışanlara tüyo yazmaları ve ortaya çıkan her şeyi döndürmeleri için para ödüyorlar."

"Şüpheleniyor musun yoksa biliyor musun?"

"Belli ki yapıyorlar. Bunu kesin olarak bilmiyorum."

Lambant ve Ortakları'nı, Haley Swanson'ı hatırladım.

Lucy, "Her şeyi, yaklaşık elli milyonu teslim etmeden önce onları kontrol etmedi ve sonra sözde hepsini kötü yatırımlarla kaybettiler," diyor. "Diğer eski müşterilerinin aksine Gail savaşımaya karar verdi. Cesur bir insan değildi ya da uzaktan yakından çatışmacı değildi, ancak geçmişte herkes geri adım atarken o adım atmadı. Nedenini sormak zorundasınız."

Lucy konuştuğu daha da hareketleniyor, elleriyle işaretler yapıyor, sol işaret parmağına taktığı pembe altın mühür yüzüğünden ışık göz kırptırıyor. Büyük boy, üzerinde uçan bir kartal ve doğa sahneleri bulunan bu eski yadigâr, anladığım kadarıyla ortağı Janet'in ailesinde bir asırdan fazladır bulunuyor.

"Gail ne kadar süredir Double S ile çalışıyordu?" Ben sordum.

"Yüksek başladığı sıralarda. Çocukluğundan beri sadece AR-GE değil, temel programlama, mühendislik ve veritabanı tasarımı konularında da çalışıyordu. Double S onu iki buçuk yıl önce kendileri için yeni bir veritabanı yönetim sistemi kurması için işe aldı ve her şey böyle başladı. İşlerin gidişatı sırasında onu parasıyla ilgilenmelerine izin vermeye ikna ettiler ve neredeyse hiç zaman kaybetmeden?" Hangi bacağına sorun olduğunu test etmek için masayı oynatıyor. "Onları kovdu ve Carin Hegel'i işe aldı."

"Elli milyon doları bu kadar çabuk mu kaybettiler?"

"Evet, neredeyse tamamını ve Carin davayı şarta bağlı olarak almadı. Dolayısıyla, neredeyse her şeyini kaybetmiş birinin yasal ücretleri nasıl karşılayabileceğini de sormanız gerekir. Başta belki ama uzun sürmez. Şu anda ücretler milyonları aşmış durumda." Lucy elindeki kağıt havluyu küçük bir kare şeklinde katlıyor, eğiliyor ve masanın ayağının altına sıkıştırıyor. "Beyaz yakalı suç dünyasında teknolojinin değerli bir meta olduğu hiç aklınıza geldi mi? Örneğin insansız hava araçlarını ele alalım. Sofistike gözetleme cihazlarının yanlış ellerde olduğunu hayal edin."

"Henüz doğrulayamıyorum ama Gail'in öldürüldüğüne inanıyorum. Muhtemelen bunu zaten anlamışsınızdır, ancak onun muhtemelen hedef alındığını ve kaçırıldığını anladığınızdan emin olmak istiyorum."

Lucy masayı daha dengeli olur.

Sanki söylediklerim onu en çok rahatsız eden şeymiş gibi, "Keşke önemli olduğu zaman video kamerayı çalıştırsaydım," diyor.

Düz sakinliğinin altında tedirgin. Üzgün. Bunu anlayabiliyorum.

"Telefonunu uzaktan kontrol etmenin bir yolu vardı." Ceketimi hatırladım ve kucağıma koydum.

"Telefonu mu?" Lucy'nin yeşil gözleri parlıyor. "Çip istifleme, kamera özellikleri, bağlanabilirlik, çalışma bandı aralığı, her şey benim ve bunu kanıtlayacak teknik özellikler, faturalar ve telif hakları bende."

"Peki Gail'in teklif ettiği şey neydi?" Kahveye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Boğazımı ısıtıyor ve kanımın akmasını sağlıyor.

"Multimedya alt sistemleri, paket veri, bugün yapılabilenin yaklaşık on katı yukarı akış hızına sahip fiber optikler ve sadece anahtar kelimelerle değil niyetle de eşleşen arama motorları. Bunların hepsi gerçekten ilgilendiğim ve üzerinde çalıştığım şeyler. Birkaç içki içtikten sonra vaatleri kulağa hoş geliyordu."

"Anlıyorum. Günün sonunda tamamen işe yaramaz olduğunu kanıtlamış gibi görünüyor." "İşe yaramaz değil ama zayıftı ve sonra döndü. Onunla birlikte olduğumu belli etmedim.

bunun farkındaydı. Belirli bir uygulamam vardı ve hakkını vermek gerekirse bu konuda oldukça dahiyane fikirleri vardı. Sonra çok korkutucu başka fikirleri de oldu," diyor Benton'ın biyometrik yazılım ve bunun insansız hava araçlarında potansiyel kullanımı hakkındaki sözlerini düşünürken.

"Onunla tesadüfen tanıştın. Ne zamandan beri yabancılara güveniyorsun?" diye sordum. "Yaklaşık sekiz ay önce." Lucy kahvesini yudumluyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Kmart gibi tadı olan jenerik Kenya. Bryce neden bu kadar ucuz olmak zorunda? Janet ve ben onunla Psi Bar'da karşılaştık ve konuşmaya başladık. MIT'den bir sürü insanla karşılaşp konuşuyoruz. Onlar benim en rahat olduğum insanlar."

"Ve şekilde birlikte bir proje üzerinde çalışmaya karar verdiniz." Kafein, Marino beni uyandırdığından beri devam eden baş ağrımın kenarlarını hafifletiyor. Çok fazla kahveye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum ve sandalyemi geriye itiyorum.

"Nedenini bilmiyorum." Ucuz fincanıyla oynuyor, masanın üzerinde yavaş daireler çiziyor. "Bazen aptallık ediyorum Kay Teyze."

"Asla aptal değilsin ama hepimiz güvenmememiz gereken insanlara güvenmişizdir." "Başta onun için üzüldüm çünkü anlattığı korkunç bir hikâyeydi,

Kaliforniya'da fakir bir şekilde büyümüştür, babası alkoliktir ve o on yaşındayken kendini öldürmüştür. Annesi erken yaşta Alzheimer olmuş ve zihinsel engelli bir kız kardeşi tarafından bakılıyor. Sonra Gail sahip olduğu her şeyi yönetmeleri için insanlara güvendi ve bir baktı ki her şey gitmiş."

Şu anda tadı harika olan jenerik bir ilacı yeniden doldurmak için ayağa kalkıyorum. Lucy, "Onun uzmanlık alanlarının yardımcı olabileceğini

düşündüm," diyor.

"Ne yazık ki, değerlendirmemi onun çok fazla şey yapmış olmasına dayandırıyordum.

gençken gerçekten havalı telefon uygulamalarından para kazandı."

"Bağ kurdunuz çünkü kulağa sizmişsiniz gibi geliyordu. Bir anda inanılmaz derecede zengin olan bir çocuk, bir dahi ve sen para sahibi olana kadar hiç yanında olmayan annen de dahil olmak üzere herkes ondan faydalanmaya çalışıyor. Onu destekliyorsun ve sen destekledikçe o daha da kötü oluyor."

"Kim? Annem mi?" Lucy alaycı bir tavırla. "Çok yalnız bir yer."

"Kendisinin iki katı yaşında zengin bir Venezuelalıyla çıkıyor. Bundan bahsetmiş miydim?"

Lucio bilmem ne, Miami'de bir sürü var, South Beach, Golden Beach, Bal Harbour, gençken bir TV programı sunmuş, yeni *karısına* güzel görünmek için yakın zamanda Lap-Band yaptırmış. Bu kafa karıştırıcı. İkimize *de Luce* diyor."

"Kız kardeşimin annen olması talihsizliği." Bu durum Lucy'de asla iyileşmeyeceğini düşündüğüm bir kırılma yarattı. Tamamen güveniyor ve incindiğinde göz kamaştırıcı bir enerjiyle düşmanın peşinden gidiyor.

Lucy, "Bir önceki çocuk kitabına bir vampir ve son zamanlarda da sürekli kafiyeli büyüler yapan sihirli güçleri olan bir çocuk koyduktan sonra artık pek para kazanamıyor," diyor.

"Onları okumadım."

"Kendimi savunmak için yapıyorum. Otobiyografisini yazmalı.

Dorothy'nin Elli Tonu. Bu çok satar."

"Bir gün ondan nefret etmekten vazgeçeceksin." "Sanırım Büyükannem gerçekten yaşıyor."

"Annem uzun süredir yaşlı."

"Ciddiyim. Araba kullanmamalı. Annemden kalma o kocaman beyaz Chanel cüzdanıyla Publix'e gidiyor, sonra arabasını bulamayınca market arabasını iterek ve farlar yanana kadar anahtarını tıklatarak dolaşıyor. Soyulmamış olması bir mucize."

"Onu aramam gerek."

"*İhtiyaç* kelimesi asla iyi değildir. Umarım benden bahsederken asla ,"
diyor Lucy.

25

"ONU ARAYACAĞIM VE BANA NE KADAR KÖTÜ HİSSETTİĞİNİ VE NE KADAR KORKUNÇ Kızım ." Paslanmaz çelik lavabodaki su filtreli sürahiyi dolduruyorum. "Ben döndükten hemen sonra hafta sonu böyle oldu."

"Connecticut'ta ne yaptığınızı biliyor muydu?"

"Haberlerde görmüş." Annemin bu konuda söylediklerine girmeyeceğim, kimsenin hayatını kurtarmadığım gerçeğinden yakılırken neredeyse beni suçluyordu. Bir cenaze evinde çalışmalıymışım. Daha önce de söylediği şeyi söyledi.

"Bana Gail'le olan çalışmanızdan biraz daha bahsedin." Keurig'in haznesine su dolduruyorum.

"Bu aşamada yapması gereken tek şey test yapmaktı ve bu da bir nedenden ötürü uzadı," diye açıklıyor Lucy. "Aylarca ve aylarca sorun giderirken, uygulamalarımın kopyaları üzerinde gizlice çalıştı, asla izin vermeyeceğim özellikler ve düzenlemeler ekledi. Bunu fark etmeyeceğimi sanıyordu." Kahvesinden bir yudum alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Onun programlaması artık yok. Kimsede olmamalı."

"Zaten yapacaklar. Biyometrik teknolojiden, özellikle de yerli insansız hava araçları tarafından kullanılan yüz tanıma yazılımından bahsediyorsanız, bu tür korkutucu bir ilerlemeyi durduran siz olmayacaksınız."

"Kendi vatandaşlarımızı, kolluk kuvvetlerini ya da siyasetçileri hedef almak için gökyüzüne dijital gözler yerleştiren ben olmayacağım. Sorun şu ki bunu yapan sadece hükümetimiz olmayacak. Suçluların drone gözetleme teknolojisine erişimi olduğunu düşünün." Konuyu tekrar gündeme getiriyor. "Bir hedefin yaşadığı yeri keşfetmek ya da insanları arabalarında takip etmek ya da büyük bir soygun veya haneye tecavüz düzenlemek ya da birine suikast düzenlemek istiyorsanız, açık bir pencereden uçabilecek ve bin fitte havada asılı kalabilecek kadar küçük bir şey. Ben olsam

kabuslarla mücadele etmenin yollarını bulmayı tercih ederim. Bu da bana şunu hatırlattı. Benton'ın size bahsettiği kayıp adam mı? On yedi yıl önce kaybolan çocuk mu?"

Öyle ya da cevap vermiyorum.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diyor. "Benton'ın sana söyleyeceğini biliyorum çünkü benim dışımda güvenebileceği birine söylemesi gerekiyor. Büro'da işler onun için iyi gitmiyor."

"Evet, biliyorum."

"Yaş ilerlemesi, yüz tanıma. söyleyeyim: Martin Lagos bu lanet gezegendeki hiçbir veritabanında yok. Yani DNA'sını bırakan bir seri katil olduğu fikri? Unutun gitsin. Telefonumdan böyle bir arama yapabilirim."

"Seninki Gail'in taşıdığı ile aynı mı? Marino'nun elindekiyle?"

Lucy onu uçuş giysisinin bel kemerinden çıkarır ve masanın üzerine koyar. İçinde bulunduğu siyah kauçuk askeri kılıf dışında günlük bir akıllı telefon gibi görünüyor.

"Tamamen normal," diyor Lucy. "Sadece ana ekranında normal uygulamalar olan bir telefon."

"Öyle görünüyor." Keurig'in sesi kesilince ikinci fincan kahvemi çıkarıyorum.

"Arka planda ne çalıştığını göremezsiniz. İyi şeyleri." "Tehlikeli şeyler mi?"

"Her şeyde olduğu gibi, da nasıl kullanıldığıyla ilgili. Gail'in elindeki telefonun IP'sahibim ve onun yetersiz güvenlik girişimlerinin etrafından dolanıyordum. Telefondaki her şey benim telefonuma, tabletime ve bilgisayarıma da giriyordu, dolayısıyla onunla birlikte geliştirdiğim bir şeyi değiştirdiğinde her tuşa basışını görebiliyordum."

"Ona zerre kadar güvenmedin." Sandalyeme dönüyorum.

"Kesinlikle hayır. İfadem alındığı zaman sona erdi."

Oturduğum yerden Lucy'nin devasa mat siyah SUV'una bakıyorum, özel bir jetin ultra lüksüne sahip tekerlekli bir hayalet bombardıman uçağı.

"Sana güvendi mi?" Sormak istediğim çok şey var.

"Ona güvenmemesi için bir sebep vermedim."

"Geçen yaz ona güvenmeyi bıraktın ve belli ki o zaman ilişkiyi bitirmedin çünkü buna karşı karar verdin."

"Çok yakında yapacaktım."

"Bugünlerde zırhlı bir araç kullanmanızın nedeni onunla yaşadıklarınız mı?"

SUV'una sanki bir çocuğu ya da sevdiği bir evcil hayvanıymış gibi bakıyor. "Bunu özel bir sebepten dolayı almadım."

"Domuz çiftçilerinden başka kimi kızdırdın Lucy?"

"El-Kaide beni sevmiyor. Aryanlar sevmiyor. Eşcinsel düşmanları, erkek şovenistler, Evlilik Yasası'nı savunanlar, Cihatçılar ve çok yakında Double S artık arkadaşım olmak istemeyecek" diyor ve bu düşünce onu memnun etmişe benziyor. "Ve evet, domuz çiftçilerinin uzun bir listesi var ve en son New York Eyaleti'nde bir kaz ciğeri çiftliği. O cehennem çukuru yakılıp kül edilmeliydi, yeter ki önce kazlar dışarı çıksın.

Marino muhtemelen listede aşağılara indiğimiz için benden memnun değildir. SUV kıskançlığı. Yeni polis aracı V-six, çoğu plastik." Bunu alaycı bir şekilde, öfkeyle söylüyor.

"Tam olarak ne biliyor?"

"Kesinlikle hiçbir şey ve hiçbir açıklamaya niyetim yok. Psi'nin arkasında telefonunu alırken onu gerçek zamanlı olarak izlediğimden haberi yok. Hiçbir fikri yok ve asla da olmayacak, değil mi?" Lucy bana baktı.

"Benden gelmeyecek. Senden gelmeli."

"Kimseden gelmemeli," diyor bir ısırıkla. "Bu Marino'nun yıllarca bir uşak gibi hissettikten sonra polis ve soyguncuları oynaması."

"Umarım bunu ona asla bu şekilde ifade etmezsin." "Gail'in kaybolduğunu fark ettiğimde-"

"Ne zamandı o? Marino beni Briggs Field'a götürürken saat beş buçuğa kadar sana mesaj atmadım. Onun telefonuna erişmek ne zaman aklına geldi?" Onu sorguya çekiyormuşum gibi konuşuyorum. Bunu gizlemeye çalışmıyorum.

"Gece yarısı," diye Benton'ın bana söylediklerini doğruluyor, "arama motorlarım Channel Five web sitesindeki bir ilanla ilgili uyarı verdiğinde. Hemen telefonunun GPS konumuna kilitlendim; Psi'ı aradım ve en az altı saat önce ayrıldığını öğrendim. Olayın kötü olduğunu hemen anladım ve video kamerayı aktif hale getirip otomatik modda bıraktım. Ben gelene kadar neler olup bittiğini algılayabilecek hızlı dome pan ile hareket algılamalı yakınlaştırma lensi var."

"Geri döner dönmez telefonu alacaktınız." "Evet."

"Ama Marino oraya önce varmıştı."

"Onu izledim." Lucy her şeyden çok kendine kızgın görünüyor. "Keşke dün öğleden sonra onunla konuşurken video kamerayı açmayı akıl etseydim ama yanlış bir şey olduğundan şüphelenmek için hiçbir nedenim yoktu."

Ayağa kalkar kahvesini lavaboya döker.

"Endişelenmek için en ufak bir nedenim olsaydı, bakardım." Sırtını lavaboya yaslıyor. "Onu ve barın dışındayken olanları görebilirdim. Ani bir saldırıydı, bundan eminim. Bir ya da iki saniye bile uyarmış olsaydı, kamerayı kendisi çalıştırabilirdi ve her ne oluyorsa anında telefonumda canlı olarak yayınlanırdı. Acil Durumda veya ICE tek dokunuş uygulamasına basması yeterliydi ama basmadı. Ana ekranındaydı ve aklına bile gelmedi."

"Seninle konuştuktan sonra Carin Hegel'i aramış ve bağlantı " diyerek konuda bildiklerini anlatması için onu teşvik ediyorum.

"Yirmi dört saniye içinde." Lucy elindeki bardağı çöpe atar ve tekrar yerine oturur.

"Anlamadığım kısım da bu," diye yanıtlıyorum. "Gail'in bir şey söylemesi beklenebilirdi, birinin ona geldiğini, belki de sözünün kesildiğini ya da ürküğünü belirtti. Carin'e göre arama kesilmiş. Konuşmaya devam etmiş ve Gail'in orada olmadığını fark etmemiş."

"Düşürülmedi." Lucy masadan telefonunu aldı. "Carin yapana kadar arama sonlandırılmamıştı ve o sırada Gail telefonundan ayrılmıştı." Dokunmatik ekrana bir şifre girer.

"Carin bir şey duymadan bu nasıl olabilir? Bir protesto, çılgılık, konuşan ya da tartışan insanlar?"

Lucy bir ses dosyasına tıklıyor.

- - -

"CARIN HEGEL," diye cevap verir avukatın tanıdık sesi, Lucy'nin gizlice yapmış olması gereken bir kayıttan.

"Hey. Seni gördüğümünden beri yeni bir şey var mı? Dur tahmin edeyim. Zamanımızı boşa harcamak ve faturalarımı kabartmak için yirmi dilekçe daha verdiler." Gail Shipton'ın sesi yumuşak, tiz ve kız gibi.

Orada olmasını beklediğim derin öfkeyi algılayamıyorum. Double S'i hor görmeli ve kronik bir kızgınlık içinde olmalıydı.

Özellikle de kasıtlı olarak sebep oldukları harcamalardan bahsederken.

Lucy'ye "Bunu tekrar oynat lütfen," diyorum ve o da oynuyor.

Gail Shipton'ın sesi çok sakın geliyor. Bir yapaylık seziyorum, sıradan bir aktörün bir repliği tahta gibi okuması gibi. Fark ettim çünkü herhangi bir sorun var mı diye dinliyorum. Lucy kaydı tekrar başlatıyor.

"Carin Hegel."

"Hey. Seni gördüğümünden beri yeni bir şey var mı? Dur tahmin edeyim. Zamanımızı boşa harcamak ve faturalarımı kabartmak için yirmi dilekçe daha verdiler."

"Ne yazık ki tamamen haksız değilsiniz," diyor Hegel.

Gail Shipton, "Psi Bar've dışarı çıktım ama hala biraz gürültülü," diyor. "Affedersiniz? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hegel'in kaydedilmiş sesi şöyle devam ediyor: "Masama son yasa tasarınız hakkında sizi uyarmak istedim.

Bir duraklama ve cevap yok.

"Duruşmaya bu kadar yaklaşmışken tahmin edebileceğiniz gibi hatırı sayılır bir miktar." Bir duraklama daha.

"Gail? Orada mısın? Kahretsin," Hegel'in sesi sabırsız geliyor. "Telefonu kapatıp seni tekrar arayacağım."

Lucy bana, "Ve o yaptı," dedi. "Ama Gail cevap vermedi."

Kaydın ilk bölümünü tekrar izliyor.

"?" Gail'in sesi. "Size yardımcı olabilirim?"

"Carin'le konuşmuyor." Lucy sesi açarak aynı ses kaydını tekrarlar.

"Pardon? Yardımcı olabilir miyim?"

Arka plandaki gürültüyü dinliyorum ve barın içinden gelen müziğin uzak ritmini duyabiliyorum. Eğer Gail otoparkta biriyle konuşuyorsa, bunu anlayamıyorum. Belli belirsiz bir müzik dışında bir şey duymuyorum, New Age, Psi Bar'ın ben oradayken genellikle çaldığı müzik.

"Gail'in telefon konuşmalarını ne zamandır kaydediyorsun?" diye sordum.

"Benim cihazımla konuşurken bunu yapmak kolay. Şimdi dinle," Lucy diyor. "Müziği temizledim, arka sesleri bardaki müzikten ayırdım ve orada olanları geliştirdim, tam olarak ne zaman başladığını ve zamanlamasını saptadım. Bu da Carin'i aramasından önceydi."

Daha eski bir kayıt olan geliştirilmiş kaydı çalışıyor ve bir araba motorunun rölantide çalışmasının belirgin sesini duyuyorum. Sonra başka bir şey duyuyorum. Yeğenimi duyuyorum.

". . . Washington'dan döndüğümde bir taslak hazırlayacağız," diyor Lucy'nin kaydedilmiş sesi. "Duruşmanın ışığında, gerçekleşeceğini düşünmeseniz bile, şimdi bir sorun zamanı değil. Benimle bir sorunun varmış gibi görünmesine bile ihtiyacın yok."

"Neden ki? Anlaşacaklar. Merak etme, her şey adil olacak," diyor Gail tatlı tatlı, bana samimiyetsiz gelen bir sesle ve ben başka neler olduğunu duyuyorum.

Bir motorun gürültüsü. Barın arkasındaki karanlıkta bir araba rölantide çalışıyor ve Gail fark etse bile endişeli görünmüyor, hatta biraz bile gergin değil.

26

"BİR V-8," DEDI LUCY BANA. "İYİ BİR BEYGİR GÜCÜ, BELKİ DÖRT YÜZ, büyük bir sedan veya SUV."

Arazi sürüşü için SUV çamur lastikleri, Benton'ın dediğini hatırlıyorum. Yüksek riskli aktivitelere ve sporlara katılan, bir kamyonete girmekten veya bir golf sahasında araba kullanmaktan çekinmeyen biri.

"Performans arabası değil, kesinlikle o tür yüksek devirli bir ses değil," diyor Lucy. "Benimle konuştuğu süre boyunca oradaydı, yani telefonuma cevap vermek için bardan çıktığında arka taraftaydı. Bu olaya kadar hiç ilgisi yoktu, muhtemelen çok az farkındaydı ya da hiç farkında değildi."

Lucy bir dosyaya tıklıyor, daha önce duyduğum aynı ses baytını çalıyor.

"Pardon? Yardımcı olabilir miyim?"

"Bunu Carin'e söylemiyor. Başka birine söylüyor," diye açıklıyor Lucy kararlı bir şekilde. "Bunu anlayabilirsiniz. Ses tonu değişiyor. Sanki yanına biri gelmiş, onunla konuşmak isteyen biri, bunu rahatça, sakince yapan biri gibi çok ince."

"Bu kişi telefonla konuşmasına rağmen yaklaşıyor. Sözünü kesmekten çekinmiyor," diye düşünüyorum. "Sesi de telaşlı ya da temkinli gelmiyor."

"Sesi de pek dostça gelmiyor," diye yanıtlıyor Lucy. "O kişinin ona tanıdık sanmıyorum ama her kimse ondan korkmuyor. Sesi kibar ama tehditkar değil. Bir de şu var, Carin'le konuşmanın başındaki arka plan gürültüsünü arttıırırsam ne olur? Araba hariç her şeyi ayırdım."

Bir klip çalıyor ve bir motor gürültüsü duyuyorum. Tüm duyduğum bu, sadece rölantide çalışan büyük bir gaz motorunun o alçak ve sabit sesi.

"Sonra biriyle konuşuyor," diyor Lucy.

"Pardon? Yardımcı olabilir miyim?"

"Ama duymadığınız şey bir araba kapısının kapanması," diye açıklıyor Lucy. "Arkadaki her kimse aracından inmiş ve ona yaklaşmış olmalı ama arabasının kapısını açık bırakmış ya da en azından sonuna kadar kapatmamış, yoksa bunu bir ses olayı olarak algıladık. Ses ölçümünde kesinlikle hiçbir dalgalanma yok. Adam her kimse çok sessiz ve kadın da hiç ürkmüş görünmüyor, sadece kibarca meraklı ama sakın."

Lucy ses kaydını tekrar çalar.

"Pardon? Yardımcı olabilir miyim?"

"İlk başta şüphe uyandırmayan bir kılığa bürünüyor." Bunu görebiliyorum.

Belli bir şekilde giyinmiş ve kusursuz bir şekilde prova edilmiş bir yaklaşımla, en az üç cinayet olayında ve takip edilen kişinin ne kadar yakın bir tehlike atlattığına dair hiçbir fikri olmadığı daha birçok kez yaramıştır. Bu gibi suçlular deneme sürüşlerinde başarılı olurlar. Potansiyel kurbanlarla karşılaşır ve sonunda birini kaçırıp öldürerek eylemi tamamlayana kadar fanteziden zevk alırlar.

"Onun ölümünün münferit olmadığını düşünüyorsun." Lucy beni dikkatle izliyor. "Benton, Briggs Field'da dolaştıktan sonra böyle mi düşünüyor? Onu olay yerinde inceledin. Öldürüldü, sadece muhtemelen değil, kesinlikle mi? Ona ne olduğunu anladınız mı? Ya da Benton'ın?"

"Gail'le birlikte üzerinde çalıştığınız teknolojiyi ve yetenekleri başka kim biliyor olabilir?"

"Ona kim saldırdıysa en ufak bir fikri bile yoktu." Lucy dikkatle bana bakıyor. "Bunun ona olanlarla hiçbir ilgisi yok ve bunu ısrarla tekrarlıyorum. Böyle bir cihaz taşıyan birini yakalar mıydınız? Eğer bilseydiniz?" Masanın üzerindeki telefonunu gösteriyor.

"Bilseydim, temkinli olurdum," diye katılıyorum. "Kaydedilmekten endişelenirdim." "Ve eğer amaç teknolojiyi çalmak olsaydı, telefon kaldırılma bırakılmış." diyor Lucy. "Onu her kim ilgilenmemiş, drone telefon hakkında en ufak bir fikri yokmuş."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu temelde elde taşınan robotik bir cihaz ve bu davada kanıt değil."

"Marino öyle olduğuna karar verdi."

" "

"Görünüşe göre gizlice kayıtlar yapmışsınız-"

"Çünkü Gail'e güvenemiyordum ve işin aslını öğrenmeye çalışıyordum. Neredeyse başarmıştım."

"Ve şimdi Marino sana güvenmiyor, sen de ona güvenmiyorsun. Onunla bir sorun yaşamayı istemiyorum," diye tekrar söylüyorum.

"Hiçbir şey kanıtlayamaz. Yaptığı her şeyi gördüm. Programladığım ve ona nasıl kullanılacağını öğrettiğim analizörle şifreyi çok akıllıca aştığında, ondan on adım öndeydim. Ben onu görüyordum ve o benim istemediğim hiçbir şeyi görmüyordu."

"Daha önce telefonda bulunan uygulamaların, e-postaların, sesli mesajların gittiğini söylüyor."

"Bir kez eline aldığı anda, alınması gereken bazı önlemler vardı."

"Seni rahat sanmıyorum, Lucy. Aslında tam tersi de olabilir. Herkese favorileri olmadığını ve geçmişin geçmişte kaldığını göstermek isteyecektir."

"Telefon CIA'e gidebilir, umurunda değil. Kimse bir şey kanıtlayamaz. Ve onun hasta bokunun ya da başka bir şeyin yanlış ellere geçmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Artık olmayacak."

"Cinayet sebebi olabilecek hasta bir bok mu?" Ben soruyorum.

"İmkânı yok. Onu kim öldürdüyse, ona yaklaştığında konuştuğu cihazın önemini fark etmemiş. Sadece bir telefondur."

Lucy bana bakıyor ve öfkesinin altında hayal kırıklığı ve incinmişlik seziyorum.

"O iyi bir insan değildi, Kay Teyze. Beni becermeye çalıştı. Carin'i becermeye çalıştı. Günün sonunda Gail kendinden başka kimseyi umursamıyordu ve eskisinden bile daha az şeye sahipti. Paradan bahsetmiyorum."

"Drone telefon tam olarak nedir?" Ben soruyorum.

Bölmenin zili çalıyor ve bu ses yüksek ve rahatsız edici.

"Benim fikrim insanlara gerçekten yardımcı olabilecek bir ev içi kullanımdı," diye açıklıyor Lucy. "Hayat kurtarabilir. Askeri insansız hava araçlarını değil ama daha küçük olanları telefonunuzla kontrol ettiğinizi hayal edin. Gayrimenkullerin havadan çekimi, spor etkinlikleri, otoyol ve hava durumu izleme, vahşi yaşam araştırmaları, pilotlar için güvenli olmayan faaliyetler için."

Kendisine neşe veren şeylerden bahsederken hareketleniyor ve gün batımı ya da fırtınadan daha çekici bulduğu şey her zaman icatlar ve makineler.

"Mesele buydu ve sonra kötü bir yöne doğru gitti ya da belki de başından beri niyeti buydu." Ruh hali karanlığa geri döner. "Paparazzi

fotoğraflar, mahremiyeti en kötü şekilde ihlal etmek. Hayvanları avlamak. İnsanları avlamak. Casusluk. Siviller tarafından en kötü nedenlerle işlenen saldırganlık eylemleri."

Bölme kapısının açılmaya başladığını ve altındaki açıklıktaki dar gün ışığı çubuğunun daha önce olduğu kadar parlak olmadığını izliyorum.

"Ona bir şey oldu." Lucy'nin sesi sert ve affetmez çıkıyor. "Biz tanışmadan önce başına gelmiş olabilir ama sonunda ona sahip oldu. Bunu kesinlikle biliyorum. Eğer isteseydi ona yardım ederdim ama o bunun yerine bana zarar vermeye çalıştı."

Telefonum çaldığında sabahın geç saatlerinde havanın nemli soğğunun içeri sızdığını hissediyorum ve kim olduğunu görmek için bakıyorum. Maryland Adli Tıp Kurumu Başkanı Dr. Henri Venter ve ben cevap veriyoruz.

"Burası pek iyi çekmiyor," diyorum . "Seni sabit hattan arayayım." Kalkıp kahve arabasının yanındaki duvarda asılı telefona gidiyorum.

- - -

NUMARASINI ÇEVİRİYORUM. ", Henri?"

"Hibe parası için savaşıyorum, grip ve tatil nedeniyle yarısı eksik görünüyor ve yeni gelen bu büyük siparişte bize yanlış HEPA filtreleri gönderdiler. Ben iyiyim. Senin için ne yapabilirim, Kay?"

Ona Washington'daki üç davanın DNA'sıyla ilgili hassas bir durum olduğunu ve Cambridge'de bununla bağlantılı görünen bir cinayet olduğunu söyleyerek başlıyorum. Başkent Katili artık Massachusetts'te olabilir.

"Bu birden fazla cephede son derece gizli bir konu. Ve federal düzeyde bir sorun olabilir" diye ekliyorum.

"Haberlerde MIT'de bir ceset olduğunu gördüm," diyor Dr. Venter. "Bunun dışında ayrıntı yok. Başının üzerinde spa dükkanından aldığı bir çanta vardı sanırım? Ve süslü koli bandı?"

"Çanta ya da koli bandı yok ama alışılmadık beyaz bir beze sarılmıştı ve asfiksi benim ayırıcı tanımlarım arasında."

"Bu ilginç," diye yanıtlıyor. "Çünkü buradaki vakada, Julianne Goulet, boğulduğuna inanıyorum ama boynuna bantlanmış plastik torba ile değil. Postmortem bulgular kafa karıştırıcıydı ve solunum yolunda, akciğerlerinde mavimsi lifler buldum. Merak ettiğim şey, üzerinde bir tür bez olup olmadığı."

"Lycra."

"Evet."

"Nefes almak için şiddetle mücadele ederken, lifleri soludu ve pençeledi ve aynı lifler tırnaklarının altında kaldı," diye öneriyorum.

"Kesinlikle. Çantanın ve süslü bandın olaydan sonra ürkütücü bir süs olarak eklendiğine inanıyorum. Tıpkı beyaz bez ve cesedin poz verme şekli gibi. Bu sadece benim fikrim tabii ki."

"Henri, DNA analizimiz tamamlandığında, bunu CODIS'değil, Goulet davasındaki ilk sonuçlarınızla karşılaştırmak istiyorum." En önemli noktaya geliyorum. "Ya da belki daha iyi bir şekilde ifade etmek gerekirse, elde ettiğimiz DNA profilini şu anda CODIS'te bulunanlarla karşılaştırmak istemiyorum."

"Şimdi içinde mi?"

"CODIS'in bütünlüğünü sorgulamıyorum, sadece ofisinizin ele aldığı davadaki tek bir örneği, Julianne Goulet'i ve laboratuvarlarınızın üzerindeki külottan çıkardığı DNA profilini sorguluyorum. Profil CODIS'e yüklenirken bir tür giriş hatası olup olmadığını merak ediyorum," diye açıkladığımda Lucy'nin gözleri bana dikildi.

"Lordum." Ne ima ettiğimi anladı. "Bu oldukça rahatsız edici."

Cumba kapısı rahatsız edici derecede gürültülü ve genişleyen boşlukta diğer tarafta gürleyen cenaze arabasını görüyorum, ön ızgarasına Noel çelengi iliştirilmiş bir Cadillac.

"Anladığım kadarıyla Gouletin üzerindeki külottan alınan DNA profili, on yedi yıldır kayıp olan ve en azından bazıları tarafından bu kadar uzun süredir ölü olduğuna inanılan bir şüpheliyle eşleştirildi." Ona tahrifatın çirkin resmini göstermeye yetecek kadar bilgi vermeye devam ediyorum.

"Şüpheli hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor Dr.

Venter. "FBI'nın elinde bir tane var."

"Kimse bana bunu söylemedi veya kayıtlarımızla doğrulama girişiminde bulunmadı. Ve CODIS'te bir eşleşme olduğunda bu zorunlu olacaktır. Orijinal analizi yapan laboratuvarın bunu teyit etmesi gerekir ve sizin önerdiğiniz şey çok çirkin."

"Anladığım kadarıyla söz konusu leke kanmış?" Soruyorum.

"Bu tam olarak doğru değil. Julianne Goulet'nin giydiği külotun üzerindeki bir lekeden oluşan sıvı karışımını analiz ettik" diye hatırlıyor. "Bu külotlar

Bir önceki kurbandan, bir hafta önce Virginia'da cesedi bulunan bir kadından geldiğine . İsmi bulmaya çalışıyorum."

"Sally Carson."

"Evet."

"Ama külotun üzerindeki profil ait çıkmadı," diye bilgi veriyorum, "bu garip çünkü kaybolmadan önce evden çıkarken giydiği tespit edildi. Görünüşe göre DNA'sı hiç bulunamamış."

"Carson davası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Virginia'nın davasıydı ve kimse konuşmuyor."

"Korkarım iyi olmayan bir nedenden ötürü."

"Goulet davasının asıl raporunu çıkarıyorum ama DNA'nın ona ait olmadığından da eminim çünkü tabii ki elimizde kan kartı ve profili var. Yani giydiği külottaki DNA'nın ona ait olup olmadığını muhtemelen ölümden sonra anlayabiliriz. Bildiğiniz gibi, farklı vücut sıvıları için rutin olarak bazı biyospektroskopik yöntemler kullanıyoruz, çoğunlukla ribonükleik asit belirteçleri arıyoruz, sizin kullandığınız tekniklerin aynısı. Dolayısıyla size bu sıvıların tam olarak ne olduğunu ve birden fazla profilin karışıp karışmadığını söyleyebilirim ama karışmadığından oldukça eminim. Hatırladığım kadarıyla hepsi tek bir kaynaktan, aynı kişiden geliyordu."

Veritabanında ihtiyacı olanı bulmasını ve bölme kapısının motorunun tamamen durmasını bekliyorum. Kare şeklindeki büyük açıklıkta bulutların tüylendiğini ve daha uzaklarda bulutların oluştuğunu görüyorum. Uzun siyah cenaze arabası, sessiz motoruyla yavaşça ilerliyor, yeni ve şık, cenaze görevlilerinin gururla landau arabası dedikleri şey.

"Rapor önümde." Dr. Venter geri döndü. "Vajinal sıvı, idrar ve adet kanının hepsi aynı kişiye ait. Elimizde sadece profili CODIS'e yüklediğimizde atadığımız tanımlayıcı . Tahmin edeceğiniz gibi, kim olduğunu bilmiyoruz."

Bu bilgi beni şaşırttı ama ne yazık ki ben şaşırmadım. Ona Sally Carson'ın otopsi raporunun kaçırılıp öldürüldüğünde regl olduğunu gösterdiğini söyledim. Julianne Goulet'nin cesedinin üzerindeki külotta bulunan lekenin Carson'ın DNA'sıyla eşleşmesi . Ama öyle olmadı, çünkü büyük olasılıkla birileri FBI'ın veri tabanı CODIS'teki bir profil üzerinde oynadı. Carson'ın profilinin Martin Lagos'unki ile değiştirildiğinden şüpheleniyorum ama bunu açıkça söylemiyorum,

Bu da Benton'ın deyimiyle Julianne Goulet'nin cesedinin üzerindeki külotta neden "kan" bıraktığını açıklıyor.

"Elimizdekilere bakıyorum ve kesinlikle bir DNA eşleşmesi hakkında bilgilendirilmedik," diyor Dr. Venter karanlık bir şekilde. "Kayıtlarımızla karşılaştırmamız için şüphelinin profilinin bize gönderilmesi gerekirdi ama gönderilmedi."

"On yedi yıl önce Virginia'da yapıldığından şüphelenmek için nedenlerim olan DNA analizinden bir şüphelinin profili," diyorum. "O zamandan beri görülmemiş bir erkek olduğu söylendi."

"Bir erkek mi?" diye haykırıyor. "Bir erkeğin vajinal sıvı ve adet kanı bırakmadığı kesin."

"Aynen öyle. Şimdi sorunu görüyorsunuz."

Dr. Venter, "Virginia da doğrulama için bilgilendirilmeliydi," diyor.

"Virginia'yı kontrol etmiyorum. Geçen yaz eski laboratuvar müdürleri FBI'nın ulusal laboratuvarlarının yeni müdürü olarak işe alındı. Oldukça iyi bir terfi aldı. Onu şahsen tanımıyorum."

Dr. Venter, "Bu olağanüstü rahatsız edici bir durum," diyor. "Goulet'nin otopsisini ben yaptım ve açıkçası tüm bunları öğrenmeden önce bile olayın ele alınış biçimiyle ilgili bazı endişelerim vardı. Virginia günlerinizde D.C. biriminde çalışan ve şimdi Boston'da olan kişi. O zamanlar onunla karşılaşmamış olabilirsiniz."

"Ed Granby."

Lucy gözlerini benden ayırmıyor.

Dr. Venter, "Çok da kesin olmayan ifadelerle beni tehdit etti," diye yanıtlıyor. "Adalet Bakanlığı'nın yanlış tarafında olmak istemediğimi ve Goulet davası hakkında tek bir kelime sızdırırsam olacağımı, taklit suçları önlemek için aşırı önlemler aldığını söyledi."

"Öyle devam ediyor." Sonra sözü Gail Shipton'ın çantasında bulunan ve diğerlerinde bulunmayan floresan kalıntısına getiriyorum. "Sadece böyle bir şey görmediğinizden emin olmaya çalışıyorum," diye ekliyorum.

"Ağzında ve burnunda grimsi kıvamlı bir madde buldum." Daha sonra bu raporu açıyor. "SEM, halit, kalsit ve argonit üzerinde, ultraviyole ışığa maruz kaldığında oldukça çarpıcı bir canlı kırmızı, koyu mavimsi mor ve zümrüt yeşili renkte yanan bir mineral parmak izi."

"İncelediğim kayıtlarda bu yapışkan maddeden bahsedildiğini hatırlıyorum. Goulet'in dişlerinde ve dilinde grimsi bir şey vardı." Bundan daha fazla detaya girmiyorum.

Ama kiminle evli olduğumu biliyor ve bilgiyi nereden aldığımı tahmin edebiliyor. Lucy sandalyesinden kalkıp bana yaklaşıyor, kulak misafiri olduğu şeyi saklamaya çalışmadan bana bakıyor.

"Bu minerallerin UV'de floresan verdiğinden bahsedilmedi. Ancak bunun element raporunda yer alması gerekmezdi," diye ekliyorum.

". "

"Bu sabahki çantamdaki cesedin her yerinde bu şekilde yanan bir kalıntı buldum." Resmi takım elbiseli iki cenaze evi görevlisinin cenaze arabasının bagaj kapağını açmasını izliyorum.

İşlerinden memnunmuş gibi gülümsüyor ve el sallıyorlar.

Dr. Venter, "BT'de oldukça yoğun görünüyordu," diyor. "Ancak her ne ise onu aspire ettiğine dair bir kanıt . Bu maddeyi sinüslerinde, hava yolunda ya da akciğerlerinde bulamadım."

"Virginia'daki Sally Carson vakasında böyle bir malzemeye atıfta bulunulmuyor. Ama CT tarayıcıları yok."

"Çok az tesis bunu yapıyor. Bu yüzden görülemezdi ve otopsi sırasında gözden kaçmış olabilirdi" diyor Dr. Venter.

"Bana elektronik olarak ne gönderebilerseniz gönderin. Zaman çok önemli."

"Konuştuğumuz gibi yapıyorum." Ona teşekkür ediyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

"Her şey mi?" Lucy dinlediklerinden yola çıkarak bunun mümkün olamayacağını anlar.

"Maryland'deki şeften raporlar gelecek, Dr. Venter," diyorum ona. "Belki e-postalarımı kontrol ederek ve mümkün olan en kısa sürede uygun laboratuarlara yönlendirilmelerini sağlayarak yardımcı olabilirsiniz. Benton'dan da bir vaka bekliyorum." İki cenaze evi görevlisinin önünde Gabriela Lagos isminden bahsetmiyorum. Başka bir şey söylemeyeceğim ve Lucy de söylememesi gerektiğini biliyor.

Biz rampadan içeri açılan kapıya doğru ilerlerken o da telefonundan e-postalarını kontrol ediyor ve herhangi bir haber gelip gelmediğini kontrol ediyor. Başparmağımı kilide okutuyorum ve görevliler küçük tekerlekleri takırdatarak sedyeyi bize doğru yuvarlıyorlar.

", Şef? Cehennem gibi bir hafta sonu geçirdiğinizi duydum." "İyiyim."

Onlar için kapıyı tutuyorum.

"Dünya bir sepet içinde cehenneme döndü."

"Haklı olabilirsin." Kapıyı kapattım.

"Oldukça şiddetli bir fırtına oldu. Bir ya da iki gün içinde kar yağabilir."

Sedyeyi, devasa parlak çelik buzdolapları ve derin dondurucuların uzak duvarı doldurduğu kabul alanının içine itiyorlar.

"Sıcaklık son bir saat içinde on derece düştü. Güney Sahili'nde denizden esen rüzgar oldukça soğuktu ama burada o kadar da kötü değil, kışlık montanın ihtiyaç duymakla duymamak arasında bir şey. Elimizde üzücü bir tane var. Yılın bu zamanlarında pek çok insan intihar ediyor gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor çünkü kimse öyle düşünmemeli." Dış gövde çantasına iştirilmiş etiketi kontrol ediyorum, sahte mavi deri cenaze evinin adı işlenmiş. "Bunu geri alabilirsin." Fermuarı açıyorum, altındaki çürük beyaz poşet ortaya çıkıyor, ölü kadının sert kolları poşete doğru bastırıyor, boksör gibi dirseklerini kaldırmış ve bükmüş.

"Sadece otuz iki yaşında," diyor bir görevli, pile benzeri dış çantayı çıkarırken. "Kilise için giyinmiş, makyajlı ve yatakta ölü. Masanın üzerinde boş hap şişeleri. Ativan ve Zoloft. Not yok."

"Çoğu zaman konuşmazlar," diye cevap veriyorum. "Eylemleri daha yüksek sesle konuşur."

RON GÜVENLİK MASASINDA, DÜZ PANELLİ GÜVENLİK EKРАНLARININ ARASINDA OTURUYOR. Kurşun geçirmez camın arkasındaki ofiste. En son imzayı atmak için büyük siyah vaka kaydını aldığımda penceresini açıyor. Ceset torbasının etiketinde yazanları kopyalıyorum.

Heather Woodworth, K 32, Scituate, MA. Yatakta tepkisiz. Muhtemelen aşırı doz intiharı.

Tükenmez kalemle karalanmış eski bir Güney Sahili ismi, şirin sahil kasabasında hayatına son vermeye karar vermiş genç bir kadın ve ben başka neler gelmiş diye kayıtlara bakıyorum. CT tarayıcısında ve çelik masalarda, soyunma ve diseksiyonun farklı aşamalarında beş vaka daha. Çoklu madde bağımlılığı, kazara vurulma, Zakim Köprüsü'nden atlama, evinde tek başına ölen yaşlı bir kadın, bir istifçi ve daha önce duyduğum bir motorlu araç kazası.

Franz Schoenberg, E 63, Cambridge, MA. MVA.

Bu sabah erken saatlerde incelediğim fotoğraflarda gördüğüm psikiyatrin hafifçe irkildiğini hatırlıyorum. Hastası günler önce intihar etmiş, gözlerinin önünde bir binadan atlamıştı. Belki de bu yüzden içip araba kullanıyordu. Daha fazla anlamsız trajedi. Çoğu insan yaşadığı gibi ölüyor.

"İlaçları ne olacak?" Görevlilere sordum.

"Kesenin içindeki bir torbada," diyor içlerinden biri. "Yatağın başucundaki boş şişeler. Tanrıya şükür, çocukları geceyi annelerinde geçirmiş. Küçükler, en büyüğü sadece beş yaşında, babası tam bir yıl önce motosikletiyle öldürülmüş. Müzik dersi vermesi gereken bir komşusu onu bulmuş. Kapıyı açmamış ve kilitli değilmiş. Bu sabah saat tam 10'da olmuş."

"Bunu planlamış, ." Ron'un bilgileri bilgisayarına girebilmesi ve ölü kadının bileğine takılacak RFID bileziğini programlayabilmesi için kaydı pencereden içeri kaydırıyorum.

"Bunu yaptığında evde kimsenin olmasını istemedi. Kimseye zarar vermek istemedi," diyor bir görevli.

"Tekrar düşün," diye cevap verdim. "Artık çocukların ebeveynleri yok ve muhtemelen hayatlarının geri kalanında Noel'den nefret edecekler."

"Görünüşe göre depresyondaymış."

"Eminim öyleydi ve şimdi pek çok insan da öyle olacak. Bunu benim için kilitlersen ..." Ron'a bel çantamı uzattım.

"Evet, efendim, Şef." Şifreyi girmek için eğildi ve ben sormadan bana bir güncelleme yaptı. "Hemen her şey sakın. Bir haber minibüsü binanın önünden birkaç kez çok yavaş geçti."

Görevlilere, "Onu şuraya, yer üzerine bırakın," dedim. "Ron, Harold ya da Rusty'ye az önce bir vaka geldiğini söyler misin? Anne onu tarayana kadar tartışması, ölçülmesi ve soğutucuya konulması gerekiyor. Hangi doktor olduğundan emin değilim. Kim daha az meşgulse."

"Emredersiniz, Şef." Ron bel çantasını kasanın içine soktu ve ağır çelik kapıyı çarparak kapattı. "Şu sevmediğin çapacı kadın buradaydı."

"Barbara Fairbanks," diyor Lucy. "Ben içeri girdiğimde binanın önünü filme alıyordu. Ben kapının açılmasını beklerken cipimin görüntüsünü almış olabilir."

"Ondan sonra da arka tarafta takılıyordu, muhtemelen kapı kapanırken tekrar içeri sızmayı umuyordu," diyor Ron. "Bunu birkaç hafta önce de yapmıştı ve ben de onu izinsiz girdiği için tutuklatmakla tehdit etmiştim."

Eski askeri polis, granit bir duvar gibi inşa edilmiş, sürekli hareket eden koyu renk gözleri var. Ofisinden çıkar ve görevlilerin gitmesini bekler.

"Sedyeye ihtiyacımız olacak. ?" diyor içlerinden biri.

"Evet, efendim. Onu aldığınızda."

"Bugün daha sonra," diye söz veriyorum onlara.

- - -

BİR BAŞKA KAPIDAN GEÇİP bir rampadan indiğinizde, bilim adamlarının tepeden tırnağa beyaz Tyvek koruyucu giysilerle kaplı olduğu penceresiz bir açık alan olan kanıt bölmesine ulaşırsınız.

Mavi bir çadırın altındaki eski yeşil Jaguar'ın etrafına siyanoakrilat dumanlama ekipmanı kuruyorlar. Roadster bükölmüş ve parçalanmış, tavanı soyulmuş, uzun kaputu bükölmüş, parçalanmış sürücü tarafı camı kurumuş kanla çizilmiş ve sıçramış, bagajı ve ezilmiş kapıları ardına kadar açık. Kanıt inceleme görevlisi Ernie Koppel sürücü tarafına doğru eğilmiş.

Bana bakıyor, gözleri turuncu gözlüklerle maskelenmiş, yakındaki bir arabaya yerleştirilmiş alternatif bir ışık kaynağı. Asayı eldivenli elinde tutuyor ve arabayı bir cinayetle bağlantılıymış gibi inceliyor.

"Günaydın, seni tekrar gördüğüme sevindim. Kötü bir böcek. Karımda da vardı." Yanakları pembe ve yuvarlak, binaları, tekneleri ve arabaları sarmak için kullanılan beyaz polietilenle sıkıca çerçevelenmiş.

"Yakalama."

"Şimdiye kadar kurtuldum, Tanrı'ya şükürler olsun. Körfezde park edilmiş olanı gördüm. Ne güzel bir aracın var," diyor Lucy'ye. "Silah kulesini ."

"Özel olarak sipariş etmeniz gerekiyor" diyor.

"Bir dakikan var mı?" El arabasından tek kullanımlık önlükler ve galoşlar aldım. "Belli ki bu sıradan bir motorlu taşıt kazası değil. Oldukça kapsamlı bir alışma."

Işıkları söndürürken diğer bilim insanlarına "Sürücü koltuğundan bir kez daha geçerseniz parmak izi için duman çıkarabilirsiniz" sesleniyor.

"Emniyet kemeri takılı mıydı?" Elbisemi arkadan bağladım.

"Yandan arpma - kemerli olmak ona yardımcı olmayacaktı. Sol arka lastiğe bakın," diyor Ernie.

Neden bahsettiğini anlamak için arabaya yaklaştığımda kâğıt gibi sesler çıkaran galoşları giyiyorum. Lastik patlamış. Söyleyebileceğim bu kadar.

"Bir tür keskin aletle delinmiş," diye açıklıyor.

"Kaza sırasında olmadığından emin miyiz? Örneğin, keskin bir metal parçasının üzerinden geçtiyse? Kötü kazalarda lastikler genellikle patlar."

Ernie, "Bunun için çok temiz bir delik ve lastik sırtında değil yanakta," diyor. "Buz kıracağı gibi bir şeyin yavaş bir sızıntıya neden olduğunu ve arabasının kontrolünü kaybettiğini düşünüyorum. Arka tamponda da ilginç bulduğum bir boya transferi var. Tabii hasar zaten orada değilse? Ve bu araba kadar titiz olduğundan şüpheliyim."

Neden bahsettiğini görüyorum, yansıtıcı kırmızı bir boyaya benzeyen bir transfer ile küçük bir göçük.

"Lastiği patlamış ve biri tarafından çalınmış olabilir," diye öneriyorum.

"Sanmıyorum, bu araba kadar yere yakın değil." Lucy çeker ayakkabı kılıfları takılı. "Eğer çarpmışsa, yere yakın başka bir şey ya da tampon koruması olan daha büyük bir araç çarpmıştır. Bazıları yansıtıcıdır." Daha yakından bakıyor. "Özellikle de arabalarını deli gibi kandıran çeteler, genellikle SUV'lar."

"Bana bir saniye ver." Ernie arabanın içine doğru eğildi, asayı hareket ettirdi ve ben Lucy ile Gail Shipton hakkında konuşmaya devam ettim.

Bu henüz bitirmediğim bir konu.

"Çantasında bir not defteri bulundu," diye başlıyorum.

"Hangisi neredeydi?"

"Katil onu olay yerinin yakınına bırakmış. Belli ki bulunmasını istemiş. Cüzdanında para yoktu ama başka bir şeyin kayıp olup olmadığını bilmek zor. Görünüşe göre defteriyle ilgilenmemiş."

İnşaat alanında çektiğim fotoğrafı açıyorum ve ona garip şifrelemenin olduğu sayfayı gösteriyorum.

61: INC 12/18 1733 (<18m) REC 20-8-18-5-1-20.

"Son girdiği ," diye açıklıyorum. "Görünüşe göre seninle telefonda konuştuktan hemen sonra, muhtemelen kaçırılmadan birkaç dakika önce. Sayfaları grafik kâğıdına benzeyen küçük siyah bir defter ve ortasında X işareti olan kırmızı çıkartmalar vardı. Bir fikrin var mı?"

"Elbette." Lucy kollarını elbisenin kollarının içine sokuyor, sentetik malzeme kaygan ve kırıksık sesler çıkarıyor. "Bu onun ilkel şifresinde birinci sınıf öğrencisinin bile kırabileceği bir not."

"Altmış bir mi?" Şifreli dizinin başından başlıyorum, Lucy ile omuz omuza duruyoruz, ikimiz de telefonumdaki resme bakıyoruz.

"Bu onun bana verdiği kod," diyor sanki Gail'in ona bir kod vermiş olması son derece mantıklıymış gibi. "Adımdaki harfler sayılara karşılık geliyor. L-U-C-Y on iki, yirmi bir, üç ve yirmi beş. Eğer bunları toplarsanız altmış bir eder."

"Senin için bir kodu olduğunu söyledi mi?" "Hayır."

"INC gelen bir çağrı," diye varsayıyorum, "ve on iki on sekiz tarih, ki bu dündü, ve askeri saat on yedi otuz üç."

"Doğru," diye yanıtlıyor Lucy. "On sekiz dakikadan daha kısa bir süre konuştuk ve REC alındı anlamına geliyor ve bu durumda geri kalan sayılar kod

Tehdit için. Aynı şey, sayılar alfabedeki harflere karşılık geliyor. Özetle onu aradım ve o da konuşmayı tehdit olarak kaydetti. Onu tehdit ettim. Çıkarılacak mesaj bu, tabii ki bu bir yalan."

"Bu paket mesajı kimin alması gerekiyordu?"

"Eninde sonunda üzerime salacağı kişi için tasarlandı. Şifrelemesinin güvenli olması gerekmiyor," diyor Lucy, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki Gail Shipton bir ahmakmış gibi. "Aslında, tam tersi. Birinin bunu bulup çözmesini istiyordu. Bir noktada kanıt olmasını istedi. Elime geçerse diye defterden sayfalar kesiyordu. Suçlayıcı kayıtları bulamayacağımı varsayıyordu. Tuttuğu bir kayıta benim hakkımda yanlış kayıtlar yaptığını bilemezdim."

"Defter kayıtları onun davasında mı yoksa başka bir davada mı kanıt olarak kullanılacaktı?" Anlamıyorum.

"Muhtemelen sonunda gözümü korkutmak istedi ve ben de arkama yaslanıp izledim. Double S'den bir tazminat alacaktı ve sonra sıradakini isteyecekti. Drone telefonun her yönünü kendisinin icat ettiğini iddia edecekti. Tek kuruş ödemek zorunda kalmayacak, her şeyin sahibi olacaktı." Lucy sakın ve gerçekçi konuşuyor. "Ve kendi başına asla yapamayacağı bir iş için kredi talep edecekti. Bu neredeyse para kadar değerli olurdu. Kendini pek de iyi hissetmiyordu. Her şey çok acıklı."

"Eğer seninle ilgili olumsuz yazıları kesip attıysa," diye cevap verdim, "o zaman seni korkutmak istediği kanıt neydi?"

"Her şeyden önce, bu bir şaka."

"Bunda komik bir şey göremiyorum."

"Ondan faydalanılmasına şaşmamalı," diyor Lucy. "Sayfaların grafik kağıdı gibi görünmesinin nedeni akıllı bir defterden alınmış olmaları. Yaptığı şey her sayfanın fotoğrafını çekmek, sahte olanlar da dahil olmak üzere girdilerini dijital ortama aktarmaktı, böylece anahtar kelimelerle ya da X'li etiket gibi etiketlerle aranabileceklerdi. Sonra fotoğrafını çektiği sayfaları keserek kağıdı ve mürekkebi çıkardı, böylece ortaya çıkacak tek kayıt elektronik kayıt olacaktı."

"Ki sen bunun farkındaydın." Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Tam da şüphelendiğim gibi. Gail neyin peşinde olursa olsun, ne kadar zeki olduğuna inanırsa inansın, Lucy her şeyin farkındaydı. Gail'in cüzdanını, arabasını ya da evini aramaktan çekinmezdi. İsteddiği her şeyi hacklemek onun için her zamanki gibi bir iş olacaktı.

Marino'nun Gail'in telefonunda tek bir fotoğraf bile olmadığına dair söyledikleri. Lucy, Gail'in not defterine kaydettiği yalanlar da dahil olmak üzere tüm fotoğrafları silmişti.

"Bana karşı bir dava açıyordu ve aylardır bunu yapıyordu. Çok yakında istediğini elde edecekti ve benim de onun yolundan çekilmem gerekiyordu, ya da en azından kendini buna inandırmıştı," diyor Lucy, bir yerlerde gömülü olması gereken acıyı gizlemek için ölçülü bir şekilde. "Nietzsche'nin ne dediğini biliyorsun. Düşman olarak kimi seçtiğine dikkat et çünkü en çok ona benzersin."

"Düşmanınız olduğu için üzgünüm."

"Kendimden bahsetmiyorum. Gail ve Double S'den bahsediyorum. En az onlar kadar kötü olma yolunda ilerliyordu."

Parmak izi incelemecisinin, epoksi boyalı zeminin üzerinden geçen kalın, parlak kırmızı güç kablolarına bağlı bir dağıtım kutusundaki düğmelerle çalışmasını izliyorum. Ernie bize doğru yönelip eldivenlerini çıkarıp çöpe siyanoakrilat nemlendiriciler, buharlaştırıcılar ve fanlar vızıldamaya başlıyor. Ona paketlenmiş kanıtları ve bir kalem veriyorum.

"Gördüğüm kadarıyla bugün çok yoğunsun," diyorum laboratuvarına gönderdiklerimi paraflarken. "Buna eklediğim için özür dilerim."

"Daha da talihsiz hale gelebilecek bir başka talihsiz hikaye." Ernie gözlüklerini çıkarırken parçalanmış Jaguar'ı gösteriyor. "Bir psikiyatrist karısıyla kavga ediyor ve barın yolunu tutuyor, bar da ona alkollü olduğu halde alkol servisi yaptığı için dava açmak üzere. Sözde. Luke, STAT alkolünün yasal sınırın altında olduğunu söylüyor. Bu adamı öldüren şey, birinin lastiğini patlatması ve kontrolden çıkarak korkuluklara çarpması ve otopsi size bunu söylemeyecek. Patinaj izleri söyler. Ve lastikteki delik. Soru şu ki, hasar barda park halindeyken mi yoksa arabası evindeyken mi meydana geldi? Kimin erişimi vardı? Ya da biri lastiğini patlattı ve sonra onu takip ederek boya transferini açıklayan ekstra bir itme mi yaptı?"

"Gençler, genellikle çeteler," diyor Lucy. "Son zamanlarda Cambridge bölgesinde çok sayıda lastik kesme olayı yaşandı. Çocuklar bir arsada yarım düzine arabanın lastiğini bıçaklıyor ve saklanıp eğlenceyi izliyorlar. Sonra da kurbanlarından arkasına takılıp lastiğin patlamasını izleyerek ekstra eğlence yaşıyorlar ve sonunda kenara çekince de soyuyorlar. Böyle bir araba eğer iyi durumdaysa size yüz binden fazlaya mal olur. Eğer kaza yapmasına neden olurlarsa soyulmaya değer olabileceğini varsayıyorlar."

"Yaptıkları küçük şaka birinin ölümüne neden olmuş olabilir." Ernie Tyvek koluyla alnını siler.

"Neden lastiklerimin patlak olduğunu düşünüyorsun?" Lucy enkazın etrafında dolaşüyor, içeride orijinal eyer derisi gibi görünen iç mekana, gül ağacı vites ve direksiyon simidine, her yerde kan ve gri saçlara bakıyor. "Asıl soru, dün gece barda park etmiş diğer arabaların da benzer şekilde hasar görüp görmediği olacak."

"Bunu ileteceğim çünkü çok iyi bir noktaya değindin," diyor Ernie. "Sizin için başka ne yapabilirim?" diye soruyor.

Ona liflerden, floresan kalıntılardan ve mentollü buhar ovucu gibi kokan merhemden .

"Kalıntıyı SEM'de kontrol edebilirsiniz, çünkü element bileşimi hakkında bir önsezim var. Maryland'deki daha önceki bir vakada ortaya çıkan bir şey olabilir. Ayrıca içeri giren bir alet tarafından hasar görmüş olabilecek bir çit direği de var" diye ekliyorum.

"Kim ne yapıyor?" İnceleme sırasını bilmek istiyor. "DNA dışında her şey için ilk durak sizsiniz. "DNA dışında her şey için Buharlı ovma ile şanslısın ve sonra sıra sana gelecek," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen kimyasal bileşiminden tam olarak ne olduğunu anlayabileceğiz."

"Belki marka değil," diye düşünüyor kuşkuyla, "ama mentollü olduğu kesin. Nane yağlarında doğal olarak bulunan bir alkol, ayrıca okaliptüs, sedir yaprağı, kafur, terebentin, bunlardan birkaçı. Uzun zamandır olan bir ev ilacı ve insanlar bunu ne için kullanacakları konusunda son derece yaratıcı olabiliyorlar."

"Hiç bir davada ortaya çıktı mı?" Ben sordum.

"Bir . Olası bir cinsel suçta anal sürüntüde pozitif çıktı, bu yıllar önceydi. Kurbanın hemoroid tedavisi için bir buhar ovucu kullandığı ortaya çıktı. Birinin kafa derisinde bulduk, polis bunun sapıkça bir ritüelin parçası olabileceğini ya da maktulün bunamış olabileceğini düşündü. Kepek için bir tedavi olduğunu öğrendik. Bir keresinde açık alevli ev yapımı bir buharlaştırıcı lamba vakası yaşamıştım. Ne yazık ki patladı ve yürümeye başlayan bir çocuk öldü. Bir de bunu açık yaralara ve çatlamış dudaklara uygulayan insanlar var ve kafur zehirli olabiliyor."

Petrol bazlı merhemlerin bir atletizm sahasının çimlerinde bulunduğunu ve bir teoriye göre bunun bir kas ovucu olabileceğini ve Gail Shipton'ın ölümüyle olmadığını açıkladım.

"Kesinlikle benzer bir bileşim olacaktır," diye düşünüyor Ernie. "Her ne kadar ağrı kesici merhemler daha yüksek dozlarda daha güçlü olma eğiliminde olsalar da

Bazı yağların seviyeleri. Bunu söyleyebileceğimizden emin değilim."

"Fark etmeyebilir. Belki DNA konusunda şansımız yaver gider," diye cevap veriyorum. "Ama birinin yağmurun altında neden bir kavanoz buharı karıştırdığını hayal etmekte zorlanıyorum."

"Ne için kullandığına bağlı," diye açıklıyor Ernie. "Kendi üzerine ya da cildine sürmemiş olabilir."

"O zaman ne üzerine?" Ben soruyorum.

"Bazı insanlar nefes almalarına, horlamalarına ve uyku apnelerine yardımcı olması için burun bantlarını Vicks ile doyuruyor."

Lucy, Benton'ın ahlaksız katil Albert Fish'le ilgili rahatsız edici bir non sequitur olarak bana çarpan karanlık saçmalıklarını hatırlarken, "Gecenin bir yarısı dışarıda yapmak için garip bir şey olurdu" diye yorum yapıyor.

Dikkat dağıtıcı şeyleri engellemek ve odaklanmak için keskin bir koku solumak. Acı ile harmanlanmış bir zevk, metil salisilat içeren bir koku ve Benton sahip olduğu etki hakkında endişeleniyor. Başkent Katili'nin kötülüğün çiçekleri olan *Les Fleurs du Mal*'e atıfta bulunan dergi makalelerini okumuş olabileceğinden korkuyor. Baudelaire'in şiiri hakkında üniversite yıllarımdan hatırladığım şey, acımasız duygusallığı ve insanların belirsiz, geçici hayatları boyunca çalışan köleler olduğu görüşüdür. İnsanların doğuştan iyi olduğuna inandığım bir dönemde onu Edgar Allan Poe kadar iç karartıcı bulmuştum.

Eldivenlerimi çıkarıyorum ve Ernie'ye bir şey bulduğunda bana haber vermesini söylüyorum ve sonra telefonum çalıyor.

Lucy ve ben kanıt bölmesinden çıkarken Bryce bana "Şu an için yapabileceğin bir şey yok" dedi. "Sadece bir uyarı. Marino telsizinden sürekli takip etmeyi sevdiği kanalda bir çağrıya kulak misafiri olmuş. Diğer bölge frekanslarını tararken, hani her zaman yaptığı gibi? Benim gözetleme dediğim şey mi?"

"Ne tür bir arama?" Ben soruyorum.

"Görünüşe göre bir Concord PD memuru NEMLEC'ten bahsetmiş. Kulağa çok gizli bir şeymiş gibi geliyor, her ne ise, şu ana kadar haberlerde bir şey yok. Her saniye kontrol ediyorum. Marino bana *ölen biri olup olmadığını* sordu, ben de *sadece buradaki herkesin öldüğünü* söyledim. Bunun ötesinde bana herhangi bir bilgi vermedi ama yerel birlikler çağrıldığına göre muhtemelen büyük bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Yanıt veriyor mu?"

"Artık *Sherlock* olduğu için bunu biliyorsun. Belki de bütün gün arabada dolaşan bir K-9'a ihtiyaçları vardır."

Marino, motosiklet birimleri, SWAT, bomba teknisyenleri ve olay yeri inceleme gibi ekipman ve özel uzmanlıkları paylaşan elliden fazla polis departmanından oluşan Kuzey Doğu Massachusetts Kanun Uygulama Konseyi'ne gönüllü olarak hizmet vermiş olmalıdır. Eğer NEMLEC harekete geçerse, durum ciddi demektir.

Bryce'a "Her ihtimale karşı olay yeri araçlarından birinin gazının dolu ve gitmeye hazır olduğundan emin ol" dedim.

"Alınma ama bugünlerde bunu kimin yapması gerekiyor? Harold ve Rusty otopsilerle meşguller, bilim adamlarına ya da doktorlara soramam ve Lucy'ye sormayı da düşünemem. Orada mı duruyor? Umarım beni duyuyordur. Marino'nun yerine birini işe alana kadar, ki o zaman bile garanti yok. . . Bekle. Benden benzin istasyonu görevlisi rolü oynamamı mı istiyorsun?"

"Merak etme. Kendim halledeceğim." Marino'nun işi bırakmasının benim için her şeyi değiştirdiğini bir kez daha hatırlatmama gerek yok. "Ben Anne'i bulmaya gidiyorum. Gloria X-ray'e uğrayabilir mi bir bak, böylece DNA kanıtlarını ona teslim edebilirim."

YUMUŞAK BİR IŞIK BULUTUNUN İÇİNDEN GRI DUVARLARI VE GERİ DÖNÜŞTÜRÜLMÜŞ cam karo, trüf denilen grimsi kahverengi bir sırla kaplanmış. Akustik tavan, RFID takip cihazlarını ve kilometrelerce uzunluktaki kabloları gizlerken, eninde sonunda kendi içine girecek olan bir kadın etrafında dönerken ilerlememizi engelliyor. Binamdaki her koridor bir daire.

Hayat başladığı yerde durur ve düz olan yuvarlaklaşır ve ben tesisimi bir terminal değil bir liman olarak tanımlıyorum. Bu mekândaki çalışmaları, son nokta ya da nihai varış noktası olarak değil, yeniden tanımlayan ve yeniden yaratan bir yolculuğun parçası olarak resmediyorum. Ölüler yaşayanlara, yaşayanlar da ölümlere yardım eder ve ben yuvarlak binamın içindeki yedi yuvarlak koridoru umut için bir metafor ya da en azından daha az ürkütücü bir sohbet için bir sıçrama tahtası olarak görüyorum.

Adli Tıp Kurumu'ndan morg ya da ölümler için bir hastane olarak bahsetmek konusunda iki kez düşünmediğim günler çok geride kaldı. Yaptığımız ve söylediğimiz her şeyde uygun ve profesyonel olmamız, çalışan el kitabımın bir parçası ve eğitimimizin önceliğidir. Kimin bizi dinlediğini asla bilemeyiz ve hizmet verdiklerimiz cesetler, çıtır yaratıklar, yollarda ölenler ya da yüzenler değildir. Onlar hasta ya da vaka. Onlar birilerinin ailesi, sevgilileri, arkadaşları ve ben CFC'nin bir ölü evi değil, tıbbi muayenelerin yapıldığı, kanıtların bilimsel olarak analiz edildiği ve geride kalanların tahammül edebildikleri kadarını öğrenmeye açık oldukları bir laboratuvar olduğu algısını teşvik ediyorum.

Ziyaretçilerin bizi gözlem pencerelerinden izlemesine olanak tanıyan bir şeffaflık ruhu oluşturdum ve şu anda Lucy ve benim yanından geçip gittiğimiz oda, kanlı giysilerin HEPA filtreli dolapların içindeki asma çubuklarda havada kurutulduğu kanıt odası. Kağıt kaplı beyaz bir masanın üzerinde kırık bir gözlük, bir işitme cihazı, ayakkabılar, bir cüzdan, nakit para, kredi kartları ve kristali parçalanmış bir kol saati bulunmaktadır. Kurbanın kişisel eşyaları

az önce arabasını gördüğümüz adamdan şüpheleniyorum ve sırada kimlik tespiti var. Adli tıp teknisyenlerinin bir barut istasyonunda bir tabanca üzerindeki parmak izlerini incelemesine ve diğer istasyonlarda başka silahların bulunmasına başımı sallayarak güneydın diyorum. Bir halter, bir bıçak, bir paspas sapı, pirinç bir sanat heykeli, hepsi kanlı ve süper yapıştırıcı ile dumanlanıyor.

"Medflight helikopteri az önce Logan'a telsizle bin fit yükseklikte güneybatıya geçiş izni istedi." Lucy telefonundaki bir uygulamayı izliyor. "BK117 Concord'da bir yerden havalandı, Plymouth'a geri dönüyor."

"Hastaneye gitmiyorsa ya bir şey yoktur ya da biri ölmüştür." Büyük ölçekli röntgenin kapısını açıyorum.

Lucy telefonunu aşağı kaydırarak hava trafik kontrolünün canlı yayınlarını kontrol ediyor. "Tam elli beş dakika önce Concord'a inmiş. Belli ki orada bir şeye tepki vermiş. İlgisiz bir şey de olabilir. Dinlemeye devam edeceğim."

- - -

Anne'in konsoluna oturuyorum. Kurşunlu bir pencerenin diğer tarafında büyük çaplı CT tarayıcısı var ve masayı içeri kaydırıyor.

Benim bakış açımdan deforme olmuş bir kafa ve beyin dokusu ve kanla keçeleşmiş gri saçlar görüyorum. Kanlı, yırtılmış bir kulak görüyorum. Korkuluklara çarpan altmış üç yaşındaki psikiyatrist, bir yabancının lastiğini patlatmanın ve muhtemelen onu soymanın eğlenceli olduğunu düşünen çocuklar tarafından işlenmiş olası bir cinayet. Ya da alkol gerçekten suçlu olabilir. Direksiyon başında uyuyakalmak ya da arabanızın kontrolünü kaybetmek için yasal olarak sarhoş olmanız gerekmez.

Camın diğer tarafındaki Anne ile konuşmak için dahili telefon düğmesine basıyorum. "Onu kim gönderiyor?" diye soruyorum.

"Luke yangın ölümünü bitirdiğinde," sesi masasındaki hoparlörden geliyor. "STAT alkolü için zaten kan aldı."

"Duydum."

"Nokta-oh-dört. Ancak iyi bir vızıltı ve uğruna ölmeye değmez." Anne, çalışma alanını tarayıcı odasına bağlayan kapıyı açarken konuşmaya devam ediyor. "Her neyse, süper avukatı çoktan aradı."

"Bunu ben de duydum," diye yanıtlıyorum.

"Lucy bugün nasıl?" diye soruyor bana, sanki Lucy burada değilmiş gibi.

Lucy'nin yetenekli radyoloji teknisyenime taktığı isimle Shy-Anne, daha hoş biri olamazdı ama insanlar hakkında kopuk kopuk konuşur ve çoğu zaman yüzüne bakmazdı.

gözlerinin içine bakıyor. amigo kızların ve futbolcuların dikkatini ancak ödevlerinde yardıma ihtiyaç duyduklarında çeken sınıf beyni olarak hayal ettiğim türden biri.

"Hayat berbat," diyor Lucy Anne'e. "Peki ya sen?"

"Bu arada," diye ekliyorum, "davalarımızla ilgili arayan avukatlarla savcı ya da savunma avukatı olmadıkları sürece konuşmayız, tercihen ellerinde mahkeme celpleriyle."

"Bryce ona önemli bir şey söylemedi ama telefonda yeterince uzun kaldı ve sonra bana bir tane verdi," diyor Anne, Benton'ı gözlem camından gördüğümde, koridor boyunca hızlı adımlarla yürüyor, ödünç aldığı bir çift siyah deri spor ayakkabıyla bize doğru geliyor.

"Carin Hegel," diye tahmin ediyorum ve Lucy yanımda, düz ekranda az önce arabasını gördüğümüz adamın ölüm sonrası görüntülerine bakıyor.

Cambridge'de Longfellow Park yakınlarında bir ev ve ofis adresi olan Dr. Franz Schoenberg'i saatler önce baktığım fotoğraflarda görmeye devam ediyorum. Gri saçlı, nazik ve hoş bir yüze sahip olan Dr. Schoenberg, çatısından Paris'e uçmayı planladığına dair mesaj atan ölü hastasına bakarken daha şaşkın ya da perişan görünemezdi. Belki de uyuşturucudan aklını kaçırmıştı. Ama görünüşe göre yaptığı şey onun iyiliği içindi, ben buna birini yanına almak diyorum ve pek çok intihar üzücü olmaktan çok öfkeli ve kindar.

"Birkaç gün önce buraya bir hastası geldi," diye yorum yapıyorum. "İntihar eden genç moda tasarımcısı. Tam onun gözü önünde binasının çatısından ."

"Belki de bu yüzden karısıyla kavga ediyordu ve içmeye gitti." Anne yanıma oturuyor ve dantel süslemeli, cepli ve pileli mor önlük giydiğini fark ediyorum, ben ona *Grey's Anatomy* kıyafeti diyorum.

"Hiç yardımcı olmadı, orası kesin." Dr. Franz Schoenberg'in taramalarını inceliyorum.

Sol temporal ve parietal kemiklerde açık parçalı kırıklar, aksonlar ve kan damarları aşırı dönme kuvvetleri nedeniyle kesilmiştir. Çarpma anında başı şiddetli bir şekilde hızlanıp yavaşlamış ve muhtemelen ön cama değil yan cama çarpmış. Ne kadar hızlı gittiğini merak ediyorum. Patinaj izleri bize söyleyecektir. Çok az beyin ödemi olduğunu fark ettim. Hayatta kalma süresi çok az.

"Carin Hegel daha önce bana ulaşmaya çalışıyordu," diyorum Anne'e. "Bu sabah saat beş buçuk sularında MIT'deki olay yerine gidiyordum. Marino'ya benimle konuşmak istediğini söylemiş. Gail Shipton hakkında olduğunu düşündüm."

Anne, "Ambulans takipçileri için iş patlaması yaşanıyor," diyor.

"O tam olarak bir ambulans kovalayıcısı değil." Eğlendim ama şaşırdım.

Hegel ve benim genellikle ortak davalarımız olmuyor çünkü hastalarımın ve ailelerinin çoğu onun gibi bir avukatı karşılayamıyor. Uğraştığım işlerin çoğu ceza hukuku alanında ve süper zenginlerin süper avukatları radarıma çok nadiren giriyor ama bugün iki kez girdi.

Benton içeri girerken Anne masasındaki dosyalıktan bir çağrı kâğıdı ve başka evraklar çıkarıyor. Hemen arkasında, kafasında büyük bir güneş gözlüğü, üzerinde ekstra ince bir kot pantolon, kalın bir kablo örgü kazak ve kırmızı süet mokasen ayakkabılar olan Bryce durmaktadır. Elinde bir pizza kutusu, peçeteler ve kâğıt tabaklar var ve Lucy onun önünü kesmek için kapı aralığına girerek karnımız doyana kadar kaçmamasını .

"Concord'da olup bitenlerden haberin var mı?" Benton'a soruyorum ve bana bakışından bir şeyler olduğu anlaşılıyor.

"Yaklaşık bir saat önce." Kendini sandalyemin arkasına yerleştirdi.

"Yanlış olduğu ortaya çıkan aktif bir tetikçi çağrısı."

"Medflight'ın neden konuşlandırıldığını ve sonra geri döndüğünü açıklamak," diye öneriyorum.

"Sanırım öyle."

Ama bunu söyleme şekli bana daha fazlası olduğunu düşündürüyor.

"Bu vaka hakkında başka ne biliyoruz?" Ardından Anne'den tarayıcısındaki hasta Dr. Schoenberg hakkında daha fazla ayrıntı istiyorum.

"Sabah dört sularında Cambridge Hastanesi'nde öldü." Evrakları karıştırıyor. "Görünüşe göre bardan saat iki civarında ayrılmış ama arabasından çıkarılması biraz zaman almış. Kanıt bölümünde bakarsanız nedenini anlayabilirsiniz.

Bu klasik eski Jaguarlardan biri, hidrolik aletler onu bir çorba tenekesi gibi açmadan önce gerçek bir güzellikti."

"A Jag E, 1960'ların başı." Lucy bizden geride, kapı aralığında duruyor.

"Muhtemelen araba kullanacak yaşa geldiğinde ve parası olmadığında imrendiği şeydi. Sorun şu ki bu antikalarda hava yastığı yok."

"Hangi bar?" Anne'e sordum.

"Marino'nun çok sevdiği İrlandalı olan. Randevu değilmiş gibi davranarak beni birkaç kez oraya götürdü. İtiraf etmeliyim ki biralı makarna ve peynirleri ölmek üzere - ve bunu sadece ben söylemedim, üzgünüm, Fado's. Yavaş kavrulmuş katil bir etleri var.

elma şarabı soslu domuz göbeği . . . Tourette'im azdığı için konuşmayı kesiyorum."

"Fado's şehrin en iyi yerinde değil," diyor Benton. "Batı Cambridge'deki projelerden çok değil."

"Bardan ayrıldı ve nereye gittiğini biliyor muyuz?" Daha önceki polis aramasını, kırmızı bir SUV içindeki şüpheli gençlerin Windsor Caddesi'ndeki sübvansiyonlu konut sitesinin otoparklarındaki birkaç araca girmiş olabileceklerini hatırlarken .

"Evraklarına göre Mass Ave Köprüsü yakınlarındaki Memorial Drive'daymış. Eve dönüyor olabilir," diyor Anne.

Kırmızı bir SUV içindeki çete üyelerinin Jaguar'ı takip ettiklerini, lastiğin patlamasını beklediklerini, belki de sürücüyü soymayı planladıklarını hayal ediyorum ama işler bundan çok daha kötü sonuçlandı. Muhtemelen arabayı dürttüler ve kontrolden çıkarak korkuluklara çarptı.

"Windsor'daki projelerden kaçarken görülen çocukları yakalarlarsa, kırmızı ciplerinin boyasını Jaguar'a aktarılan boyayla karşılaştırmamız gerekir," diye karar verdim. "Cambridge polisinin bunu bildiğinden emin olalım."

"Eğer Carin Hegel sizi beş buçuk gibi erken bir saatte bulmaya çalışıyorsa, hiç vakit kaybetmediği kesin." Anne yemek hakkında konuşmayı ve kötü kelime oyunlarını . "Yaklaşık bir saat önce, neredeyse on birde aradı. Biliyorsun, bu barın hatası olmalı. Bar ona hizmet etmeye devam etmemeliydi. Ve tabii ki kanında ne kadar alkol olduğunu, sarhoş olmadığını söyleyemeyiz, çünkü soruşturma tamamlanmadan bilgilerini açıklayamayız, vesaire, vesaire. Bryce'tan öğrendiğim kadarıyla her zamanki gibi, o da bana aynı hikayeyi elli farklı şekilde anlattı."

"Adımı duydum ve boşuna olmasa iyi olur," diyor. "Görünüşe göre Hegel bir lastiğin kesildiğini ve kendisinin bir Lucy, Bryce'ın içinde sığır eti, sosis, pepperoni, biber, taze domates, soğan, sarımsak, ekstra mozzarella ve Asiago bulunan büyük bir turtayı teslim etmesi için ellerini uzatırken Anne'e "Cinayet" diyorum. Her zamanki gibi sipariş ediyorum.

Ağzım sulanıyor ve açlık boş mideme saplanıyor. Daralmış, neredeyse boru şeklinde hissediyorum ve eğer aromalar duyulabilir olsaydı, ses seviyesi gidebildiği kadar yüksek olurdu. Sağır edici olurdu.

"O kadar hızlı değil." Bryce kutuyu Lucy'den uzaklaştırır. "Ellerimi kaldırmamı yoksa ateş edeceğini söyleyen bile olmaz."

"Sakın bana meydan okuma."

"Korkuyorum. Silahlı bile değilsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Tatlıyken bile tam bir canavarsın."

"Dava açacak birini arıyorum," diyor Anne bana. "Dur tahmin edeyim. Kadın kocasının ölümünden para istiyor ve zavallı adama henüz otopsi bile yapmadık."

"Sanırım Carin Hegel diğer müşterilerinden bahsetmiyor." Lucy'ye bakıyorum. "Bir sürü zengini var ama onun müşterisi olduğunu nereden biliyoruz?" O da

Bryce'a yöneltiyor.

"Tahmin etmiştim," diyor. "Ne kadar sarhoş olduğu ve arabasını bu yüzden mi çarptığı hakkında sorular soruyordu. Bir avukat için üzgün ve hassas görünüyordu ve ne kadar kötü bir gün geçirdiğini söyleyip duruyordu. Belki de onu tanıyordu."

Telefonunda bir şeyler yazıyor.

"Karısıyla kavga mı etti?" Bunu Bryce'a tekrarlıyorum. "Bu detayın nereden geldiğini biliyor muyuz?"

"Çağrı kağıdında yazıyor," diyor. "Eve gelmeyince karısı ağlayarak dokuzu bire aradı ve arabasını tarif etti. Bir anlaşmazlık yaşadıklarını ve adamın evi sinirli bir şekilde terk ettiğini söyledi. Ve, şuna bakın. Doktor. Schoenberg geçtiğimiz birkaç yıl içinde büyük kararların çıktığı birkaç davada bilirkişilik yaptı ve tahmin edin duruşma avukatı kimdi? Belki de Carin Hegel kişisel bir mesele olduğu için arıyordu. Bir arkadaşını ve çok para kazanmasına yardımcı olan bir danışmanını kaybetti."

"Avukatlardan gelen kişisel aramaları kabul etmiyoruz," diye cevap veriyorum. "Bu dava ya da diğer davalarımız hakkında ona ya da bir başkasına hiçbir bilgi verilmiyor. Bu tür iyilikler yapmayız."

"Granby saat üçte buluşmak istiyor." Benton sandalyemin arkasında durduğu yerden ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Eminim biliyordur."

"Ona ne söylemeliyim?"

"Günümün gidişatına bakılırsa, burada olmak zorunda." Ona cevap vermek için arkamı döndüm. "Neye bakacağımıza bağlı olarak savaş odasını ya da PIT'i rezerve edeceğim."

PIT, vakaları üç boyutlu veya sanal gerçeklikte incelediğimiz Aşamalı Daldırma Tiyatromuzdur. Lucy'nin en son yeniliklerinden biri

Dünyayı kâğıttan kurtarmak için çabalarını sürdüren kitapta, diğer uzak şeylerin yanı sıra bir HAPTIC ve bir Lidar veri tüneli de yer alıyor.

DNA bilimcisi Gloria içeri girerken, "Çoklu dokunmatik masadaki bir projektörü değiştirmem gerekiyor," haber verdi.

Kanıtları ona teslim ediyorum.

Paketi paraflarken, "Senden sonra Ernie'ye gidecek," diyorum.

"Olabildiğince hızlı."

Otuzlu yaşlarında, dikenli siyah saçlı ve sol burun deliğinde piercing olan bu kadın, düşük kopya sayılı DNA'lar konusunda uzman ve benim her şeyi dün istememe alışkın.

"Sıranın başına taşıyacağım," dedi bana.

"Dr. Venter'ın Baltimore'daki ofisinden laboratuvar raporları alıyor olabilirsiniz," dedim.

Lucy bana, "Onları çoktan gönderdim," diye bilgi verdi.

Gloria kapıya yönelirken bana uzun ve meraklı bir bakış attı. Büyük Katil davalarından birinden bir DNA profili ve benim en iyi moleküler biyologum cahil ya da iletişimsiz değil. Büyük ve kötü bir şeyler dönüyor ve o bunu biliyor.

"Söylemeye gerek yok..." Onun gözleriyle buluşuyorum.

"Elbette, yarın sabaha kadar bir şeyler hazırlamış olurum ama daha erken olması için uğraşacağım." Ve sonra gitti, çıktı, pencerenin diğer tarafında, koridorda asansöre doğru hızla yürüyor, herkes gibi telefonuna yapışmış.

"Benton Washington'dan ne zaman döndü?" Anne bana sordu. "Durumu iyi mi, çünkü biraz ete ihtiyacı var gibi görünüyor. Lucy'nin bindiği tankı gördün mü? Körfeze girdiğinde sanki helikopterle gelmiş gibiydi."

"Tam burada duruyorum." Lucy pizza kutusunu masanın üzerine koyar.

"Vegan olsa iyi olur yoksa seni gerçekten öldürürüm Bryce."

Bryce bana, "Anne'e tam arkanda duran Benton için iyi sabahlar dile," diyor. "Yani, gerçekten mi?" Bunu Anne'e yöneltiyor. "Sos, mantar, brokoli, ıspanak, patlıcan." Lucy'nin yararlanması için parmaklarıyla sayıyor. "Ve bir bakalım. Presto!" Kapağı açıyor. "Sadece senin için iki sıkıcı dilim." Deri bileziklerini gösterdiğinden emin olarak ona bir kâğıt tabak uzatıyor.

"Beğendin mi?" Bileğini kaldırıyor. "Tamamen el yapımı ve ejderha tokalı. Kahverengi ve kraliyet mavisi çünkü ne diyebilirim ki? Ethan

çok cömert. Peki ya Anne? Lucy benim aracılığımle sana günaydın diyor ve ben de onun aracılığıyla sana günaydın diliyorum. *Anlaşıldı mı?*"

Anne, insanlar hakkında sanki odada değillermiş gibi konuşmaktan kendini alamıyor ama buna alınmak da zor. Nazik yüzü ve tavırları, sade konuşması ve pratik tavırlarıyla tanıdığım en az kışkırtıcı insanlardan biri. Marino'nun hiçbir sataşması onu sinirlendirmiyor ve Bryce'ın aptalca ve zorlayıcı saçmalıkları bile sinirlerini bozmuyor.

Gail Shipton'ın taramasını benim için açıyor, baş ve göğüs kafesinin 3 boyutlu görüntüleri düz bir ekranda beliriyor.

"J.Crew," Bryce daha fazla mücevher gösteriyor. "Bu da neredeyse abartılı ama hediye edilen atın ağzına bakmak benden uzak olsun." Paslanmaz çelik zincirli siyah deri bir manşeti çekiştiriyor. "Bununla gitmek için ..." Kazağından bir kolye çıkarıyor, siyah deri ve bir çeşit kabile metal işlemesi, sonra bir tabağa bir dilim pizza koyuyor ve bana sunuyor.

İlk ısırık bir zevk patlamasıydı. Tanrım, açlıktan ölüyorum. Konuşmadan dilimin yarısını yedim.

"Önemli olan bu." Parmaklarımı peçeteye siliyorum. "UV'de floresan olan oldukça yoğun bir maddeyle başlıyor. Her yerinde çeşit toz vardı."

Gail Shipton'ın tomografisindeki yoğun beyaz alanları, burun deliklerindeki ve ağzındaki kalıntıları işaret ediyorum. Plevral boşluktaki belirsiz, karanlık, hava dolu alanın sağ akciğerin üst lobundaki küçük pnömotoraks olduğunu açıklamaya devam ediyorum. Farklı bir görüntüye, göğüs kafesinin bir kesitine ve koronal bir kesite tıkladığımda sorunu daha net görebiliyorum.

Benton ve Lucy'ye "Kapalı alanda biriken hava akciğere baskı yaparak genişlemesini imkânsız hale getirirdi," diye açıklıyorum.

"Nefes almayı zorlaştırıyor," diyor. "Bunu ben bile biliyorum," diye haykırıyor Bryce.

Lucy bana "Zaten nefes almada bazı sorunları vardı," diye bilgi verdi. "Nefes nefese kalıyordu. Sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi sürekli iç çekiyordu."

"Neden anladığımdan emin değilim." Benton okuma gözlüklerini taktı. "Peki pnömotoraks birini öldürür mü?"

"Eğer tedavi edilmezse, ciddi solunum sıkıntısına neden olabilirdi," diye cevap veriyorum. "Kalbine ve diğer büyük damarlarına baskı yapabiliirdi."

"görmeye çalışıyorum." Benton üzerime eğilmiş, düz ekrana bakıyor ve nefesini saçlarımda hissediyorum.

"Şuradaki siyah alan," Anne ona yardım ediyor. "Bu hava yoğunluğu. Gördünüz mü? Göğsün içinde ve dışında aynı. Ve böyle olmaması gerekiyor."

"Plevral boşlukta hiç siyah alan olmamalı," diye ekliyorum. "Göğsün yumuşak dokusundaki bu açık renkli alan kanamadır. Akciğerini çökerten bir tür travma geçirmiş. ilk iş bunun nasıl olduğunu bulmak."

ANTRENİN İÇİNDE RAFLARDAN KORUYUCU GIYSILER ALIYORUM. YARISI öğleni geçti.

Patik, yüz siperi ve eldiven giyiyorum. Lucy ve Benton da aynısını yapıyor ama uzun süre kalmayı planlamadığını biliyorum. Gail Shipton'ın bedeninden öğrenebileceği her şeyi öğrenecek ve sonra çarpışacağı Büro kılıçları ve belki de daha fazlası var. Karanlık bir cephenin içinden geçtiğini her zaman hissedebiliyorum. Sanki fırtına öncesi olduğu gibi hava değişmiş gibi oluyor ve DNA'yı ve Dr. Venter'ın bana söylediklerini düşünüyorum.

"Haberlerde bir şey var mı?" Lucy'ye sordum.

"Tam da bahsettiği gibi." Ekleyecek bir şey olup olmadığını anlamak için Benton'a bakıyor. "Yaklaşık bir buçuk saat önce dokuz-bir-bir Concord'da aktif bir silahlı saldırgan olduğuna dair bir çağrı aldı. Polis yanıt verdi ve silahlı bir kişinin olmadığını ve başka bir şey olmadığını söyledi."

"Concord'un neresinde?"

"Minute Man Park, bir grup okul çocuğunun olduğu yer." "Peki Medflight cevap verdi mi?"

Benton, "Hemen hemen hepsi bu kadar," diye konuşuyor. "Koyu renk giysili şüpheli bir kişi parkta koşarken görülmüş. Liberty Caddesi'nde bir arabanın geri tepmesinin silah sesi sanıldığı söyleniyor. Çocuklar çığlık atıyor, öğretmenler panikliyor, bunun yeni bir Newtown olduğunu düşünüyorlarmış."

"O kişiyi yakaladılar mı?" diye sordum. "Yakalayamadılar."

"İşte bütün hikâye bu." Ona baktım.

"Bundan şüpheliyim. Departmanlar arasındaki bölge çapında acil durum telsiz iletişimi bana NEMLEC'in bir şeye müdahale ettiğini söylüyor ama FBI aranmadı. Ne olduğunu bilmiyorum. Şu anda ne bilmiyor olabilirler. Granby seninle görüşmek için ısrarcı davranıyor."

"Neden senin içinden geçiyor?" İnatlaşmaya başladığımı hissediyorum. "Ofisimi araması gerekiyor."

"Orada olmamam gerektiğine karar verdi," diyor Benton. "En son bu kadar." "Bir toplantı planlıyorsunuz ve sonra davet edilmiyorsunuz," diye cevap veriyorum. "Bu seçim."

"Bu kadar kurnaz olmamak için çalışmalı," diyor Lucy. "Ne alet ama." Dirseğimle eller serbest düğmesine basıyorum ve çelik kapılar, akan su ve çelik aletlerin kesme tahtalarına çarparak çıkardığı tıkırtı sesleri eşliğinde otomatik olarak açılıyor. Salınımlı bir testere vınılıyor, ardından kemiği yüksek sesle öğütüyor. Doktorların ve otopsi teknisyenlerinin sesleri alçak bir mırıltıya karışıyor ve ben çürüyen kanı ve mayalanmayı algılıyorum. Yanık et kokusu alıyorum.

Doğal ışık tek yönlü cam pencerelerden süzülüyor ve personelim paslanmaz çelik lavabolarda ve bir duvar boyunca uzanan portatif masalarda çalışırken otuz iki metrelik tavandaki yüksek yoğunluklu lambalar yanıyor. Luke Zenner benimkinin yanındaki 2 numaralı istasyonda otopsiyi bitirmek üzere, Gail Shipton'ın cesedi plastik çarşafıya sarılmış halde sert duruşunu koruyor. Torba kafasından çıkarılmıştı, muhtemelen Dr. Adams dişlerini çizerken.

Artık daha sıcak bir yerde olduğu ve ağzını açmaya zorlamak için çenesindeki sertliği kırmak zorunda kalan bir adli diş hekimi tarafından müdahale edildiği için eskisi kadar bozulmamış görünmüyor. Dudakları kuruyor, daha gerekli ya da aşağılayıcı olamayacak bu ihlale karşı hırslanmış gibi yavaşça geri çekilmeye başlıyor.

"Hâlâ yaşayanlar diyarında olduğunu gördüğüme sevindim." Luke'un canlı mavi gözleri büyük güvenlik gözlüklerinin ardından bana bakıyor, sarı saçları renkli bir ameliyat başlığıyla örtülü.

"Burası tam olarak yaşayanların ülkesi sayılmaz," diyor Lucy. "Mevsim bu." Luke'un masasındaki kömürleşmiş cesede bakıyor, göğüs boşluğu boş ve parlak kiraz kırmızısı, kaburgalar kavisli ve beyaz görünüyor.

"Peki ya CO seviyesi?" Ona sordum.

"Yüzde altmış. *Evet, in der Tat, meine Freundin,*" diyor ana dili Almanca olan Luke. "Evini ateşe verdiği hâlâ nefes alıyordu. Sigara ve içki, STAT alkol puanı iki dokuz."

"Bu iş görür."

"Bayıldığı ve sigaranın kanepede yanmaya başladığı düşünülüyor." Luke kanlı eldivenli ellerini kanlı bir havluya siler ve

odanın diğer tarafındaki Rusty'ye seslenerek, onun için kapatmasını istiyor. "Bugün burada büyük bir sarhoş tankı var, tatilden hemen önce beklediğim şey." Luke kanlı önlüğünü çıkarıp biyolojik tehlike çöpüne atıyor. "Sırada Dr. Schoenberg var. Kaderin cilvesine bakar mısınız? Başa çıkma becerileri zayıf bir psikiyatrist."

Harold'a yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim.

"İşin içinde bir neden-sonuç ilişkisi olmadığından emin değilim." Ameliyat arabasını yaklaştırarak bir makas aldım ve bandı kesmeye başladım. "Geçen hafta onun hastalarından biriyle ilgilenmiştiniz, Sakura Yamagata, apartmanın çatısından atlayan kadın."

"Yüce Tanrım." Luke'un gözleri büyüdü. "Yirmi iki yaşındaki sözde moda tasarımcısı, biyo-prenör moleküler milyoner babası sayesinde kendisine bir kariyer mi satın aldı? En son bir kişisel olarak görünmesi ve kızının markasını desteklemesi için bir reality yıldızına yarım milyon dolar ödedi ki bu tam bir dehşet. Bryce'ın eşsiz sözleriyle, hepsi yüksek teknoloji drama ve hikaye yok ya da Jetgiller'in Snooki ile buluşması."

"Bütün bunları nereden biliyoruz?" Ben soruyorum.

"Google' baktım," diyor Luke. "Hastalarımız hakkında söylenenler inanılmaz." "Mephedrone gibi halüsinojenleri kontrol etmeleri için toksikolojiye haber verdim, metilon, onun durumunda MDPV."

"İyi fikir, vaktin olduğunda konuşmamız gerekecek.

Bu Dr. Schoenberg'in çok bakımlı olmasından korkuyorum."

"Vitreus, kan, idrar, karaciğer, taş üstünde taş kalmasın." Çarşafı katlayıp Harold'a veriyorum. "Midesinden bahsetmiyorum bile. Yakın zamanda yemek yedi mi? Barda yemek sipariş etti mi? Belki de oraya içmeye değil, yalnız başına yemek yemeye ve karısıyla arasını düzeltmek için eve dönmeden önce sakinleşmeye gitmiştir. Belki de bir hastanın gözleri önünde kendini öldürmesinin neden kendi hatası olmadığını anlamaya çalışıyordu."

Gail Shipton'ın fildişi kumaşı çıkarıyorum, üzerindeki soluk seftali rengi külot dışında çıplak, pahalı, yüksek iplik numaralı pamuklu, İsviçre yapımı. Göğsünün sol üst kısmındaki yara o kadar silik ki kolayca gözden kaçabilirdi.

- - -

Dairesel deri renk değişikliği çok soluk bir pembe ve on sentten daha büyük değil. El merceğinin altında, ortasındaki bir delik tarafından açılmış deliği görebiliyorum.

Dikenli sap sağ akciğerine girip onu çökertmiş.

"Bununla daha önce karşılaştınız mı?" Benton'a sanki sorum varsayım salmış, bir öğretim alıştırmasıymış, bir sınavdan başka bir şey değilmiş gibi soruyorum.

D.C. cinayetlerinden bahsedemem. Ekibimin hiçbir üyesini Gail Shipton'ın son sekiz aydır başkentimizde terör estiren bir seri katilin kurbanı olabileceği konusunda uyarmak istemiyorum. Bu kapıyı açmak Benton'a .

"Böcek ısırığına benziyor." Büyütölmüş yarayı inceliyor, tek kullanımlık önlüğü bana doğru hıřırđıyor. Sıcaklığını hissediyorum. Yoğunluğunu hissediyorum.

Sonra ela gözleri ameliyat maskesinin üzerinden bana bakıyor ve ben de ilerinde ne olduğunu görüyorum. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Yaralanma onun için yeni.

"Ne olduğunu ilk elden bilmiyorum," diyor. "Belli ki bir böcek akciğerine giremez. Sence bir enjeksiyon bölgese olabilir mi?" soruyor ve ben bunu düşünmüyorum.

Katilin kurbanlarını nasıl kontrol ettiğini keşfetmiş olabiliriz. Dikkat çekmek isteyen bu psikopatin, istemeden de olsa çalışma yöntemine dair bir gözetleme deliği bırakmış olması mümkün. O piçin ne yaptığını görüyorum. Ne tür bir korkak olduğunu daha iyi anladım.

"Bu bir enjeksiyon bölgesi değil." Benton'ın bakışlarını tutuyorum ve bu şekilde ona yaraya neyin sebep olduğunu söylemeyeceğimi ifade ediyorum. Seyircilerin önünde olmaz.

Gail Shipton elektrikli bir silahla, bir şok tabancasıyla vurulmuştur ve bu, sıradan bir insanın evini korumak için internetten satın alabileceği türden bir silah değildir. Birden fazla kez vurulmuş olabilir ancak göğsündeki bu yara, sondalardan birinin çıplak tenine isabet ettiği ve dartın göğsü duvarına ve akciğerine girdiği yerdir. Diğer sondalar vücudunun giyinik bölgelerine isabet etseydi, herhangi bir yaralanma görmeyebilirdim. Dün gece barda ne giydiğini için gözyaşı olup olmadığına bakamıyorum.

şok tabancası şokları sessizdir. Telle tutturulmuş dartlar 50.000 volt verirken kurban tamamen etkisiz hale gelir. Bu, eğer böyle korkunç bir şey mümkün olsaydı, hayattayken kadavra spazmına ya da anlık ölüm katılığına girmek gibidir. Konuşamazsınız ve ayağa kalkamazsınız. En tehdit edici yaralanma, düşen bir ağaç gibi düşüp başınızı arpmanızla meydana gelebilir.

"Ofisinizi ödün almamın bir sakıncası var mı?" Benton bakışlarını tutuyor. "Yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var, sonra belki Bryce beni eve bırakabilir, böylece arabamı alabilirim."

"Harold?" Yüz siperimi yukarı itiyorum. "Anne'i buraya getirir misin lütfen?
Hemen döneceğim ve başlayacağız."
"Elbette, Şef."

30

BENTON'A SANKI YOLU GÖSTERMEM GEREKIYORMUŞ GIBİ ANTREYE KADAR EŞLİK EDİYORUM. Belki de insanlar kocamla yalnız kalmak istediğimi sanıyor. Koruyucu giysilerini çıkarıyor, beyaz önlüğünün kâğıttan bağını koparıyor ve parlak kırmızı bir biyolojik tehlike çöp kutusuna yığıyor.

Ona gerçeği söyledim, daha da acımasız sonuçları olan acımasız bir gerçeği.

"Eğer kadın Başkent Katili tarafından öldürüldüyse, o zaman kurbanları üzerinde elektrikli bir silah, bir tür şok tabancası kullanıyor demektir. En azından bu sonuncusunda öyle yaptı," diye açıklıyorum. "Ve herhangi bir model değil. Onun üzerinde kullanılan türde, balık kancası gibi ete saplanan teller ve ağırlıklı sondalar içeren kartuşlar ateşliyor. Başka bir deyişle, elinde benim kolluk kuvvetleriyle ilişkilendirdiğim türden bir silah var."

"Tabii sokaktan satın almadıysa." Benton bir banka oturur ve çıkarır. "Ki bu zor olmazdı. Ayrıca internetten bulamayacağınız pek bir şey de yok."

"Bu kesinlikle mümkün. Ama ne alacağını ve ne işe yaradığını biliyordu." Benton eldivenlerini ve cerrahi maskesini çıkarıp çöp kutusuna uzanıyor.

"Sadizm ve kontrol," diyor güvenlik gözlüklerini katlayıp bana verirken.

"Sadece şok olma beklentisi bile dehşet verici olurdu."

"olurdu." Gözlüğünü farklı boyutlarda ve bir sprej şişesi dezenfektanla kaplı rafa geri koyuyorum.

"Bu yüzden onunla savaşmıyorlar." Sanki korkunç bir hayal görmüş gibi uzaklara bakıyor.

"Felç sadece tetiğe bastığı sürece devam etti, tabii onun kadar şansız değilseniz. Ya da belki de ona olan şey istemeden merhametliydi. Belki de elektroşok silahı kullandı ve erken ölümü onu işkenceden kurtardı. Belki de bu yüzden çanta, firfırlı bant ya da fiyonk yoktur."

"En iyi kısma gelemedi ve ayını iptal edildi." Benton kollarını dizlerine dayıyor ve bir müzisyeninki gibi sivri ve zarif, yaşadığımız yer nedeniyle solgun olan çıplak ellerine bakıyor. Sade platin alyansını parmaklarıyla yavaşça çeviriyor.

"Otopsinin ne diyeceğini göreceğiz ama eğer onu karanlık otoparktayken şok tabancasıyla vurduysa, Carin Hegel'le konuşurken aniden sessizleşmesinin nedeni bu olabilir," diye ekledim ve Lucy'nin bana dinlettiği kayıtlı telefon konuşmasını anlattım.

Psi Bar'ın arkasından gelen araba motoru sesini ve Gail Shipton'ın *"Özür dilerim? Yardımcı olabilir miyim?"* Ve sonra hiçbir şey. Benton'ın yanına oturuyorum, omuz omuza, diz dize, kağıttan koza ayaklarım onun ödünç aldığı siyah spor ayakkabılarının yanında.

"Bu Gail'in artık konuşmamasını açıklar," diye önerdim. "Telefonunu düşürmüş ve tek kelime edememiş olabilir. Ama yere yığılmadı, yoksa sıyrıklar, çürükler, kafasını çarpmış olsaydı muhtemelen ciddi yaralanmalar olurdu. Kasları kilitlendiğinde bir şey düşmesini engellemiş."

"Onu yakalamış ve manevra yaparak arabasına bindirmiş olabilir." Benton, sanki başından beri önemli bir şeyi gözden kaçırdığını yeni fark etmiş gibi ciddiyetle ellerine bakıyor. "Kafası karışmış olacaktı ve tekrar şok verilmek pahasına mücadele etmeyecekti. Belli ki çılglık atmamış yoksa Lucy'nin elinde olmaması gereken ve polise teslim etmediği kayıtlarda olurdu."

"Herkes çılgılık atmaz ve bazı insanlar bayılır. Eğer altta yatan bir kalp hastalığı ya da hasarı varsa, kalp krizi geçirmiş olabilir." Lucy'nin ne yapıp yapmadığı konusuna girmeyeceğim.

Şu anda onun her zamanki protokol ihlalleri ve kuralları parçalamasıyla ilgilenmiyorum. Ben daha çok Benton'ın FBI patronunun bunu ve daha fazlasını yapmasından endişeleniyorum.

Ayağa kalktığımızda Benton, "Eğer kalp krizinden öldüyse, bu her kimse onun için büyük bir hile olur," diyor ve ben onun ne hissettiğini anlıyorum.

Bunu yüzündeki gerginlikten ve gözlerindeki tekinsiz gölgelerden anlayabiliyorum; gölgeler, davasında çalıştığı her mağdurun hayaleti. Onların şampiyonu olmak için onları ölümden geri getirmeli. Bir yırtıcı ruhlarını bedenlerinden söküp almadan önce nasıl olduklarını bilmeli.

Onları. Kurbanların gitmesine izin veremez. Onlar onun içinde bir kalabalık, şimdiye kadar çok büyük olan bedensiz bir nüfus.

"Kendine bu kadar yüklenme. Lütfen öyle olmamaya çalış." Ona bakıyorum ve eline dokunuyorum. "Kendini göstermemişse bir şeyi bilemezsin. Onu yoktan var edemezsin."

"Onlara ne yaptığına dair bir iz olmalı ve ben bunu kaçırmış olmalıyım."

"Gözden kaçırın biri varsa, o da adli tabiplerdir. Belki de diğerlerine şok tabancası kullanmamıştır."

"Yaralanmamış olmaları bana onları benzer bir şekilde bastırıldığını düşündürüyor." Duvardaki kancadan ceketini ve paltosunu alıyor.

"Eğer giysilerin, özellikle de giysi katmanlarının içinden şok olsalardı, dartların iz bırakmamış ya da en azından fark edilmemiş olma ihtimali yüksekti."

"Bir kurbanın boğulurken panik içinde ölümüne tanık olmak heyecanın bir parçası" diyor. "Eğer kadın kalp krizi geçirseydi bu onun için berbat olurdu. Bu onun koitus interruptus'u olurdu ve onu hüsrana uğratır ve çileden çıkarırdı. İş yarıda kesilmişti ve dürtüsü tatmin olmamıştı. Gidecek bir yeri olmadan giyinmişti ve kadın onu aldatmıştı. Onu incelemişti ama yine de beklenmedik bir şey yaptı.

Adam onu öldürmeyi bitiremeden ölmeye cesaret etti. Yine bir şey yapacak. Yakında yapacak. Bunu hesaplamamıştım."

"Neden yapasın ki?"

"Bu gerçekten önemli." Kollarını blazer ceketinin kollarının içine sokuyor. "Bu pek çok şeyi açıklayabilir. Ritüelin sadece bir kısmını gerçekleştiriyor çünkü fantezi orada değil. Beklemediği bir şekilde davrandığında ve sonra da onun üzerinde ölme cüretini gösterdiğinde kadın tarafından mahvedildi."

"Bunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

"Belki de bu yüzden cesetle dışarıdayken Vicks'e sarıldı. zamankinden daha zor zamanlar geçiriyordu, beklemediği bir şey yüzünden oyundan atılmıştı. Öfkeliydi ve dikkati dağılmıştı, yeniden odaklanmaya çalışıyordu. Bitirmesine izin vermedi. Onu soydu. O olaya böyle bakıyor. Kötülük çiçeği hiç açmadı ve o öfkeli bir boğa."

"Vücudunun ne görmeliyiz."

"Yolunu ve kontrolünü kaybediyor," diyor sanki kıyamet kopmak üzereymiş gibi. "Bu her zaman olur. Onunla bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim, aslında çoktan başlamıştı, bu yüzden buraya geri geldi. Tanrım. Buraya geldi çünkü sınırların dışına çıkıyordu ve

İçgörü yok, anlamadığı bir güç tarafından yönlendiriliyor, ona sahip kötü huylu bir güç ve burası evi. Her şey burada başladı ve burada bitecek. Bir şey olacak."

Benton'ın gördüğü şeyi durduramıyor. Sanki şoka uğrayan kendisiymiş gibi her gergindir.

"Dengesizleşiyor, sapkın şiddet fantezilerine daha fazla kapılıyor, bunların hastalıklı ve haksız olduğunu bile bilmiyor. Kendini zalim olarak görmüyor. Bu herkesin suçu." Gözlerini kırpmadan uzaklara bakıyor. "Senin ve benim kadar normal olduğunu düşünüyor. Yaptığı şeyin mantıklı olduğunu düşünüyor," diyor Anne için içeri girerken. "Ben arabamı almaya gidiyorum. Granby'ye seninle saat üçte buluşmak istiyorsa burada, CFC'de olması gerektiğini söyleyeceğim."

"Evet, benimle," diye tekrarlıyorum çünkü Benton davet edilmemişti. "Bryce, Marino'nun işi için adayla ne zaman görüşecek?" Anne'e soruyorum.

"Üç tabii ki." Benton'a merakla bakıyor. "Beşe çıkarmasını söyleyebilirim."

"Eğer en ufak bir şans varsa uğrayabilirim," diye cevap veriyorum. "Bu gerekli bir dava tartışması mı yoksa politika mı?" Benton kapıyı açarken ona soruyorum. "Ve belki de senin katılmanı istemediği için görüşmeye meyilli değilim," diye ekliyorum ve içeriye soğuk giriyorum.

Ed Granby'nin canı cehennem.

"Onun lanet olası politikaları ve gündemleriyle ilgilenmiyorum," diye ekliyorum, her geçen dakika daha da kırılmış hissederek. "FBI'nın yargı yetkisi ve bununla ilgili her şeyin CFC ile hiçbir ilgisi yok."

Granby'nin vaktimi boşa harcadığı fikrine katlanamıyorum ve Martin Lagos tarafından bırakılmış olması mümkün olmayan vajinal sıvıları ve adet kanını düşünmeden ona bakamayacağım. Benton'ın patronundan hiçbir zaman hoşlanmadım ve şimdi CODIS'te olanlarla ilgili gerçeği öğrenene kadar onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Eğer Granby birine DNA profilini değiştirme talimatı verdiyse, bunun nedenini bilmek ve hak ettiği belayı bulmasını istiyorum.

"Anladığım kadarıyla sorun da bu." Benton kapı aralığında durmuş bana bakıyordu. "Marino, Cambridge tarafından resmi olarak davet edilmediğimiz halde MIT sahnesinde çalıştığımı belirtti. Ardından Cambridge müfettişi aradı ve kuyruk tüylerini kabarttı. Granby de bunu çözmeye çalışıyor. Söylediği bu. Ve sorun ben olduğum için orada olamam."

"Ve bu onun gerçek nedeni değil," diye cevap veriyorum.

Anne, "Marino'nun sosyal becerilerinin hiç de iyiye gitmediğini görebiliyorum," diyor. "Neden böyle bir pislik olmak zorunda?"

Benton, "Her zaman ," diye ekliyor çünkü yerel polisin yüce Büro'ya kızması için hiçbir Şey gerekmiyor. "Granby senin ne bildiğini bilmek istiyor" diyor bana ve toplantının asıl amacı da bu.

"Ne bildiğimi biliyor musun?" Başa biri olsaydı eğlenirdim. "Genel olarak mı? Bu biraz zaman alabilir."

Anne, "Bildiklerinizi öğrenmek istiyorsa hayatının geri kalanında olduğu gibi," diyor.

"Kimse bizden resmi olarak yardım istememiŐken neden Briggs Field'da sizinle birlikte olduğumu açıklığa kavuŐturmak için olduğunu söylüyor." Benton bana Granby'nin yalancı samalıklarından daha fazlasını anlattı.

"Bu sabah davamızla ilgili olarak ortaya attığınız ve tüyleri diken diken eden teorinizi aktarma fırsatınız oldu mu?"

"İŞimi yapıyorum ve amirime rapor veriyorum," diyor Benton, gerçekte ne hissettiğini gizlemeyen bir yüz ifadesiyle.

Granby, Gail Shipton cinayetinin D.C.'dekilerle bağlantılı olabileceği konusunda uyarıldı ve eğer kanıtlarla paranoyak olmalı ve bir sorunu olduğunu bilmeli. Tabii ki benimle görüŐüp tüm detayları öğrenmek istiyor ve tabii ki Benton'ın orada olmasını istemiyor.

"İçimde üçte meşgul olacağıma dair bir his var," diye karar verdim. "Olacağımı yeni fark ettim. Biliyor musunuz? Bugün ya da yarın buluŐmamız da mümkün değil. Fırsat bulduğumda Bryce'a takvimime bakmasını söylerim."

Benton gözlerime bakıp gülümsüyor ve sonra gidiyor.

"İntikam için geri döndün." Anne raflardan koruyucu giysileri topluyor.

"Benim yaptığım bir Şey yüzünden değil," diye cevap veriyorum. "Bu parti benim Őerefime verilmedi. Ben sadece tesadüfen geldim."

"Şok tabancasıyla ilgili bir Şey mi duydum?" "Hiçbir Şey duymadın."

"Harold bana ihtiyacın olduğunu söyledi," diyor Anne. "Tam olarak ne yapmamı istiyor?"

"Yardım et. Sen bana yardım ederken o da Luke'a yardım edebilir. Őphelerimin doğru olup olmadığını ve ani lme yatkın hale gelmesine neden olan altta yatan bir kalp sorunu olup görmek için anjiyografi yapmamız ve onu tekrar taramamız gerekiyor.

Bu dava hakkında söylenenlerin şimdilik aramızda kalmasını istiyorum. Az önce duyduklarınızın bu odada kalmasını istiyorum, lütfen."

"Gevşek dudaklar." Kendi fermuarını çeker ve hayali anahtarı fırlatıp atar. "Benden değil. Ne düşünüyorsun?"

"Kolluk kuvvetleriyle bağlantısı olan ya da onlara erişimi ve ilgisi olan bir katille karşı karşıya olabiliriz," diye cevap veriyorum.

"Katil bir polis mi?"

"Bilmiyorum ve şart da değil. Ama onun üzerinde kullanılan türden bir şok tabancasını herkes elde edemez. Ya yasa dışı yollardan edinmiştir ya da kolluk kuvvetleriyle bağlantısı vardır ya da ona yakın birisinin vardır."

"Pnömotoraksına bu mu sebep oldu? Neredeyse *şok oldum* . Daha önce hiç şok tabancası yaralanması yaşadığınızı sanmıyorum."

"Çünkü çoğu insan bu yüzden ölmüyor."

"Bir süre bir adamla çıktım, çaylak bir polis. bir parçası da silahla vurulmak." Mor üzerine bir önlük giyiyor. "İnsanın ödünü kopardığı kadar acıtmadığını söyledi."

"Komik kemiğinize vurduğunuzda ne hissettiğinizi biliyor musunuz? Beş saniye veya daha uzun bir süre boyunca tüm vücudunuzda bunun binle çarpıldığını hayal edin. Büyük bir nöbet geçirmek kadar acısızdır."

"Yani tahminimce birine bunu bir kez yaparsanız, size direnmeyecek ve ikinci bir dozu riske atmayacaktır."

"Kokain ya da PCP ile kafaları iyi değilse tabii. Lucy'nin Benton'ı Washington'dan alıp sürpriz olarak birkaç gün erken eve getireceğinden haberin var mıydı?" Anne'e her şeyi sorabilirim ve o da tekrarlamaz ya da yargılamaz.

"Bryce bana söyledi. Sanırım pek çok kişi biliyordu ve çok memnun oldular" diyor. "Connecticut'ta yaşadıkların için üzüldük ve sonra grip oldun. Neredeyse Noel'deyiz ve Benton gitmişti ve yarın onun doğum günü. Seni şaşırtabilir ama buradaki insanlar senin tek yaptığının çalışmak olduğunu düşünüyor ve biz senin arada sırada biraz rahatlamayı ve mutlu olmanı istiyoruz."

Konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Granby'nin Capital Murderer'ın Benton'ın yayınladıklarından etkilendiği ve dolayısıyla bu sadist ölümlerin kısmen Benton'ın suçu olduğu yönündeki çirkin önerisini düşünmeden edemiyorum. Bu yüzden emekli olmalı ve Büro artık profil çıkarma işine karışmamalı; bu modası geçmiş ve tehlikeli bir iş. Granby onu zehirlemeye çalışıyor ve

O bunu nasıl yapacağını biliyor ve ben de objektif ve sakin olmaya çalışıyorum ama içim kaynıyor.

Anne'e, "Buradaki insanlar Lucy'nin bugün Benton'ı eve uçuracağını biliyordu," diyorum. "FBI'daki meslektaşları biliyordu, lanet olası patronu biliyordu, Kuzey Virginia'daki oteli ve Lucy'nin doldurduğu uçuş planını görenler de biliyordu."

Katilin Benton'ın bugün eve döneceğinden nasıl haberdar olabileceği ihtimalini düşünmeye çalışıyorum ama ilk söylediği zamanki kadar ikna olmamış . Üzgün ve morarmış. Kendini suçluyor. Anlamak zorundayım ama onu dinleyemem. Zaten bir önemi de yok. Katilin bildiği her şey Benton'ın suçu değil. Granby ne cüretle aksini iddia eder? Benton'ın başarılarını ve gerçek fedakarlıklarını geçersiz kılmaya nasıl cüret eder?

"Neden?" Anne soruyor.

"Lucy, Gail Shipton'ı tanıyordu." "Bunu anladım."

"Benton, onu öldüren kişinin, cesedi bulunduğu burada olacağına dair bir fikri olabileceğinden, belki de Benton'ı düşünerek zamanlama yapmış olabileceğinden endişe ediyor."

"Bu çok ürkütücü." Biraz bile olsa söyleyebilirim. "Lucy'nin Gail'e bir şey söylemiş olup olmadığını merak ediyorum."

"Ve sonra Gail onu öldürmek isteyen kişiye mi söyledi? "Benton eve geliyor, neden şimdi yapmıyorsun?" dedi. Benton'ın teorisi bu mu?"

"Açıkçası böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor." Dirseğimle duvar düğmesine basıyorum ve çelik kapılar ardına açılıyor. "asla cevaplanamayacak sorulardan biri olabilir ama ona yaptıklarına dayanamıyorum."

"Neyden hiç şüphem yok biliyor musun?" Anne beni içeri kadar takip etti. "Stresli görünüyor. Yorgun, bitkin ve biraz da çökmüş görünüyor. Bazen böyle olduğumda her şeyin benim hatam olduğunu düşünüyorum. Dolabımda ya da yatağımın altında bir şeylerin saklandığından endişeleniyorum. Dürüst olmak gerekirse tuhaflaşıyorum."

"Evet, Granby kesinlikle Benton'ın böyle hissetmesi için elinden geleni yapıyor."

"Bunu onun için çözmelisiniz, Dr. Scarpetta. Yoksa kendine işkence edecek." "Bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum."

"Lucy'ye sor," diyor. "Ona kime söylemiş olabileceğini sor, o zaman emin olursun."

"Onu suçladığımı hissetmesini istemiyorum."

"Onu ya da kimseyi suçlamıyorsun ve herkesin duygularından sorumlu bırakmalısın."

"Bu asla olmayacak," diye cevap veriyorum.

- - -

Delinmiş yarayı EXCISE ediyorum ve Lucy'nin kendisini rahatsız eden bir soruya yanıt vermesini bekliyorum. Daha önce sormadığım bir soru çünkü sorulacak çok şey vardı ve şimdi öncelikler değişti ve nasıl tepki vereceğini de biliyorum.

Lucy karar vermeden önce tereddüt ediyor, "Geçerken, sanırım yaptım. Bunun önemli olduğunu düşünmezdim."

Benim zeki ve akıllı yeğenim, işleri batırdığını düşündüğümü anladığında bunu açıkça belli ediyor. Sanki aniden tahta ayakkabı giymiş gibi. Ameliyat arabasından forseps alıyorum.

"Hayal meyal bir şey söylediğimi hatırlıyorum," diye ekliyor, savunmaya geçmeden ama kayıtsızca, sorduğum şeyden hoşlanmıyor ve hoşlanmayacağını biliyordum.

Bu yüzden yüksek sesle, Psi Bar'ın arkasındayken Gail'le yaptığı telefon görüşmesinde Benton'ın doğum günü sürprizinden bahsetmesinin mantıklı olacağını düşünür. Lucy o aramayı yaptığında Dulles'a yeni uçmuştu. Benton'ı almak ve ertesi gün eve getirmek için oradaydı.

"Nerede ve neden olduğumu söyledim," ekliyor çelik masanın diğer tarafından, ölmüş eski arkadaşına, bir zamanlar güvendiği, ona yalan söyleyen ve onu soyan birine, özlemeyeceği birine bakarken benimle konuşuyor.

"Daha önce ortaya çıkmadığına emin misin?" Kesilmiş yarayı bir şişe formalin içine bırakıyorum.

"Muhtemelen öyleydi," itiraf ediyor Lucy ve bu onu rahatsız etmiyor ama soruya içerliyor.

Benton'ı almak için yapılan helikopter uçuşu daha önce anlatılabilecek bir konuydu. Aslında, olduğundan oldukça emindir. Lucy hissettiklerini göstermemek için elinden geleni yapıyor. Kızgınlık, utanç, alay edilme ve ona güvenmediğim için incinme. Bilseydim, böyle sorular sormazdım. İşte böyle.

Aklından geçenler, düşünme ve tepki verme şekli, sanki onu küçümseyen annesiymişim gibi ama kesinlikle değilim. Geçmiş kadar eski bir duygu çemberi, biri diğerine ve bir sonrakine neden oluyor. Binamdaki daireler gibi, bu yaşam ve ölüm mekanında bittikleri yerde başlayan koridorlar gibi bildiğim bir daire.

Kendini sorumlu hissetmiyor. İma ettiğim şey onun sebep olduğu bir şey değil ve onu becermek isteyen bu kadının artık ortalıkta olmamasını umursuyormuş gibi davranmayacak. Lucy ona ne söylemiş olabileceğini umursamıyor ve ben Lucy'nin her zaman dürüst olmasını tercih ederim, ancak onun en temel programlamasına tanık olduğumda ayılıyorum. Dayanılmaz yakını. Ben ona biraz sosyopat diyorum ve Benton da bana birazcık sosyopat olunamayacağını hatırlatmaktan asla geri kalmıyor. Biraz hamile, biraz tecavüze uğramış ya da biraz ölü gibi.

Gail'in geçtiğimiz Pazar günü, yani doğum günü sürprizinin kararlaştırıldığı gün kendisini ziyaret ettiğini belirtiyor. Gail, Lucy ve Carin Hegel o sabah geç saatlerde Lucy'nin Concord'daki evinde bir araya gelerek yaklaşan davayı görüşmüş, ifadeleri ve diğer belgeleri gözden geçirmişler. Bu ziyaret sırasında Benton'ın doğum gününden ve Connecticut'tan döndükten sonra evde yalnız kalmamdan duyduğu endişeden bahsetmiş olması muhtemeldir.

"Bundan kısa bir süre sonra öldürülmesinin önemli olduğunu düşünüyorum." Lucy kurnazca en önemli nokta olduğuna inandığı ve benim tamamen kaçırdığım bir noktayı dile getiriyor. "Connecticut'taki adli tıp bürosuna yardım ettiğin tüm haberlerde çıktı."

"Bryce ve onun koca ağzı," diyor Anne.

En büyük patronum olan Silahlı Kuvvetler baş adli tabibine bundan bahsetmek zorunda kaldı ve ardından kamu bilgilendirme görevlisi bunun iyi bir halkla ilişkiler karar verdi. CFC, Massachusetts Eyaleti ve Savunma Bakanlığı tarafından sübvansede ediliyor ve zaman zaman bir şeyler ters gitmediği sürece sorumluluğun bende olmadığı hatırlatılıyor.

"Geçen Cuma günü okula gittiğiniz ve otopsilere yardım ettiğiniz internette yayıldı." Lucy gözlerini dudakları kuruyan, gözleri daha da donuklaşan solgun ölü yüzden ayırıyor.

Gail Shipton'ın sertliği gevşemeye başlıyor. Yakında artık sıkamayacak kadar yorgun bir yumruk gibi geçecek.

"Bunun benimle ilgili olduğuna inanmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Ve bunun Benton'la ilgili olduğunu varsaymamız gerektiğine inanmıyorum," diyor Lucy. "Ya da öyleyse, belki de bu sadece bir parçasıdır. Belki de Connecticut'taki rolün

geri kalanı."

"Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum." Anne yeni ve beklediğim gibi olmayan bir teoriyle aynı fikirde. "Benton zamanlamanın kendisiyle ilgili olduğundan endişeleniyor, oysa seninle ilgili olabilir."

Benton sürekli *bir gösteri yaratmaktan* bahsediyor. Bir an bile hayal etmek istemediğim şiddetli bir drama beni de içerebilir.

Lucy, "Haberleri takip eden herkes Connecticut'a ne zaman ve ne zaman döndüğünüzü bilirdi," diyor. "ABD tarihindeki en kötü ikinci okul saldırısı, Virginia Tech'ten sonra. Bu, dikkat çekmek isteyen bir psikopatın başını döndürdü."

Benton, *sınırdaki özellikleri olan bir narsist* olduğunu söyledi. Katil, yarattığı dramı izlemek zorunda.

Lucy, "Tüm bu tanıtım onun barut fıçısını ateşlemiş olabilir," diye ekliyor.

"Gail Shipton Connecticut'ta yardım için öldürülmedi," diye kesin bir dille ifade ettim. "Bu hiç mantıklı değil."

"Suçu Benton'a atmayı mı tercih edersin?" Bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Bunu yapan kişiyi suçlamayı tercih ederim."

"Neden olduğunu söylemedim." Lucy'nin yüzü sanki bir cevap bulmuş gibi. "Toplu cinayeti ve senin bundaki rolünü söyledim-"

"Benim rolüm mü?"

"Lütfen savunmaya geçmeyin," diyor Lucy gayet sakin bir şekilde.

"Bunun zaten olacak olan şeyi daha da kötüleştirebileceğini söylüyorum. Demek istediğim de bu. Bence Gail hedefti ama belki de onu şimdi öldürmeye karar verdi çünkü tüm haberlerde olanlar onu heyecanlandırdı ve hastalıklı bokunu besledi."

"CNN'de orada gördüm ve sonra Cambridge'e döndüğünüzden bahsedildi." Anne de aynı fikirde ve ben bunu duymak istemiyorum. "Katil seninle ilgileniyor olabilir. Onu etkilediyse bu senin suçun değil."

"Hazır mıyız?" Yağmurlu karanlıkta duvarımın arkasındaki genç adamı hayal ederken ona söylüyorum. "Çabuk hareket etmeliyiz."

SONRAKI YARIM SAAT BOYUNCA FOTOĞRAF ÇEKİYORUZ.

Anatomik diyagramları dolduruyoruz ve cesedin yüzeylerinden ve deliklerinden izler buluyoruz ve ben daha fazla mavimsi renkli lif buluyorum. Burnunun ve ağzının içinde ve saçında. Dilinin üzerinde, dişlerinin arasında ve ulaşabildiğim kadarıyla burun deliklerinin içinde. Oraya nasıl geldiklerini düşündüm.

Sarıldığı beyaz streç kumaştan gelmediler ve kaçırılıp öldürüldüğünde üzerindeki kıyafetten gelmiş olmaları da mantıklı değil. Ben çalışırken Dr. Venter'ın yorumları yeniden ortaya çıkıyor. Julianne Goulet'in mavi olabilecek likralı bir malzemeden lifler soluduğundan şüpheleniyor ve ben de benzer bir şeye bakıyor olabilirim.

Anne'e, "Otopside hava yolunu ve akciğerlerini kontrol etmemiz gerekiyor," diyorum ve forseps kullanarak bir iplik kadar narin bir elyafı kaldırıyorum.

Bir lam üzerine yerleştirdim ve bir kapak fişi ile korudum.

"Lifleri aspire etmiş olabilir mi? Deli gibi dökülen bir şey olmadığı sürece alışılmadık bir durum." Anne bir Fiziksel Kanıt Kurtarma Kiti, bir PERK açıyor.

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtlıyorum. "Eğer deli gibi dökülseydi, her yerde olurdu. Ama şiddetli bir şekilde nefes nefese kalırken yüzünü mavi bir kumaş kapladıysa, bu bir açıklama olabilir."

"İnsanlar yastıkla boğulduğunda olduğu gibi" diye düşünüyor. "Solunum yollarında ve akciğerlerinde küçük tüy parçacıkları ve lifler gördüm."

"Ancak yastık yumuşak olduğu için genellikle önemli bir yaralanma olmaz." "Her zaman bunun bazı SIDS vakaları için bir açıklama olduğunu düşünmüşümdür.

Doğum sonrası depresyon ve annem yumuşak bir bebek battaniyesi ya da bebek yastığı kullanıyor."

"Tanrım, ikiniz de iç karartıcısınız," diyor Lucy.

Lamı polarize ışık mikroskobunun bulunduğu bir tezgâha taşıyorum ve objektif lensini 100×'ye çevirerek odağı ayarlıyorum ve dürbün merceğinden bakıyorum. Lif aslında birbirine kaynaşmış bir grup, çok renkli, elektrik kablo demetleri gibi, soluk yeşil ve şeftali rengi ama ağırlıklı olarak mavi.

"Sentetik." Masaya geri dönüyorum. Dr. Venter'ın vakasında bulunan mavimsi Lycra liflerini düşünmeye devam ederken, "Bunun ötesini Ernie'nin çözmesi gerekecek," diye ekliyorum. "Saçında, dişlerinde, sinüslerinde." Steril ambalajından plastik bir spekulum çıkarıyorum. "Bu da beni, esnek bir kumaşla boğulduğundan şüphelendiriyor ve çok lifli sentetik bir dokumanın bir miktar esnekliği olacaktır."

"Çocukken giydiğim polyester pantolonlar gibi." Anne tırnaklarını kesip bir zarfta topluyor. "Her bir kıvrımı gösterecek kadar esnek ve evet, inanması ne kadar zor olsa da ben biraz yağ tulumuydum ve hiç baloya gitmedim. Yani lifler sarıldığı kumaştan değil çünkü beyaz."

"Hayır, kesinlikle ondan değiller," diye cevap veriyorum. "Beyaz bez, öldükten sonra yapılan son dokunuştur. Onu vücudunu poz verebileceği bir yerde tuttu ve sertlik onu hareket ettirecek kadar düzelene kadar şu an bulunduğu pozisyonda bıraktı."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Lucy masanın gerisinde durmuş bizi izliyor. "Ölüm sonrası eserleri," diye cevap veriyorum. "Şu anda içinde bulunduğu pozisyon Soğudukça içinde bulunduğu durum, canlılığı ve katılığı oluştuksa sertleşmeye başladı."

"Kolunu kasıtlı olarak bu şekilde uzattı." Lucy kendi kolunu uzatıyor ve bileğini bırakıyor.

"Evet."

"Kilden bir heykelin sertleşmesi gibi," diyor Anne.

"Bu çok tuhaf." Lucy böyle bir ayrıntı üzerinde düşünür. "Neden?"

"Bu insanlar yaptıklarını neden yapıyorlar?" Anne cevaplar.

"Bir anlamı olmalı."

"Bence böyle insanlar için bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorlar." Anne bana paraflamam için bir zarf uzattı. "Bu korkunç şeyleri yapıyorlar ama nedenini sorsanız hiçbir fikirleri yok."

"Bu muhtemelen doğru," diye kabul ediyorum.

Anne, "Bebekliklerine ya da hatırlayamayacakları kadar küçük oldukları zamanlara kadar gidebilir" diyor. "Bilirsiniz, kapıyı çarptığım ve arkada bir kedi olduğunu bilmediğim ve kuyruğunu kırdığım zaman gibi. Bunu asla atlatamadım ama ya bir suçlu olsaydım bu benim imzam olsaydı? On yaşındayken travma geçirdim ve kedilere hep bir şeyler yapıyorum. Kuyruklarını kırıyorum."

"Biliyor musun?" Lucy dedi ki. "Sen hastasın."

"Ona hasta olmadığımı söyle," diyor Anne bana. temizlemeye başlıyoruz, hepsini.

"başka bir şeye sarılmıştı." Lucy dikkatini masamın üzerindekiilere veriyor.

Zihnim olasılıkları sıralarken, "Tırnaklarının altındaki, saçındaki ve ağzındaki lifleri açıklar" diye cevap veriyorum.

D.C. vaka raporlarını incelerken, *kurbanlarını iz bırakmadan zapt etmenin bir yolu* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Yatakta doğrulduğumu ve her bir dayanılmaz ölümü gözümün önüne getirdiğimi hatırlıyorum: Ahtapot adlı bir spa mağazasından alınan şeffaf bir plastik torba kurbanın kafasına bantlanmış, yüzü koyu mavimsi bir kırmızıya dönmüş, atardamar kan pompaları ve toplardamarlar boynundaki koli bandıyla engellenirken gözleri kocaman ve dehşet içinde, göz kapaklarında ve konjonktivasında iğne ucu kadar kanamalar belirliyor.

Bir hortumun ucuna balon bağlamak gibi. Su fışkırır ve gidecek yeri yoktur, basınç artar ve balon patlar ve kurbanın kafasındaki kükremeyi ve nefes almak için çaresizliğini hayal ediyorum. Ama Gail Shipton'ın kafasında torba yoktu ve belki de kurbanlarından hiçbirini öldürmek için plastik torba kullanmadı.

Belki de Dr. Venter'ın hipotezi doğrudur. Torbalar, katilin cesetleri sergilerken sembolik olarak poz verme biçimine dahil ettiği hastalıklı bir süslemedir ve Gail Shipton'ın vakasında bu son dokunuşla uğraşmadı çünkü kadın erken ölümlerini ve fantezisini kesintiye uğrattı. Kurbanlarını yumuşak, esnek bir kumaşla, muhtemelen Likra'dan yapılmış bir kumaşla boğuyor olabilir ve bu da savunma yaralarının olmamasını açıklayabilir. Gail Shipton'ın burun boşluğundaki ve Julianne Goulet'in solunum yolu ve akciğerlerindeki lifleri açıklayabilir.

Boğulan insanlar deli gibi dövüşür ve bu kadınların bunu yaptığına dair hiçbir kanıt yok. Benton'ın dediği gibi, sanki isteyerek ölmüşler gibi ve bu mümkün değil. İnsanlar ölmez. İntihar boğulmalarında, yaşamlarını sonlandırmaya karar verdikten ve planı harekete geçirdikten sonra son sözü biyoloji söyler. İntihar ettikten sonra sallanırken ve çırpınırken boyunlarındaki ilmiği pençelerler.

durdukları şeyi tekmelediler. Başlarındaki torbayı parçalıyorlar ve boğulacakları ana kadar mücadele ediyorlar. Her hücre hayatta kalmak için çılglık atarken acı ve panik fikirlerini değiştirir ve birini baştan ayağa biraz esnek sentetik bir kumaşa sardığımı hayal ediyorum. Esnek bir şey.

Pelvik muayenede cinsel saldırı, meni, çürük ya da iltihap izine rastlamadım ve hızlıca çalışmaya başladım. Aklımda bir görev var, otopside önce ek bir bilimsel adım ve bisturiye yeni bir bıçak takarak Y kesisini yapıyorum, gövdenin uzunluğundan aşağı iniyor, göbeğin etrafından dolanıyorum. Dokuyu geri yansıtıyorum ama henüz kaburgaların göğüs plakasını çıkarmıyorum. Pelvik kenarda sakroiliak eklemlerin önünde aort çatallanmasını buluyorum. Anjiyokateterleri kullanarak sol dış iliyak arteri kanüle ediyorum ve BT'de neon beyazı renkte yanacak iyonik olmayan bir kontrast madde içeren pembe mumyalama sıvısını büyük şırıngalarla pompalamaya başlıyorum.

- - -

Atardamarları ve toplardamarları dolduruyor ve sanki Gail Shipton'ın kanı yeniden dolaşmaya başlamış gibi deri yüzeyinin altında gözle görülür şekilde genişliyorlar. Neredeyse canlı görünüyor ama yine de otopsi odasındaki yerim cenaze evi gibi kokuyor.

"Onu tarayıcıya geri götürelim." Eldivenlerimi ve yüz siperimi çıkarıyorum. "Damar yapılarında bir sorun olup olmadığını göreceğiz. Bakalım adam onu öldürmeye fırsat bulamadan kalbi durmuş mu?"

"Onu tam olarak neyin öldürdüğünü düşünüyorsun?" Lucy soruyor. "Bu büyük olasılıkla bir dışlama teşhisi olacak," diye yanıtlıyorum.

"Onu neyin öldürmediğini belirlemek, neyin anlamamıza yardımcı olabilir. Örneğin, bir noktada tansiyonunun tavan yaptığını ve gözlerinin konjonktivasında peteşiyal kanamalara neden olduğunu biliyorum."

Otopsi masasını ayırıyorum ve döner tekerleklerin frenlerini serbest bırakıyorum.

"Şok tabancasıyla şok verilirken kalbinin durması sonucu ölmüş olabileceği ihtimali üzerinde duruyorum," diye açıklıyorum, "ya da belki de burnunda ve ağzında lifler bırakan bir şeyle onu boğmaya çalışırken. Nefes almakta zorlanmış olabilir ama nefes almakta zorlandığını sanmıyorum."

Uzun süre mücadele etmiş, birini boğmak için gereken süre kadar değil, özellikle de katil bunu yavaşça, sadistçe yapıyorsa, hoşlanıyorsa." "Sanki bayılana kadar bekliyor, sonra bezi gevşetiyor, böylece Nefes alın ve bunu tekrar tekrar yapın," diyor Anne.

"Muhtemelen, ama Gail ile değil. Pnömotoraks ile değil. Size hiç göğüs ağrısından, herhangi bir kalp sorunundan şikayet etti mi?" Lucy'ye sordum.

"Tam olarak değil. Gerçekten stresli olduğundan şikayet ettiğini biliyorum. Bahsettiğim gibi, bazen nefes darlığı hissettiğini söylüyordu. Çok iç çekerti, çok yorulurdu ama bu kaygıdan kaynaklanıyor olabilirdi ve egzersiz yapmazdı. En fazla koşu bandında yürürdü." Gail Shipton'ın yüzüne bakıyor, Shipton'ın her geçen dakika daha da katılaştan sert bir maske.

"Dayanabiliyor musun?" Ona sordum.

"Ne bekliyordun ki?"

"Burada olmak zorunda değilsin."

"Evet, . Beni düşündüğünüz gibi rahatsız etmiyor." Gail Shipton'ı otopsi odasına götürüyoruz.

"Bunu kendi kendine yaptı," diyor Lucy. "Beni rahatsız eden de bu."

"Bunu o yapmadı," diye cevap veriyorum. "Başka biri yaptı."

"Yaptığı şey için onu suçlamıyorum. Ama harekete geçirdiği şey için onu suçluyorum."

"Onu suçlamayalım," diyorum yeğenime. "Hiç kimse öldürülmeyi hak etmez, ne yaptıkları umurunda bile değil."

Büyük ölçekli röntgenin içine döndüğümüzde, tarayıcı masasını temiz çarşafarla örtüyor ve cesedi sırt üstü yatırıyoruz. İliak arterden daha fazla mummyalama sıvısı geçiriyorum ve Anne bir düğmeye basıyor ve masa sessiz bir uğultuyla içeri kayıyor. Lazer çizgilerinin kafada kesiştiği yeri işaretlemek için kırmızı bir düğmeye basarak gantriye açıyor.

"Taramaya en alt trakeal kıkırdak olan karinadan başlayacağız ve orbitanın tepesine kadar tar" diye talimat veriyorum.

Anne'in camın arkasındaki konsoluna çekiliyoruz ve parlak kırmızı *X-Ray Kullanımında* uyarı işaretini açıp kapıyı kapatıyoruz. O odadaki radyasyon seviyesi sadece ölüyseniz güvenlidir.

"İçten dışa sanal 3 boyutlu hacim oluşturma," diye karar verdim. "İnce, ince kesikler, bir milimetre, bir artış var. Ne düşünüyorsunuz?"

"Yetmiş beşe beş nokta işinizi görür." Anne tarayıcıyı açmak için bilgisayarını kullanır.

Nabız atmaya başlıyor. *Buzz-buzz-bloop-bloop-ısnma*. Röntgen tüpünün dönme sesini duyuyoruz ve menüden *Göğüs*'  seçerek kalbin yapıları olan ilgi alanıyla ilgili bir kutu açıyor. Biz de bununla başlayacağız. Gail Shipton'ın, Benton'ın  ne sürdüğü gibi, Büyük Katil'i aldatan ani bir  l me karşı savunmasız kalmasına neden olabilecek bir damar kusuru olup olmadığını bilmek istiyorum.

Onu çok tabancasıyla vurdu unda kalbi ritm bozukluğuna girdi ve adam onu bo amadan öldü m ? Nefes almak için şiddetle mücadele ederken kalbi durdu ve adam ona işkence etmeyi bitiremedi mi? Gözlerinin konjonktivasındaki noktasal kanamaların kan akışındaki bir daralmayla, muhtemelen bir ya da daha fazla kapak ıktaki bir sorunla ilgili olabileceğinden   pheleniyorum. Washington, D.C.'deki kurbanların yanaklarında ve göz kapaklarında hafif pete iler vardı ama Gail Shipton'ın yırtılmış kılcal damarları son derece parlak.

Ne oldu sana?

Lucy'ye "Kontrast maddeyi damarları boyunca takip ederseniz," diye açıklıyorum, "yapıları en ince ayrıntısına kadar görebilirsiniz, iyi aydınlatılmış yollar gibi güzel ve parlak. Ve i te sorun burada. Tam burada." Bilgisayar ekranını gösteriyorum. "Gerçek zamanlı olarak, büyük olasılıkla hiç bilmediği bir kusur görüyoruz."

"Vay canına, bu çok kötü." Anne imleci hareket ettirerek yeni bir kutu açıyor ve görüntüyü yakalıyor. "Günümüzü mahvetmek için içimizde neler olabileceğini düşünmek her zaman korkutucudur."

Lucy'ye kalbe yetersiz kan akışına neden olan koroner arter daralmasını gösteriyorum.

"Aort kapak darlığı, sol pompa odacı ının kas duvarının kalınla masına neden olmuş," diye not ediyorum. "Muhtemelen bu do u tan gelen bir durum ya da çocukken iltihaplanma ve yara izine neden olan bakteriyel bir enfeksiyon geçirmiş olabilir. Örneğin boğaz enfeksiyonu romatizmal ateşe d n  m   olabilir." Bryce'ın Gail Shipton'ın dişleri hakkında söylediklerini hatırlıyorum. "Eğer tetrasiklin gibi bir antibiyotik kullanmı sa, di  minesinde bu yüzden  ekil bozukluğu olmuş olabilir."

"Bu valf sorunu ona ne yapar?" Lucy soruyor.

"Zaman içinde kalbi verimli bir şekilde kan pompalama yeteneğini kaybetmeye devam edecek ve sonunda kasın artık geni leyemeyece i bir noktaya ."

"Yani kalp yetmezliği için bir adaydı. Başka bir deyişle, sağlıklı ve uzun bir yaşamı olmayacaktı" diyor Lucy, sanki istediği buymu  gibi

inanmak için.

"Kimin neyi dört gözle beklediğini kim bilebilir ki?" Anne diyor ki. "Jim Fixx'i hatırlıyor musunuz, koşu gurusu? Günlük koşusuna çıkıyor ve kalp krizinden ölüyor. Golf sahasındaki zenginlere yıldırım çarpıyor. Patsy Cline bir uçak kazasında öldü. Elvis tuvalette öldü ve Graceland'de o sabah kalktığında aklından geçen kesinlikle bu değildi."

"Yorgunluk, nefes darlığı ve kalp çarpıntısı olabilirdi. Efor sırasında baygınlık hissetmiş olabilir, bu da bana anlattıklarınızla tutarlı," diyorum Lucy'ye taramayı incelerken. "Ayak bilekleri ve ayakları şişmiş olabilir."

"Bazen ayakkabılarının dar olmasından şikayet ederdi." Lucy'nin sesi kasvetli ya da üzgün olmaktan çok büyülenmiş gibi. "Slip-on'ları, sandaletleri severdi."

Marino'nun Psi Bar' arkasında bulduğu yeşil suni timsah derisi düzlüğü hayal ediyorum.

"Görünüşe bakılırsa zaten durumu kötüye gidiyormuş. Rutin sağlık kontrolleri yapıldı mı?" Ben sordum.

"Doktorlardan nefret etmesi dışında bir şey bilmiyorum."

"Kalbi gerekenden daha fazla pompalamak zorunda kaldı," diye açıklamaya devam ediyorum.

"İnsanlardan nefret ederdi, gerçekten," diyor Lucy. "İçine kapanık ve antisosyal biriydi ve bizi çalıştığında bunu anlamalıydım."

"Seni mi?" Anne sandalyesinde dönüyor, ağzı bir karış açık. "Seni ve Janet'ı bir barda tavlama mı çalıştı? Tehlikeli yaşamak buna denir."

"Geçen ilkbaharda bir gece Psi'da," diyor ve ilkbaharda Janet'ın Lucy'nin hayatına geri döndüğünü henüz bilmediğimi hatırlıyorum.

Yeğenimin bana söylemediği şeylerin hatırlatılmasından hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar onun sırlarına ve aldatmacalarına karşı duygusuz olmalıydım ya da en azından artık onun doğasının bu kısmını ikinci kez düşünmemeliydim. Sakladığı şeylerin çoğunu bilmesem daha iyiymen neden bu kadar umursayayım ki? Lucy'nin bilgisayarına, masama, özel hayatıma, varlığımın her yönüne giren korkunç bir çocuk olmasından bu yana, otuz yıldan daha uzun bir süredir kendime bunu sordum. Gail Shipton'ı tanıyordu ve onun öldüğünü görmekten, iç organlarını görmekten, ölümü koklamaktan ve ne kadar soğuk olduğunu hissetmekten rahatsız olmadı.

"İçecek gönderdi. Sonra masamıza bir sandalye çekti ve konuşmaya başladık. Başlangıçta onda bir tuhaflık olduğunu düşünmüştüm ama

MIT çevresinde?" Lucy omuz silkiyor. "İnsanlar biraz farklı. O gece onu en arkadaş canlısı haliyle görmemin bir nedeni vardı. Rol yapıyordun."

"Yürüyen bir kalp krizi geçiren birinin davranışı," diyor Anne. "Kapakçıkları kapı olarak düşünürseniz, onunki düzgün açılıp kapanmıyordu. Göğsünde bir çarpıntı ya da belki anjin hissetmediğini hayal etmek zor."

"Bunun sadece stres olduğunu düşünebilirdi," diyor Lucy. "Carin'in Double S'e karşı açtığı davanın bir parçası da bu. Gail'e yaptıklarının stresi sağlığını etkiliyor, nefes darlığı, göğüste sıkışma hissi ve akut anksiyeteye neden oluyor, bu da çalışma yeteneğini sekteye uğratıyordu."

"Eğer bu konuda bir dava açacaksanız, o zaman neden fiziksel muayene yaptırmıyorsunuz?" Anne soruyor.

"Gail bunun kanıtlanmasını istemedi. Temiz bir sağlık raporu istemedi."

"İroni şu ki, bir tane bile alamazdı. Daralmayı görün mitral kapak mı?" Taramada gösterdim. "O da sızdırıyor olabilir." Anne,

"Kurbanını seçtiğinde ne elde edersen onu alırsın," diyor.

"Akut fiziksel sıkıntı ve muhtemelen o piçin yüzünden öldü." "Öyle ya da

böyle onun üzerinde öldüğünü biliyoruz." Lucy 3-D'ye bakar Gail Shipton'ın hasarlı kalbinin görüntüsü sanki onun gerçekte kim olduğunun bir metaforuymuş gibi. "Kusurlu," diye ekliyor. "Bunu herkeste göremiyor olman çok kötü," diyor buz gibi bir ifadeyle.

"Ölüm nedeni, sol pnömotoraks ve şok tabancasıyla vurulmaya bağlı akut fiziksel sıkıntıya katkıda bulunan faktörlerle birlikte valvüler stenoza bağlı kardiyak arrest olacak" sonucuna vardım.

Anne alaycı bir tavırla, "Kalp hastalığına bağlı bir cinayet," diyor.

"Savunma avukatları bununla bir gün geçirecek. Double S tarafından kazıklandığını ve kırık bir kalpten öldüğünü söyleyecekler," diye ekliyor kapı aniden açılırken.

Bryce çalkantılı bir rüzgar gibi odaya dalıyor, elinde özenle oluşturduğu, bol miktarda senaryoyla dolu bir çağrı kağıdı var.

"Vay anasını, vay anasını, vay anasını!" diye haykırıyor bana bir kâğıt uzatırken, ilk bakışta Marino'nun az önce bildirdiği bir vakayla ilgili bilgi olduğunu anlıyorum. "Concord'da korkunç bir katliam olmuş!"

LUCY'NIN SUV'UNUN V-10 SESİ BİR HUMVEE İLE BİR

Ferrari, asfalt üzerindeki kalın lastik sırtın iki vuruşluk ritmiyle birlikte bir çuf çuf ve hırıltı, bir gümbürtü ve tak tak kombinasyonu. Devasa tekerlekler en sert kaldırımların üzerinde sanki konyak derisi koltuğum bir bulutmuş gibi süzülüyor.

Yeğenim son satın aldığı araca hava süspansiyonlu arazi kırıcısı diyor ve ben de Rusty ve Harold ile birlikte ekmek kamyonu olarak adlandırdığımız büyük kapasiteli taşıma aracına binmeye hiç niyetim olmadığı için onun taşıma teklifini kabul ettim. Bir süre daha onlar için hazır olamayacağım ve Bryce'ın otoparkta benim için bulduğu şeye benzin almak için bir yerde duracak da değildim. Doktorlarım yığılmış otopsilerle boğulmuş durumda ve daha fazlası da yolda ve onlardan birini olay yerine getirmek ya da Anne'i ödünç almak istemedim. Lucy bana yardım edebilir ve Marino da orada olacak.

Aklıma Darth Vader'ı ya da galaktik savaşlar, bombalar ve mermiler hakkında endişelenen Orta Doğulu hükümdarları getiren zırhlı bir aracın içinde kendimi daha iyi hissediyorum. Lucy'nin cipinde olduğum için rahatladım. Onunla birlikte olduğum için rahatladım. Körfezden çıkarken Marino'nun telefonda bana aktardığı bilgiler yetersizdi. Ama korkunç, neredeyse inanılmayacak kadar korkunç. Bu sabah aktif bir tetikçiyle ilgili 911 çağrısı, Concord'daki çılgın bir adamın bir cinayet çılgınlığına başlamış olabileceği imalarında tamamen yanlış değildi.

Ancak bu sabah geç saatlerde Minute Man Park'ta koşarken görülen şüpheli kişi, gezintiye çıkan okul çocuklarına kurşun sıkmak için orada değildi. Devrim Savaşı'nın geçtiği savaş alanını otlaklar, müştemilatlar ve Double S'in ana ofisi ve evinden ayıran dönümlerce ormanın içinden kaçarken çocukların orada olacağını bilmesi pek olası değil.

Marino'nun bana "Karindeşen Jack katliamı" olarak tanımladığı olayda en az üç kişinin öldüğü at çiftliği ve finans şirketi.

Marino, kurbanların kendilerine neyin çarptığını bilmediklerini, yiyecek bir şeyler alırken ya da sandalyelerinde otururken boğazlarının kesildiğini söyledi. Görgü tanıklarının kot pantolon ve üzerinde Andy Warhol'un Marilyn Monroe'ya benzeyen bir resminin bulunduğu koyu renk kapüşonlu bir tişört giymiş genç bir erkek olarak tarif ettiği şüpheli, ormandan fırladı ve ahşap bir yaya köprüsünün üzerinden uçtu. Marino'nun ifadesiyle "onları bowling lobutları gibi dağıtan" bir yoldaki dördüncü sınıf öğrencisi sürüsünün arasından atladi. Adam Liberty Caddesi'ni hızla geçerek arabalarla dolu bir otoparka girdi.

Çok fazla panik ve karışıklık vardı, silah sesi gibi gelen geri tepmelerden sonra kimse ona ne olduğunu bilmiyor gibiydi, çocuklar ve öğretmenler birbirlerini tutup koşuyor ve yere atlıyorlardı. Polis ekipleri ve SWAT geldiğinde adamı bulamadılar. Hiç kimse olaydan kısa bir süre sonra bir aracın hızla uzaklaştığını ya da fark edildiğini hatırlamıyordu. Medflight helikopteri geri döndürüldü ve önemli bir ayrıntı olmasaydı polis muhtemelen tüm olayın yanlış alarm olduğunu varsayacaktı.

Adamın görüldüğü bölgedeki parkta arama yapan Concord dedektifleri, üzerinde kan bulunan ve Double S Financial Management'ın basılı iade adresi olan kalın bir zarf buldular. İçinde yüz dolarlık banknotlar halinde on bin dolar vardı. Zarf, adamın koşarak geçtiği yaya köprüsünün altındaydı ve yolu kapatan çocuk ve öğretmen kalabalığından ürktüğü ve telaşla Marino'nun kaçış parası dediği parayı düşürdüğü tahmin ediliyor.

Marino telefonda bana "Şimdiye kadar üç kişi on bin dolar için öldü, kişi başı üç bin dolardan biraz fazla, hayatınız için ucuz bir fiyat ama ben daha ucuzunu da gördüm" dedi. "Üzerinde Marilyn Monroe yazan bir kapüşon ve bingo, kaybolan Haley Swanson ve şimdi yeri tespit edildi ve ne olduğunu biliyoruz. Tanrım, iyi ki duvarının arkasından casusluk yaparken senin evindeydim. Düşünebiliyor musun? Gail Shipton'ı öldürüyor ve sonra daha fazlası için geri geliyor, seni takip ediyor, seni lanet bahçenden üzere. Beni ve Quincy'yi arabamdan inerken görebilirdi."

Marino beni kurtardığına inanmak istiyor, ben de itiraz etmiyorum. Önemli değil.

"Senin arabanla olay yerine gelmen yerine benim geleceğimi bilmesinin bir yolu yoktu," dedi, "bu yüzden onun için her şey mahvoldu."

Ona bunun doğru olmadığını söylemedim. Marino kararını vermişti ve beni dinlemeyecekti. Ama bu sabah erkenden köpeğimle dışarıdayken gördüğüm kişinin bana zarar verme niyetinde olduğuna inanmıyorum. Ne istediğini bilmiyorum ama gripten evde yalnız kaldığım günler ve geceler boyunca pek çok fırsatı oldu. Ateşli rüyalarımı ve rüyalarımındaki kukuletalı adamı düşündükçe, durugörü anları yaşayıp yaşamadığımı merak ediyorum. Yoğun bir inceleme altındaydım. Saplantılı bir şekilde bir yabancının zihnindeydim ve bir parçam bunu biliyordu.

Hava karardıktan sonra Sock'u arka bahçeye çıkarırken izlendiğimi hissettiğime eminim. Ve eğer Haley Swanson'ın beni takip ettiği ya da beni soymak veya daha kötüsünü yapmak istediği için evimi gözetlediği doğruysa, neden yapmadı? Muhtemelen silahım olduğunu gördüğü için, sanırım. Ama öyle olduğunu da sanmıyorum. Lucy'nin öne sürdüğü gibi, Başkent Katili'nin haberlerde çıkanlardan dolayı benimle ilgilenmeye başlamış olması olabilir ve evet, bir şey diğerine yol açabilir. Cinsel şiddet fanteziyle başlar ve çılgın bir katilin hayal gördükleriyle beslenir.

Demiryolu rayları boyunca uzanan ayak izlerinin, yağmur yağarken MIT kampüsüne girdiğini ve bir süre sonra kampüsten uzaklaştığını hayal ediyorum.

Evimiz Gail Shipton'ın cesedinin bırakıldığı yerden sadece iki mil uzakta ve eğer katilinin az da olsa bilgisi varsa, olay yerine gitme ihtimalimin yüksek olduğunu bilirdi. İzliyor olabilir. Duvarın arkasında, evimin içinde ışıkların yandığını gözlemlemiş olabilir ve Marino'nun geldiğini görmüş olabilir, sonra da benim Sock'u dışarı çıkardığımı görmüş olabilir.

Katil olabilecek kişinin varlığını hissettim. Onu orada duydum, sonra onu gördüm ve kaçtı. Koşu eldivenlerini giymiş, hızlı adımlarla MIT'ye döndü ve geri kalanını izledi. Benim gelişimi, helikopterin inişini, gösterisini ve Benton'ın da belirttiği gibi katilin şafak sökmeden önce arabasını almak üzere tren yolundan son bir kez ayrılışını.

"Güdülerin en basiti, gezegendeki en eskisi. Para," dedi Marino bana birkaç dakika önce. "Kim olduğunu biliyoruz ve muhtemelen fazla uzağa gitmemiştir, belki birinin çiftliğinde bir barakada ya da ahırda saklanıyordur ve biz

Bölge birimlerinden polisleri çağırıyoruz ve onu bulana kadar kapı kapı yapacağız."

Biz derken NEMLEC'i kastediyordu.

"Haley Swanson Double S'i soydu ve işler kontrolden çıktı ve herkesi öldürdü," dedi Marino ve bunun hikayenin tamamı olmadığını, hatta bir kısmı, belki de hiçbiri olmadığını çok iyi biliyorum.

Bu, olabildiğince kötü sonuçlanmış bir soygun değil. Polisin, eğer henüz başlamadıysa FBI tarafından devralınacak bir soruşturmanın çok başında şüphelendikleri şey konusunda yanıldıklarına ikna oldum. Minute Man bir milli park ve dolayısıyla federallerin yetki alanına giriyor, federaller de bu tek yeri soruşturmaya dahil olmak için gerekçe olarak kullanacaklar ve Benton'ın harekete geçmediğini düşünmek benim için çok zor. Concord Polisi, Marino ve NEMLEC ya da Benton'ı etrafta istemeyecek olan patronu dahil hiç kimsenin davetini beklemeyecektir ama bu onu durdurmayacaktır. Gail Shipton Double S'i dava ediyordu ve o öldü ve şimdi Double S'teki insanlar da öldü. Benton, Başkent Katili'ni düşünürken ben Washington'daki kadınların başlarının üzerindeki plastik torbalarda bir ahtapot hologramı görmeye devam edeceğim.

Gökkuşağı tonlarında parıldayan güçlü dokunaçlar, lastik gibi esnekliğe ve zarafete sahip, dip sakini olarak bilinen bir deniz canlısı ve imkansız alanlara sıkışan bir kamuflaj ustası, akıllı bir gagalı kafaya giden dört çift kol hayal ediyorum. Omurgasızlar, gücü kötüye kullanan ve yönetimi ele geçiren kötü imparatorluklar için bir sembol olarak kullanılmıştır. Faşist hükümetler, komplocular, emperyalistler, Wall Street. Dr. Seuss Nazileri bir ahtapot olarak tasvir etmiştir.

Bu metafor bir tesadüf olabilir ya da olmayabilir. Katil kendini, hükmetmeye karar verdiği her şeyi boğan, geniş kapsamlı bir süper insan olarak görüyor olabilir ama ben onu çok daha sıradan ve kötü tasarlanmış bir şey olarak görüyorum; tek bir elektrik kaynağına bağlanan ve aşırı yüklenmeye, kıvılcımlara, yangına ve patlamaya yol açan birden fazla cihaz gibi.

Bir ahtapot bağlantısı, bir prize çok fazla kablo takmanın tehlikeli bir yolu ve bir devre patlıyor, sanırım olan bu. Demiryolu raylarını ve raylar boyunca koşu eldivenleriyle kaçan, kaygan karanlıkta kravattan kravata atlayan katili, primadonna olan ama ne duygusal ne de zihinsel olarak inandığı kadar ustaca dengeli olmayan cehennemden bir Nijinsky'yi hatırladıkça, sessiz ve hızlı birinin öfkesini ve kibrini hissediyorum.

"Marino'nun benim için özetlediklerini Lucy'ye aktarmaya devam ediyorum: "Söylenenlere göre şüpheli ofis binasına gelmiş. "Kapının kilitli olmadığına ve içeri girip gördüğü ilk üç kişiyi öldürdüğüne inanılıyor."

"Kim bunlar?" Bir tarafta Hristiyan Bilim Kilisesi, diğer tarafta Harvard Hukuk Fakültesi'nin koyu tuğlalı binalarının yer aldığı Massachusetts Caddesi'ni takip ederken Lucy soruyor.

Bir sürü polis arabası fark ettim.

"Şu ana kadar kimlikleri tespit edilemedi." Acil müdahale sistemi uyarıları için e-postamı kontrol ediyorum.

"Eğer Double S çalışanlarıysa, nasıl olur da isimleri olmaz?" "Marino cesetlerin üzerinde bir kimlik olmadığını söylüyor, Görünüşe göre katil cüzdanlarını çalmış. Polisin bir fikri olabilir ama hiçbir şey doğrulanmadı."

"Ama orada başkaları da çalışıyor." Lucy bunu sanki biliyormuş ve bilecekmış gibi söylüyor.

Double S' karşı açılan davada tanık olarak ifade verdi ve geçtiğimiz Pazar günü Gail Shipton ve Carin Hegel ile davanın üzerinden saatlerce geçti. Lucy detaylara hakim. Muhtemelen Double S hakkında birçok kişiden daha fazla şey biliyordur. Bundan emin olabilir.

"Henüz bulamadıkları başka cesetler yoksa bana söylenen üç kişi" diye cevap veriyorum. "Ve Kamu Güvenliği bölgedeki polis departmanlarını ve okulları insan avı konusunda uyarıyor."

"Harika," diyor Lucy. "Herkes bunun lanet bir terör saldırısı olduğunu düşünecek." "Planlanmış infazlar gibi görünen olaylarda en az üç ölü," diye okudum.

Şu ana kadar kamuoyuna açıklananlar.

"Bu da çıktı? Basın bültenlerini kim dağıtıyor? Dur tahmin edeyim."

"Harvard, MIT, BU ve tüm yüksek lisans okulları kapatılıyor. Sadece McLean Hastanesi'ndeki gerekli personel." E-postama gelen uyarıları tarıyorum. "FBI-"

"İşte başlıyoruz," diye sözümü kesiyor Lucy tiksintiyle. "Hiç vakit kaybetmiyorlar, yani çok yakında her şeyin üzerinde sürünüyor olacaklar."

"Boston Bölümü'nden Sorumlu Özel Ajan, Ed Granby-" "Daha fazla propaganda," diye araya giriyor Lucy.

"Minute Man Park'tan kaçarken görülen genç erkek hakkında halktan bilgi istiyor ve herhangi birinin çekmiş olabileceği herhangi bir fotoğraf veya videoyu incelemelerini istiyor," diye aktarıyorum.

"İyi şanslar. ATV'nizi sulak alanların üzerinde sürmediğiniz ya da koruma altındaki bitkilere basmadığınız sürece Concord halkı toplum polisliği yapmaz." Yaşadığı yerle ilgili tipik bir sert çıkış yapıyor.

"Kurbanlar bir erkek ve iki kadın. Marino'nun elindeki tek şey bu," diye ekliyorum. "Carin Hegel'in elindeki bilgileri araştırmamız gerekecek. Müvekkili Gail Shipton öldü ve şimdi de dava açtığı şirketten insanlar öldü."

Lucy, "Carin'in elinde yardımcı olacak hiçbir şey yok," diyor.

Porter Meydanı'ndan, sağımızdaki alışveriş merkezinden, ardından postaneden, kiliselerden ve bir cenaze evinden hızla geçiyoruz.

Lucy, "Basit bir dava üzerinde çalışıyordu ama bu hiç de öyle değildi," diye ekliyor.

Yanıp sönen ışıklar veya sirenler olmadan daha fazla polis arabası yanımızdan geçiyor. Cambridge, Somerville, Quincy. NEMLEC, sanırım.

Lucy, "Daha önce korkmadıysa, şimdi zorunda," diyor.

Geçen ay Boston'daki federal mahkemede Hegel'e rastladığımı belirtmiştim. Bana duruşma bitene kadar gizli bir yerde tutulduğunu söyledi ve Double S'den bir haydut çetesi olarak bahsetti.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Lucy'nin yüzünde sanki söylediklerim bir şekilde eğlenceliymiş gibi bir gülümseme pırıltısı yakalıyorum.

Belki de okyanusun ve dış limanın çok uzağında, örs gibi çalkalanan ve yassılaştıran gri bulutların uçucu hale geldiği bir öğleden sonra ışık değişimleridir. Güney Sahili ve Güney Boston boyunca yağmur durdu ve ben bize en yakın bulutlara bakıyorum, rüzgar mıknaatı satan bir dükkandaki pusula gibi çılgınca dönmeye devam ediyor. Bina fırtına hücrelerinin altı yırtık pırtık, yırtık gazlı bez gibi aşağıya doğru iniyor, daha şiddetli yağmurlar geliyor. Tanrı'ya şükür gideceğimiz yer kapalı.

"Tehlikede olması mümkün mü?" Üstüne basa söylüyorum.

Lucy, "Davası güvenli değil ama o ," diyor ve aklıma Carin Hegel'in nerede kalıyor olabileceği geliyor.

"Senin evinde."

"O güvende," diye tekrarlıyor Lucy dudaklarında aynı acımasız gülümsemeyle, yüzü profilden, köşeli ve güçlü, kısa gül sarısı saçları kulaklarının arkasına toplanmış. "Janet'la birlikte evde. İstenmeyen biri gelirse, şu anda olduğundan daha da meşgul olursun."

Lucy, öldürebilen ve daha önce de öldürmüş olan parçasıyla açıkça temas halindedir. Burası onun için derin, mutsuz ya da ulaşılması zor bir yer bile değil.

Bazen kim olduğu konusunda rahat olmasını kıskanıyorum. Sağ bacağının sert şeklini takip ederek gaz pedalındaki çizgili ayağına kadar iniyor, ayak bileğinde bir kılıf arıyor ama göremiyorum. Siyah uçuş kıyafetinin üzerine siyah bir uçuş ceketi giyiyor, ihtiyacı olan her şey için bir sürü cebi var. Silahlı olduğundan hiç şüphem yok.

- - -

KUZEY CAMBRIDGE'de şu anda trafik genellikle yoğun, on sekiz tekerlekli araçlar ve otobüsler karşı şeritte Boston'a doğru ilerliyor, gökyüzü puslu ve kapalı ama batıdaki gibi uğursuz değil. Tam tepemizdeki beyaz bulutlar, yer yer gri bulutlar tarafından taşınıyor ve mavinin görüldüğü yerlerde parıldıyor, ışık garip, şiddetli fırtınalar ve kasırgalar öncesinde olduğu gibi, Miami'de büyürken hatırladığım gibi.

Kimse Lucy'nin el yapımı, askeri görünümlü SUV'una baş parmağıyla ya da parmakla onay vermiyor. Hayranlık ve şaşkınlık, dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona bakıyorlar. Kimse kuyruğuna takılmıyor ya da önünü kesmeye çalışmıyor. Sadece mesajlaşan ya da telefonla konuşan dikkatsiz insanlar, bir dinozorunkiler kadar büyük pençeleri üzerinde bir orman kedisi gibi hırlayan büyük siyah makinenin yanına yaklaşıyor. Hız yapmamaya dikkat ediyor. Bir bahanesi olsa, polisler merak ettikleri için onu kenara çekerler.

"Kapı kilitli olmazdı." Lucy bunu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ifade ediyor. "Mülkteki her dış kapıda sürgülü kilitler var ve ofis binasının ön kapısında CFC'de olduğu gibi parmak izi taraması için biyometrik bir kapı var. Bir yabancı içeri girip insanları masalarında öldürmedi."

Double S'deki kilitleri nereden bildiğini sorsam mı diye düşünüyorum. Her zamanki gibi seçeneklerimi tartmam gerekiyor. Seçenekler hep aynı. Bilmeye olan ihtiyacım, Lucy'nin yapmaması gereken bir şey yapmış olmasının yaratabileceğı çatışmadan daha mı büyük?

"Oraya gittiğimizde neye benzediğini göreceğiz" diyorum. "Biri onu içeri aldı. Birisi onun için kapıyı açtı ve eğer öyleyse Yani Double S'teki hiç kimse her kimse için endişelenmiyordu."

"Belki de orada çalışan biridir," diye öneriyorum.

"Bu, elinde bir zarf parayla parkta koşan kapüşonlu genç bir adamla uyuşmuyor. Personelin düzenli bir üyesi değil ve

Tanımlama doğru değil. Double S'de çalışan hiç kimse kırk altında değildir. Marino bundan bahsetti mi? Hesapta olmayan biri var mı?"

"Ortakların tatil için şehir dışında olduğunu söyledi."

"Dört tane var. Muhasebeciler, yatırımcılar, avukatlar, hırsızlar ve hepsi" diyor Lucy. "Düzenli çalışma saatleri yok ve neredeyse hiç burada değiller. Şehir dışında, Grand Cayman'da, Virgin Adaları'nda, güneşin altındaki domuzlar gibi yağlanıp zor kazandıkları paralarını harcıyor olmaları anormal bir durum değil" diye ekliyor sanki onları küçümsüyormuş gibi.

"Marino kayıp birinden bahsetmedi. Halka açık bir parkta bir zarf dolusu parayla koşmak bana çaresizlik gibi geliyor. Bana paniklemiş ve plansız gibi geliyor."

"Yüz dolarlık banknotlar halinde on bin dolar bir çeşit ödeme gibi geliyor." Lucy paranın nereden geldiğini ve ne için olduğunu anlamaya çalışır. "Belli bir amaca yönelik, sınırlı bir miktar."

Alewife Brook Parkway'de, yılın bu zamanında çıplak olan sert ağaçların arasından kıvrılıyoruz. Boş bir bisiklet yolu ağaçları bir yara izi gibi keskin bir şekilde kesiyor.

"Alarm sistemleri ve her yerde kameraları var," diyor Lucy sonra. "Alandaki herkesi monitörlerden, tabletlerden, akıllı telefonlardan, ellerinde ne varsa görebiliyorlardı. Kimseyi endişelendirmedi ve bu yüzden bunu başarabildi. Ama kameraların yakaladığı şeylerin kaydı olmayacak."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"DVR kaydetmişse ve hala yerindeyse kim olduğunu zaten bilirler ve bahse girerim ki değildir. Birden fazla kamera, IP tabanlı bir gözetleme sistemi ve kayıt yoksa hiçbir değeri yok. Her kimden bahsediyorsak şu anda çaresiz ya da dengesiz olabilir ama aptal değil."

"Oraya hiç gittin mi?" Devam ettim ve sordum. "Hiç davet edilmedim."

"Eğer izlenebilecek bir şey yaptıysan," diyorum ona, "şimdi bunu düşünmek için iyi bir zaman olabilir. Güvenlik kamerası kayıtları varsa ve sen de bu kayıtlarda yer alıyorsan sorun olmak istemezsin. Özellikle de FBI için içindeyken." Granby'yi düşünüyorum ve bugünün başka neler getireceğini merak ediyorum.

Buralarda neler oldu ve bunların ne kadarı dolaylı da olsa onun suçu? Bir noktada ortaya çıkacak ve benim olan kanıtlara el koyma ve onlara dokunamayacağından emin olma konusunda hızlı düşünsem iyi olur.

"Ben hiçbir kayıta yer almam," diyor Lucy. "Ve eğer DVR kaldırılmadıysa, Feeb'ler oraya daha önce ulaşmadığı sürece ona bakan ben olurum." Yirmili yaşlarındayken onu işten kovan FBI için kullandığı küçümseyici argo.

"Aman Tanrım, Lucy. Fırçalayabileceğin bir telefon değil." "Telefon benim. Bu farklı bir durum."

Sanırım yine onun etiği.

"Endişelenecek bir şey yok," diyor. "Ancak Double S'in işleri nasıl kurduğuna baktığınızda size onlar hakkında çok şey söyleyecektir; sahtekârlık bilinci, büyük suçlar, neredeyse hiç kimsenin düzenli saatlerde çalışmadığı büyük işler, çünkü ticaretleri yüzeyde değil. Söylentiler yeni değil ama hiç kanıtlanmadı. FBI yıllar boyunca defalarca topu taca attı ve nedenini merak ediyorum. Artık insanlar öldüğüne göre, bekleyip neler çıkacağını göreceksiniz. Ve sadece kurbanlar hakkında değil."

"Başka kim olacak peki?"

"Carin için üzülüyorum," diyor Lucy. "Bu onun hatası değil ama bir açıklama yapması gerekecek."

"Seni hiçbir şeye bulaştırmak istemiyorum." Ona bakıyorum.

"Bu işe bulaşacak olan ben değilim ve tek yaptığım bir iki keşif yapmak. Havadan da aynı şeyi yapardım." Sesi en ufak bir endişe duymuyor ama kararlı.

"Uçuş yaptınız mı?"

"Yardımcı olmazdı ve çok açık olurdu. Helikopterim pek sessiz sayılmaz," diyor. "Size söyleyebileceğim şey, eğer davetsiz bir şekilde gelerseniz, sözde yarış soyağacına sahip son derece değerli Churchill Safkanlarını korumak için kameralarla çevrili ana ahır asla geçemezsiniz. Katil gizlice girmedi. Peki ya Double S'de düzenli mesai yapan insanlar? Temizlikçi, çiftlik görevlileri, bahçıvan, tam zamanlı aşçı? Birileri kim olduğunu çok iyi biliyor ve hiçbir şey söylemiyor."

"Marino, Gail'in arkadaşı Haley Swanson olduğunu düşünüyor, görünüşe göre yakın bir arkadaş."

"Channel Five'ın web sitesinde onun hakkında bilgi yayınlayan kişi. Bir uyarı aldım ve ismi gördüm ancak Haley Swanson'ın kim olduğunu bilmiyorum ve Gail'in yakın bir arkadaşı olduğunu da bilmiyorum." Lucy

Aynalarını tarıyor, şeritlere ustaca, zahmetsizce girip çıkıyor, bir kaldırımda yürürken olduğu , zaman önde ve etrafındakilerin farkında.

"Bana öyle geliyor ki Gail size her şeyi anlatmamış," diye cevap veriyorum. "Anlatmak zorunda değildi ve ben de her şeyi bilmiyorum. Ama çok şey biliyorum." "Lambant ve Ortakları" adlı halkla ilişkiler şirketinde çalışıyor. Belki Haley

Swanson, Gail için kriz yönetimi yapıyordu."

"Buna neden ihtiyacı olsun ki? Kamuya mal olmuş biri değildi ve kaybedecek bir işi ya da itibarı bile yoktu. Gerçi kaybetmek üzereydi," diye ekliyor Lucy.

"Dün gece Psi Bar'daydı," diye cevap verdim. "Kiminle birlikte olabilir?"

"Onunla konuştuğumda söylemedi. Sormadım çünkü umurumda değildi. Eğer bu halkla ilişkiler çalışanıyla birlikte olsaydı zaten bundan , eğer bunun gizlemesi gereken bir şey olduğunu düşünseydi, tıpkı işbirlikçi, sahtekâr hayatındaki çoğu şey gibi. İnsanlar asla öğrenemeyeceklerini düşünerek aptallık ediyor. İnsanlar neden bu kadar aptal anlamıyorum" diyor ve ben daha çok kızgın mı yoksa kırgın mı olduğunu ya da Gail'in onu herhangi bir konuda kandırmış olabileceğinden utanıp utanmadığını anlayamıyorum.

"Swanson'a erkek diyorum çünkü ehliyetinde öyle yazıyor, ancak cinsiyeti konusunda bazı soru işaretleri var gibi görünüyor. Bu sabah erken saatlerde kendisiyle karşılaşan bir memur onu göğüsleri olan biri olarak tanımladı."

"Eğer Gail onu tanıyorsa, bana bundan iyi bir nedenle bahsetmedi. Belki de bu Swanson denen kişi ortak bir tanıdık vasıtasıyla tanıştığı biridir," diye ekliyor Lucy ve sanki başka bir şeye, tatsız ve kötü bir şeye gönderme yapıyor.

"Ayrıca dokuz-bir-bir'i arayarak Gail'in kayıp olduğunu söyledi ve kendisine rapor doldurmak için şubeye gelmesi gerektiği söylendiğinde bunun yerine bilgileri Kanal Beş'in web sitesine gönderdi. Sonra tekrar polisi aradı ve Marino ile konuşmak istedi." Yağmurun ilk damlaları düşmeye başlarken ona haber verdim. "Haley Swanson barda Gail'le birlikte olsaydı ve telefonunuza cevap vermek için dışarı çıkıp bir daha geri dönmeseydi tüm bu eylemler mantıklı olabilirdi."

"Lambant ve Ortakları başka biri için halkla ilişkiler yapıyor olabilir ve bu şekilde tanışmış olabilirler." Lucy her şeyden çok kafasında bunu çözmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Bu ilişkinin onun için ne kadar ölü olduğunu görmeye devam ediyorum. Gail Shipton kadar ölü ve bu Lucy'nin karanlık sanatı.

Elini. Bir an sevip bir an sonra hiçbir şey hissetmeyebilir, öfke ya da acı bile, çünkü bir süre sonra bunlar da geçecek ve ona kalan, zamanının çoğunu yalnız geçiren küçük bir kızken *sihirli dostluk şapkası* dediğim şey olacaktır. *nerede?* diye sorardım, o da omuz silkip hayali şapkasına uzanırdı ve eli boş çıkardı. *Puf*, derdi ve sonra ağlardı ve sonra da onu hiç sevmeyen annesi kadar uzaklara giderdi.

33

UZAKTAN GELEN GÖK GÜRÜLTÜSÜ, YANKILANAN DAVUL SESLERİ VE YAVAŞ BİR başlayan yağmur ön cama çeyreklik büyüklüğünde damlalar halinde vuruyor. Lucy'ye Connecticut'tan döndüğümünden beri birinin beni gözetliyor olabileceğini .

"Bu sabah saat beş buçuk sularında Sock'u dışarı çıkardığımda evin arkasındaydı," diye açıklıyorum. "Haley Swanson olabileceği düşünülüyor."

"Kim inanıyor?"

"Polis. Marino kesinlikle ikna oldu." "Neden?"

"Swanson'ın cipinin görüldüğü yer ve erken saat kesinlikle onun olabileceğini gösteriyor," diye cevap veriyorum. "Onunla konuşan memur öyle olduğuna inanıyor."

"Swanson sorgulandığında bunu itiraf etti mi? Sizin ya da Benton'ın kim olduğunu bildiğini ve bu sabah beş buçukta mülkünüzün yakınında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Ama ona doğrudan sorulduğunu sanmıyorum ve beni takip ediyor ya da mülkümüzü izliyorsa bunu itiraf etmemesi beklenebilir. Özellikle de bu kişi saklayacak çok şeyi olan biriye."

"Başkent Katili olup olmadığını soruyorsunuz?"

"Böyle bir şeyi bilmek için gerçek bir dayanağım yok ama buna inanmıyorum." "Peki ya üzerinde bir yüz olan kapüşonlu sweatshirt'ün tarifi?"

Warhol'un Marilyn Monroe'suna benzediği iddia edilen şey?" Lucy soruyor.

"Kişinin üzerinde bir şey olduğunu fark etmedim. Ayrıca başı açıktı ama kapüşonunu takmamış da olabilir."

"Yağmur mu yağıyordu?"

"Benim izlenimim hava koşullarına uygun giyinmediği ya da en azından yağmurluk takmadığı yönündeydi."

"Birisi aşırı hızlanmış, heyecanlanmış ve aşırı hızlanmış. Yağmur yağıyor olması umurunda olmayabilirdi ve muhtemelen Haley Swanson değildi" diyor Lucy.

"Polis tarafından sorgulandığında yağmurda dışarı çıkmış gibi görünmüyordu. Muhtemelen duvarın arkasındaki o değildi ama kişinin bana zarar verme niyetinde olduğunu sanmıyorum."

Lucy, "Henüz değil ve bu her zaman varsayılan durumunuzdur," diyor. "Yaptığınız şeyin tehlikeli insanları size çekebileceğini düşünmek istemezsiniz."

"İsteddiği buysa fırsatı vardı."

"Büyük ihtimalle o hazır değildi ve sen de Sig'ini aldın, tahmin edeyim."

"Tek yapması gereken beni çok tabancasıyla vurmaktı."

"Silahım olsaydı da fark etmezdi. Yerde olurdum."

"Kim olduğunu bilmiyorsun," diyor Lucy kesin bir ifadeyle. "Haley Swanson'ın sizin mahallenizde olması onun olduğu anlamına gelmez ve muhtemelen değildir. Marino'nun Minute Man Park'ta koşarken görülen adamın Swanson olduğuna karar vermesi de bir şey ifade etmiyor. Hemen bir sonuca varmayacağım."

"Hiçbirimiz yapmamalıyız."

"Marino bir sweatshirt'e dayanarak Swanson'ın kapüşonlu bir tişört yüzünden katil olduğuna karar veriyor."

"Tek neden bu değil ama dikkatli olmamız gerekiyor," diye cevap veriyorum. "Swanson'ın nerede yaşadığına dair bir fikrin var mı?"

"Conway Park yakınlarında. Görünüşe göre önce Somerville Caddesi' Dunkin' Donuts'ta durmuş." Memur Rooney'nin söylediklerini tekrarlıyorum.

"Eğer Dunkin' Donuts'tan ayrılıp Windsor'daki projelere gittiyse, Sanat ve Bilim Akademisi'nin hemen arkasından ve evinizin bir blok yakınından geçmiş olması mantıklı olacaktır. Muhtemelen Park'tan Beacon'a gidiyordu."

"Ve sanırım Carin Hegel'le olan görüşmelerde onun adı geçmemiştir."

"Hayır, ama şaşırmadım. Eğer ben onu hiç duymadıysam, muhtemelen o da duymamıştır."

"Dokuz-bir-bir'i aradığında Marino ile konuşmak istedi. Gail'in ondan bahsetmiş olabileceğini düşündüm çünkü"

Ondan bahsetti," diye ekliyorum duymaktan hoşlanmayacağını bildiğim şeyi.

"Onunla Marino hakkında hiç konuşmadım" diye kesin bir cevap veriyor ve sonra Benton'ın bu sabah MIT'de ona söylediği sözleri hatırlıyorum.

Marino'ya tasarım hatası olan kamyonetin başarısız bir toplu davadan sonra kendisine çok paraya mal olduğunu hatırlatarak onu çileden çıkardı. Lambant ve Ortakları bayiliği temsil etti ve araç sahiplerini kötü sürücü olmakla ve hasara neden olmakla suçlayan hikayeler uydurdu. Tüm bunlar çok yakın zamanda oldu ve Haley Swanson'ın Marino'nun kim ve ne olduğunu bu nedenle biliyor olması mümkün. Lucy'ye bu senaryoyu öneriyorum.

"Açıklamadığı şey," diye ekliyorum, "Haley Swanson'ın neden dokuz-bir-bir'i arayıp özellikle onu sormayı düşündüğü."

"Eğer çaresiz durumdaysa bu her şeyi açıklar," diyor Lucy. "Dokuz-bir-bir operatörüyle konuşup hiçbir yere varamadıysa? Sonra tekrar arar ve bir dedektifin ismini sorar."

"Marino'yu Carin Hegel ile hiç tartıştınız mı?"

Lucy, "Ondan ya da herhangi birimizden bahsetmedim ama nerede çalıştığım, arkadaşlarımın ve ailemin kim olduğu tam olarak bir sır değil," diyor. "Hepimiz kolluk kuvvetlerinden ya da eski kolluk kuvvetlerinden ya da ceza adaletindeniz ve Gail'in etrafımın endişelenmesi gereken insanlarla çevrili olduğunun farkında olması için kesinlikle bir nedeni vardı. Gerçekten kötü bir hava sahasına girmişti ve muhtemelen ölmesi daha iyi olacaktı. Bu konuda benim yapmam gerekeceklerden başka bekleyecek bir şeyi yoktu ve beni bu duruma sokması utanç verici. Ama yaptı."

Ona bakıyorum ve bir eli direksiyonda, diğer eli dört çeker vites kolunda, parmakları bir uçağa yakışır aletler ve kumanda kolları olan karbon fiber kokpitinin içindeki karbon fiber topuzun etrafında kıvrılmış bir şekilde sürerken rahatsız olmamış, kendinden ve inançlarından emin görünüyor.

"Tam olarak ne yapmak zorunda olduğunuzu hissettiniz?" Soruyorum.

"Carin'e gerçeği söylemek üzereydim." Silecekler camı süpürüyor ve daha fazlası

Gök gürültüsü, keskin bir çatırtıyla biten gırtlaktan gelen bir gümbürtüyle duyuluyor. "Gail'i müşteri olarak kovacaktı ama bu yeterince iyi değildi."

"Bana anlattıklarından sonra, kızgın olduğun için seni suçlayamam."

"Bir dava oluşturuyordum ve bunu kanıtlamam gerekiyordu ve bekledim çünkü

hiçbir şey yeterli değildi," diyor Lucy. "Ben aptaldım. İşte bu yüzden kimseden nefret edemezsin. Bu yüzden hissettiğimde bile buna bir son veriyorum. Gerçekten çok çabalıyorum

buna bir son verdim ama onunla yapmadım ve bu bir hataydı. Nefret insanı aptallaştırır."

- - -

Lucy'nin penceresinin ötesindeki gri su kütlesinin yüzeyinde rüzgâr esiyor. Benim tarafımda, Monopoly'nin Baltık Caddesi'ni ya da askeri üslerle ilişkilendirdiğim düzenli gelişmeleri akla getiren küçük ev sıraları var.

"İkiniz onunla Psi'de tanıştınız, birkaç içki içtiniz ve bir de bakmışsınız ki birlikte bir proje üzerinde çalışıyorsunuz," . "Sekiz ay önce Gail Shipton'ı duymamış olabilirsiniz ama belki o seni duymuştur.

Belki de Psi'in sizin sık sık gittiğiniz bir yer olduğunun farkındaydı."

"Muhtemelen hiçbir yere sık gitmemeliyim. Bu akıllıca değil."

"Belki de geçen bahar masanıza içki göndermesi tesadüf değildi."

Lucy, "Bu bir şans değildi ama daha sonra bu hale geldi," diyor. "Elinde kalan para da tükenmek üzereydi ve yaza doğru Double S yasal masraflarını arttırmak için elinden geleni yapıyordu. Batmak üzereydi ve bunu kimseye söyleyemeyecek kadar gururluydu. Ama Double S biliyordu. Tam olarak ne kadar parası kaldığını ve bunu ne kadar çabuk tüketebileceklerini biliyorlardı. Sonra da onu istedikleri yere götürdüler."

Gök gürültüsünün derin gümbürtüsünü hissediyorum ve açık havalandırma deliklerinden esen taze nemli havadaki yağmur kokusunu alıyorum. Lucy devridaim havasını sevmiyor ve sıcaktan da hoşlanmıyor ve ben pahalı yeni derinin ve sürdüğü kolonyanın temiz greyfurt kokusunun kokusunu alıyorum, ona Noel için aldığım ve henüz paketlemediğim kolonyanın.

"İfadeniz alınırken orada kim vardı?" Ben sordum. "Double S'den biriyle tanıştın mı?"

"Sadece onların pislik avukatları."

Işık, yuvarlanan bulutlarda parıltıyor ve ıslak kaldırımında, fırtınaların ürkütücü ışığında parlıyor ve ben daha fazlasını istemiyorum. Batıya doğru ilerledikçe yağmur o kadar şiddetli değil ve manzara sığ su, kum setleri ve koruma altındaki araziden oluşan geniş bir alana açılıyor.

"Peki ya Gail?" diye sordum. "Sen ifade verirken o neredeydi?"

"Bütün o süre boyunca masada oturuyordu."

"Tavrı nasıldı?" Şüphelerim artıyor.

"Güvenmediğim bir şey," diyor Lucy ve ona daha önce güvenmemeliydi ama bunu söylemiyorum. "İyi bir oyuncu değildi. Artık iyi bir şey değildi."

Concord'a yaklaştıkça ormanlık alanların arasına açıklıklar, otlaklar ve solmuş kadife gibi görünen sürülmemiş tarlalar serpiştiriliyor. İnsanların birkaç tavuk ya da keçi beslediği ya da bir vergi indirimi daha almak için arazilerini koruma altına aldığı dünyanın bu eski paralı bölgesinde evler ve ahırlar otoyolun gerisine sıkışmış durumda. Barış ve koruma vakıfları ve ünlü mezarlıklar geliyor ve bir ağaç kesmek neredeyse suç sayılıyor. Plastik günah olduğu için tek porsiyonluk şişe suyu yasaklanmıştır ve Lucy'nin yakıt tüketen aracı Concord'daki komşuları için korkunç derecede rahatsız edici olmalıdır. Onu tanıyorsam, bu yüzden almış olabilir.

Birkaç dakika içinde Ralph Waldo Emerson ve Louisa May Alcott'un evlerinin gezilebildiği, onların ve Thoreau ile Hawthorne'un mezarlarının ziyaret edilebildiği bir kasabanın merkezindeki Ana Cadde'den geçiyoruz. Dükkanlar ve restoranlar küçük ve şirin; her köşede anıtlar, tarihi işaretler ve savaş alanları var.

Meraların arasından ve bir nehrin üzerinden Lowell Yolu'nu takip ederek sağa, Minute Man Ulusal Parkı'nı geçtiğimiz Liberty Caddesi'ne sapıyoruz. Sanki daha önce hiçbir şey olmamış gibi Koloni dönemi kıyafetleriyle gezen insanları ve personeli fark ediyorum. Arazide dolaşan plakasız arabalardan ve sivil kolluk kuvvetlerinden habersiz görünüyorlar. Bir televizyon ekibine hiç dikkat etmiyorlar. Yine Kanal 5. Barbara Fairbanks'i ahşap bir yaya köprüsü üzerinde mikrofona konuşurken tanıyorum, belki de katilin koşarak geçtiği ve korkutup dağıttığı bir grup çocuğa doğru koştuğu köprü.

Üzerinde ilerlediğimiz yol sola doğru kıvrılıyor ve ormanlık alan içinden çıkılmaz bir şekilde sıklaşıyor, New England'ın tipik ormanları, kalın gölgelikler ve çalılıklar yok. Yaklaşık bir mil sonra açık bir tarlayı geçince, elektrikli kapılar açık konumda donmuş durumda ve SS, sokak adresi olmayan taş bir direğe asılmış. Lucy yavaşlıyor ve geri dönüyor. Hemen içeride park etmiş bir Concord kruvazörünün yanında durduğumuzda camını indiriyor. Çantamdan kimlik bilgilerimi çıkarıp ince siyah cüzdanı ona uzatıyorum, o da bir cebinden CFC rozetini çıkarıyor.

"Cambridge Adli Tıp Merkezi. Lucy Farinelli. Yanımda Dr. Scarpetta var." Kimliklerimizi ve rozetlerimizi yirmi yaşlarındaki memura gösteriyor. "Nasılsınız?"

"Ne sürdüğünü sormamın sakıncası var mı?" , hayranlıkla bakan yüzü açık pencereye bakıyor.

"Bu sadece bir SUV." Kredilerimi bana geri verdi.

"Evet, doğru. Ve uzay mekiğini ben kullanıyorum. Bakabilir miyim?"

"Beni takip et."

"Bunu yapamam." Polis memuru da cipin sürücüsünden aynı derecede etkileniyor. "İçeri girmemesi gereken kimsenin girmediğinden emin olmalıyım ve şimdiden yarım düzine muhabiri geri çevirdim. Havanın berbat olması iyi bir şey yoksa haber helikopterleri gelirdi. Benim adım Ryan."

"İçeri girdin mi?"

"Bu oldukça inanılmaz. MCI'dan kaçan bir deli olduğunu düşünüyorum." Yakındaki orta güvenlikli erkek hapisanesini kastediyor. "Bu şey ne kadar hızlı gidebilir?"

Marino'ya telefonla ulaşmaya çalışırken Lucy, "Bak ne diyeceğim Ryan, meşgul olmadığın bir zaman uğra da test pilotu olmana izin vereyim," diyor.

Canavar gibi aracını tekrar vitesle takıyor ve daha çok yola benzeyen asfalt bir araba yolunu takip etmeye başlıyoruz. Önümüzde dönümlerce bakımlı padoklar, bakım kulüpleri, küçük ahırlar ve Lucy'nin bahsettiği büyük kırmızı ahır var. Her iki yanımızda, dallarına yapışmış ve ıslak asfalta yapışmış ölü yapraklar saçan, soyulmuş huş ağaçları sıralanıyor. Marino telefonuma cevap veriyor ve ben de ona iki dakikamız kaldığını söylüyorum.

"Ön tarafa park edin, sizinle kapıda buluşuruz" dedi. "Olay yeri çantan bende. İyi örtündüğünden emin ol, Doktor. Sanki biri buraya bir fiçı pancar çorbası dökmüş gibi görünüyor."

EK BINALARI VE KÜÇÜK BİR DOĞAL GÖLETİ GEÇTİKTEN SONRA, İKİ KATLI AHŞAP Genel merkez, tertemiz arazinin en yüksek noktasında yer almaktadır. Padoklara ve otlaklara bakıyor ve kapalı yürüyüş yollarıyla, uzun asfalt yoldan sonuna kadar takip edilmedikçe görülemeyen bir yerleşkenin geri kalanına bağlanıyor. Lucy bana yerleşkenin planını açıklıyor. Artık ona nasıl bildiğini sormuyorum.

Dik eğimli çatı eski bir kuruş gibi kararmış bakırdan yapılmış ve verandanın her iki yanında kalın taş sütunlar var. Ağır ön kapının üzerinde eğimli kurşunlu vasistas pencereler, her iki katta da büyük pencereler var ve perdeler şu anda olduğu gibi çekilmediğinde tarlaların, barakaların, ahırların ve arazideki insanların net bir görüntüsünü hayal ediyorum. Davetsiz bir misafiri tespit edebilecek güvenlik kameralarını düşünüyorum.

Artık yağmur yağmıyor, sanki Double S kendi havasını satın alabilirmiş gibi, başımı arkaya eğiyorum ve yanaklarımda ve saçlarımdan arasından geçen soğuk nemli havayı hissediyorum. Nefesimi zar zor görebiliyorum. Gökyüzü sanki saat neredeyse iki değil de alacakaranlıkmiş gibi turgid ve karanlık ve Benton'ın ne yaptığını ve ne bildiğini hayal ediyorum. Yakında burada olur. Gelmemesine imkan yok ve ben şimdiden onu arıyorum.

Sıcak aylarda uzun siyah araba yolunun üzerinde bir gölgelik oluşturan gümüşü huş ağaçlarının sıralarını takip ediyorum, gözlerim sessiz çamurlu yeşil göletin yanından geçiyor, sonra gri çitlerin ardındaki boş kahverengi otlakları görüyor. Atlar, karla karışık yağmur ya da dolu yağdırabilecek sıcak ve soğuk cephelerin öfkeli çarpışması nedeniyle ana ahırda olacak. Çitlerin ve sazlarla çevrili bir çayırın ötesinde, saatler önce kapüşonlu bir adamın kaçarak çocukları ve öğretmenleri korkuttuğu parka giden sık ormanlar var. Kuş uçuşu bir mil bile olmadığını tahmin ediyorum. Şimdiden Double S'in davetsiz misafirinin öyle biri olmadığından şüpheleniyorum.

Yarım düzine Concord polis aracı ve plakasız araba geniş bir asfalta park etmiş durumda ve ben pahalı beyaz bir Lincoln Navigator ve Double S. Marino'ya ait olduğundan şüphelendiğim beyaz bir Land Rover görüyorum. Marino'nun SUV'unun camları kırık, arkada kafese kapatılmış hırçın Alman kurdu bizim olduğumuzu bildiği için hapishane kaçkını gibi mızızlanıyor ve çılgınca pençeliyor.

"Marino da onun yatağında uyumasına izin veriyor," diyor Lucy. "Köpek tamamen değersiz."

"Onunla değil," diye cevap veriyorum. "Ve sen konuşmayı seven birisin. Sen ve Janet, Jet Ranger için taze balık pişiriyor ve onun ikramları için sebzeleri kurutuyorsunuz, gezegendeki en şımarık bulldog."

"Kimin köpeğini şımarttığını konusuna girmeyeceğiz."

Lucy'nin cipinin bagaj kapısına doğru yürüyoruz, ana binadan ayrılmış ve bir palavra kulübesi gibi yaprak dökmeyen ağaçların ortasında tek başına duran cam ve taştan bir güneşliğe yaklaşıyoruz. Açık panjurların arasından modern deri mobilyaları, bir kanep ve iki yan sandalyeyi ve dergilerin gevşekçe istiflendiği arduvaz bir masayı görüyorum. İki kahve fincanı ve üzerinde üç ya da dört kahverengi kek kalıbı ve buruşuk mavi bir kağıt peçete bulunan küçük bir tabak var. Tabağın yanındaki masada çikolata kırıntılarına benzeyen bir şey fark ediyorum ve kahve içen diğer kişinin yemek yediği görülmüyor. Hizmetçi her kimse arkasını temizlememiş.

Lucy bana çiftliği tarif etmeye devam ediyor ve müstakil güneşlenme odasının mülkün orijinali olmadığını söylüyor.

"Ofis binası kızıl meşe," diye açıklıyor, "ve bu da ona uyacak şekilde boyanmış yeni çam kerestesi, ilkbaharda inşa edilmiş, tesadüfen Washington, D.C.'deki cinayetlerin başladığı zamana denk geliyor. Her yerde kamera var ama burada yok."

"Tesadüfen mi?" Tekrar ediyorum.

Çatıyı, girişi, küçük ek binanın içine açılan tek camlı kapıyı tarıyorum ve güvenlik sistemine dair hiçbir iz göremiyorum. Bir oturma alanı ve yarım banyo gibi görünen küçük bir alanın içinde alarm tuş takımı görünmüyor.

"Ben sadece zamanlamaya dikkat çekiyorum." Lucy arkayı açıyor ve tulumları, güvenlik gözlüklerini, kol korumalarını ve manşetleri uzatılmış nitril eldivenleri topluyoruz.

Sonra ben HEPA solunum maskeleri, antimikrobiyal havlular ve biyolojik tehlike çöp torbalarını içeren kişisel koruma kitlerini çıkarırken telefonunu tekrar kontrol ediyor çünkü tam olarak ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

"Twitter'da." Başparmağıyla kaydırıyor. "Concord'da bir katliam." "Tanrı aşkına, umarım bu söz Bryce'tan gelmemiştir." Endişeleniyorum muhabirlerin onu araması ve bana yaptıklarını onlara anlatması.

"Bu kelimeyi internetten öğrendiği için bulduğunu sanıyorum. Bakalım, söylentiler ve yanlış bilgiler haber akışı olarak yayınlanıyor." Lucy kaydırmaya devam ediyor. "Her şey bitti ve bir saatten uzun bir süredir devam ediyor, *USA Today*, *Piers Morgan*, Reuters ve herkes ve kardeşleri retweet ediyor. Uluslararası finans şirketinde çok sayıda ölüm, en az üç cinayet, muhtemelen soygunla ilgili. Bunu kimin yayınladığını merak ediyorum. Daha da kötüleşiyor. Boston Bölüm Şefi Ed Granby, FBI'ın bugün MIT'de ölen ve Double S'e dava açan Gail Shipton ile bir bağlantısı olduğunu reddettiğini açıkladı. Kim bir bağlantı olduğunu öne sürdü? Granby, 'Şu anda ölüm nedeni bilinmiyor ve cinayet olduğuna karar verilmedi' diyor."

"Onun davası hakkında hiçbir şey bilmediği için neyi inkâr edebileceğini düşündüğünü bilmiyorum," diye cevap veriyorum, kötü hislerim bir kas spazmı gibi geri dönerken. "Benton, Gail Shipton hakkında resmi olarak hiçbir şey açıklamadığımı ve kesin test sonuçları gelene kadar da açıklamayacağımı bildiği halde yapmaması gereken bir şeyi yapmazdı."

"Sorun Benton değil," diyor Lucy. "İnsanların ne düşünmesini istiyorsa onu senaryolaştıran dangalak patronu."

CODIS ile oynandı ve Granby Maryland adli tabibini tehdit etti ve şimdi buradaki davalarımıyla ilgili olarak medyayı manipüle ediyor. İçimde bir öfke patlaması ve giderek artan bir endişe hissediyorum.

"Aslında sizin ve ofisimiz adına konuşuyor. Sence neden ?" Bana bakıyor ve ben Dr. Venter ile konuşurken körfezde neler duyduğunu biliyorum ve Benton da ona bilgi vermiş.

Bir sahne aşırı kanlı olduğunda tercih ettiğim, ağır hizmet tipi lastik çizme kılıflarını çekmek için tampona yaslanıyoruz.

"Manipüle etmek için," diyor Lucy sonra. "Bunun DNA'nın bozulmasıyla bir ilgisi var, değil mi?"

"Korkarım bu bir çuvallamadan daha fazlası olabilir."

"Granby'nin özel bir çıkarı var. Belki de parası olan insanları koruyordur, böylece devletten aldığı emekli maaşından başka bir şeyle gün batımına doğru yelken açmayacağından emin olabilir."

"Ne söylediğine çok dikkat et Lucy."

"Martin Lagos'u bulmasının bir nedeni vardı" diyor. "Eğer DNA ile oynayarsanız ve değiştirmek için bir profile ihtiyacınız varsa, neden on yedi yıl önce kaybolan bu çocuk? Granby neden onu düşünsün ki?"

"Onu kimin düşündüğünü kesin olarak bilmiyoruz."

"Granby olduğunu söylüyorsa, neden söylesin ki? Sizin için cevaplayayım. Muhtemelen Lagos'un biliyor, bu yüzden hiç ortaya çıkmadı ve bu yüzden onu hiçbir veri tabanında bulamıyorum. Birinin kimliğini çalacaksanız, o kişinin şikayet etmek için ortaya çıkmaması yararlı olur."

"Granby o sırada Washington saha ofisinde çalışıyordu," diye cevap veriyorum. "Gabriela Lagos'u hatırlayabilir. Sansasyonel bir davaydı."

"Şaka yapmıyorum, hatırlayacaktır. Asıl soru, bir şekilde bu işin içinde miydi? İnsanların kayıp oğlunun Başkent Katili olduğunu düşünmesini sağlamanın onun amaçlarına uygun bir nedeni var mı?"

"Dr. Venter'in Julianne Goulet davasındaki DNA analizinde bir şeylerin son derece yanlış olduğunu biliyorum. Giydiği külottaki leke bir erkek tarafından bırakılmış olamaz. Martin Lagos vajinal sıvı ve adet kanı bırakmamıştı ve bu da bana birinin CODIS'teki DNA ile oynadığını ve lekenin nelerden oluştuğunu kontrol etme zahmetine girmediğini gösteriyor, aksi takdirde profilin bir erkeğe ait olmayacağı anlaşıldı."

"Granby gibi maço bir FBI elemanının aptalca bir hataya benziyor. Buraya özel bir ilgisi olduğundan emin olursun. Bir bölüm şefi suç mahalliyle uğraşmaz ya da ellerini kirletmez," diyor Lucy. "Ve o burada olacak, sen de izleyeceksin. Eminim burayı kendi bölgesi olarak görüyordur ve kontrol etmesi gerekiyordur çünkü çürümüş gündemi var."

"Şu anda burası benim bölgem."

Lucy, içinde kahve fincanları olan ve üç kişi ölmeden önce birilerinin özel bir konuşma yaptığı ek binaya bakar.

"Sohbet etmek için kullanışlı küçük bir yer." Bir pencereden içeri bakıyor. "Eğer buraya gelip suçlayıcı faaliyetler hakkında konuşmak istiyorsanız" -ellerini gözlerinin etrafında kavuşturarak başka bir pencereye doğru ilerliyor- "içeride dinlemek için telefon yok. Ve görünüşe göre ticari sınıf ses maskelememiz var. Tavandaki küçük beyaz hoparlörleri görüyor musunuz? Muhtemelen onlar da kanalların içindedir. Bugünlerde mahkeme salonlarına da benzer sistemler kuruluyor, böylece avukatlar kürsüye yaklaştığında kimse konuşulanları duyamıyor."

Çatıdaki, ofis binasının maun ön kapısının üzerindeki kaldırım ile araba yolu boyunca uzanan bakır elektrik direklerinin üzerindeki kameraları göstermeye başlar.

"Hava koşullarına dayanıklı, kızılötesi yüksek çözünürlüklü, düşük ışıktaki otomatik olarak renkliden siyah-beyaza geçen, şu anda sahip olduğumuz gibi" diyor. "Ama kablosuz değil. Kabloları görüyor musunuz? Kablolarla ilgili sorun ne biliyor musunuz? Kesilebilirler. İlginç olan ise kesilmiş gibi görünmemeleri."

"Onları kesmek için nerede olduklarını bilmeniz gerekir," diye cevap veriyorum. "Araziye adım atmaya karar verdiğiniz andan itibaren bunu düşünmeniz gerekir."

Ön kapı açılırken "O yapmadı," diyor. "Önceden planlanmadığı için bir puan."

Sonra Marino kapı aralığını dolduruyor, ayağıyla fırtına kapısını açıyor. Yüzü inatçı ve gergin, iri elleri bileklerindeki koyu renkli kolları görebildiğim lateks eldivenlerle kaplı.

- - -

Arkasında, açtığı kapıdaki boşluktan, BDU'lu olay yeri inceleme ekiplerini görüyorum; biri fotoğraf çekiyor, diğeri lazer haritalama istasyonunda çalışıyor.

Bir kadın, bir erkek-NEMLEC, sanırım. Onları bir bakışta tanıyamıyorum. Bazı küçük komşu yargı bölgelerinde uzmanlar ve özel ekipmanlar var, eğitim ve satın almalar hibe parasıyla finanse ediliyor, ancak çok az şiddet suçu var. Bölgedeki bazı polisler benim merkezime hiç gelmedi.

"Hepsi hazır ve seni bekliyor, Doktor." Marino cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tanesini salladı. "İki Concord dedektifi, Watertown'dan bir olay yeri inceleme elemanı ve ben. Diğer herkesi kovdum. Bu bir seyirci sporu değil."

"Öyle olacak," diyor Lucy. "FBI yolda."

"Doktor henüz buraya gelmemişken onları aramayacağımı söyledim." Bir çakmak çıkıyor ve alev fişkırıyor. "Şu anda işleri daha da kötüleştirecekler ve benim asıl amacım olay yerini korumak."

"Sizin aramanıza ya da izninize ihtiyaçları yok. Granby zaten basına açıklamalar yapıyor."

Minute Man Park'ın önünden geçerken bir çift Feebs vardı. Onları davet etmiş olsanız da da yaklaşıyor olacaklar." Lucy cipinin kilitli olduğundan emin olmak için kontrol eder. "Burayı ele geçirmeleri için birkaç saat veriyorum."

"Halihazırda gördüğümüz türden para ve şüpheli şeyler zaten bunu onlara gümüş tepside ." İçine çekebildiği kadar duman çekiyor. "Cinayetler onlar için küçük patatesler olacak."

Sigarayı her zaman yaptığı gibi, yanan ucu avucunun içine gelecek şekilde ortasından tutarken sigaranın ucu parlak turuncu renkte parlıyor. Arkasından yanan tütünün buruk kızarmış kokusunu alıyorum. Bu benim için izlemesi zor bir ritüel.

"Sanırım gerçekten ciddi bir beyaz yaka suçundan bahsediyoruz." Külünü savurmak için başparmağıyla filtrelenmiş izmarite vuruyor. "Ve bu henüz yarısını bile görmediğimiz bir şey. Bazı bölgeler çelik kapılar ardında banka kasası gibi kilitli."

"Yani bunlara girmediniz," diyor Lucy.

"Doktor kadar rahatsız etmeyeceğim bazı şeyler vardı. Dokunmadığımız cesetlerle ilgili herhangi bir şey." Ona olan kızgınlığını göstermeye başlıyor, zaten orada olan şey hızla yüzeye çıkıyor. "Ama içeri girdiğinizde göreceksiniz. Burası bir şey için paravan gibi görünüyor."

"Ne zamandan beri sigara içiyorsunuz?" sordum. "En son bıraktıktan sonra temelli bıraktığını sanıyordum."

"Başlama."

"Benim de sana bunu söylemem gerekirdi."

"Birkaç nefes çektim ve ." Ağzından yanlara doğru duman üflerken konuşuyor.

Eski günlerdeki gibi, düşünmeden edemiyorum. Bir suç mahallinde sigara içmek, eldivenle sigara tutmak, kanlı eldivenler, o zamanlar fark etmezdi. En sevdiğim zehirden bir ciğer dolusu için neler vermezdim ve yaşamak için sadece bir saatim kaldığını bilsem yakardım. Marino ile merdivenlerde oturur, zor zamanlarda ve trajedilerde yaptığımız gibi bira ve sigara içerdim.

"Kaç tane?" Ona sordum. "Bana üç demiştin. Başka buldun mu?"

Lucy ve ben taş verandaya çıkıyoruz, burada küçük rustik masalar ve sallanan sandalyeler görüyorum, kimsenin dair bir kanıt yok. Mobilyalar özenle düzenlenmiş ve yağmur suyuyla sırlanmış; içimden bir ses Double S'de özel tartışmalar yapılmadığını söylüyor.

kapalı kapılar ve ses maskeleyici kalın camlar ardında. Lucy'nin, güneşlenme odasının geçen bahar D.C. cinayetlerinin başladığı sıralarda inşa edildiğini ima etmesini, DNA üzerinde oynamayı da içeren seri suçları ve bunu yönetmiş olabilecek ve en az bir meslektaşımı tehdit eden bir FBI bölüm şefini aklımdan çıkaramıyorum.

"Sizi bilgilendirebilmem için bir dakika bekleyeceğiz. Bir erkek, iki kadın." Marino konuşurken sigarası sallanıyor ve onu çekip çıkarıyor, gözlerini kısarak dumanını dışarı veriyor. "İlk başta binanın diğer bölümlerinde ya da arazinin diğer alanlarında daha fazla kurban olabileceğinden endişelendik çünkü kilitli alanların bazılarını arayamadık. Ayrıca burası çok büyük bir yer, tüm bu yürüyüş yolları her şeyi bir vagon tekerleğindeki parmaklıklar gibi birbirine bağlıyor. İnanılmaz. Uç uca koysanız, muhtemelen bir mil uzunluğundadırlar. Ve golf arabaları var, böylece Dominic Lombardi gibi şişman bir yük asla yürümek zorunda kalmıyor" diye ekliyor ve geçmiş zaman kullandığını fark ediyorum.

"Kimsede anahtar yok mu?" Lucy sorar.

"Evet ve sen işini yapana kadar onlara dokunmayacaktım, çünkü bir cesedin altındaki kan gölünün içindeler." Bunu bana söylüyor, ona değil. "Ama çiftlik çalışanlarından birkaçıyla yaptığımız konuşmalara göre toplam üç ölü var. Bunu yapan şerefsiz dışında herkes ölmüş."

"Ve kimse bir şey görmedi," sanırım.

"Söyledikleri bu. Tabii ki saçmalık."

"Kimlikler?" Marino'nun bu sabah şafak sökmeden önce bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda evime gelirken giydiği kıyafetleri giydiğini fark ediyorum.

Heyecanının ve stresinin kokusunu alabiliyorum, uyumadan ya da yıkanmadan durmadan çalıştığında ekşiyen misk gibi erkek kokusunu alabiliyorum. Sekiz ya da on iki saat sonra o kadar ağır ter ve bayat sigara kokacak ki insan onu on adımda tanıyacak.

"Dominic Lombardi. Ya da Dom, şampanya gibi. Sanırım bu Dom için kötü bir yıl olacak," diyor Marino. "Ve diğeri hakkında bekleyin."

Bir cebini karıştırıyor, lateks eldiveni kumaşa dayanmış, sigarası ağzının kenarında, bir gözü kapalı. Bir not defterinin sayfalarını çeviriyor, okuma gözlüğü olmadığı için not defterini yüzünden biraz uzakta tutuyor.

"Bunu telaffuz edemiyorum. *Jadwiga Caminska*. Ona İka diyorlar. İdari asistanı. Bu onların pahalı beyaz cipleri.

çok. Dom ve Ika, tanışacağınız Concord Polisi'nden müfettişler tarafından görsel olarak önceden tespit edildi," diyor bana. "Daha önce de buraya gelmişlerdi, geçtiğimiz Cuma gecesi geç saatlerde Lombardi olası bir davetsiz misafiri ihbar ettiğinde."

"Bir tane var mıydı?" Lucy sorar.

"Belki." Ona bakıyor. "Her köşe bucağı aradılar, ana ahırdaki güvenlik kamerasının kaydettiği bir videoda gölge tespit ettiler. Sanki biri ne aradığını bildiği için kameralara dikkat etmiş ve sonra kabloları kesmiş. Lombardi gece yarısı masasında video ekranlarındaki o dörtgenler karardı." Marino gözlerini ondan ayırmıyor. "O kadar minnettardı ki, Concord PD Noel fonuna on bin dolar bağışlayacağına söz verdi, iki gün önce bankasından nakit para çekilmiş, para çekme makbuzu masasının çekmecesinde ama paradan hiçbir iz yok ve Concord PD parayı asla alamadı."

"Yaya köprüsünün altındaki zarfta bulunan miktarla aynı," diyor Lucy.

"Senden iyi bir polis olur."

"yollardan geçtim." Lucy sanki bir açmazın içindeymişler gibi ona bakar.

"Yani katil muhtemelen onu ve ele geçirebildiği diğer paraları çaldı."

"Kulağa mantıklı bir çıkarım gibi geliyor." Lucy kollarını kavuşturarak Yaptığından şüphelendiğim şey hakkında onunla yüzleşmesi için onu kışkırttım.

Marino sigarayı bir taş sütuna çarpıyor ve küller aşağıya sürüklenirken kıvılcımlar çıkıyor. İzmariti cebine ve son bir duman daha üfleyerek bizden uzaklaşıyor. Belki Lucy Double S'i ziyaret etmeye hiç davet edilmedi ama bu buraya hiç gelmediği anlamına gelmez.

"Sanırım davetsiz misafiri yakalayamadılar," der Lucy ve Marino ona ters ters bakar.

"Eğer düşündüğüm şeyi yaptıysan, bana nedenini söyle," diyor yüksek sesle.

"Birinin neden böyle bir şey yapacağını tahmin edebiliyorum," diye yanıtlıyor. "Etrafta dolaşmak ve neler olup bittiğini görmek istiyorsanız, o kameraları çıkarmanız gerekiyor. Araba yolundakileri atlatabilirsiniz ama göleti yüzerek geçmek istemiyorsanız ahır geçene kadar atlatamazsınız."

"İki dedektif geldi ve bu davetsiz misafir hâlâ ortalıkta mı " Marino'nun sesi yükseliyor, neredeyse ona bağırıyor.

"Pahalı atların olduğu ahıra bakarlardı. Sonra da diğer her şeyin kilitlerini kontrol ederlerdi.

sorun. Sonra da geceyi sonlandırırlardı."

"Neden biri burada ne olduğunu görmek istesin ki?" Marino'nun tavrı ukala ve öfkeli olmaktan çıkıp kuşkulu bir hal aldı.

"Belki ne olduğunu değil ama kim olduğunu görmek için. Kiminle yattığını." "Ve bu belirlendi mi?" Marino'nun bakışı inançsızlığa dönüşür. "Ortaya çıkan iki dedektife sorabilirsiniz." Lucy eliyle Eve doğru. "Ama Lombardi'nin dokuz-bir-bir'i aramasından yirmi üç dakika sonra buraya geldiklerinde Gail çoktan gitmişti," diyor.

"Tanrım, bunu bana daha önce söyleseydin iyi olurdu!" Marino'nun öfkesi patlar. "Gail Shipton Cuma gecesi burada olacak ve şimdi de öldürüldü ve sen bundan sadece laf olsun diye mi bahsediyorsun?"

Lucy, "Bir süredir onun düşmanla işbirliği içinde olduğunu, muhtemelen sigorta dolandırıcılığına karıştığını ve kim bilir başka neler yaptığını biliyordum," diyor. "Kanıtlanabilir bir cevap bulmaya çalışıyordum."

"Dava açtığı adamla yatıyor," diye haykırıyor Marino tiksintiyle.

"İsteddiği için değil," diyor Lucy. "Paraya ihtiyacı vardı."

"ÜÇ KİŞİ OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİN," DIYE MARINO'YA SORUYORUM ÇÜNKÜ YAPMAM GEREKEN BİR İŞ VAR.

Lucy'yi daha fazla sorgulayacak zamanım yok ve belki de Gail Shipton'ın neye bulaştığı ve Carin Hegel'in sonunda öğrendiğinde ne yapacağı hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Onun davası zaten bitti. Lucy haklı. Öyle bir şey yok. Her şey bir yalana, bir hileye dönüştü. Double S, Gail'i paraya muhtaç hale getirdi ve birini yaralayıp sonra da onu yeniden bütünleştirmeyi teklif etmekten daha büyük bir koz ne olabilirdi ki? Ve o zayıftı, belki de birden fazla yönden onarılamayacak kadar kusurluydu. Sadece kapakçığı sızdıran kalbi değil, her şeyi.

"Üçüncü kurban hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Marino. "Adam ona saldırdığında kadın mutfaktaydı, belki buzdolabını açıyordu ya da dolaptan bir şey alıyordu. Oraya gittiğinizde göreceksiniz."

"Personel kim olduğunu bilmiyor mu?" Buna inanmak benim için çok zor.

"Lombardi'nin bu sabah Concord şehir merkezindeki banliyö tren istasyonundan birini aldığını söylediler. Kim olduğunu bilmiyorlar, sadece Lombardi'nin beyaz Navigator'ıyla ayrıldığını ve geri döndüğünü, yanında da belli ki yanlış zamanda yanlış yerde olan birinin olduğunu söylediler.

Tek bildikleri bu ama muhtemelen yalan

söylüyorlar." "Neden yalan söylesinler ki?" Lucy sorar.

"Çünkü muhtemelen burada olup biten her şey hakkında yalan söylemeye alışkınlar," diyor Marino. "Diğer ikisinin aksine, bir kurşun gibi yere düşmedi. Sanırım ilk dilim ona isabet etmedi çünkü başını çevirdi, belki de arkasından gelen adamı duydu. Sonra da işini bitirdi." Hayali bir bıçakla kesme hareketi yapıyor. "Birkaç adım yürüdü ve cesedi tezgâhın arkasında olduğu yere yığıldı."

"Bir silah buldunuz mu?" Lucy verandada boylu boyunca yürüyor, kameralara ve ağaçlara bakıyor.

"Hayır." Ona artık farklıdır.

"Ve kapüşonlu adam parkta koşarken elinde silahla görülmedi" diyor.

"Hayır. Haley Swanson'ın silahı olduğu kaydedilmedi. Bahsettiğimiz kişi o."

"Üzerinde Marilyn Monroe yazan bir sweatshirt giydiği için mi? Kim olduğunu biliyor musun?" Lucy diyor ki.

"Bu alışılmadık bir durum ve Swanson bu sabah teyzenizin evinin yakınlarında görüldükten sonra polis tarafından sorgulandığında üzerinde bu vardı. İki artı iki, değil mi?"

"Yirmi ikiye eşit olmadığı sürece," diyor Lucy. "Belki Swanson onlar için halkla ilişkiler yapıyordur."

"Halkla ilişkiler yapmanın bir parçası da Gail'i öldürmek ve teyzemi gözetlemek miydi?" Lucy öyle diyor. "Sanırım tüm bunlardan Swanson'ın sorumlu olduğunu düşünüyorsun."

Marino hiçbir şey söylemiyor. Lucy'ye bakışından, ona karşı isteksiz bir saygı duyduğu ve Lucy'yi yolundan çekmek isterken onu nasıl kullanabileceğini düşünmeye başladığı anlaşılıyor.

"Mutfaktaki cesede ya da diğer ikisine dokunan oldu mu?" diye sordum.

"Video ve fotoğraflar, hepsi bu. Herkesin cesede dokunulmaması gerektiğini

onlara geniş bir yatak ver. Ama Federalleri buradan uzun süre uzak tutamayacağız."

"Onları buradan hiç uzak tutamayacaksın," diyor Lucy. Marino bana

"Güneş parlarken saman yapsan iyi olur" dedi. "Ve hiç kimse mutfaktaki ölü kadının kim olduğuna dair en ufak bir ipucuna sahip değil.

." Kimsenin bilmediğine inanmak benim için çok zor.

"Kimsenin buraya bakmasına izin vermedik. Sadece gerekli personel -Başka bir deyişle, polisler." Marino omzunu kapının pervazına yaslar.

Dalgın dalgın eldivenli eline bakıyor, başparmağıyla ovuşturduğu elinin üzerinde sarımsı bir nikotin lekesi var. Fırtına gibi sigara içiyor ve cebinde kaç tane izmarit olduğunu merak ediyorum. En azından onları bir suç mahallinde düşürmemesi gerektiğini biliyor.

"Tam olarak açık bir ev yapamayız," diyor. "Bir çiftlik görevlisi ya da temizlikçi geliyor ve her yere DNA bırakıyor ya da eşyalara dokunmaya başlıyor ya da kusuyor."

Lucy, "DNA'ları zaten burada olacaktı," diyor.

Marino, "Ayrıca personele boynu testereyle kesilmiş ölü insanların göstermeye de niyetim yok," diye karşılık veriyor.

Lucy, "Ama evin içinde kimin olması gerektiğini onlarla kontrol ettiniz," diyor.

"Tanrım. Şimdi ikiniz de kıcımdasınız."

"Burada kimlerin çalıştığını biliyorum," diyor Lucy, ona zorluk çıkarmadığını ve hatta kişisel bir şey yapmadığını belli edecek bir şekilde. "İsimler, yaşlar, adresler. Bu pislikler hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını biliyorum. Kimliği belirsiz kurbanı tarif edin."

"Senin boylarında, senin yaşlarında," diyor. "Otuzlu yaşların başında, elimden geldiğince iyi tahmin ediyorum çünkü kafası neredeyse kesilmiş halde pek de seksi görünmüyor. Kısa siyah saçlı. Beyaz. Sıksa ve kemikli. Çok çalışmışa benziyor, tavırlı ve erkeklerden hoşlanmayan biri olabilir."

Lucy onu görmezden gelir. "Burada o tanıma uyan ya da o kadar genç kimse yok. Üç çiftlik görevlisi ve bahçıvan kırk dört, elli iki ve biri altmışına yeni basmış, aslen Teksas, Arizona ve Nevada'dan. Şef Fransız. Kırk dokuz yaşında. Kahya Güney Amerikalı, kırk üç yaşında ve çok az İngilizce bildiğini iddia ediyor. İşletmenin ortakları iki Amerikalı ve iki İngiliz, kırk yaşın üzerinde erkekler ve bir de Lombardi ve Caminska var ki, aralarında profesyonel bir ilişkiden daha fazlası olduğu söyleniyor. Ve evet, ona İka diyorlardı, *Eeeka* gibi, *Icka* değil." Marino'nun telaffuzuyla alay ediyor.

Marino, "Saldırgan eve sizin bulunduğunuz yoldan, taş sütunları geçerek, bu verandadan girdi ve bu kapıyı açtı," diyor aradığımız kişinin Haley Swanson olduğunu varsaymaktan geri .

"Peki ya kilit?" Lucy eldivenlerini çıkarırken fırçalanmış nikel biyometrik kilidi gösteriyor.

"Birkaç saat öncesine kadar gökyüzü masmaviydi ve hava iyi olduğunda ön kapıyı açık bırakıp sadece bunu kapatmış olabilirler." İç fırtına kapısını açıyor, Double S sakinlerini boğazlarını kesen birinden ayıran tek şey bir düğme kilidi.

"Ön kapıyı açık tuttuklarını kim söyledi?" Lucy buna inanmıyor ve onu izlerken, bu işi geçimini sağlamak için yaptığı zamanların nasıl olduğunu hatırlıyorum.

FBI'dayken ve daha sonra ATF'deyken o kadar inanılmazdı ki ondan kurtuldular. Belki de Scarpetta'nın DNA'sında bu vardır.

Herhangi biri. Bizler Yalnız Korucularız ve kontrolü elimize alıp belaya doğru yürümek zorundayız.

"Bana bunun bir açıklama olabileceği söylendi," diyor Marino.

"Konuştuğum bir çiftlik görevlisi, havanın iyi olduğu ve çok sayıda insanın girip çıktığı zamanlarda böyle olduğunu gördüğünü söyledi."

"Yalan söylüyorlar," diyor Lucy. "Kim olduğunu biliyorlar."

"Buraya gelmen iyi oldu. Artık eve gidip bunu unutabilirim." "Dört ortak şehir dışındaydı, o zaman kim girip çıkacaktı?" Lucy soruyor. "Ve bu sabah güneş çıksa bile hava pek sıcak değildi."

"Bir arka kapı ve bir de bodrum kapısı var, ikisi de kilitli ve sürgülü. O da tıpkı sizin gibi bu şekilde içeri girdi," diyor Marino. "Belki de parmak izi kilide tarandığı için erişimi vardı ve o şekilde girdi. Başka bir deyişle, tanıdıkları biri."

"Eğer parmak izini bulabilirsek bu iyi olur. Haklısın," diyor Lucy. "Eve gidip bunu unutabilirsin."

Marino gülümsememeye çalışıyor. Ciddi görünmek için o kadar çok çalışıyor ki gülünç görünüyor.

Lucy'ye katılıyorum: "Güvenlik konusunda bu kadar hassas görünmelerine rağmen ön kapıları açık ve kilitlenmemiş bıraktıklarına inanmak benim için çok zor."

"İmkânı yok," diyor. "Kameraların ne çektiğini kontrol ettiniz mi?"

"Tabii ki hayır. Ben aptalım," diyor Marino.

- - -

THE OPEN ROOM'da yerleşik masa ve çekmecelere sahip at nalı şeklinde konsollardan oluşan arka arkaya dört ofis bulunmaktadır.

Her çalışma alanında çok hatlı bir telefon ve birkaç video ekranı var, sanki finans uzmanlarının sürekli olarak borsaları ve yatırım hesaplarını izlediğini hayal etmeniz gerekiyor. Tek bir kağıt parçası, tek bir kalem ya da burada çalışanların hobileri ya da aileleri olduğuna dair bir ipucu göremiyorum. Görünüşte şeffaf, ortakları açık iletişim ve dostluk içinde olan bir işletme var ama sanki bir tasarım galerisine ya da film setine giryormuşum boş, sahte bir his var. İnsanlar ölmeden önce bile burada kimsenin yaşadığını hissetmiyorum.

En sağda kablolar ve çelik basamaklar ile yüzen bir merdiven, yanındaki duvarda modern sanat baskıları ile asılı eski tuğla ve karşısında

Açık renk dışbudak dolaplardan oluşan bir duvar var. Sıcaklık ve yaratıcılıktan yoksun erkeksi bir alan ve tahminimce en az dört bin metrekaare. İcini göremediğim bir odaya bitişik ama açık kapıdan sesler duyuyorum, penceresi olmayan çelik bir kapı, manyetik bir stoperle desteklenerek açılmış. İki Concord dedektifi, Lombardi ve asistanının öldüğü binanın sol kanadındaki CEO'nözel süiti olan başka bir ofisin içinde olmalılar.

Ön ofiste, arka tarafta, müzik aletleri yapımında kullanılan Bois de Rose'a benzeyen egzotik koyu kırmızı ahşap dolaplı açık bir mutfak var. Durduğum yerden kana bulanmış koyu renk pantolonu, ters çevrilmiş beyaz cepleri ve kimliği belirlenemeyen kurbanın kanlı spor ayakkabılarını görebiliyorum. Pıhtılaşan kanı, görüş alanımın çoğunu kapatan granit tezgahın solundaki beyaz badanalı duvarın bir köşesine katlanmış zebrawooddan yapılmış dramatik bir heykelin arkasındaki geniş tahta döşemenin üzerine yayılmış. Marino'ya cepleri soruyorum.

"Polis onların içine kimlik aramak için mi girdi?" Bilmek istiyorum.

"Zaten içleri dışlarına çıkmıştı. Hatırlayın, cüzdanlarını, kimliklerini ve nakit paralarını almıştı."

"Parayı ve istediği diğer şeyleri temizledi ve muhtemelen buradan çıkarken cüzdanları gölete attı." Lucy etrafta dolaşmaya başlar. "Eşyaları atmak için mükemmel bir yer, ahırın karşısında, ormana doğru yaya olarak gidiyorsanız hemen yanından geçip gidersiniz."

Ergonomik sandalyeleriyle çalışma alanlarını tarıyorum, hepsi hiçbir şiddet belirtisi olmadan tam olarak düzenlenmiş ve yine boş hissine kapılıyorum. Bir Çarşamba sabahı mesai saatleri içinde ve katil dışında içeride sadece üç kişi vardı.

Marino daha sonra Lucy'ye "DVR gitti," der - sanki Lucy'nin bir konuda haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyormuş gibi isteksizce.

"Önceden planlanmamış için ikinci bir puan işaretleyin," diye yanıtlıyor.

"Nereye ve ne için bakacağınızı bilmeniz gerekir." Marino bir omzunu kamburlaştırarak terli yüzünü gömleğine siliyor. Zaten aşırı ısınmaya meyillidir ve şimdi tansiyonu yükselmiştir çünkü yine sigara içen bir polistir.

"Bu ne kadar zor olabilir ki?" Lucy sorar.

Bu tartışmayı girişte, yerde siyah sert çantaların açık olduğu lazer haritalama istasyonundaki memurun yanında yapıyoruz. Şarj istasyonuna bağlı sarı bir güç kablosu duvara takılı, memur ve tarayıcısı uyku modunda bekliyor. Bize bakmıyor. Kendisiyle konuşmayan insanları dinliyormuş gibi görünmek istemiyor.

"Diğer odada surround ses sistemi, sunucu ve kablosuz ağlar, telefon sistemi ve güvenlikle ilgili tüm bileşenlerin bulunduğu bir dolap var." Marino merdivenlerin yanındaki sahne çantama doğru yürüdü ve onu aldı.

"Sunucu." Lucy kertenkeleyi gözetleyen bir yılan gibi saldırıyor.

"Double S'in sunucusu. İşte şimdi konuşmaya başladık."

Duvara yaslanmış, dört tanesi arka arkaya dizilmiş masalara doğru yürür. Dizleriyle bir sandalyeyi iterek yoldan çeker ve telefonu açar.

"Ama DVR'ın ne olduğunu bilmen gerekir." Marino saha çantamı bana uzattı. "Güvenlik kameralarına aşina olmayan çoğu insanın aklına gelmez."

"Bu roket bilimi değil ve daha önce burada bulunmuş olabilir. Sunucuyu laboratuvarıma götürmemiz gerekiyor." Lucy masa telefonunun ekranına bakar ve bir tuşa basar. "Concord Polisi sunucuyu buraya getirebilir ve ben de onu içeri alabilirim."

Her masaya gidip aynı şeyi yapıyor, telefonları kontrol ediyor. Sonra ilkinde dönüyor ve tekrar eline alıyor.

"Bunu yazmak isteyebilirsin," diyor Marino'ya. "Sanki ön büroda kimse çalışmıyormuş gibi geçen Cuma gününden beri bu telefonlardan hiçbirini dışarıya arama yapmadı. Bu hariç." Elindeki telefonu gösterip ona bir numara veriyor. "Lambant ve Ortakları," ekrandan okuyor.

"Ne?" Marino yaklaşır ve bakar. "Büyük sürpriz. Demek haklıymışım. Haley Swanson buradaydı ve ofisini aradı."

"Biri aramış," diyor Lucy. "Biri bu sabah saat dokuz elli altıda buradan o numarayı aramış ve yirmi yedi dakika boyunca telefonda kalmış. Eğer parkta koşan adam saat on bir civarında görüldüyse, o zaman buradaki telefondaki her kimse muhtemelen herkesin öldürüldüğü sırada telefonu kapatmıştır."

"Üzerinde Marilyn Monroe yazan kapüşonlu adamın kim olduğunu biliyoruz ve şimdi onun burada telefonu kullandığını da biliyoruz." Marino her şeye sahip

tekrar anladım. "Haley Swanson." Bu inanca yeniden yapıştı. Marino, "Lambant, Gail Shipton'ın cinsiyet değiştiren arkadaşının çalıştığı kriz yönetimi firması," deyince Lucy ona bakar.

"Double S'in halkla ilişkilerini onların yürüttüğü sonucuna varılabilir," diye öneriyorum. "Muhtemelen Lombardi'nin bu sabah tren istasyonundan aldığı kişi Swanson'dır."

"Kesinlikle," diyor Marino.

"Sanırım Gail'in onunla nasıl tanıştığını biliyoruz, en azından ikisi de Double S ile içli dışlı," diyor Lucy ses tonunda hiçbir şey yokken. "Dün gece Psi'da kiminle olduğunu teyit ettin mi?"

"Orada müdavimlerden olmayan biriyle konuşuyordu. Bu kişi Swanson ve Gail'in kayıp olduğunu bildiren kişi o olduğu için bu mantıklı. Gerçekten çok kalabalıktı ve Gail barda bir sürü başka insanla sıkışmıştı. Tanıkların söylediği bu ve elimizdeki en iyi bilgi de bu."

"Neden birisi araba kullanmak yerine banliyö trenine binsin ki?" Ben işaret ediyorum. "Bir halkla ilişkiler çalışanı bunu neden yapsın ki?"

"Haley Swanson," diyor Lucy kuşkuyla. "Ve sanırım yaklaşık bir, bir buçuk saat sonra herkesi öldürüp kaçtığı sonucuna varacağız."

"Bir sonuca varmak sana düşmez," diyor Marino kabaca. "Bugün erken saatlerde bize bir Audi SUV kullandığı söylendi," diye hatırlatıyorum.

Onu.

"Onu arıyoruz. Somerville'deki dairesinde ya da Boston'daki iş yerinde değil," diyor Marino. "Halkla ilişkiler firmasında çalışanlar bugün onu ya da cipini görmemişler ama o onları aramış."

"Çağrı buradan yapılmış," diyor Lucy. "Birisi yapmış."

"Swanson neden arabayı kendisi kullanmadı?" diye soruyorum.

"Onu bulduğumuzda açıklaması gereken çok şey ama benim cevabım, arabasının Double S'de görülmesini istemediği çünkü cinayet işlemeyi planladığı," diyor Marino. "Bu kendi arabayı kullanmamak için iyi bir sebep."

"Sanırım hiç de öyle değil," diye karşı çıkıyor Lucy. "Bu cinayetler planlanmış gibi görünmüyor."

Marino da aynı kabalıkla, "Kimse sizden tahmin etmenizi istemiyor," diyor. Lucy, Marino'nun tavrı yüzünden yavaşlamadı. Farkında bile değil.

"Proje'deki amcasını kontrol eden oldu mu?" Ben sordum.

"Machado'ya bunu yaptırdım ve geri dönmedi."

Lucy beyaz tulumunun fermuarını yarıya kadar açıyor ve eldivenlerini çıkarıyor, sanki sıcaklamış ve ne yapılması gerektiği konusunda kendi fikri varmış gibi.

"Sunucuyu buradan çıkarmalıyım," diyor ona, "bu mümkün olmadan önce."

"Seni duyuyorum." Marino onun ne düşündüğünü biliyor ve tıpkı Gail Shipton'ın telefonu konusunda olduğu gibi çelişkiye düşüyor.

Lucy'nin yardımını istiyor ama bundan korkuyor. Eğer FBI sunucuyu bizden önce ele geçirirse bunun son haberimiz olacağını biliyor. Granby bir basın toplantısı düzenleyecek ve kararlı bir şekilde yerel kurumlarla güçlerini birleştirmekten ve ortak bir çabadan bahsedecek ama gerçek şu ki kanıtlar Quantico'daki ulusal laboratuarlara gittiğinde ve savcı ABD savcısı olduğunda ortak bir şey diye bir şey yoktur.

Bu en iyi şartlar altında. Marino'nun delil haberi yok. Gabriela Lagos'u ya da en son Washington, D.C. davasında bir çift külotta leke bıraktığı iddia edilen kayıp oğlu Martin'i bilmiyor. Marino'nun, şu anda acımasızca proaktif davranmazsak bu cinayetler üzerinde çalışmamızın ne imkansız olacağından haberi yok. Suçu medyaya atmaya karar verdim, Marino'nun kaçınılmaz bir engel olarak kabul edeceği bir şey.

"Bu işin ne kadar bağlı. Büyük bir dava ve Connecticut'ta karşılaştıklarına benziyor. Her yerde TV kamyonları ve işimizi yapmaya çalışan bizlerin üzerine basılıyor." Ona bakıyorum ve anlıyor.

"Yok artık," diyor.

"Benton'la konuştun mu?"

"Kısaca."

"O zaman ne biliyorsun," diye . "Bazı bilgileri Granby'iletmek zorunda kaldı, da zaten basına açıklamalar yapıyor."

"Sahte olanlar," diyor Lucy. "Feeb'ler çoktan yönetimi ele geçirdi ve geliyorlar."

"Evet, Noel Baba kasabaya geliyor," diyor Marino öfkeyle. "Kızağıyla bu tarafa doğru geldiğini duyabiliyorum. Her an çatıya inebilir, lanet olsun. Bu tam bir saçmalık. Sözde para aldığımız gibi sadece işlerle ilgilenmeye ve halkı korumaya ne oldu?"

"Bunu yirmi yıl önce de söyledin," diye cevap veriyorum. "İnsanlar hâlâ berbat."

"Hiçbir şey üzerinde kontrolümüz kalmadan önce fazla zamanımız yok," diye konuyu tekrar gündeme getiriyorum.

"Çok zeki değilseniz, olaydan sonra gideceğiniz yer DVR'dır." Lucy buna geri döndü. "Buraya geliyorsunuz ve kameraya alınıyorsunuz ve bunu umursamıyorsunuz çünkü o anda buraya gelme nedeniniz ne olursa olsun normaldir. Bir suç işlemek için gelmediniz. Sonra bir şeyler gidiyor ve artık bunu düzeltmek zorundasınız. Böylece dolabı bulursunuz çünkü kameraların kablolarını kesmek için çok geçtir."

"Bu şekilde olabilir." Marino ona karşı huysuzlaşıyor. "Ama bir DVR aramak için ne olduğunu bilmeniz gerekir," diye tekrarlıyor.

"O atmış olmalı. Kolunun altına sıkıştırdığı bir video kayıt cihazıyla parkta koştuğundan şüpheliyim. Onu ormana atmış olamaz, bulunabileceği bir yere değil. Göleti aramak için birkaç dalgıç çağırmak isteyebilirsiniz."

"Suyun içindeyse hala çalışmaz." Marino en azından onunla kavgaya ediyormuş gibi görünmek istiyor ama etmiyor.

Bu işte sadece üçümüz birlikteyiz, her zaman olduğundan farklı değil.

"Neyi kurtarabileceğinizden emin değilim" diyor. "Bu marka ve modele ve kaydedilen verilerin dijital depolama cihazında ne kadar korunduğuna bağlı. Benim daha büyük sorum, video ve sesin bir bilgisayarda, belki de mülkün başka bir alanında uzaktan izleme için bir ağ üzerinden aktarılıp aktarılmadığıdır. Eğer başkaları da bakıyor olsaydı, olup bitenlerin en azından bir kısmını görebilirlerdi."

"Her yeri kontrol etme fırsatım olmadı." Marino şimdi Lucy'ye bakmıyor.

Onun hakkında hissettiklerinden nefret ediyor ve bunu saklayabileceğini sanıyor. Saklayamaz, ikimiz hakkında da.

"Ahır ve ek binalar, yatak odaları," diyor Lucy. "İş istasyonlarının, hatta dizüstü bilgisayarların ve iPad'lerin olduğu her yerde, birileri size bahsetmeyi düşünmedikleri bir şey görmüş olabilir." Bu konuda diplomatik davranıyor.

"Kontrol etmemin sakıncası var mı?"

"Hiçbir şeye dokunma," diyor Marino.

"Ve sunucuyu içeri almalıyım."

"Diğer odadaki dolaptan uzak durun ve hiçbir şeye dokunmayın." "O zaman verilerin uzaktan silinmediğinden kim emin olacak?"

Belki New York'tan, Grand Cayman'dan ya da biz konuşurken bile herhangi bir yerden?"

ona diyor ki.

"Bir şeyleri uzaktan silmekle ilgili her şeyi biliyor olmalısınız."

"Güvenlik katmanlarını kim aşacak? Sanırım sistem yöneticisi şifresini sorabilirsiniz. Belki biri verir."

"Senden yardım istemedim."

"Mutlu Noeller, Marino. Sen daha ne olduğunu anlamadan FBI çatıya inmiş olacak," diyor Lucy. "Sanırım sunucuyu onlara teslim edebilirsin. Belki emekli olmadan önce sana ne olduğunu söylerler. Ama muhtemelen söylemezler."

Ön kapıdan geri dönüyor, geri çekilen ayak sesleri verandayı ve merdivenleri aydınlatıyor ve sonra artık onu duyamıyorum.

"Onu buradan çıkarmalısın ve bunu sen de biliyorsun," diyorum ona sessizce. "Benton'ın bile bunu önereceğini hissediyorum." Etrafta başkaları varken başka ne söyleyeceğime dikkat ediyorum ama Marino'ya bakışından ortada hayal ettiğinden çok daha büyük bir sorun olduğunu anlıyor.

"Tanrım." Yüzü kıpkırmızı ve odanın diğer tarafındaki lazer istasyonlu polise bakıyor.

Bizi duyduysa bile bunu belli etmiyor ama zaten NEMLEC'li hiçbir polis FBI'a ispiyonculuk yapmaz.

"O ne biliyor. Ben de öyle. Ve sen de çok şey öğrenmek üzeresin." Marino'nun bakışlarını tutuyorum, neden bahsettiğimi anlamıyor ama bunun ciddi bir sorun olduğunu anlıyor.

"Bu ne lan?" Telefonuna bir numara girer. Lucy cevap verdiğinde "Yap şunu," der. "Hiçbir şeyi rahatsız etme ya da kimseyle konuşma. Topla ve CFC'ye götür, buradan defolup gitsin ve hiçbir şeyi berbat etmesen iyi edersin. Sana güveniyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve dikkatini bana çevirdi. "Sana bunun üzerinden yürüyeceğim. Tam olarak ne yaptığını düşündüğümü göstereceğim."

"Şimdi olmaz." Lateks botlarımın içinde daha da derine iniyorum. "Ne yaptığını bana kurbanlarının anlatmasına izin vereceğim."

ÖLÜLERLE VE DÜŞÜNCELERİMLE BAŞ BAŞA KALMAK İSTİYORUM.

Sağlam, parlak sarı bir tripod üzerine kurulmuş haritalama istasyonundan sorumlu memura doğru yürüyorum. Elinde bir dizüstü bilgisayar ve bir Ethernet kablosu var, sistem durmuş, salınan aynası ve hızla titreşen lazer ışını sessiz ve hareketsiz.

"Bunu aldın mı?" Görüntülerini ve ölçülerini çoktan aldığını varsayarak mutfağı gösteriyorum.

", Dr. Scarpetta? Watertown'dan Randall Taylor."

Geniş, yorgun bir yüzü var, saçları seyrelmiş, gri benekli ve geriye taranmış, burnunun üzerinde bir çift okuma gözlüğü var. Soluk mavi kargo pantolonu ve kolları kıvrılmış uyumlu bir gömlektten oluşan savaş kıyafetiyle bana işini yapmanın yeni yollarını öğrenmiş ama artık hevesli olmayan eski bir savaşçıyı hatırlatıyor. Polisler, hatta alıngan olanlar bile, bir nehir taşı gibi yıpranır ve o, bir deniz keşanesi ya da dikenli bir yama gibi kendini koruyan doğanın bir ürünü olan Marino'nun aksine, yumuşak ve kolay bir yola sahip.

Randall Taylor, "Geçen yıl şef emekli olduğunda verilen yemekte tanışmıştık," diyor. "Hatırlamanı beklemezdim."

"Umarım eski şefiniz biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyordur."

"Florida'ya taşındılar."

"Hangi bölüm? Ben Miami'de büyüdüm."

"West Palm'ın biraz kuzeyinde, Vero Beach. Beni davet etmesi için uğraşıyorum. Ocak ayında yalvarıyor olacağım."

"Ne yapıldı?" Ben soruyorum.

Taylor, "Noktadan yüzeye, görüş hattı ölçümleri ve kan yörüngesi analizi ile bir araya getireceğim birden fazla tarama aldım" diye açıklıyor.

"Yani temelde her bir sahnenin hacimlendirilmiş 3 boyutlu hali elinizde, ofisime döner dönmez bunu size ."

"Bu çok yardımcı olur."

"Önce diğer odada çalıştım, burayı yeni bitiriyorum." "Sana engel mi olacağım?" diye sordum.

"Ben hazırım ama başka bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim." "Peki ya ip?"

Yakınsama noktalarını belirlemek için kan damlalarına ve sıçramalarına ip bağlama yöntemini kullanıp kullanmayacağını bilmek istiyorum. Bu, darbeler ya da yaralar oluştuğunda saldırgan ve kurbanın birbirlerine göre nerede olduklarını yeniden yapılandırmanın güvenilir bir matematiksel yoludur.

"Henüz değil. Buna gerçekten ihtiyacın yok." Eldivenli eliyle tarayıcıya vuruyor.

Bu bir görüş meselesi ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Belirgin atardamar sıçrama izleri, oldukça belirgin bir çıkış noktası," diyor. "Mutfaktaki kurban ayaktaydı, diğer ikisi oturuyordu, karmaşık sahneler değil, sadece birinin üç kişiyi bu şekilde nasıl öldürdüğünü merak ediyorsunuz. Çok hızlı olmuş olmalılar. Ama yine de kimse bir şey duymadı mı?"

"Eğer birinin soluk borusunu keserseniz, çığlık atamaz. Konuşamaz."

"İçerideki ikisi" -açık çelik kapıyı gösteriyor- "masalarında ölmüşler." Mavi eldivenli parmaklarını şıklatıyor ve çıkan ses donuk ve lastiksi. "Siz buraya gelene kadar cesetlere dokunmamaya ya da çok yaklaşmamaya dikkat ettim. Onları bulduğumuz gibiler."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"İlk ben değildim ama kadarıyla?" Randall Taylor sol kolunu kaldırır ve saatine bakar. "Belki iki saat önce Concord ilk geldiğinde, parkta buldukları para dolu zarfı takip ediyorlardı, bence bu zarf Lombardi'nin masasının çekmecesindeydi. İçeri girdiğinizde her şeyin karıştırılmış olduğunu ve çekmecelerden birinde iki gün öncesine, Pazartesi gününe ait on bin dolarlık bir para çekme makbuzu olduğunu göreceksiniz. Belki sebep soygundur ama konuştuklarınıza katılıyorum.

O her kimse buraya herkesi öldürmeye gelmedi. Bir şeyler gitti." "Ve arazideki başka hiç kimse ne olmuş olabileceğini bilmiyor." Geçemediğim bir nokta.

"Sen ve ben aynı dalga boyundayız." Sistemi kapatmak için dokunmatik ekrandan menü seçiyor. "Sanırım kimse bu işe dahil olmak istemiyor. Her biri diğerinin kendisini bulmasını bekliyordu."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Baktığım her yerde bilgisayar ekranları ve kameralar görüyorum." Bir duvar prizine doğru yürür ve pil şarj istasyonunun fişini çeker. "Bana kimsenin adamın kaçtığını görmediğini mi söylüyorsun? Kimsenin en azından neler olduğunu öğrenmek için burayı aramadığını mı söylüyorsun? Alo, orada her şey yolunda mı? Bu çok garip. Ve sonra Concord cesetleri bularak işi kolaylaştırdı. Ya bulmasalardı? Dokuz-bir-bir'i kim arayacaktı?"

"Mülkten kaçan birini gördüğünüzde diğer tarafa bakmak insan doğasına aykırı görünüyor, katılıyorum." Bu konuda kararsızım.

İncil'deki gerçekler gibi yayılma eğiliminde olan fikirlerim konusunda dikkatli olmayı zor yoldan öğrendim.

"Bütün bu yer içimde kötü bir his uyandırıyor." Vidaları gevşetiyor ve tarayıcıyı tripodundan kaldırıp köpük kaplı büyük bir taşıma konteynerine taşıyor. "Sanki çok sessiz ve boş ve kimse bir şey görmüyor ya da duymuyor, herkesin bir şeylerden suçlu olduğu paravan işletmeler ve mahallelerle ilişkilendirdiğim gibi."

Saçlarımı örtmek için sentetik beyaz kapüşonumu yukarı çekiyorum ve saha çantamı mutfağın yanına koymak için güvenli bir yer buluyorum, sonra adım attığım yere dikkat ederek içeri giriyorum. Koyu kırmızı kurumuş kan cihazların, dolapların ve zeminin üzerine dalga dalga yayılmış, damlamış ve fişkirmiş; ölü kadın ise buzdolabıyla tezgâhın arasında, ortası kalın ve kenarları ayırık, karanlık, durgun bir su birikintisinin içinde duruyor. Parçalanmış kanın ve fazla pişmiş kahvenin kokusunu alıyorum.

Sırt üstü yatıyor. Bacakları düz, kollarını belinde kavuşturmuş ve o şekilde ölmediğini hemen anlıyorum.

- - -

Uzun, dikkatli bir süre ona bakıyorum, düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, vücudunun bana bildiği gerçek hikayeyi anlatmasına izin veriyorum.

Olgun kan kokusunun farkındayım. Kuruyup pıhtılaştığı yerde koyu kırmızı, paslı kahverengiye dönüşüyor, yapışkan ve

Aldığım mesaj, kanama geçirirken tökezleyen ve sonunda yere yığılan biri için doğru değil. Katil ceplerini ters çevirmiş ve başka bir şey daha yapmış. Çantamı açtım ve bir Sharpie çıkardım. Etiket sayfasını bulup bir tanesini tarih ve baş harflerimle dolduruyorum. Ölçek olarak kullanacağım plastik bir cetvelin üzerine yapıştırıyorum ve fotoğraf makinemi alıyorum.

Uzun boylu, yaklaşık 1.80 boylarında, ince yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü bir çenesi var; siyah saçları kısa kesilmiş ve kulaklarında birden fazla piercing var. Gözleri zar zor açılıyor, koyu mavi ve donuklaşıyor. Ölüm yıkıcı değişimlerini sürdürdükçe irisler solacak ve bulutlanacak, soğuk bir şekilde sertleşecek, ilk başta öfkeli bir direniş gibi görünecek. Sonra, bana her zaman bedenin çaresizce pes edişi gibi gelen bir çöküşün tırmanışı.

Boynundaki yaralar genişçe açılmış, lacivert haki pantolonu ve beyaz deri spor ayakkabıları farklı açılardan düştükleri için bazıları uzun, bazıları yuvarlak kan damlalarıyla dolu. Avuç içlerinin kanlı olmasına şaşırmadım. Şah damarı kesilmiş birinden beklediğim şey bu ve sol işaret parmağının üst kısmı ilk boğumdan, neredeyse eklem boyunca kesilmiş. Kanamayı durdurmak için boynunu tuttuğunu, ancak bunun mümkün olmadığını ve elleri oradayken saldırganın tekrar keserek neredeyse parmak ucunu kopardığını hayal ediyorum.

Tamamen yanlış olan şey, kanın kelly yeşili düğmeli polarının arkasına, özellikle de yakasının arkasına sızmış olması. Ön tarafta hiç kan yok, boynundaki derin yaralardan tek bir damla bile kan akmamış. Ancak çoğu düğmelerin etrafında olmak üzere lekeler fark ettim ve sağ kolun iç manşeti neredeyse dirseğe kadar doymuştu ve eğer ayakta dururken biri boğazını kestiğinde bu poları giyiyorsa görmem gereken şey bu olmamalıydı.

Sırtının altından yaklaşık bir metre öteye kadar uzanan pıhtılaşmış su birikintisini incelerken, kan kaybından öldüğünde yerde yattığı yerin burası olduğunu kolayca anladım. Ama aslında bu pozisyonda değildi. Öldükten sonra biri yerini değiştirmiş ve ben de tam pozisyonunu yakalamak için fotoğraflarını çekiyorum. Sonra kollarını kaldırıyorum ve ellerini kontrol ediyorum; güçlü, büyüğe orta parmağında ametist taşlı gotik gümüş bir yüzük, sağ bileğinde siyah deri bir bileklik var. Küçük kaslarında sertleşme başlamış ve vücut yağı çok az olduğu ve kanının çoğunu kaybettiği için ateşi soğuma yolunda ılık.

Boğazında iki kesik var. Biri boynunun sol tarafında kulağının altından başlıyor, yaklaşık üç inçte sonlanıyor, çenesini kesiyor ve kemik, kurumakta olan kırmızı dokuya karşı beyaz görünüyor. Kenarları aşınmış, derisi yer yer ahşap tıraşı gibi soyulmuş, tuhaf, geniş ve sık bir kesik fark ediyorum ve bu daha önce gördüğüm bir şey değil. Derin kesğin başlangıcından sonlandığı yere kadar, bir yol boyunca uzanan düzensiz bir patika gibi paralel uzanıyor. Bunu neyin yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Silah alışılmadık bir şekle sahip ya da belki de bıçağın ucu bükülmüş.

İkinci yara hayatını hızlı bir şekilde sonlandırdı, her ikisi de boğazının sağ tarafından başlayan, aynı garip soyulmuş sık kesikle paralel ilerleyen bir kesi. Bu ikinci ölümcül yara, keskin ve sağlam bir bıçağın önce sağ çenenin altından girdiği, ardından düzgün ve güçlü bir kesikle boğaz boyunca yatay olarak ilerlediği, şahdamarını, askı kaslarını ve solunum yolunu keserek omurgasına kadar ilerlediği en derin yara. Ayağa kalktım.

Açık mutfağın her santimetresini inceliyorum, biri ön kapıya en yakın, diğeri de ocak ve buzdolabının iki yanında yer alan karşılıklı iki granit tezgâhın perspektifini yakalıyorum. Beyaz bir fırın kutusu dikkatimi çekiyor, içinde taze görünen ve logosuna bakılırsa Concord şehir merkezindeki Main Street'te bulunan bir yiyecek dükkanından alınmış zengin moka ve çikolata kokan iki kek var. Belki de Lombardi bunları ziyaretçisini almak için banliyö tren istasyonuna giderken almıştır ve aklıma bir tabaktaki üç ya da dört kek ambalajı ve güneşlenme alanındaki kullanılmış bir peçete geliyor. Acaba bir kişi bu kadar çok kek yedi mi? Eğer öyleyse, çok fazla şeker vardı.

Fırın kutusunun yanında paslanmaz çelikten bir kahve makinesi var, sürahi yerine haznesi olan türden. Kapağını açıyorum ve keskin acı kokan kahvenin sıcaklığını hissediyorum. Altın filtre telveyle dolu ve arkadaki göstergeyi kontrol ediyorum. Geriye dört fincan kalıyor ve insanların gözetlenmeden ya da kulak misafiri olmadan özel sohbet edebilecekleri bir alanın içindeki masada duran iki fincanı düşünüyorum.

Odanın diğer tarafına bakıyorum diğer masalarda kahve fincanı göremiyorum, lavaboda da yok. Bulaşık makinesini açıyorum ve içinde bir kaşıktan başka bir şey yok. Çekmeceleri deniyorum ve birkaçının sahte olduğunu fark ediyorum. Diğerleri boş. Birinde yeni ve kullanılmamış gibi görünen katlanmış bulaşık bezleri, diğerinde ise dört adet gümüş takım var. Keskin bıçaklar arıyorum ama bulamıyorum. Çöp sıkıştırıcısını çıkarıyorum ama içinde bir torba bile yok.

Bulaşık makinesinin üstündeki cam kapaklı dolaplarda tabak yığınları, sade beyaz porselenler, her biri dörder tabak takımı ve güneşlenme alanındakiler gibi daha fazla kupa var. Buzdolabının bir tarafına geçip, kulpun yanındaki ve yerdeki kandan uzak durarak kapıyı açıyorum. İç kenarında, contaya da bulaşmış kan buluyorum.

Kahve kreması, soya sütü, gazlı ve gazsız su şişeleri ve bir paket köpük kabı... Kapağı iterek açıyorum. İçinde şarküteri kağıdına sarılmış bir döner artığı var. Taze görünmüyor, muhtemelen günler öncesinden kalma. Baharatlar ve az yağlı salata sosları kapının içinde ve dondurucunun içinde eski görünen buz küpleri ve 10 Ekim tarihli bir bakkal biber kabı buluyorum.

Mutfaka bir nedenle, muhtemelen kahve ya da şişe su almak için geldi ve ben de olay yeri çantamdan UV ışığını aldım. Mutfak ışıklarının düğmesini bulup kapatıyorum, sonra da cesedin yanına çömeliyorum. Ağırlığımı topuklarımın arkasına verip tekrar kana ve boynundaki açık yaralara bakıyorum ve UV ışığını açıyorum; siyah ışığı kafasına tutup aşağı doğru inerek iz var mı diye kontrol ederken lens mor renkte parlıyor ve anında aynı neon renkler floresan veriyor. Kan kırmızısı, zümrüt yeşili ve mavimsi mor.

Üzerindeki polar parlıyor ve UV ışığını kapattığımda tekrar kelly yeşiline dönüyor. Bu sabah gördüğüm kalıntının aynısı sadece polarda var ve bu kişinin kim olduğu ve bu şekilde giyinmesinin nasıl mümkün olabileceği konusunda şüphelerim artıyor. Yapışkanlı koçanlarla örnekler topluyorum. Sonra eldivenlerimi çıkarıyorum. Cep telefonumdan Lucy'ye ulaşıyorum ve arka planda bir televizyon sesi duyuyorum, İspanyolca, Dish Latino Network'e benziyor.

"Neredesin?" diye sordum.

"Ahır kontrol ediyorum. Burada monitörler ve kameralar var, atlar için dadı kameraları." Biri izliyor olsaydı katilin güvenlik kameraları tarafından yakalanacağını öne sürüyor.

"Yalnız mısın?"

"Hizmetçi burada tek başına oturmuş televizyon izliyor. *Gracias por su ayuda. Hasta luego,*" diye sesleniyor Lucy. "Ben de Federaller gelmeden önce sunucuyu almaya gidiyorum. Benton az önce arabayla geçti, muhtemelen çok geride degillerdir."

"Kanıtları Ernie'ye teslim etmeni ve hemen incelenmesini istediğimi söylemeni istiyorum."

"İyi bir şey mi?" Lucy soruyor ve ahırın dışına çıkıyor. Koşarken nefes alışını duyabiliyorum.

Park alanında güçlü bir spor arabanın tanıdık gırtlak gümbürtüsünü duyduğumda "Bunların hiçbiri iyi değil" diyorum.

Motor duruyor, sessizlik geri geliyor ve Benton'ın Porsche'sinden indiğini hayal ediyorum. İçeri girmeden önce bir süre etrafta dolaşacak.

- - -

MARINO'NUN ADIMLARI ağır ve geniş aralıklıdır, asla hızlı değildir ama sabit bir tren gibi amaçlıdır. Sonra elinde bir parmak izi toz alma kitiyle tezgâhın diğer tarafına geçer.

"Arkasından yaklaştı ve önce bu yarayı açtı." Boynunun ve çenesinin sol tarafındaki kesiği gösteriyorum.

"Buranın ya da arka ofislerin tozunu almadım," diyor. "Siz işinizi bitirmeden bunu yapmak istemedim."

Rutini biliyor. Bunu yirmi yıldan fazladır yapıyoruz.

"Şimdiye kadar herhangi bir patent izi görmedim. Ne kanlı bir iz de ayak izi var" dedim.

"Kana basmış olmalı. Benton buraya yeni geldi ve dışarıda etrafa bakınıyor."

"Katilin kana bastığına dair bir belirti görmüyorum. Boğazındaki iki kesik hızlı bir şekilde arka arkaya olmuş ve sonra katil yoldan çekilip kan kaybından ölmesine izin vermiş olabilir. Birkaç dakika içinde bilinci kapanmış ve şoka girmiş olurdu." Odanın diğer tarafındaki pencerelere bakmaya devam ediyorum, sanki çekilmiş perdelerin arkasını görebiliyormuşum gibi ve Lucy'nin tahmin ettiği şeyi düşünüyorum.

Ed Granby ortaya çıkacak ve eğer çıkarsa özel ilgisini öğreneceğiz. Buraya gelirken parası olan insanları korumak için dedi.

"Bu kadar kanlı sahnelerde genellikle içine basarlar." Marino el fenerini çıkarmış, eğik bir şekilde yere tutuyor ve yoğun kan koyu kırmızı renkte parlıyor. "Bunu yapmamak zor."

"Yaptığına dair bir işaret yok ve hiçbir şeyin temizlendiğine dair bir işaret yok. Burada kısmi bir iz var." Bunu . "Ama bu, muhtemelen ilk kez kesildikten sonra kendi kanına basmasından kaynaklanıyor."

Marino, "Haley Swanson'ın cipi hâlâ amcasının yaşadığı sitede park halinde," diyor. "Dört lastiği de patlak. Belki de aynı pislikler orada araba kırıyor ve vandalizm yapıyordur. Pahalı Audi SUV'u sık sık oraya park ediyormuş, amcası Machado'ya Swanson yeni aldıysa yaklaşık altmış bin dolarlık bir SUV olduğunu söylemiş. İçimden bir ses haftada birkaç kez amcasını ziyaret etmekten daha fazlasını yaptığını söylüyor. Belki de orada uyuşturucu satan bok çuvallarına karışmıştır, buralarda insanları öldüren gerçekten kötü tasarımı uyuşturuculardan bazıları."

"Amca Swanson'ın nerede olduğunu bilmiyor mu?"

"Olmadığını söyledi." Marino el fenerini kemerine taktı. "Ama Swanson bu sabah sekiz civarında yaya olarak yola çıktı, bir yere gitmesi gerektiğini ve trene bineceğini söyledi. Sanırım Lombardi'nin Concord'daki banliyö tren istasyonundan kimi aldığını kesin olarak biliyoruz."

"Saha çantamdan iki termometre alabilir misin?" diye sordum.

"Fotoğrafları çekmeme yardım edebilirsin ve orada bir not defteri var. Adam ona arkadan saldırdığında kadın dik duruyordu, yüzü buzdolabına dönüktü ve kapıyı açık tutuyordu."

"Buzdolabını nereden biliyorsun?" Yerdeki tarla çantamın üzerine eğildi.

"Kapıyı açık bıraktığını nereden biliyorsun?"

"Buradaki kan." Kolun yanındaki damlaları gösteriyorum. "Boynunun sol tarafı kesildiğinde kapı açık bir şekilde duruyorsa, bu bölge boynu ve çenesi ile aynı hizada. Kan kapının kenarına bulaşmış, ki kapı kapalı olsaydı bu mümkün olmazdı, sonra da birisi kapıyı kapattığında kan contaya bulaşmış."

"Kim yaptı bunu?"

"Kim olduğunu söyleyemem."

"Sence adam onu ilk kez kestikten sonra kapıyı kapatmış olabilir mi?"

Marino yanıma geliyor, elinde fotoğraf makinesi, bana termometreleri uzatıyor.

"Yapmış olabilir. Sadece birinin yaptığını biliyorum."

Girişteki fırtına kapısı açıldı ve Lucy geldi. İçinde yapışkanlı koçanlar olan paketi ona veriyorum ve o da uçuş elbisesinin paçasındaki büyük cebe

"Benton etrafta dolaşıyor ve diğerleri de çok geride olamaz," diyorum.

Onu.

"En fazla on dakika içinde buradan çıkmış olurum."

"Onlarla birlikte gelmedi. Tek başına geldi. Demek istediğim de bu," diye ekliyorum.

"Buraya ilk gelen olmak için" diyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Sonra açık çelik kapıdan geçip, istediği şeyin bir dolapta olduğu arka ofislere doğru koşmaya başladı. Saat üçü geçti ve ben arabaların dinliyorum. Benton'ı arıyorum ve diğerlerinin gelmesini bekliyorum. Onlardan biriymiş gibi davranmıyor ve aklıma tren raylarını takip ederken yaptığı konuşmalar geliyor. FBI hakkında sanki FBI'dan değilmiş gibi konuşuyordu ve şu anda öyle değil. Benton bu cinayetleri çözmek için burada ve Granby aklında çok farklı bir gündemle geliyor, kesinlikle güvenmediğim bir gündemle.

Koyu yeşil yünün üst düğmelerini açıyorum ve kolun altına bir termometre sıkıştırıyorum. İkinci termometreyi tezgahın üstüne koyuyorum.

"Saldırı tarafından pusuya düşürüldüğünde bir refleks olabilir." Boynunun sol tarafındaki yarayı ölçüyorum. "Senin önerdiğin gibi, adam arkasından yaklaşmış ve kadın da o sırada dönmüş olabilir, ana damarları ıskalamış ve bıçak çenesinden geçmiş olabilir. Belki de buzdolabının kapağını itti ya da çarptı. Bu kesik soldan sağa ve yukarı doğru üç buçuk inç uzunluğunda."

Marino not defterine bir şeyler karalarken gözlerini kısıyor. Hangi cebinde olduğunu hatırlayamıyormuş gibi gözlüğünü . Gözlüğü buluyor, gömleğinin camlarını temizliyor ve takıyor.

"Paralel ilerleyen sıg kesikler var, kenarları aşınmış garip kesikler ve derinin bir kısmı geriye doğru soyulmuş." Ona ölçüleri verdim. "Bıçağın ucu bükülmediği sürece hiçbir fikrim yok."

Notlarından başını kaldırıyor, gözleri büyümüş. "Neden ağzı bükülmüş bir bıçak kullansın ki?"

"Belki de onunla yaptığı bir şey yüzünden bu hale gelmiştir. Bıçak ucu kemiğe çarptığında bıçak uçlarının keskin bir şekilde büküldüğünü gördüm."

"Kimse bıçaklandı mı?"

"O bıçaklanmadı."

"Diğer ikisi bana öyle gelmedi," diyor Marino. "Henüz oraya varamadım."

"Sırtlarında kan yok, başka yaraları olduğuna dair bir belirti de yok. Sanırım boğazlarını kesti ve bu kadar," diyor. "Bu kadarı yeterliydi."

"Evet, şaka yapmıyorum."

"Bu ikinci kesik beş inç ve bir çeyrek ve önden yapıldığını düşünüyorum. Yüzü kıza dönüktü."

Ona sol işaret parmağının ilk derin kesiği gösteriyorum. "İşte böyle." Ona göstermek için ayağa kalktım. "İlk kesik sırtımın ve arkamı dönüyorum." Rol yapıyorum.

"Kendinize anatomik bir oyuncak bebek gibi davranmanızdan nefret ediyorum. Bu beni ürpertiyor" diyor Marino.

"Sonra kan damlaları yere dik bir şekilde düşerken boynumun sol tarafını tutacağım." Ona gösteriyorum. "Bu damlalar buzdolabının kapısına ve ayakkabılarının üst kısmına yakın olanlar gibi mükemmel bir şekilde yuvarlak. Şimdi saldırganla yüz yüzeyim ve o yine sol işaret parmağımı . Hâlâ dik duruyorum ama bu tarafa doğru hareket ediyorum."

Buzdolabının sağına geçiyorum.

"Sonra yüzüm öne, tezgâha doğru dönük, muhtemelen tezgâha , ellerim boynumda."

"Belki de onu orada tutmuştur." Marino dolapların üzerindeki atardamar kanı dalgalarına bakar. "Belki de koşamayacak ya da mücadele edemeyecek kadar güçsüzleşene kadar elini sırtında tutmuştur. Diğer ikisini de olabileceğini düşünüyorum. Masalarında kan ölmek üzereler ve kalkamasınlar diye elini sırtlarına bastırıyor. Sadece birkaç dakika sürer. Bu neden sadece masalarında ve altlarında kan olduğunu açıklar. Çoğu insan kalkmaya çalışırdı ama kalkmadılar."

"Onlara baktığımda göreceğiz," diye cevap veriyorum. "İşte dolabın üzerindeki atardamar izi ve nefes borusu kesildiği için zorla soluduğu kanda boğulduğu için camın üzerinde bir buğu var. Kan soluyor. Solunum yolunda ve ciğerlerinde birikiyor ve şimdi aşağıya iniyor ve işte ocağın ve lavabonun altındaki dolapların üzerindeki desen."

Kan damlalarının dalgalarını, kalbinin atış ritmine göre fişkıran kanın tepe ve çukurlarını gösteriyorum. Uzun kuyruklu büyük kurumuş kan damlaları aşağıya, bir dolabın üzerine, yukarıya, aşağıya ve yukarıya damlıyor, gittikçe zayıflıyor ve azalıyor.

"Dizlerinin üzerindeydi," diye devam ediyorum, "bu da yere sıçrayan kanın kana karıştığını ve kanın dizlerine ve pantolonunun paçalarının alt kısmına bulaştığını açıklıyor. Bu su birikintisi de öldüğü yeri gösteriyor ama bu pozisyonda değil."

Lucy hızlı adımlarla ön ofise doğru yürürken başımı kaldırıp bakıyorum, bir kule sunucuyu girişten geçiriyor, kapıları ayağıyla itiyor. Marino plastik cetveli hareket ettiriyor, çektiği fotoğraflarda ölçek olarak kullanıyor,

Lucy'nin cipinin gürültüsünü ve ardından hızla uzaklaştığını duyduğumda bana hikayenin en önemli kısmını anlatan yerdeki kan lekelerini gösteriyorum.

"Hareket ettirildiğinde kan çoktan pıhtılaşmaya başlamıştı." Kırmızı çerçeveli bir daireyi ve büyük bir kurbağa yavrusu şeklinde belirgin bir desen olan bir lekeyi gösteriyorum. "Gördüğünüz şey, üzerinde bir şey sürüklendiğinde pıhtılaşan bir kan damlası ve bu bir süre geçtikten sonra oldu. Bu lekeli pıhtılardan daha çok var. Burada, burada ve burada."

Her birinin etiketli ölçeği yerleştirerek fotoğraflarını çekmeye başlar.

"Acaba sen de benimle aynı şeyi mi fark ?" diyor. "Kollarının uyuyormuş gibi karnının üzerinde durması. Bana Gail Shipton'ı hatırlatıyor."

"Benzer."

"Birisi cesedi huzurlu bir pozisyonda poz vermiş. Neredeyse kendini kötü hissetmiş gibi."

"Boğazını ikinci kez keserken onun yüzüne baktı. konuda kendini kötü hissetmiyordu," diye cevap veriyorum. "Sanırım bunun onun postu olmadığını anlayacaksın." Termometreyi kolunun altından çıkarıyorum, siyah dolgulu sütyenine dikkat ediyorum.

Göğsünün çevresi geniştir ancak göğüsleri küçüktür.

"Seksen nokta altı." Tezgâhtan termometreyi aldım. "Burası yetmiş bir derece. En az üç saattir ölü, muhtemelen dörde yakın."

"Ne demek onun yapağısı değil?" Marino kaşlarını çatar.

"Sanırım öldükten sonra giydirilmiş. UV ışınlarında parlayan aynı kalıntıya . Postun her yerinde var ve üzerindeki kan izleri yaralarıyla ve kanama şekliyle uyuşmuyor."

Postun düğmelerini sonuna kadar açıyorum ve onu kısmen yan çeviriyorum, vücudu ağır bir şekilde Tyvek kaplı uyluğuma yaslanıyor. Livor sırtında oluşmaya başlamış ama henüz oturmamış. Parmağımı etine bastırdığımda, tıpkı biri canlıyken olduğu gibi kolayca beyazlaşıyor. İyi tanımlanmış kaslarını fark ediyorum. Onu tekrar sırt üstü yatırdığımda pantolonunun düğmelerini açıyorum ve fermuarını indiriyorum. Altında siyah kadın külotu var. Sonra parmağımın yüzüne dokunuyorum ve makyaj eldivenime bulaşılıyor. Marino'dan yanımda getirdiğim kitlerden birini açmasını istiyorum.

"Orada biraz havlu olmalı," diyorum ve bana bir tane uzatıyor.

Yanaklarını ve üst dudağını siliyorum, kirli sakal fark edilmiyor çünkü yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş ve kat kat fondöten ve pudrayla kaplanmış. Göğsüne ve karnının alt kısmına ağda yapıldığından şüpheleniyorum ve külotunu indirdiğimde cevap orada.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Marino bakıyor.

"Kadınlık hormonları alan bir erkek ve katil ona kendi kanlı postunu giydirmiş."

"Ne oluyor be?"

"Kıyafetlerini değiştiriyordu çünkü bir yerde görülme ihtimaline karşı kendini olabildiğince iyi gizlemesi gerekiyordu. Şüpheli saat on bir sularında parkta koşuyordu. " diye hatırlatmaya başladım. "Buraya insanları öldürmek için gelmiş olsaydınız bunu yapmazdınız. Buraya başka bir nedenle geldi ve bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitti ve şimdi kaçmak zorunda."

"Kahretsin. Üzerinde Marilyn Monroe yazan siyah kapüşonlu tişört, Rooney'nin Haley Swanson'la bu sabah projede konuşurken üzerinde olduğunu söylediği şey. Kahretsin!" Marino şaşkınlıkla haykırıyor. "Swanson'ı öldürüyor ve sonra da lanet kapüşonunu mu giyiyor? Cehennem gibi kanlı olurdu. Ne tür bir manyak böyle bir şey yapar?"

Girişteki fırtına kapısı açılırken ona "Mümkün olduğunca çabuk Haley Swanson'ın bir fotoğrafını bul," dedim. "Bu kişinin o olup olmadığını görmemiz gerek."

Marino, "Evet, o," diyor ve muhtemelen Machado'yu aramak için uzaklaşıyor.

Benton odanın öbür ucundan bana doğru yürüyor, o sırada araba yolundan gelen başka bir aracın ya da belki birden fazla aracın uzaktan gelen sesini duyuyorum.

"Buradalar," diyor basitçe.

"Senin olduğunu biliyorlar mı?" Bize ulaşıp cesede ve kana bakarken soruyorum.

"Yapmak üzereler," diyor Benton.

TOPLANMAYA BAŞLADIĞIMDA SAAT AKŞAM ALTIYI GEÇİYORDU VE AYSIZ BİR GECE KADAR KARANLIKTİ. Yukarı.

Yapılabilecek olanı yaptım, ki bu da harap olmuş biyolojiyi incelediğimde, pisliğini kokladığımda ve yaşamın pes etmesinden sonra doğal olmayan şeylere dokunduğumda son şemada çok az şey. Double S'deki insanları neyin öldürdüğünü biliyorum ve CT taramaları ya da otopsilerle çözülemeyecek çok daha büyük bir sorunla karşı karşıyayım. Kurbanlar söylemeleri gerekeni söylediler ve şimdi katillerinin ve onu koruyan FBI yetkilisinin peşindeyim.

Tulumlarımı, patiklerimi ve eldivenlerimi çıkarıp Benton'ın ne yapacağımıza dair taş gibi bir kararlılıkla beklediği girişte, yerde duran parlak kırmızı biyolojik tehlike çöp torbasına dolduruyorum. Kullanılan silahın türünü araştırmam önemli ve katilin silahı ofisin mutfağında ya da bu binanın içinde bulunduğu inanmıyorum ve bu sabah Double S'e gelip üç kişiyi öldürürken yanında getirdiğinden de şüpheliyim.

Cesetler ve onlarla ilgili her türlü kanıt benim yetki alanımdadır ve buna kesinlikle kullanılan silahlar da dahildir. Bu benim argümanım ama öyle bir görüntü vermek üzereyken bile neden olay yerinden ayrılmayı reddettiğimi açıklamaktan çok uzak. Bir adli olarak otoritemi kullanırken, kendimi bir davetsiz misafir ya da bir casus gibi hissediyorum, planlar yapıyor ve etrafta gizlice dolaşıyorum. Granby ve ajanları Dominic Lombardi'nin evine girmeme asla izin vermezler, ne tartışırsam tartışayım, ama ben oraya gidiyorum.

Benton beni alacak ve bu süreçte doğrudan bir emre açıkça karşı gelecek çünkü onun motivasyonu politika, kişisel ilerleme ya da sahtekârlık değil. Onun için hiçbir zaman böyle bir şey söz konusu değildir ve içinde bulunduğu durumdan dolayı öfke duymaktadır ki bu tamamen yeni bir şey değildir.

Daha da kötüsü şok edici. Profesyonel olarak bana saygı duyması ve istediklerimi yapması, hala kovulabileceği bir işi olsaydı kovulmasına neden olurdu.

Granby onun gücünü ve itibarını elinden aldı ve bunu herkesin önünde yaptı. Burada kristal küreye gerek yok, deme cüretini gösterdi Granby. Bir ya da iki ya da üç içki için ve bize çok mutlu bir Noel ve mutlu bir Yeni Yıl geçirmemizi söyledi. Bu gerçekleşene kadar Granby mahvolmuş olacak. Bundan emin olacağım.

Kurcalanmadan önce görülecek ne varsa göreceğim. Granby'nin patolojik hırsına ve söylediği yalanları ve işlediği suçları örtbas etme ihtiyacına uygun bir şekilde çarpıtmaya ve manipüle etmeye devam etmesinden önce gerçeği korumak için fotoğraflar çekeceğim. Bu yanına kalmayacak. Ona izin vermeyeceğiz ve her şey infazda. Benton ve ben bir süre önce dışarıda dururken strateji geliştirdik, ön tarafa park etmiş, bagaj kapağı açık ve hidrolik rampası indirilmiş beyaz ofis kamyonumun dizel gürültüsü altında seslerimiz kısıktı.

Tek bir aldatmacada bile yakalanırsak ya da herhangi bir şey uydurmakla suçlanırsak bunun diğer her şeyin itibarını sarsacağı konusunda anlaştık. Bu yüzden her hareketimizi belgeleyeceğiz ve kanıtlayabileceğimiz şeyleri koruyacağız ve Benton'ın sevgilisiyle, karısıyla paylaşmaması gereken tek bir ayrıntıyı bile dile getirmesine gerek kalmayacak. Buradaydım çünkü buna hakkım vardı. Mahkemede bana silahla ilgili sorular sorulacak ve bir cevabım olması bekleniyor. Lucy'nin Benton'a kablosuz olarak gönderdiği gizli bilgilere gelince, telefonuna kısa mesajlar düşerken bunları kendi gözlerimle görmem çok kötü olur.

Bana Rus ya da İsrail mafyası, kara para aklama ya da muhtemelen kiralık katilliği de içeren diğer büyük suçlarla ilgili gizli ayrıntıları anlatmasına gerek yok. Kulak misafiri olduğum ya da kendi gözlerimle gördüğüm şeylerin Granby'nin neden hızla kontrolden çıkan bir gösteri katilini korumaya devam ettiğini açıklamasına yardımcı olamam. Soluk teni, koyu renk saçları, iri yapılı vücudu ve lastik gibi görünen sekiz numara koşu eldivenleriyle onu neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. Artık bu sabah duvarımın arkasındaki katilin o olduğuna şüphe yok ve onu yağmurlu karanlıkta, yeşil düğmeli bir polar giymiş, başı çıplak, ıslak ve soğuktan habersiz bir şekilde hayal ediyorum.

Sabah dördü birkaç dakika geçe yatak odamın ışığının yanıp söndüğüne tanık olurken gözlerinin kocaman açıldığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü, limbik sisteminin bir cehennem gibi kükrediğini hayal ediyorum.

Yaptığı şeytani şeye verdiğim tepkiye şahit olurken merdiven sahanlıklarının üzerindeki vitraylar aydınlandı.

Beni arka kapıdan çıkarken izlerken ve ürkek yaşlı köpeğimle konuşmamı duyarken, kendini hepimizden daha güçlü ve profesyonel sanan son derece rahatsız bir insan tarafından koreografisi yapılan bir cinayet mahalline müdahale etmeye hazırlanan bayan doktorun heyecanının yoğunluğunu hayal edebiliyorum. Onu çıldırmış zalim bir canavar olarak görüyorum ve belki de Connecticut'taki katliamdan sonra aşırı hızlandığı doğrudur.

Belki de beni merak etmiştir. Ve sonra kapımı açtığımda ve ona dırdırcı bir yan komşu gibi bağırdığımda ne hissettiğini merak ediyorum.

Korktuğundan şüpheliyim. Eğlenmiş ya da daha çok heyecanlanmış ve tahrik olmuş olabilirdi ve Marino'yla birlikte ortaya çıkışımı, Lucy'nin helikopterini indirişini ve Benton'ın inişini izlemek için demiryolu rayları boyunca MIT kampüsüne doğru çevik bir şekilde koştuğunu hayal ediyorum. Sadist bir narsist için ne büyük bir tantana ve ödül ve Gail Shipton'ın cinayetini planlarken günlerdir beni izlediğinden, onun hakkında istihbarat topladığından, takip ettiğinden, daha fazla terör ve dram yarattığından ve bu süreçte Double S için yanlış bir şekilde rasyonalize ettiği bir sorunu ortadan kaldırdığından nasıl bir süper kahraman olacağını hayal ettiğinden eminim.

Benton son saatlerde katilden Gail Shipton'ı öldürmesinin istenmesine gerek olmadığını ve istenmeyeceğini defalarca söyledi. Bu kendini kaybetmiş, şiddet yanlısı kişi, Lombardi'nin başına bela olan birinin icabına kendi başına baktı. Bu serseri katil bu sabah Double S'e geldiğinde ya da çağrıldığında, muhtemelen ses geçirmez güneşlenme terasında kek yerken övülmeyi ve ödüllendirilmeyi bekliyordu. Benton, Granby kolunu dolayıp küçümseyerek eve gitmesini ve hayatının geri kalanının tadını çıkarmasını söylemeden kısa bir süre önce, işlerin onun ya da herhangi biri için böyle yürümediğini teorileştirdi.

Katil hızla çürüyor. Benton, cesetler poşetlenip siyah kozalar gibi kamyonuma taşınırken, "Psikoz geçirmiş olabilir," diye açıkladı. Lombardi asıl hedefti ama cinayeti planlı değildi. Yardımcısı Caminska kişiseldi ama o kadar da değil. Haley Swanson olduğuna inandığımız üçüncü kurban ise yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

Swanson, Lombardi ile buluşmak için banliyö treniyle Concord'a gitti çünkü birdenbire beklenmedik bir halkla ilişkiler ikilemi ortaya çıktı,

Benton, FBI'daki meslektaşlarını etkilemek için elinden geleni yaptı. Katil Lombardi'nin tanıdığı biriydi ama Gail Shipton'ı öldürmek Double S'in planlarında ya da çıkarlarında yoktu. Bu gerekli değildi ve sadece istenmeyen dikkatleri ve kamu incelemesini beraberinde getirecekti ki bu da organize suçluların isteyeceği ya da ihtiyaç duyacağı son şeydi. Aslında, Lombardi haberi öfkelenmiş olabilir.

Benton bu sabah erken saatlerde yaşananları kriz yönetimi olarak adlandırdı. Muhtemelen katil, yaptığı pervasızca şey yüzünden azarlanmış ve azarlanmıştı ve Benton, bu kişinin sinirlenmiş ve küçümsenmiş bir şekilde uzaklaştığını ve daha sonra Lombardi'yi ve bu binanın içinde başka kim varsa katletmek için yürüyerek geri döndüğünü hayal edebiliyordu. Ama Granby dinlemedi ve bunu umursamadığı için yapmadı. Umursuyor, çünkü vakaları dürüstçe çözmesi mümkün değil.

Bizim bilmediğimizi varsaydığı şeyleri, tahrif edilmiş DNA'yı, CODIS'teki tahrifatı çok iyi biliyor. Massachusetts'teki ya da başka bir yerdeki davalarda elde edilen DNA'nın, hiçbir yerde biyolojik kanıt bırakmayan Martin Lagos'a geri dönmeyeceğinin çılgınca farkında olmalı. O, veri tabanındaki bir dizi sayıdan, Sally Carson'ın pamuklu külotunda onun tarafından bırakılmış olamayacak bir lekeden başka bir şey değil.

"Virginia'daki otopside alınan kan kartının yeniden analiz edilmesi gerekecek ama şu anda bundan kimseye bahsedemeyiz. Konuşmak için güvenli olana kadar beklemek zorunda kalacağız." Benton'a olay yeri çantamı gözden geçirirken şöyle diyorum son dakika envanteri.

Etiketlediğim ve mühürlediğim zarfları ve kapları alıyorum, vahşice öldürülen üç kişiye ait kanıtlar, her birinin nefes borusu elektrikli süpürge hortumu gibi boydan boya kesilmiş.

"Bu şekilde tahrifatı geri alacağız ve Sally Carson'ın profilinin Martin Lagos'unkiyle değiştirildiğini göstereceğiz," diye açıklıyorum. "Bunu düzeltebiliriz ama zamanlama çok önemli ve şu anda kime güvенеceğimizi bilmiyoruz ama kesinlikle Quantico'daki laboratuvarlarınızın yöneticisine değil. Granby ile yakın olmasından endişe ediyorum."

Benton, "Birileri öyle," diyor.

"Belki de işi bu şekilde aldı, Virginia laboratuvarlarının müdürlüğünden ulusal laboratuvarların müdürlüğüne geçmek için büyük bir adım. Geçen yaz Granby'nin Boston bölümünün başına geçmesiyle aynı zamanda görevi devraldı ve birkaç ay ve iki cinayet sonra CODIS'te bir DNA profili bozuldu. Verilere erişimi olan ve nasıl değiştirileceğini bilen biri olmalıydı."

"Büro bunun için laboratuvar kontaminasyonunu ya da bilgisayar giriş hatasını suçlayacaktır." Benton ön kapının yanında duruyor, gözleri benim üzerimde, ikimiz ön ofiste yalnızız ve görmezden geliniyoruz. "Ama kamuoyunda o kadar bile duyulmayacak. Sessizce ortadan kalkacak."

"Bunu göreceğiz." Kanıtları kontrol etmeye devam ediyorum, geceye doğru yola çıkarken topladığım şeylerin hesaba katıldığından emin oluyorum. "Patronunun Nisan ayında Klara Hembree'yi kimin öldürdüğünü bildiğinden şüpheleniyorum, katilinin Double S ile içli dışlı biri olduğunu ve Granby'nin Lombardi'nin arka bahçesinde olmak için buraya nedeni de bu."

"Klara Hembree olayı çözmenin anahtarı. Onun davasında bir neden olabilir," diyor Benton. "Ama belli ki CODIS'i kurcalamak ciddi bir şey yapmak, Sally Carson ve Julianne Goulet öldürülene kadar gerekli hale gelmemiştir."

"Çünkü öyle olmamaları gerekiyordu," diyorum öfkeyle. "Çünkü bunu yapan kişi serseri olmaktan da beter. O bir vebaya neden olma yolunda bir bulaşıcı hastalık. Şimdiye kadar birinin onu ortadan kaldırmamış olmasına şaşırdım."

"Bunun için çok geç kalmış olabiliriz. şeyin çok derin kökleri olduğundan şüpheleniyorum."

"Derin derin." Hissettiğim öfkeyi gizleyemiyorum. "Bunu giymek isteyebilirsin."

Benton ceketimi uzatıyor ve bana duyduğu sevgiyi görüyorum. Bunu gözlerinde görüyorum ve hastalık gibi hissettiren tiksinti ve öfkenin gölgesini görüyorum. Granby onun karnına tekme atmış olabilir ve ben bunun olduğunu gördüm ve bunu yapmış olmam Benton'ı rahatsız ediyor. Sanki onun hakkında daha az şey düşünecekmişim gibi onu çok rahatsız ediyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"İhtiyacım olan şey temiz hava." Temiz hava, hoş kokulu, canlandırıcı hava solumak istiyorum ve net düşünmeye ihtiyacım var. "Soğuk şu anda iyi hissettirecek." Henüz montumu giymedim.

Adrenalin yorgunluğu kovdu ve aklıktan artık hissetmez hale geldim ve Bryce'a bir mesaj gönderdim. Ona Dr. Adams'ın teşhisleri doğrulamak için derhal CFC'ye dönmesi gerektiğini söylüyorum.

"Çoktan yola çıktı," diye cevap veriyor ben daha bir süre bağlı kalacağımı yazmayı bitirmeden.

Personel şefim, yakın arkadaşı olan ve bu nedenle ayrıcalıklı muamele gören *Boston Globe* muhabiri hakkında "Gavin sadece on milyon kez aradı," diye karşılık veriyor.

Gavin Connors, Bryce ve Ethan ile konserlere ve spor etkinliklerine giden, birlikte yemek yapan ve gerektiğinde Shaw adlı Scottish Fold kedilerine bakan iyi bir gazetecidir. Gavin Connors için oldukça iyi bir hikayem olacak ama ne olduğundan emin olana ve izi sürülemeyecek bir şekilde vermeye hazır olana kadar beklemesi gerekiyor ve Barbara Fairbanks'in bunu her yerde patlatacağından hiç şüphem yok. Haberler hükümetin gizleyemeyeceği kadar sansasyonel olacak ve Bryce'a döndüğümde medyayla ilgileneceğimizi ve Marino'nun yerine geçmesi muhtemel kişiyle yapılan röportaj hakkında her şeyi duymak isteyeceğimi söyledim.

"Yeniden planladım. Şaşırdın mı?"

"İyi düşünmüşsün. Şu anda CFC'de ziyaretçi istemiyorum. Benim iznim olmadan kimse içeri giremez, buna FBI da dâhil." Kanın parlak kırmızından koyu, cılasız bir yakuta dönüştüğü mutfağın yanında durup başparmaklarımla yazıyorum, tıpkı yanmadan önce sönen ışıklar gibi.

Beni beklerken Benton'ın gerginliğini ve meşguliyetini hissediyorum, telefonunu kontrol ediyor, mesajlarını gözden geçiriyor ve Double S'in kule sunucusunun siber uzayında ve veri tabanlarında roket gibi ilerleyen Lucy ile ileri geri konuşuyor.

Çok az zamanı var ve her bilgiyi yedeklemeden önce ona birkaç saat veriyorum. FBI CFC'ye gelip bilgisayarı istediğinde, fişe taktığımıza dair hiçbir iz olmayacak.

Laboratuvarlarımda birikmiş çok sayıda vaka var, gerekirse öneririm. Henüz ilgilenemedik gibi bir anlam çıkacaktır. Granby gibiler bizi bu düşürdü. FBI'a karşı çalışıyoruz, kendi adamlarımıza karşı çalışıyoruz çünkü artık adamlarımızın kim olduğunu bilmiyoruz.

Bryce'ın bir sonraki mesajı bir zil sesiyle geldi ve ona tüm vakaların bu gece tamamlanması gerektiğini bildirdim.

Sanki otopsi bir dilim kek ya da sandviçmiş gibi, "Birini kurtarmamızı ister misin?" diye cevap yazıyor.

"Hayır. Ama Haley Swanson olarak tanımlanan kurbanın postasını Luke'un yaptığından emin olun."

"10-4 & btw. Ernie'nin sonuçları var. Bugün için Gonzo ama onu evden arayabilirsin. Her zaman geç kalkar." Bryce her zamanki gibi sohbet havasında.

"Teşekkürler." Ayak sesleri duyunca arkamı döndüm.

Polo tişörtlü ve haki kargo pantolonlu bir FBI ajanı taktik botlarıyla, kemerinde bir Glock ve kısa namlusu aşağıya dönük, siyah naylon kayışı kalçasına asılı bir M4 karabina taşıyarak geçer.

Duraksayıp bize bakıyor, yüzünde sıcaklıktan eser olmayan parlak bir gülümseme beliriyor ve çelik kapıyı açıp arkasından kapatarak diğerlerinin saatlerdir belgeleri incelemekle meşgul olduğu odalara dönüyor.

"Dışarı çıkmalıyız." Benton arka ofislere doğru bakıyor, onsuz neler olup bittiğinin tamamen farkında.

Caminska'nın kanlı masasının üzerine yığılmış cesedini incelerken, Büro'nun Avrasya Organize Suçlar Ekibi'nden bahsedildiğini duydum. Öncelikle Sovyetler Birliği ve Orta Avrupa ile bağlantılı suçluları hedef alıyor ve tüm yerleşkenin şu anda FBI tarafından devralınan bir suç mahalli olduğunu biliyorum.

Garaj yolunun girişi barikatlarla kapatılmış ve korunuyor ve yakında saldırı tüfekleri ve hafif makineli silahlarla donanmış ajanlarla karşılaşmadan herhangi bir yere yürümek mümkün olmayacak. Benton ve ben işimiz bitmeden birileri tarafından fark edileceğiz. Ama benim bir nedenim var, alışılmadık bir cinayet silahı ve onu ya da ona benzer bir şeyi arama hakkım.

"Peki ya anahtarlar?" Ben soruyorum.

Marino'nun az önce içeri giren ajana bunların büyük setini verdiğini gördüm. Bu, Marino ve Benton'ın izin almadan ya da kimseye haber vermeden araziye aramaktan dönmelerinden sonraydı. Ajan anahtarları Marino'dan meraklı bir bakışla aldı, onları nasıl aldığını ya da nereden geldiğini merak ediyordu. Anahtarları Lombardi'nin masasının üzerinde, neredeyse kafası kopmuş cesedinin altında kanlar içinde gördüğümü hatırlıyorum ve daha sonra anahtarlar artık orada değildi. Benton genç FBI meslektaşına hiçbir açıklama yapmazken Marino köpeğiyle birlikte gecenin karanlığında kayboldu ve yüksek sesle Quincy'ye tekmelenmeden ya da üzerine basılmadan atlarla arkadaş olmayı öğretmekle ilgili bir şeyler söyledi.

Tekmelemek ve üzerine basmak kelimelerinin altını çizdi ve işte o zaman neler olup bittiğini ve neler yapıldığını anladığını anladım. Marino göz açıp kapayıncaya kadar Benton'ı itip kakmaya çalışmaktan onun en büyük müttefiki haline geldi.

Benton bana, "ihtiyacımız yok," dedi.

Ona, Marino ile keşfettikleri kilitli özel yerlere, Lombardi'nin gizli odalarına, devasa

Garaj. Bu çok kısa zaman aralığında kendim için orada ne olduğunu göreceğim. Benton ve benim, göze alamayacağımız bir müdahaleyi riske atmadan bir saat içinde işimizi bitirmemiz gerekiyor.

"Her şey yoluna girecek." Saha çantamdan eldivenleri ve küçük bir fotoğraf makinesini çıkarıp cebime sokuyorum. "Atılabilecek adımlar var ve onları atıyoruz."

Benton cevap vermiyor. NEMLEC memurlarına olay yerini temizlemelerini ve eve gitmesini ve çağrılana kadar işe dönmemesini söyledikten sonra FBI'nın meşgul olduğu ofislere doğru bakmaya devam ediyor, ki bu asla olmayacak, diyor. Yanlarında sadece bir Concord dedektifi kaldı. Onun da pek bir şey söylediğini sanmıyorum, bir puro dükkânındaki kızılderili gibi ortalıkta dolaşıyor ve görmezden geliniyor, göstermelik olarak orada bulunuyor, FBI ortak bir operasyonda işbirliği yapıyor, başlarında Ed Granby gibi vicdansız bir piç varken ne kadar ortak olabilirse.

"Biz iyiyiz. Çok ilerideyiz Benton."

Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyor. "Olmak zorunda değiliz," diyor. "Yapmamız ya da yapmamamız önemli değil. Biz onlardan öndeyiz ve onların önünde kalacağız." Benton'la birlikte bina bina, oda oda gezdikten sonra Marino'nun deyimiyle Granby ve ekibinin *vakaların anasını* araştırdığı ofislere doğru bakıyorum. "Dosya dolaplarında ve çekmecelerde kilitli ve gördüğüm arka depodaki banker kutularıyla o kadar meşguller ki henüz bilgisayara odaklanmadılar," diye ekliyorum.

"Gittiğini bildiklerini sanmıyorum," diyor Benton. "Hala DVR'a ne olduğunu ya da bir tane olup olmadığını merak ediyorlar."

"Bizden hiçbir şey alamayacaklar. Tek bir aydınlanma ışığı bile." Çantamın büyük boy tokalarını kapattım, Lucy'nin Granby ve ajanları gelmeden önce sunucuyla birlikte gitmesine minnettarım.

Laboratuvarlarımda bulunan ya da onlara doğru yola çıkan kanıtlar hakkında hiçbir şey söylemedim ve FBI öylece gelip her şeyi alamaz. Gözetim zinciri diye bir şey var ve bunu Concord ve Cambridge polisiyle çözmeleri gerekecek. Ve eğer iz veya DNA kanıtı zaten benim elimdeyse, o zaman benimle çalışmak zorunda kalacaklar. Süreci hiç görmedikleri kadar yavaş ve bürokrasi ile ağırlaştırabilirim. Massachusetts'teki davalarımın elde edilen kanıtların Quantico'daki ulusal laboratuvarlara gitmesi için doğru bir neden yok, sadece yanlış bir neden var.

Ed Granby değiştirmeye, yok etmeye ya da sadece saklamaya karar verir. Artık ihtiyacım kalmayana kadar ona hiçbir şey vermeyeceğim.

Bu arada, Lucy her geçen dakika düz ekranlarla çevrili klavyesinin başında gerçekleri araştırmaktadır ve Granby'ye hayatında yaşadığı en büyük belayı yaşatmaya başlamıştır bile. Bunu daha fazla hak edemezdi. Cehenneme gidebilir ve benim işim bitmeden gidecek.

Benton'a "Hazır," dedim.

Eşyalarımı n kapıdan geçirip verandaya taşıyorum ve Granby'nin beni ciddiye alacak türden biri olmamasına seviniyorum. Öyle davrandığı zamanlarda bile hiç ciddiye almadı. Ofisinde ve benim yanımda, akşam yemeğinde ve evde ne kadar çok bulunmuş olursa olsun, beni tanımıyor, sadece kendi imajından yansıttıklarını ve kendi içine kapanıklığının süzgecinden geçirdiklerini biliyor. Benton'ı daha iyi tanımıyor.

Granby'nin çizgiyi ne kadar aştığına dair henüz bir fikrim yok ama kanıtlarla oynayan biri her şeyi yapabilir ve aklımdan çıkaramadığım şey ise kariyerinin gidişatı. Boston'dan sorumlu özel ajan olarak atandığında yapılan basın açıklamasını gördüm. Yaptığı tüm önemli şeyler hakkında durmadan konuştuğunu duydum.

Ben Virginia'nın adli tıp başmfettişiyken o Washington, D.C. saha ofisinin sorumlu özel ajan yardımcısıydı, Beyaz Saray'ı da kapsayan diğer yüce sorumluluklarının yanı sıra kamu yolsuzluğu ve şiddet suçları üzerinde çalışıyordu. Daha sonra uzun bir süre merkezde Hoover Binası bürokrati olarak saha ofisi teftişlerini ve ulusal güvenlik soruştırmalarını denetledi ve geçen yaz Boston'a geldi.

Benton'ın bana Granby'nin aslen buralı olduğu için yatay bir geçiş talep ettiğini söylediğini hatırlıyorum ama şimdi başka bir neden olduğuna ikna oldum, pis bir neden. Tayini geçen yaz, Klara Hembree'nin şiddetli bir boşanmanın ortasında Cambridge'den ayrılmasından kısa bir süre sonra gerçekleşti. Kendini güvende hissetmediğı için ailesine yakın olmak amacıyla Washington, D.C.'ye taşındı ve Lucy şimdiden ayrı yaşadığı kocasının Double S. ile kapsamlı bir iş ilişkisi olduğunu keşfetti.

Pahalı gayrimenkuller için alım satım sözleşmeleri ve farklı banka ve yatırım hesaplarına girip çıkan her türlü ödeme ve paranın kanıtını buldu. Benton'a neredeyse gerçek zamanlı olarak madde madde özetler gönderiyor ve ben de birkaç dakika önce yaptığım gibi bunların Benton'ın telefonuna düştüğünü duyuyor ve parlak yeşil renkte parladığını görüyorum.

"Bu konuda eminim. Her şey girecek," diyorum ona yavaş yavaş yanan öfke ve kızgınlığımı örten neşeli bir şekilde.

EŞYALARIMI VE KIRLI KORUYUCU GIYSİLERİN BULUNDUĞU KIRMIZI ÇANTAYI Benton'ın güçlü turbo spor arabasının bagajını sanki gibi.

Kapağı kapatıyor ve bir cıvıltıyla kilitliyor. Yaya olarak otoparktan uzaklaşıyor, alçak dallı çamlardan oluşan bir bariyeri aşıyor, araba yolundan daha fazla ağaca, bir çayıra ve daha önce belirlediği kesin bir yöndeki dönüşlerce bahçeye doğru sapıyoruz. Lombardi'nin yalnız yaşadığı eve doğru sisli karanlıkta dikkatlice ilerlerken, donuk sarı renkte parlayan uzun lambaları kontrol ettiğini fark ediyorum, güvenlik kameraları periskop gibi asfalt boyunca herhangi bir hareketi yakalamak için işaretlenmiş.

Arazisi bilinçli bir şekilde planlanmış, ofis binası dolambaçlı asfalt yaklaşık bir mil içeride. Daha sonra camla çevrili bir geçit, bu binayı Benton'ın spa, spor salonu ve kapalı havuz olduğunu söylediği daha büyük bir binaya bağlıyor ve bu da başka bir kapalı geçitle cömert bir misafir odasına bağlanıyor. Oradan da koyu yeşil boyalı, koyu kahverengi panjurlu ve koyu yeşil metal çatılı, çamların arasına sıkışmış ve havadan kolayca fark edilmeyen eve giden bir başka geçit daha var. Benton, ölü milyarderin inini mimari açıdan kamufle edilmiş olarak tanımlıyor.

Lombardi'nin kişisel alanlarına açılan kapılar, her biri kopyalanamayan bir anahtara sahip, matkapla açılabilen sürgü kollu kilitlerle korunuyor ve ahırlar, bakım barakaları ve güneşlenme terası hariç, yerleşkenin her alanı, bana alışılmadık derecede uzun olan kapalı köprüleri hatırlatan bu cam ve taş yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanıyor. Mürekkep gibi karanlıkta vıcık vıcık çevreyi dolaşırken ve Benton bana yerleşim planını ve güvenliği açıklarken, dokunaçlarını arazinin ötesine, kara bulutlarla gizlenmiş karanlık bir ufkun ötesine ve diğer şehirlere, eyaletlere, ülkelere ve kıtalara uzatan bir ahtapot düşünmeden edemiyorum.

"Bunu kendiniz değerlendireceksiniz," diyor Benton. "Buralarda böyle bir Şey olduğunu asla tahmin edemezsiniz ama önceliğimiz bu olmamalı. Bekleyebilir, lanet olsun. Başka birini öldürecek. Ve kimse onu aramıyor."

". Ama nce Granby'yi yakalamazsak asla yakalanamayacak. Bu adamın kim olduğunu çok iyi bildiğine inanıyorum."

Benton, "Hiçbir fikri yoksa neden onu korumaya yardım ettiğini merak etmelisiniz," diye yanıtlıyor. "Mesele sadece D.C.'de siyaset ve turizm için kötü olan davaları temizlemek değil. Granby bu cinayetlerin başka birinin üzerine atılmasını istiyor, muhtemelen Lombardi bunu istediği için. Muhtemelen ölmüş olan kayıp bir adamın boynuna  cinayet asın ve Başkent Katili DNA'sıyla başka bir yerde tekrar öldürmediği sürece hiçbir zarar görmesin. O da yaptı ve işte buradayız ve Granby gizliden gizliye panikliyor olmalı."

Bunu mutlu olmuş gibi . Benton sert ya da kindar değil ve belki ben her ikisi de olabilirim. Beni zar zor görebildiğim alçak dalların etrafından dolaŐtırıyor ve omzum onlara srtndğnde soğuk yağmur suyu üzerime yağıyor. Paltomu giyip düğmelerini ilikliyorum.

"Araba yolunda yürürsek bizi kim görür ve ne olur?" Parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Kameralar bizi algıladı ve monitörlerde grnrdk. İki saniye içinde burada olurlardı ve Granby bizi derhal araziden çıkarırdı."

"Gerçekten yle mi düşünüyorsun?"

"Hiç hoş olmazdı," diyor.

"Tabii fark edemeyecek kadar meşgul olmadıklarını varsayarsak."

"Şu anda muhtemelen yledirler. Daha fazla destek geldiğinde Şansımız ve zamanımız . Şimdiye kadar burada olmamalarına Şaşırdım."

"Eve gittiğimizde ne olacak?" Ben soruyorum.

"Garajın yanındaki kapıda alarm var ama sistem kapalı. Şef daha önce devre dışı bırakmış ve sıfırlamamıŐ. Muhtemelen Lombardi çeşitli tanıdıkları, iş arkadaşları, mafya yeleri ya da kadınlarıyla gelip gitmek ve görülmemek ya da kaydedilmemek istediği için o girişte kamera yok."

"Yüksek mevkilerdeki arkadaŐlar gibi meslektaŐlar,"

diye öneriyorum. "Sanırım elde ettiğimiz resim bu."

"Ve Gail Shipton gibi kadınları."

"Onu kontrol etmek için. Ezmek için. Onu kendi iradesine boyun eğdirmek için."

"Sadece seksle ilgili değildi."

"Güç," diyor Benton. "Ona bunu yaptırdı çünkü bunu istemiyordu. Ve ona haddini bildirmek için. Carin Hegel ilk başta bu insanlarla baş edebileceğini düşündü çünkü hiçbir fikri yoktu. Bunun sadece bir dava olduğunu düşündü. Lombardi de ona haddini bildiriyordu."

"Lucy'nin evinde saklanırken bunun sadece bir dava olduğunu düşünmüyor. Lombardi'nin bunu kaç eski müşterisine daha yaptığını merak ediyorum. Sahip oldukları her şeyi kanıtlanamayacak bir şekilde aldı, sonra da sigorta parasından pay alarak - eminim en büyük payı aldı. Ya da belki de başka seçenekleri olmadığını ya da öldürülebileceklerini düşündükleri için onları kendi iradesine boyun eğdirmiştir."

Benton, "Gail ile yaptığı şey onun için küçük bir işlem olurdu," diyor.

"Yüz milyon küçük mü?"

"Anlaşma ne olursa olsun, sigorta şirketlerinden gelen bir ödeme, onun için cep harçlığı ama Hegel gibi büyük bir dava avukatı onu dava etmeye cesaret ettiği için bir eğlence. Gail zayıftı ve umutsuzluğa kapıldı ve sonra ona ve ona yardımcı olabilecek her türlü teknolojiye sahip oldu." İki dakikada bir telefonuna bakıyor, Lucy'den bilgi alıyor. "Eğer ölmemiş olsaydı, dolandırıcılıkla suçlanırdı. MIT'den atılırdı ve hayatı sona ererdi."

"Granby işin bu kısmını biliyor mu? Danışıklı dövüş içinde olduğunu mu?" "Kendi başına ne bildiğini bilmiyorum ama söylediklerimi duydu."

onu." Benton'ın sesi demir kadar sert. "Neyin önemli olduğunu söyledim ve ona başka bir şey söylemeyeceğim. Tatil için evdeyim, unuttun mu? Ve arabamı fark etmedikleri sürece burada değiliz."

"Bazı araştırmacılar, eğer yapmamışlarsa, öyledirler."

Benton, "Karıştırdıkları belgeler dışında hiçbir şey fark etmiyorlar," diye yanıtlıyor. "Muhtemelen kasayı şimdiye kadar açmışlardır ve içinde ne olduğu belli değildir - tahminimce milyonlarca nakit para, altın, döviz ve offshore bankaların hesap numaraları - ve o her dakika merkezle telefonda konuşuyor, plan yapıyor, planlıyor, başka bir büyük davayı çözüyor. Tahmin edilebilir ve her şeyi çözmüş durumda ve endişelenmemiz gereken kişi onların radarında değil. Kimse bir sebep aramıyor. Granby onları yönlendirdi."

"DNA'da hile yaptı. Çözülmemiş bir davayı çözdü ve şimdi bu konuda ne yapacak?" Salkım çimenlerin arasından yürüyoruz.

Sıcak aylarda kır çiçekleriyle ışıldar. "D.C. davalarını temizleyecek, cinayetleri Martin Lagos'un üzerine atacak ve burada olanları organize suç ve profesyonel suikastlarla ilgili ayrı bir soruşturma haline getirecek" diye düşünüyorum.

"Bu tamamen mantıksız ve eninde sonunda birileri bunu gösterecektir. FBI'daki herkes beceriksiz ve yozlaşmış değil" diyor Benton. Ama aslında kimsenin öyle olduğuna inanmak istemediğini söylüyor.

"Eninde sonunda olacaklar için böyle bir lüksümüz yok."

Benton, "Bir kiralık katil iş yerine kendi silahını getirir," diyor. "Olay yerinde kıyafet bırakmaz, kurbanlarından birinin kana bulanmış kapüşonlu sweatshirt'ünü alıp arabasını bıraktığı yere dönerken bir okul çocuğu kalabalığının arasından deli gibi koşarken kendini gizlemek için kullanmaz. Para dolu bir zarfı alıp yanlışlıkla halka açık bir parka, üzerinde kan ve iade adresi olan bir zarfı düşürmez."

Benton adım attığı yere dikkat ediyor, ödünç aldığı spor ayakkabıları sırlıslıkla. Rüzgâr düşündüğümde daha soğuk ve sürtündüğümüz her şey su içinde.

"Bu, Double S halkını para için öldürmeyen, kontrolden çıkmış biri" diyor. "Belki bir ödül ve Gail Shipton'dan kurtulduğu için teşekkür edilmesinin ego tatminini istiyordu ama diğerleri kişiseldi. Bunu hak etmişlerdi. Belki Swanson'ın durumunda öyle değildi. Yolda kalmış olabilir ve hepsi bu."

"Katil, tanıdıkları ve hafife aldıkları ya da görmezden geldikleri biri." Pantolonumun paçaları sırlıslıkla ve ellerim soğuk. "Böyle insanlar bir kapının kilidini açmaz ya da hakkında en ufak bir tereddüt duydukları birine sırtlarını dönmezler."

"Öfke," diyor Benton. "Lombardi bu kişiyi canının yandığı yerden vurdu. Onu aşağıladı ve küçük düşürdü ve Lombardi'nin bunu daha önce de yaptığına dair içimde bir his var. Bir geçmişi olduğunu bulacağız. Onu tanıyordu ve Double S'te kimsenin ondan Gail'i öldürmesini istemediğini ve Gail'in karıştığı dolandırıcılık bunu yapmayacağını düşünüyorum, zaten onu öldürmesinin nedeni de bu değil."

"Sebebinin bu olduğuna inanıyor olabilir. Hepsini bu yüzden öldürdüğüne inanıyor olabilir."

Benton, "Onu harekete geçiren şeyin rasyonel olduğuna inanıyor ama her şey onu tahrik eden şeyle ilgili," diyor. "Belki de delirmiştir çünkü az önce yaptığı şey tehlikeli derecede aptalcaydı ve Lombardi gibi acımasız birinin kanı masasına fişkırana kadar her ipucunu kaçırmaması beni şaşırtıyor."

"Kibir. Kendisinin dokunulmaz olduğunu düşünen, kanunların üstünde bir zorba. Ya da belki de bu kişiyi hafife almasının başka bir nedeni vardır."

"Granby tutuklamak için bir Rus gangster arıyor ve eminim bir yerlerde bir tane bulacaktır," diyor Benton kasvetli bir şekilde.

Ed Granby'yi şık ve zarif, parıltılı küçük gözlü, kalem gibi sivri uzun burunlu, saçları dümdüz geriye taranmış ve sadece şakaklarına ak düşmüş olarak hayal ediyorum. Saçları o kadar mükemmel ki, bu şekilde boyadığından eminim ve öfkem kabarıp yükseliyor ve Benton'a yaklaşıyorum, onu kendime yakın hissediyorum ve ev yaklaştıkça daha sakın hissediyorum ama hala çeyrek mil kadar uzakta, zemin seviyesinde bir ışık yanıyor, geri kalanı karanlık.

Mesajları kontrol ediyorum, telefonumun ekranı sisle harelelenen karanlıkta göz kamaştıracak kadar parlak. Uzaktaki lambalar çok az aydınlatıyor, sanki bir gemideymişiz de kıyıya yaklaşıyormuşuz gibi zar zor ilerliyorlar. Ernie Koppel'den konuşmak istersem evde olduğuna dair bir hatırlatma daha alıyorum ve yürürken numarasını deniyorum.

"Dışarıdayım ve hava rüzgarlı," diye cevap verdiğinde özür diliyorum.

"Hâlâ Concord'da ve akşam yemeğini televizyon karşısında yediğimizi hayal ediyorum. Her haber kanalında bu var."

"Benim için neyin var?"

"Erken bir Noel hediyesi, pek çok şey." "Bu beni mutlu ediyor."

"Bir alet izi eşleşmesi, evet ve bundan şüphelendiğiniz için şaşırmıyorsunuz. Maryland davası konusunda da haklısınız" diyor.

"Buradaki, MIT'deki ve Concord'daki olay yerinde topladığınız kalıntıyla aynı mineral parmak izi."

"Lucy'nin bıraktığı koçanlardan."

"Evet," diyor. "Ölü kişinin yapağısındaki mineral parmak izinin aynısı. Halit temelde kaya tuzudur ve SEM altında tuzlu suyun doyurulması ve buharlaşmasına izin verilmesi yoluyla yapay olarak yetiştirildiği açıktır, bu da ortaya çıkan kalıntının belirli bir ticari kullanım için üretilmiş bir şeye ait olduğundan şüphelenmeme neden oluyor."

"Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Kalsit ve aragonit inşaatta yaygındır, örneğin çimento ve kumda bulunur. Halitin de cam ve seramik yapımında ve ayrıca yollardaki buzu eritmek için kullanıldığını biliyorum. Ancak bu minerallerin üçü birlikte Maryland vakasında olduğu gibi aynı element parmak izine sahip ve şimdi bu ve temelde test ettiğim her örnek? Bu bir çeşit

Çömlekçilik ya da heykeltıraşlık için sanat malzemeleri, belki de tempera boya ya da özel efektlerde kullanılan bir tür mineral pigment. Siyah ışık altında kesinlikle yanardöner olurdu."

"Lifler hakkında bir şey var mı?"

"Gail Shipton'dan, topladığınız mavi liflerden likra ve ayrıca sarıldığı şey. Beyaz kumaş da Lycra. Bu da Washington, D.C.'deki vakalarda bulunan elyaflarla tutarlı, belki de tüm vakalarda aynı kumaşlar var ama farklı türlerde. Beni şaşırtan bir şey de buharlı ovma. Markayı tam olarak belirleyemiyorum ancak spektral parçalanma modeli nispeten kolay bir tanımlama sağladı ki bu da Cracker Jacks'teki sürpriz. Görünüşe göre birisi sinüslerini temizlemekten daha fazlasını yapmak istiyordu. MDPV," diyor.

"Şaka yapıyorsun."

"Kesinlikle şaka yapmıyorum. DNA öğleden sonra bana bir numune verdi ve FTIR ile bir deneme yaptım ve elde ettiğim şey buydu ama ben bir toksikolog değilim. Numunenin bir kısmını kullanmaya karşı değilseniz, sadece doğrulamak için sıvı kromatografi-tandem kütle spektrumunu öneririm. Bu arada toksikoloji laboratuvarı bana bunun geçen hafta intihar edip binadan atlayan kadınla aynı methcathinone analogu olduğunu söyledi. Birilerinin sokaklarımızda sattığı gerçekten tehlikeli bir tasarım uyuşturucu, korkarım ki geçtiğimiz yıl ortalığı kasıp kavuranla aynı."

"Teşekkür ederim, Ernie."

"Teklif etmenin bana düşmediğini biliyorum ama yine de teklif edeceğim. Sanırım aynı adam. Onlara garip bir şey yapıyor, belki onları esnek bir kumaşa sarıyor ve sonra bir tür sanatsal araç kullanıyor, belki öldükten sonra portrelerini çiziyor, kim bilir. Dikkatli ol, Kay."

Telefonu kapattığımda Benton'a "Yarış atları ve banyo tuzları," diyorum. "Sanırım keskin bir şekilde odaklanmak, insanüstü bir enerji ve coşku yaşamak ve nörotransmitterlerinize zarar vermek istiyorsanız, buhar ovucunuza biraz maymun tozu karıştırın ve burnunuza sürmeye devam edin."

"Bu az önce ne yaptığını açıklamaya yardımcı olur. Pek çok şeyi açıklayabilir. Artan paranoya, ajitasyon, saldırganlık ve şiddet."

"Sistemi kükreyecek, sıcak ve terli olacak, tansiyonu tavan yapacak." Yağmurlu soğukta üzerinde paltosu olmayan çıplak başlı genç adamı düşünüyorum. "Psikotikleşiyor olabilir."

Evimin arkasındaki karanlıkta beni izlediğini hayal ediyorum ve benim kim ve ne olduğumu düşündüğünü merak ediyorum ve Benton kim? Bizler ya da kurbanları onun için kimiz?

"Bu uyuşturucunun dehşeti, ondan kaçamamanız ve bir pakette hangi dozu aldığınızı asla bilememeniz," diye açıklıyorum. "Yani reaksiyon hafiften deliliğe ve beyin hasarına kadar gidebilir. Sonunda onu öldürecek."

Benton, "Yeterince yakın değil," diyor.

- - -

Sedir kokan yaprak dökmeyen ağaçların arasından birinci kattaki ışıklı pencerelere yaklaşıyoruz, kameralara dikkat ediyoruz, ben bir kaçak gibi arkama bakmaya devam ederken etrafta kimsenin emin oluyoruz.

Far ya da el feneri görmüyorum, sadece ıslak sisli gecenin karanlığı ve sisli nefesimiz var ve Benton'ın ödünç aldığı ayakkabıların ıslak seslerini duyuyorum. Arazinin girişinden, araba yolunun müştemilatı ve ofisi geçip Lombardi'nin evine doğru kıvrıldığı yere kadar olan mesafenin neredeyse iki mil olduğunu tahmin ediyorum. Uykuda ve ölü bir sebze bahçesinin içinden geçiyoruz ve sonra önümüzde ağı olmayan bir tenis kortu, bir barbekü çukuru ve kış için üstü kapatılmış bir tur havuzu uzanıyor.

Başka bir asfalt var, bu yuvarlak ve ısıtıldığından şüphelendiğim kaldırım taşlarından yapılmış ve ötesinde kasırga panjurları gibi ağır metalden dört bölme kapısı var. Benton içeride arabalar olduğunu söylüyor, nadir Ferrariler, Maseratiler, Lamborghiniler, McLarenler, bir Bugatti, hepsi Miami plakalı, süper zenginlerin ve süper hırsızların ziynetleri ve yatlar, iş jetleri ve çatı katları gibi, yasadışı para aklamanın bir yolu. Benton, arabaların muhtemelen Boston Limanı'ndan Güneydoğu Asya ve Orta Doğu gibi yerlere gittiğinden şüpheleniyor.

Masif ahşap bir kapı, içinde bir golf arabası olduğunu ve yakacak odunlarla istiflendiğini yakından görebildiğim uzun, camla çevrili taş yürüyüş yoluna açılıyor. Bu yol, spa olarak kullanılan ek binadan, özel mutfak ve yaşam alanını, üst kattaki ebeveyn süitini ve alt kattaki garajı içeren eve çıkıyor. Benton, daha önce Marino ile buradayken açık bıraktığı başka bir kapıyı açıyor ve Lombardi'nin özel mutfağına giriyoruz; kahvaltı masasının yanında derin bir şöminesi, çinko tezgahları ve araziye bakan büyük pencereleri olan açık bir alan.

Parke zemindeki plaka camın altından bir şarap mahzeni görünüyor ve içinden geçerken kısa süreli bir vertigo hissi, midemde çırpınan bir düşme korkusu yaşıyorum. Bir kenara çekiliyorum ve dairesel ahşap raflardaki yüzlerce şişeye, dekoratif ahşap fiçılara ve tadım için bir masaya bakmıyorum.

Pembe altın kadar parlak bakır tencereler, bugün geç saatlerde alışverişten dönen şef tarafından alelacele yerleştirilen plastik poşetlerin açıkta bırakıldığı akçaagaç tepeli bir kasap bloğunun üzerindeki dövme demir raftan sarkıyor. Süt, kaliteli peynirler ve et parçaları dışarıda bırakılmış ve araba yolunda polis arabalarını fark ettikten sonra yaşadığı paniğin kanıtlarını görebiliyorum.

Üzerinde *MA Office of Chief Medical Examiner* ve yanlarında maviye boyanmış armamız olan büyük beyaz kamyonumun yanından geçip gidecekti ve personelim ve makinelerimin ortaya çıkmasından daha az hoş karşılanan çok az manzara vardır. Kalbim duracak gibi oluyor. Anında içgüdüsel dehşete neden oluyor ve özellikle beklenmedik olduğunda, ki bu neredeyse her zaman oluyor, yarattığım korkunç etkiyi unutmaya eğilimliyim. Bozulabilecek şeyleri buzdolabına tıktırma dürtüsüne direniyorum. İsraf gibi görünüyor. Onun yerine fotoğraflarını çekiyorum.

Ticari Fransız ocağının yanında durup yeşil kayın ağacından sapları olan ince oyma takımlarına bakıyorum. Soyma, kemik, domates, ekmek ve şef bıçakları, geniş ve dar ve on iki inç uzunluğa kadar ve ayrıca bileme çelikleri, hepsi iki çatal bıçak bloğunun uygun yuvalarında. Benton Lucy'den gelen mesajları kontrol etmeye devam ederken, ben de baktığım her yeri ve dokunduğum her şeyi belgelemek için daha fazla fotoğraf çekiyorum ve tek bir tanesini bile kaçırmamak için sinir bozucu bir bisiklet zili gibi çalmaya ayarladığı uyarı seslerini art arda duyuyorum.

"BURADAKI TÜM TELEFONLAR PBX GIBI BİR YAZILIM ÜZERİNDE ÇALIŞIYOR." BENTON DAHA FAZLASINI ANLATIYOR

Lucy'nin az önce gönderdiği Şeyi göstererek.

"Lombardi'nin herkesin ne yaptığını takip etmesi için iyi bir yol," diye detaylandırıyor ama gerçekler ortaya çıktıkça hissettiğim mutlulukla ya da memnuniyetle değil, "ve görünüşe göre bu sabah dört elli yedide arayan kimliği engellenmiş bir numaradan aranmıŐ. Double S'in evdekiler de dahil olmak üzere on altı telefon hattından hiçbiri engellenmiş aramaları kabul etmiyor."

ekmecelerin içinde tahta kutularda biftek bıçakları ve çeşitli pişirme aletleri, tencere tutacakları ve bulaşık bezleri buluyorum. Yerel pizza ve Çin yemeği için paket servis menüleri var ama buraya kimsenin teslimat yaptığınından Şüpheliyim.

Benton, "Yani bu arayan kişi de gezegendeki diğer zavallı ahmaklar gibi seksen iki yıldıztını girmek zorundaydı, yoksa arama gerçekleŐmezdi," diyor. "Lucy numarayı tanıyıp tanımadığını soruyor ve ben de tanıyorum. Granby'nin cep telefonu ve burayı aradığı tek sefer de değil. Aynı numaranın çok sık göründüğünü söylüyor. Asıl soru ne zaman olduğu."

Cevabını ona yazıyor ve artık yüksek sesle söylediklerine dikkat etmiyor. Granby'nin suça karıŐtıđına dair kanıtımız var. Double S'in bilgisayarının bir hazine olduğu kanıtlanıyor ve artık bizim sözümüze karşı başkasının sözü değil. Bu bir Şüphe ya da ikinci dereceden bir kanıt değil ve çirkin gerçeği yanlış beyan etmekle sulanmamız imkansız.

Veriler reddedilemez ve ofisimde güvenli bir Şekilde yedeklendi. Ve Benton'ın patronunun başına geleceklerden haberi yok.

"Marino bu sabah beş civarında evime geldi," diye . "O sırada MIT'deki ceset ve cesedin kime ait olabileceğine dair haberler çoktan internete düşmüştü. Yani Granby'nin Lombardi'yi araması muhtemelen bununla ilgiliydi."

Bir başka sinir bozucu bisiklet zili ve Benton okuyor ve sonra diyor ki, "İkisi arasında gidip gelen bir sürü arama, Granby'nin buraya taşındığı Mart, Nisan aylarında ve geçen ay düzinelerce arama, bazıları tam da Sally Carson ve Julianne Goulet'nin cesetlerinin bulunduğu günlerde. Tanrım." Benton sırtını tezgâha yaslıyor. "Bu çok korkunç."

"Öyle olacağını biliyorduk."

"Gail Shipton olmasaydı Granby başka ne için arardı?"

"Sanırım cevabı biliyorsun."

Benton zaten inandığı şeyi doğrulayarak, "Basit bir şey," dedi.

"Öldürülmemesi gerekiyordu. Kimse bu psikopattan bunu yapmasını istemedi ve Lombardi çılgına döndü ve bu kişi her kimse daha önce de başına gelmişti ama şimdi daha büyük bir sorun var çünkü Gail doğrudan Double S ile bağlantılı."

"Sarhoş olduğunu bilmediğin ya da onunla kişisel bir ilişkin olmadığını sürece bir sarhoştan barını işletmesini isteyemezsin." Kemiği oymak için kavisli, dokuz inçlik karbon çelik bıçağı çıkardım.

Benton, "Haydut katilinizi buraya getirin, halkla ilişkiler çalışanınızı buraya getirin, kek servisi yapın ve durumu düzeltin" diyor.

"Haydut katil uyarıcıların etkisindeyken ve canı şeker çekerken, dengesi bozulmuş ve patlamak üzereyken iyi şanslar." Bıçağı eldivenli elimde tutuyor, dengesini ve zarif ahşap sapının pürüzsüz, sert şeklini hissediyorum.

Birini öldürmek için iyi olmazdı. Çatal takımına geri koyuyorum ve yuvasına girerken sessiz, çelik gibi bir tıslama çıkarıyor.

"Elbette bir şey eksikse şefin onaylaması gerekir." Dominic Lombardi'nin mutfağındaki diğer bıçaklara bakmama gerek yok. "Bunlardan herhangi biri ölümcül hasara yol açabilir."

Benton, "Ama kullanılan bu değildi," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Silah bunların hiçbirine benzemiyor. Her neyse, bu bir tuhaflık ve fotoğraf çekmeye devam ederken aradığımız bıçağın kısa ve dar, tek ağızlı, eğimli bir açığa sahip olduğunu ve muhtemelen ucunun yuvarlatılmış ve kötü bir şekilde bükülmüş olduğunu açıklıyorum.

"Bunu, derisi soyulmuş ve kenarları aşınmış sığ kesiklerin daha derin olanlara paralel olmasına dayandırıyorum," diye ekliyorum. "Ayrıca bıçağı silmek için kullandığı havlunun üzerindeki desen de bize bıçağın şekli hakkında bir ipucu veriyor."

silerken dişlere çapaklar olabilir. Bıçakları bilemediğiniz sürece genellikle çapak oluşmaz."

Bir başka bisiklet zili, Lucy'den uzun bir mesaj ve Benton'a Lombardi'nin ikinci karısının zamanının çoğunu Virgin Adaları'nda geçirdiğini ve burada kayıtlı bir dizi şirketi olduğunu bildirir. Lucy'nin şüphelendiği paravan şirketler arasında sanat galerileri, lüks kaplıcalar, mağazalar, oteller, inşaat ve emlak geliştirme de var.

Benton, "Kara para aklamaya ve muhtemelen uyuşturucuya elverişli işletmeler" diyor. "Belki de burada ya da yurtdışında uyuşturucuların laboratuvarları."

Tuvalet, lavabo ve gurme dergileriyle dolup taşan bir pencere ile yarım banyonun yanındaki bir kapıyı açar. *Bon Appétit, Gourmande!, Yam.* Birdenbire işsiz kalan bir Fransız şefin rahatça . Karısının başka biriyle birlikte olduğu ve çocuklarının ona ihtiyaç duymadığı Paris'e geri dönse onun gibi insanların sayısı bir düzine olacaktı. *Her şey bitti. Je suis foutu,* dedi Benton'a, Marino ile gizli turlarını yaparken.

Halı kaplı basamakları tırmanıyoruz, dört tane ve sonra prizma kristal apliklerin sahte sıva duvarlardan döküldüğü bir sahanlık. Lombardi'nin tırmanışını ve kalın, güdük parmaklı elleriyle cilalı pirinç korkuluklarda dinlenmek ya da soluklanmak için durakladığını hayal ediyorum, sağ serçe parmağındaki elmas yüzük ve som altın saatinin bileziği ağır bedenini hareket ettirirken metale çarpıyor. Kendi yerleşkesinin etrafından dolaşıp ana kata çıkmak, bu kadar iri bir adam için hiç de kolay olmamalıydı.

Benton kilitli olmayan başka bir kapıyı açar, çünkü o şekilde bırakmıştır ve diğer tarafta nadir bulunan ahşaplardan antika İtalyan mobilyalarıyla dolu geniş bir alan vardır ve duvarlar ve tavandaki ayrıntılı taç kalıplama ve dekoratif kabartma altındır. Çok renkli, iki katmanlı bir Murano meyve avizesi, Tanrı'nın Adem'i yarattığı sahte bir Michelangelo duvar resminden sarkıyor ve bir kral için uygun bir yatağın ayakucunun yanında altın saten döşemeli dairesel bir konuşma koltuğu var. Yatak başlığı bir metreden daha yüksek ve yaldızlı akantuslarla parlak bir kırmızıya bürünmüş.

Floransalı bir taht koltuğuna sahip bir Rönesans masası Lombardi'nin hatırı sayılır boyunu asla kaldıramazdı ve Venedik aynalı çekmeceli sandıklar her çekmeceyi açtığında hoşnutsuzluğunu ve can sıkıntısını yansıttı. Tavandan tabana pencerelerdeki perdeler karmaşık altın ve gümüş işlemeli kıpkırmızı kadifeden yapılmış.

Bir taraftaki panelin astarı altın ipek, elime ağır ve gür geliyor. Her şeyin bir bedeli olduğu ve muhtemelen hiçbir şey ifade etmediği, seks, cinayet ya da sizi delirtecek ve öldürecek tasarımcı ilaçları için para olsun, en küçük metayı sıkıştırabildiği herkesin kanıyla acısıyla ödenen şişirilmiş dünyasının manzarasına bakıyorum.

Işıksız bağlantılı yürüyüş yolları gecenin sisli karanlığında zar zor seçilebiliyor ve spa binasında hiç ışık yanmıyor ve ofis binasının arka tarafının penceresiz olduğunu ilk kez fark ediyorum. Dolambaçlı yol boyunca uzanan lambalar sarı ışık lekeleri ve ötesinde padok ve göletin boşlukları ve sonra gambrel ahır. Siyah bir ufuk çizgisine yaslanmış, geniş sürgülü kapısı ve parmaklıklı pencerelerindeki boşluklardan sızan bir parça ışık ve içeride atlardan başka kimin olduğunu merak ediyorum. Hiçbir şey duymayan ve görmeyen personel kaçmaya başladı ve Marino bizi bekliyor olacaktı ama bekleyebileceğinden şüpheliyim. O NEMLEC, hiçbir şey değil ve Granby'nin adamları ona gereksiz olduğunu ve gitmesini söylemiş olacaklar. Pencerele ve kapılara bakmaya, ışıkları aramaya ve sesleri dinlemeye devam ediyorum, aynı şeyin ne zaman bizim de başımıza geleceğini merak ediyorum.

Kaymaktaşı lambası, kesme kristal sürahi ve su bardağıyla yatak sehpasına doğru yürüyorum ve çekmeceyi kaydırarak açıyorum. İçinde saten nikel kaplamalı bir tabanca, .50 kalibrelik bir Desert Eagle, arazideki ve komşu çiftliklerdeki herkesi ve daha fazlasını yok etmeye yetecek kadar mermi var.

Lombardi, Haley Swanson'ı banliyö tren istasyonundan aldığı anda ve kendini bir suikastçı ya da kahraman sanan uyuşturulmuş, şeker düşkünü tanıdığı ya da bağlantısıyla oturduğunda silahlanma zahmetine girmedi.

Çekmeceyi kapatıp yatağın sağındaki aynalı kitaplığa geçiyorum, yansıtıcı rafları Lombardi'nin şiddetle sona eren hayatının farklı dönemlerindeki çerçeveli fotoğraflarıyla düzenlenmiş. Şehrin sokaklarını kaplayan arabalara bakılırsa, muhtemelen ellili yıllarda, zor bir mahallede bir sıra evin ön basamaklarında oturan genç bir çocuk; kumral saçlı, sevimli ama şimdiden sert görünümlü. Gece kulüplerinde ve barlarda, birkaçı ünlü kadınlarla çekilmiş pek çok fotoğrafı var; sonra da muhteşem bir taş havuzun kenarında, yemyeşil tropik bir bahçeyle çevrili ferforje bir masada, karısı olduğunu tahmin ettiğim yakışıklı ve esmer bir kadınla otururken.

Sonra ikisinin bir başka fotoğrafı ve arka planda çok eski görünen ve bana Sicilya'yı hatırlatan muhteşem bir villa var. Ve orada

Çiftin ve muhtemelen üç çocuklarının, onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında bir oğlan ve iki kızın, beyaz bir yatta, koyu yeşil dağların ve İyonya Adaları olabilecek kırmızı çatılı köylerin yakınındaki turkuaz sulara seyrederken çekilmiş fotoğrafları ve Lombardi artık daha yaşlı ve aşırı kilolu. Yoksul bir mahallede merdivenlerde oturan çocuğun en çılgın hayallerinin ötesinde görünmesi gereken güzellik ve lüksün ortasında tik güvertede poz verirken, Lombardi'nin o çocuğu hatırladığını varsayarsak, şişkin yüzü ve küçük, kısık gözleri hoşnutsuz ve sıkılmış görünüyor. Ama artık onu düşündüğünden ya da hayal ettiğinden şüpheliyim.

Hiçbirine uymayan bir fotoğrafı elime alıp dikkatle inceliyorum; elinde akan bir hortum ve kese fırçası tutan, ona banyo yaptıran genç adamı cüceleştiren büyük gri bir fil. Fotoğrafı lamba ışığında hareket ettiriyorum ve bol kamuflaj şortlu, küçük ama güçlü görünen gömleksiz figürü inceliyorum, koyu renk saçları ve kameraya cesurca sırtırken boş, buzbir bakışla sıkıca kaslanmış.

Ayakkabılarını, siyah koşu eldivenlerini, siyah lastik gibi görünen ayaklarla biten güçlü bronz bacaklarını fark ettiğimde kafa derimdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Fotoğraf, Hindistan cevizi palmyelerinin bulunduğu, etrafı tel örgülerle çevrili çimenlik bir alanda çekilmiş; ötesinde masmavi sular, yanından geçen bir sürat teknesi ve onun da ötesinde Miami Limanı olarak tanıdığım yerde demirlemiş beyaz yolcu gemileri var.

"Bu kim?" Benton'a sordum.

Bakmak için yaklaşıyor ve sonra ben kendim için görecektene varsa görmeye devam ederken bana yer açmak için uzaklaşıyor.

"Bilmiyorum," diyor, "ama öğrenmeye çalışmalıyız."

"Cirque d'Orleans'ın merkezi Güney Florida'da." Fotoğrafı aynalı rafına geri koyuyorum. "Ve bu ayın başında bu bölgedeydi ve tren birkaç gün boyunca Grand Junction'da park halindeydi. MIT'nin tam ortasında."

"Sanırım Lombardi'nin bir sirki olması da mümkün. Uyuşturucu dağıtmak için iyi bir yer olabilir, ayrıca para aklamak, sahte bilet satışı yapmak ve kim bilir daha neler yapmak için de bir yol olabilir. Belki de egzotik hayvanların karaborsada satışıyla uğraşıyordu. Kim bilir?"

Elimden geldiğince yansıma ve parlamayı önlemek için fotoğraf makinesine açı vererek birkaç fotoğraf çekiyorum ve Benton'a Dominic Lombardi'nin ailesi hakkında sorular soruyorum.

"Lucy'ye göre Virgin Adaları'nda ikinci karısı var, muhtemelen bu fotoğrafların bazılarında yer alan kadın," diyorum. "Peki ya

Çocuklar mı? Lucy bu konuda bir şey söyledi mi?" "Ona sorarım." Telefonuna bir mesaj yazar.

- - -

BENTON, üzerinde müzik çalan melek figürleri olan bir şoval aynanın önünde bekliyor ve ben onu önden ve arkadan, bana dönük ve camda yansıyan bir şekilde görüyorum.

Luca Giordano'nun demircileri resmettiği bir tablosuna ve hemen yanında André Derain'in kırmızılar ve yeşillerden oluşan soyut bir arka planın önünde oturan kadın resmine bakıyorum. Pierre Bonnard, Cézanne ve Picasso'nun eserleri bir duvarda hayal gücünden yoksun bir şekilde dizilmişti ve hemen bunların uzman taklitleri olup olmadığını sordum.

Benton, "Eminim onları görmüş olabilecek herkese böyle söylemiştir," diyor. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"bir sanat galerisinde ya da kaba bir sarayda gibi hissediyorum, hangisinde emin değilim. Sanırım cevap her ikisi de. Gerçek olup olmadıklarını bilmiyorum ama büyülüler ve muhtemelen değerlerinin ötesinde onları fark etmedi bile."

"Önünde durduğunuz Maurice de Vlaminck, 1960'larda Cenevre'de çalındı. Yaklaşık yirmi milyon değerinde." Benton'ın gözleri beni takip ediyor.

"Peki ya diğerleri?"

"Picasso en son 1950'lerde Boston'da özel bir koleksiyonda bulunuyordu. Müzayedede on beş milyon civarında bir fiyata satılırdı, ancak küçük bir sorun var ki çalıntı sanat eserlerini satmak zordur, tabii alıcı umursamıyorsa ve çok kişi varsa. Bu gibi başyapıtlar özel evlerde son bulur. Yatlarda ve Boeing iş jetlerinde asılı kalırlar. Şimdi olduğu gibi ortaya çıkana kadar elden ele dolaşırlar. Birileri ölür. Birisi yakalanır.

Birisi baktığı şeyin gerçek olduğunu fark eder. Bu durumda yukarıdakilerin hepsi."

"Bunu biliyorsun."

"Ben büyürken oturma odamızda bir Miró vardı ve bir gün onun yerini bir Modigliani aldı, ondan sonra bir Renoir ve bir noktada bir Pissarro vardı, yolda bir adamın olduğu bir kar sahnesi."

Benton aynadan uzaklaşarak Vlaminck'in Seine Nehri'ni yoğun renklerle resmettiği büyüleyici tablosuna bakıyor.

"En uzun süre Pissarro bizdeydi ve üniversiteden eve geldiğimde gitmiş olduğunu gördüğümde çok mutsuz olmuşum. Üst katta bir boşluk vardı.

Sanat eserlerinin döndüğü bir şömine. Babam bunları sık sık alır ve satardı, ama hiçbirine gerçekten bağlanmamıştı. Benim için her biri severek ya da sevmeyerek büyüdüğüm bir kedi ya da köpek gibiydi, ama onlar gittiğinde her birini özledim, tıpkı arkadaşınızı, en sıkıcı öğretmeninizi ya da hatta okuldaki zorbayı özlediğiniz gibi. Bunu açıklamak çok zor."

Babasının güzel sanatlara olan sevgisini ve bu işten ne kadar para kazandığını biliyorum ama şöminenin üzerindeki boşluğu ve Benton'ın kaçırdığı Pissarro'yu ilk kez duyuyorum.

"Bunları bulmam beş dakika sürdü. Granby beni eve göndermeden önce fotoğrafları ofisime e-posta ile gönderdim." Benton, hakikat ve adaletle en güvenilir bağlantımız haline gelen telefonunu kaldırıyor. "Komodinin üzerindeki küçük bronz bir Rodin. Sol ayağın dibinde imzasını görebilirsiniz. 1942'de Paris'teki özel bir koleksiyondan çalındı ve o zamandan beri radardan uzak."

Altında kağıt parçaları ve makbuz gibi görünen şeyler var. Lombardi bunu bir kağıt ağırlığı olarak kullanıyordu ve hiçbir suç mahalli kişisel olmamalı diye hissetmemem gereken nefret, el yapımı takım elbise ve gömlek rafları, sıra sıra el yapımı ayakkabılar ve yüzlerce İtalyan ipek kravatıyla dolu soyunma odasına baktığımda daha da keskinleşiyor. Ebeveyn banyosunda kaplan gözünden yapılmış bir tezgah, altın kaplama bir lavabo ve mamut fildişinden yapılmış bir tıraş seti var.

Duş ve küvetin ötesindeki arka duvar, takım elbiseli ve kravatlı Lombardi'nin bir İngiliz ahırının içinde muhteşem bir Arap atıyla poz zengin bir trompe l'oeil duvar resmiyle dolu ve arkasında, Concord kırsalından çok Toskana manzarasına benzeyen bir yere açılan taş bir kemer var. Deri önlüklü nalbant, deri eldivenli elleriyle tuttuğu arka bacağın üzerine eğilip düzeltirken, Lombardi'nin tombul eli atın zarif boynunda sahiplenici bir şekilde duruyor. Daha iyi görebilmek için yaklaştığımda Lombardi'nin küçük, soğuk gözlere sahip tombul yüzü bana bakıyor gibi görünüyor.

Tezgâh bir mengene ile donatılmış ve çok sayıda kazma, törpü, pense, bileme egesi ve deri bir strop ile düzenlenmiş, ancak nalbantın sağ elinde sıkıca kavradığı şey beni Lombardi'nin evinin özel alanlarının içindeyken olabileceğimi hiç düşünmediğim bir yere götürüyor.

Birden kendimi oraya gitmeden ahırın içinde buluyorum, uzun ahşap saplı ve kısa, keski biçimli bir bıçağa bakıyorum, bir tarafı eğimli, diğer tarafı düz, kancalı bir ucu var, atın gevşemiş ve kurumuş tabanını kesmek için kendi üzerine kıvrılıyor.

"Marino'yla ahırdayken böyle mi ?" Yerde samanlar ve tepesinde koyu renkli ahşap kirişler olan büyük bir ahırın içindeki çalışma tezgahını gösteriyorum.

Benton alaycı bir ifadeyle, "O kadar güzel ve düzenli değil ve üzüm bağlarına açılan bir taş kemer yok," diyor. "Çok fazla alet var. Atın adı Magnum."

40

"TIRNAK BIÇAĞI." NALBANTIN DUVAR RESMINDE TUTTUĞU BOYALI BIÇAĞA DOKUNUYORUM. Duvara.

"Keskin kıvrık uç, eti yer yer soyan ve bıçağın düz kenarının açtığı derin kesiğe paralel uzanan daha geniş, sığ aşınmış kesiği açıklar," diye tarif ediyorum Benton'a. "Katil ahıra girmiş olabilir çünkü neyin kolay alınabileceğini ve silah olarak nasıl işlev göreceğini biliyordu. Buraları bilmediğini ve kimsenin onu görmediğini düşünmek imkansız."

Parmağımı nalbant tarafından tutulan kahverengi ahşap sap boyunca ve ucunda kendi üzerine kıvrıldığı yere kadar dar kısa gümüşü bıçak boyunca gezdiriyorum. Soğuk mermerin üzerindeki kalın boya katmanlarını hissediyorum ve Lombardi'yi duşunda ya da banyosunda, bir gün neredeyse kafasını boynundan ayıracak olan alete bakarken hayal ediyorum.

"Hakkında bilginiz yoksa aklınıza gelebilecek bir şey değil." Elime bir toynak bıçağı almayı ve tam olarak ne işe yaradığını görmek için balistik jelatin üzerinde denemeyi hayal ediyorum. "Tezgâhta bir tane görseydin, ne kadar etkili olduğunu fark edemezdin, bir toynağı kesecek kadar keskin ama tabanı çok derinden kesecek kadar keskin değil, düz jilet keskinliğinde değil, çılgın veya kanlıysan kontrol etmesi zor. Nalbantların aletlerini keskinleştirmesi tam bir sanattır - ne çok keskin ne de çok kör - böylece atı ya da kendinizi yaralamadan işinizi yapabilirsiniz."

"Yüzeyde mantıksız görünen eksantrik bir seçim." Benton duvar resmini incelemek için uzun, derin taş küvetin arkasında yürüyor. "Ama orada normal bir bıçak görmedim ve belki de bu yüzden yaptığı şeyi tuttu ve bu aldığı ilaçlarla ilgili olabilir. Atların bakımını ve nallanmasını izlediyse ve nalbantların yorulup terlediğini ve atların, boğazlarını keserken insanların hareketsiz kalmadığı gibi hareketsiz kalmadığını gördüyse,

Birisi kendini kestiğinde orada bulunmuş ya da bıçakların bilenmesini izlemiş olabilir."

Resimdeki tezgâhın üzerinde mengeneye sıkıştırılmış toynak bıçağına bakıyor.

"Ve giderek düzensizleşen düşüncelerinde bu onun için bir anlam ifade ediyor." Benton katilin zihninin sınırlarında dolaşıyor. "Kendini bir at olarak hayal ediyor, Lombardi'nin kontrol ettiği, ahırda tuttuğu, saygısızlık ve kayıtsızlıkla davrandığı ve belki de bu sabah azarladığı, sözlü olarak kırbaçladığı mallarından biri. Buharlı ovmada olduğu gibi, kayaların altındaki aletlerde olduğu gibi sembolizm olabilir. Güç. Ben kazanırım, sen kaybedersin. Her şey bununla ilgili ama aynı zamanda bu aşamada sanrılarının bir yan ürünü."

"Bir dereceye kadar güvenle söyleyebileceğim şey," diye cevap veriyorum, "bunu her kim yaptıysa, ahıra rastgele girip uzun ahşap saplı ve ucunda kancalı güdük bıçağı olan alışılmadık bir alet görmedi ve bunun insanları öldürmek için gayet iyi çalışacağını düşündü."

Benton, "Atları, bu ahırı ve burayı tanıyor," diyor. "Ve sanrılarıyla o kadar meşgul olmaya başladı ki, bunlar hayatını tamamen altüst ediyor."

"Personel neden kim olduğunu söylemek istemiyor? Önce yakalanmazsa onları bulup zarar vereceğinden korktukları için mi?"

"Belki de tam tersi. Onlardan korkmadığı için ondan korkmuyor olabilirler. Özellikle de daha önce onlarla birlikte ahırda bulunduyorsa, arkadaş canlıysa ve daha önce buraya geldiyse."

"Şimdi onlar cinayete ortaklığı yapıyorlar, gizleyerek katılıyorlar."

"Kanıtlanabilirse, evet."

Lombardi'yi ve bıçağıyla nalbantı fotoğraflarken, "Muhtemelen onlar için yeni bir yaşam biçimi değil," diye karar veriyorum. Sonra bisiklet zili tekrar çalıyor, Benton'ın telefonuna Lucy'den bir mesaj daha düşüyor.

"İkinci eşinden üç çocuğu var," diye bilgi veriyor bana. "Tel Aviv'de finans planlamacısı olan bir oğlu ve Paris ve Londra'da okula giden iki kızı."

"hoş bir aile gibi geliyor," diyorum genç adam ve filin fotoğrafının Lucy'ye gitmesi gerektiğine karar verirken çünkü onun hakkında iyi olmayan bir his var içimde.

Sonra Benton ve ben evi bulduğumuz gibi terk ediyoruz ve gece daha çiğ ve soğuk görünüyor. İçinden yürüdüğümüz ağır çam ağaçları öncekinden daha ıslak görünüyor ve ıslak dalları rüzgar onları itip salladıkça bize tutunuyor. Otoparkta daha fazla plakasız araba buluyoruz ve ışık, ölülerin gittiği ofis binasının her iki katındaki her penceredeki gölgelikleri dolduruyor, şimdi otopsi yapıldı ve güvenli bir şekilde soğutucularımda.

Saat olduğundan daha geç görünüyor ve Benton'ın turbo Porsche'sinin güçlü gümbürtüsü, araba yolunu takip ederken, büyük kırmızı ahır , koyu renkli camları olan siyah bir FBI minibüsünün park ettiği barikatlarda dururken hatırladığımdan daha yüksek görünüyor. Bir gözetleme aracı ve biliyorum ki birinin olduğu yerde diğerleri de olacak, Concord'u ve ona giren çıkan yolları ve hedefin gidebileceği herhangi bir güzergâhtaki kavşakları izleyecekler. Eğer doğru hedefi arıyor olsalardı bunu güven verici bulurdum ama aramıyorlar.

Benton Porsche'yi boşa alır ve frene basar. Camını açar ve bekler, FBI'ın nasıl düşündüğünü ve yanlış yorumlanabilecek ani ya da sinirli hiçbir şey yapmamanın önemini çok iyi bilmektedir. Belki de minibüsün içindeki ajanlar onun arabasından ve bir süredir arazide park halinde olduğundan haberdardır ama Benton onları ilgilendirmez çünkü onlar garaj yolunun girişinde, tüm ekipmanlarıyla birlikte minibüslerinin içinde gözden uzak bir yerde durmaktadırlar. Sokaktan geçen her arabayı, kamyonu ya da motosikleti izlediklerini, araçlardaki ve yaya diğer ajanlarla iletişim kurduklarını, Benton'ın deyimiyle peşinde oldukları kişiyi görünmez bir şekilde çevreleyen yüzen bir kutuya doğru harekete geçmek için saptırma ya da tuzak kullanmayı beklediklerini hayal ediyorum.

Benton orta konsoldaki bir düğmeye dokunuyor ve camım iniyor, sisli geceye bakıyorum, siyah taktik kıyafetleri içinde bir ajanın belirmesini izliyorum, karabinası belinde, işaret parmağı tetik korkuluğunun üzerinde hazır. Arabanın kime ait olduğunu bilmiyorsa, biz burada otururken plakayı kontrol etmiş olmalı. Saldırgan değil ama rahat da değil.

Gülümsemeyen yüzü açık pencereimde, genç, saçları kısa kesilmiş, hoş görünümlü ve zayıf, Lucy'nin Stepford Polisleri dediği, aynı şekilde programlanmış ve fiziksel olarak hazırlanmış otomatlar gibi ve eskiden onlardan biri olduğu için bunu biliyor. Federal ajanların cilas, gücü ve kameraya hazır duruşuyla Amerika'yı harika gösterdiğini söylüyor.

Kahramanlara tapmak ve onlara öykünmek çok kolay ve yeğenim stajyer olarak onlarla çalışmaya başladığında daha fazla hayranlık duyamazdı

hala üniversitedeyken. Şimdi size FBI'dan daha etkileyici ve seksi bir şey olmadığını söyleyecektir, ta ki pratik deneyim eksiklikleri ve denge ve denetleme mekanizmalarının yokluğuyla yüz yüze gelene kadar. Ta ki karşınıza Washington'a hesap veren Ed Granby çıkana kadar... Sanırım ona kim olduğumu ve olay yerini temizlediğimi söylediğimde ajandan daha dost canlısı değilim.

Kalkaniyla birlikte kimlik bilgilerimi sunmuyorum. Ona sorduruyorum ve yanımdan geçip hiçbir şey söylemeyen ve onu görmezden gelen Benton'a bakıyor ve tüm bunlar amaçlanan etkiyi . Kendisinden korkmayan sabırsız bir otoriteyi tanıyan ajanın yüzünde belirsizlik seğiriyor ve sonra başka bir şey oluyor. Ajan gülümsüyor ve Benton'a haddini bildirmeden hemen önce saldırganlığını hissediyorum.

"Bu gece nasılsınız Bay Wesley?" Bir kolunu omzuna sarılı karabinanın uzunluğuna dayayarak daha aşağıya çömeldi. "Kimse hâlâ burada olduğunuzu söylemedi ama böyle bir arabayı bırakıp biriyle gitmeyeceğinizi düşündüm."

Benton, ajanın ima ettiği şeye tamamen kayıtsız kalarak, "Ben olsam yapmazdım," diyor.

Pahalı spor arabası fark edildi ve belki de bizim hala alanda olmamız ve etrafa bakmamız bir veriydi ama biz önemsiziz. Devasa makinenin bir parçası değiliz ve kimsenin umurunda değiliz. Biz bir tehdit değiliz ve belki Granby bile öyle olduğumuzu düşünmüyor ve sonra bulunduğum yerden göremediğim minibüsün yanından ikinci bir ajan beliriyor, saçlarını beyzbol şapkasının arkasından atkuyruğu yapmış güzel bir kadın. Meslektaşına yaklaşıyor ve bana gülümsüyor.

"Herkes nasıl?" soruyor sanki güzel bir akşammış gibi.

"Aradığınız silah büyük ahırdan gelmiş olabilir." Ahırın olduğu yöne doğru bakıyorum ama buradan bakınca araba yolundaki bir dönemeçte gözden kayboluyor. "At toynaklarında kullanılan bir bıçak, uzun bir tahta sapı ve ucunda kancalı çok keskin bir bıçağı var."

"Cinayet silahı ahırda olabilir mi?" Erkek ajan gözlerini bizden ayırmıyor.

"Üç kişiyi öldürdükten sonra ahıra koşup bıçağı geri vermediği düşünülebilir." Yumuşak bir şekilde söyledim. "Ama başka toynak bıçakları bulmanızı beklerdim ve daha önce orada olması oldukça mümkün. Önemli olan nokta da bu. Bunu kanıt müdahale ekibinize iletmek isteyebilirsiniz."

"Bunu neye ?" diye soruyor kadın ajan, endişeden çok merakla.

"Kurbanların boyunlarındaki yaralar tarif ettiğim bıçakla uyumludur ve olay yerine yanında bir bıçak getirmediyse, onu mülkten almıştır. Gördüğüm kesiklere başka ne sebep olmuş olabilir bilmiyorum."

"Belli bir bıçak türü olduğuna emin misin?" diye soruyor sanki onun için önemliymiş gibi ama ben önemsiz olduğunu söyleyebilirim.

"Öyleyim."

"Yani mutfak bıçağı gibi çeşitli bıçaklar aramamalıyız." "Bu sizin zamanınızı boşa harcamak ve laboratuarlara gereksiz yere yük olmak olur." "Bir göz atacağımızdan emin olacağım." Erkek ajan elini ve arabadan uzaklaşır. "Size iyi Noeller."

İkisi testereleri kenara çekiyorlar ve önce birinci viteste, sonra ikinci viteste ilerliyoruz ve Benton üçüncü vitese geçmeden önce güçlü motoru ateşliyor, onun siktir git deme şekli. Söyleyebildiği en yakın şey bu ve aklıma Granby'nin bunu ilk söylemiş olabileceği geliyor. Şu anda bize söylüyor olabilir.

- - -

Cep telefonumdan LUCY'ye ulaştığımda, Ed Granby'nin koymuş olabileceği şeylerden dolayı zaten tedirginim. Bir paranoya patlaması hissediyorum ve düşüncelerim yarışmaya başlıyor.

Son bir saattir izinsiz olarak burada olduğumuzu bildiği ve bu konuda hiçbir şey yapmadığı kesin değilse bile çok büyük bir olasılık çünkü ketum ve hesapçı biri. O mükemmel bir politikacı ve tüm haberlere konu olan üçlü bir cinayetin işlendiği olay yerinden Massachusetts adli tabibine eşlik ettiği görüntüsünü vermek istemez.

Kirli ve sanki bir şey saklıyormuş gibi görünürdü. Tam olarak olduğu gibi görünürdü. Benton'ı dışarı tereddüt etmezdi ama Granby aptal değil. Bana karşı bundan sinsî davranırdı. Benton ve ben gidene kadar kanıt müdahale ekibinin ya da diğer ajanların Double S'e girmesini beklerdi ve aniden elektronik iletişimim güvenli görünmüyor. Hiçbir şey görünmüyor.

"Şimdi ve bunu kısa keseceğim." Lucy'ye söylediklerime dikkat edeceğimi bildirmenin bir yolu.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

"Ne zaman evde olacağımızı bilmiyorum ve Sock için endişeleniyorum." Başka bir konuya değindiğimi biliyor çünkü Janet köpeğimi saat beş civarında, hizmetçimiz Rosa ayrıldıktan sonra aldı ve Lucy de bana bu konuda güvence verdi.

"O iyi ve bu arada Rosa eğer sen ağaç dikmeyeceksen onun dikeceğini söyledi. Tabii önce Bryce'ın gelip yapmayacağını varsayarsak."

"Ben halledeceğim," diye cevap veriyorum. "Ve Sock bu gece eve gidemez."

Benim yapamayacağımı ve Benton'ın da yapmaması gerektiğini söylüyor. Katil daha önce de arazimize geldi ve ne kadar dengesiz olduğunu tahmin edemiyoruz ama yeterince dengesiz. Şu anda Sock muhtemelen Lucy'nin evinde uyukluyordur, burası çok uzak değil ve keşke uğrayacak zamanım olsaydı. Keşke hayat, ailem ve köpeğimle güzel bir akşam yemeği yiyebileceğim kadar sakin ve güvenli olsaydı.

"Kim hala ofiste?" Ben soruyorum.

"Bryce, güvenlik, ben. Marino, Machado'yla birlikte dışarıda. Doktorların işi bitti ve gittiler."

"Anne eve mi gitti?"

"O ve Luke yiyecek bir şeyler almaya gittiler ve ondan sonra nereye gideceğini bilmiyorum ama ikisi de ihtiyacınız olursa geri geleceklerini söylediler."

Anne'in yakışıklı, çapkın Luke Zenner ile yattığından şüpheleniyordum. Umurumda değil ama bu uzun sürmeyecek ve o da umursamadığı sürece sorun değil.

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap veriyorum, "ama çok dikkatli olmaları gerektiğini bilmelerini sağlayın. FBI'ın aradığı kişinin istikrarı konusunda endişelenmek için sebepler var."

"On iki saat içinde dört kişiyi öldürdüğüne ve sırada ne olduğunu bilmediğimize göre sanırım öyle."

"İyi misin?" Double S'in sunucusuna girerek ne yaptığını soruyorum.

"Konum veya durum hakkında herhangi bir sorunuz var mı?"

"Anlaşıldı."

FBI sunucunun bizde olduğunu biliyor ve CFC ile temasa geçildi.

"Olağan evrak işleri biraz zaman alacak," diye ekliyor Lucy.

Onları oyaladı.

"Ama daha iyi olamazdım." Açık ya da doğrudan hiçbir şey söylemeden işaretimi takip etmeye devam ediyorum.

"Oraya vardığımda, eğer kurulmuşsa doğruca PIT'e gideceğim."

"Bekliyorum ve hazırım. Bozuk projektörü değiştirdim. Ona beni görmesini söyle.

üst kata." Benton'dan ismen bahsetmiyor. "Ona göstermem gereken çok güzel yeni bir arama motoru var."

Ed Granby hakkında daha fazla suçlayıcı bilgi buldu. Neyi hesaplıyor olursa olsun, bunu hesaplamıyor, ama bir şeyi hesaplıyor ve dikkatli olmamız gerekiyor.

En önemlisi de kurnaz ve akıllı olmamız gerekiyor. "Olur," diye cevap veriyorum.

Aramayı sonlandırıp telefonumu kucağıma koyuyorum, pencereden gecenin karanlığına bakıyorum, Minute Man Park'ı geçiyorum, heykellerin belli belirsiz silüetleri ve katilin bu sabah üzerinden kaçtığı eğri ahşap yaya köprüsüyle sisli bir boşluk şimdi. Issız cadde boyunca ilerlerken ağaçların şekilleri arasından Double S'in uzaktaki ışıkları titriyor gibi görünüyor.

Benton, "İma ettiğiniz şey yasadışı telefon dinleme olabilir," diyor.

"Bir şey ima ettiğimi hatırlamıyorum." Onları savunacak.

ne zaman hissetsem aramızda bir boşluk yaratan, derinden gelen bir üzüntü duyuyorum.

"Nasıl konuştuğunu biliyorum, Kay."

"Ve neden endişelendiğimi biliyorsun Benton."

İşlerin ne kadar kötüye gittiğine inanabileceğinden emin değilim ve daha önce hissettiklerimi hissediyorum, korkunç ve çirkin bir şekilde ruhumu kemiriyor. Benton, iyimser hayatının erken dönemlerinde bir sokak ajanı olarak başladığı Büro'yu idealize ediyor ve Quantico'da o zamanlar Davranış Bilimleri Birimi'nin şefi olarak zirveye doğru ilerliyor.

Onun ikilemini anlıyorum. Lucy bile anlıyor. FBI'ın ve onun sahibi olan Adalet Bakanlığı'nın şu anda yapabileceklerini kabul etmesi, benim otopsi yaptığımda bunun bir kurbağayı parçalara ayırmakla eşdeğer duygusuz bir bilim projesinden başka bir şey olmadığına inanmam gibi bir şey .

"İster sıradan insanlara, ister gazetecilere, hatta bir adli tabibe gizlice müdahale etsinler, neyi haklı gösterebilirlerse onu yapıyorlar ve bu yeni değil, sadece daha kötü." Bugünlerde çok sık tekrarladığım bir gerçek bu. "Bu kapı bir kez açıldığında, Granby gibi birinin cezasız bir şekilde yasal sınırların dışına çıkması çok daha kolay hale geliyor."

"Bizi gözetlemesi için geçerli bir neden yok. Paranoyaklaşmanı istemiyorum."

"Bu kadar terbiyeli olma Benton, çünkü o terbiyeli değil. İsteddiği her şeyi ihlal edebilir ve biz ne yapabiliriz? Hükümete dava mı açacağız?"

"Sakin olmalıyız."

"Oldukça sakinim, daha sakin olamazdım ve dışarıdaki vakaları biliyorum ve siz de biliyorsunuz ve duyduğumuz her biri için bilmediğimiz sayısız diğerleri var. Bunu benden daha iyi biliyorsun. Burası senin lanet teşkilatın Benton. Ne olup bittiğini biliyorsun. Adalet Bakanlığı, FBI, mahkeme kararı olmadan casusluk yapmaya karar veriyor ve onları kim durduracak?"

"Granby benim tanıdığım FBI değil. İkimizin de tanıdığı FBI değil."

"Eskiden tanıdığımız FBI, evet. Bundan eminim." Söylemiyorum. çünkü bu sadece Benton'ı daha savunmacı hale getirecektir.

Dilimin ucuna gelen *polis devleti* ifadesini kullanmıyorum çünkü stresli ve yorgun olduğumuz şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey birbirimize düşman olmak. Benton ve benim Savunma Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı konusunda kavgalarımız oldu, her birimiz farklı tarafları tutuyoruz ve normal zamanlarda barışçıl bir anlayışımız var.

Ancak şimdi normal bir zaman değildir ve patronu Ed Granby'yi alaşağı etmesi kaçınılmazdır. Bunu yapacak olan Benton olmalı ve o da bunu biliyor ve işin bu noktaya geleceğinden pişmanlık duyacak kadar ilkeli ve sorun şu ki bunu gizlice ve onurlu bir şekilde yapmakta ısrar edecek. yılanı düşünürsek bu asla işe yaramaz. Lucy ve ben Benton'ın biraz daha kurnaz ve daha az onurlu olmasına yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız ve bu bana geliyor.

"Büro mükemmel olmaktan çok uzak ama ne mükemmel değil ki?" Benton arabayı sürerken bana bakmıyor. "Hak ettiğini bulacak."

"Bundan emin olmak niyetindeyim." Aklımda bir fikir oluşmaya başladı.

"Bu senin savaşın değil." Vites küçülttü ve motorun gırtlaktan gelen gürültüsü

sık ağaçlarla çevrili bir kavşakta yavaşlarken bir oktav düşüyor. "Ofisiniz

Double S'in sunucusunu teslim etmemizi istiyor."

Lucy sadece ima etti. "Bu gece bunu yapmaya hazırım ama Granby'nin imzalaması gerekiyor. Aksi takdirde sürecin sekteye uğramasını ve FBI'ın bunu günlerce alamamasını sağlarım. CFC'ye baskın yapacaklarından şüpheliyim."

"Tabii ki hayır." Benton bana bakıyor ve hissettiği derin hayal kırıklığıyla lekelenen kararlılığını hissediyorum. "Önerdiğin şey iyi bir fikir. Şahsen gelmesi gerekiyor."

Telefonum sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı bekliyormuş gibi kucağımda ısılt ısılt parlıyor ve ben bunun ne olduğunu biliyorum. *Tanıklar*, sanırım. Kolluk kuvvetlerinden olmayan ama güçlü insanlarla iyi bağlantıları olan kişiler, Federalleri umursamayan ve aslında onları yem olarak gören avukatlar. Lucy'nin ortağı eskiden FBI'daydı ve şimdi önde gelen bir çevreci avukat ve sonra vali ve başsavcı ile arkadaş olan Carin Hegel var, birkaç isim vermek gerekirse.

Benton sola, Lowell Yolu'na dönüyor, bir yaya geçidinden yavaşça geçiyor ve iki şeritli yol karanlık bir nehir şeridini geçerek bizi şehrin merkezine, Ana Cadde'ye ve ardından paralı yola ulaşacağımız yere geri götürüyor. Elimi koluna koyuyorum ve titanyum vites kolunu deri çizmesinin içinde hareket ettirirken küçük kasların oynadığını hissediyorum. Sonra Lucy'yi tekrar aradım.

"Sizinle temasa geçen tarafa, kanıt zinciri tüm protokollerimi karşılayacak şekilde sağlam olduğu sürece tam bir işbirliği yapmaktan mutluluk duyacağımızı bildirirseniz," diyorum ona, "yani bunu bizzat onların bölüm başkanına teslim edeceğim, aksi takdirde süreç ipotekli ve yavaş olacaktır. Bu kanıtı gece yarısına kadar alabilirler çünkü şu anda oraya gidiyorum. Ve farklı bir konu olarak, Sock'un derhal ofise getirilmesini istiyorum."

Yeğenim anlamaya çalışırken sessiz kaldı.

"Ne kadar ürkek olursa olsun ve bir katil serbestçe dolaşıyorsa, FBI aradıkları kişiyi bulana ya da bize onun artık bölgede olmadığına dair güvence verene kadar ofisin hepimiz için en güvenli yer olduğuna karar verdim," diyorum.

Belki kimse bilmiyordur ama ben doğruymuş gibi davranacağım.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor Lucy. "Mesajları ileteceğim ve bir sonraki aşamaya geçeceğiz."

"Benim de aklımdan geçen tam olarak bu. Bu koşullar altında başka bir seçenek olduğunu sanmıyorum."

"Ben hallederim. Yemek getireceğim." Janet ve Carin Hegel'e bu işi yaptıracak ve eğer FBI sunucuyu istiyorsa Ed Granby'nin CFC'ye gelip bizzat benden alması gerektiğini açıkça belirtecek.

"Dondurucuda güveç ve güzel bir minestrone var. Lazanya ve bolonez sos da çok güzel oldu." Başka ne olabilir diye düşünmeye çalışıyorum.
"Sock'un bir kutu mamasını, haplarını ve yataklarından birini de getir."

PIT'İN İÇİNDE YALNIZIM, BURADA ALAYCI VE KESKİN TANINIRIM,
Çünkü böylesine aşırı teknolojiye başvurmak, onun bizi ne kadar başarısızlığa uğrattığını kabul etmek demektir.

İşte böyle anlarda, dünya kusurlu ve insanlar sınırlı olmasaydı, hangi kötü ya da üzücü şeyin daha iyi anlaşılabilir ama geri alınamayacak trajedilere yol açtığını keşfetmek için çoklu dokunmatik masalar, dokunsal arayüzler, projeksiyon haritalama ve veri tünelleriyle donatılmış bir Aşamalı Daldırma Tiyatrosuna ihtiyacım olmayacağını farkındayım.

Babam ölmek üzereyken ve artık yataktan çıkamazken ya da kendi başına yemek yiyemezken şöyle derdi: *"Dileğim gerçeğim olsaydı, Kay, arka bahçede güneşin altında oturup portakal soyuyor olurdum.* Ölen Dr. Schoenberg, ölen hastası Sakura Yamagata'nın sahip olmadığı kanatlarla Paris'e uçmayı dilemesini engelleyebilmeyi diledi ve ölen Gail Shipton, engellenemeyecek kadar genç olduğundan beri onu engelleyen şeyi aşmayı diledi, ancak bir seçenek verildiğinde hiçbiri uyuşturucu bağımlısı, sahtekâr, zayıf, depresif ve artık burada olmamayı dilemedi.

İnsanlar başarısız olur, her şey başarısız olur, inanarak ve uğruna çalışarak doğduğumuz ve sonra şüphe ettiğimiz ve nihayetinde korktuğumuz sihir sonunda paslanır, çürür, solar, , solar, ölür ve toza dönüşür ve benim için yanıt her zaman aynıdır. . Yaptığım şey bu ve şimdi bunu, Gabriela Lagos'un otopsi, laboratuvar ve soruşturma raporlarını incelerken çıplak ellerimle hafifçe dokunduğum belge ve fotoğrafların bilgisayar görüntülerini sanal dosyalardan kaydırmak ve kağıt sayfalarıymış gibi hareket ettirmek ve çevirmek, yakınlaştırmak ve uzaklaştırmak için gösteren veri projektörlerinin bulunduğu uzun bir cam interaktif masada dururken yapıyorum.

Yakınlardaki kavisli bir duvarda sanal görüntüsü 3 boyutlu olarak büyük ve acayip bir şekilde parlıyor ve ben de cam masaya gidip geliyorum.

Kablosuz klavye ve farenin kurulu olduğu daha küçük bir odaya. Sanki küvetin, pis suyun ve şişmiş bedeninin olduğu o odadaymışım gibi ve kayan yarı saydam derinin altındaki yeşilimsi siyah kazınmış her damarı ve atardamarı ve tam kalınlıktaki yanıklardan dolayı kabarmış ve kırmızı olan yerleri görebiliyorum. Görüntüleri, etrafta dolaşıyormuşum ve sanki oradaymışım gibi görünüyormuşum hissi verecek şekilde hareket ettiriyorum, sanki sahnede çalışmak eski şef yardımcım Dr. Geist'in yerine bana kalmış gibi, şimdi yetmişli yaşlarının sonlarında ve kuzey Virginia'daki lüks bir huzurevinde rahatça oturuyor.

Onu aradığımda ilk başta yeterince samimi davranıyor, bunca yıldan sonra benden haber almanın güzel bir sürpriz olduğunu ve emekliliği ne kadar çok sevdiğini söylüyor, arada bir davaya danışmanlık yapıyor, eskisi kadar çok değil, sadece ayaklarını işin içinde tutacak kadar, çünkü beyni genç tutmak önemli. Konuşma ilerledikçe daha küçümseyici ve huysuz oluyor ve Gabriela Lagos'un ayrıntıları konusunda onu zorladığımda hırçınlaşıyor, 1996'da onunla tartıştığımız aynı ayrıntılar. Ama şimdi o zaman bilmediğim bir şeyi biliyorum.

Ağustos ayının üçünde, saat bir-birde kadının evine gitti ve ölümünün bir kaza olduğuna hemen karar verdi çünkü bunu zaten belirlemişti. Ne bulacağını ve bunu nasıl yorumlayacağını biliyordu ve bu geceye kadar bir araya getiremediğim kısım buydu.

"Cesedinin küvette olduğunu hatırlıyorum ve küvette su vardı, belki de yarısına kadar doluydu," diyor bana telefonda ve saat on buçuk civarı ve içki içtiğini anlayabiliyorum. "Şüpheli olmayan bariz bir boğulma. Seninle profesyonel bir fikir ayrılığına düştüğümüzü hatırlıyor gibiyim."

"Geriye dönüp baktığınızda gördüklerinizin kurgulanmış bir şey olmadığına emin misiniz?" Acaba yıllar yalanlarının üzerini örtmüş olabilir mi, yoksa dünyadaki varlığını dürüst bir adam olarak tamamlama şansına sahip olmak istiyor?

Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde onu bıraktığım gibi buldum. Evinin içinin ne kadar sıcak ve havasız olduğunu, sineklerin banyo pencerelerini kararttığını, çekilmiş perdeler ve cam arasında uçuşurken çıkardıkları cehennemî gürültüyü hatırladığını söylüyor. Koku o kadar korkunçmuş ki bir polis kusmuş, ardından iki polis daha öğürmeye başlamış ve bahçeye kaçmak zorunda kalmışlar. Dr. Geist bana, Gabriela Lagos'un sıcak bir banyo yapmadan önce votka içtiğini, bunun da ritim bozukluğu riskini artırdığını ve bilincini kaybetmesine yol açarak boğulmasına neden olduğunu anlattı.

Sahne de olağandışı bir Şey yoktu; daha önce ne söylediyse onu söyledi, hikayesi değişmedi çünkü son on yedi yılda yeniden gözden geçirmesine, revize etmesine veya kcını örtmesine neden olacak hiçbir Şey olmadı. Ben aramadan önce muhtemelen bu dava hakkında neredeyse o kadar uzun süredir düşünmemişti.

"Ve kimse sizin yanınızda ya da belki de siz oraya gitmeden önce banyoyu dzeltmedi," diye öneriyorum.

"Hayal bile ."

"Bundan kesinlikle eminsin."

"Bu ima hoşuma gitmedi."

"Dışarı açılan mutfak kapısı kilitli değildi ve klimanın kapalı olduğunu fark etmiş olmalısınız, Dr. Geist. Ve hala hayattayken onun tarafından kapatılmış olamaz. Temmuz sonuydu ve hava seksenlerin üstündeydi."

Onunla konuşurken veri tablosundaki fotoğrafları gözden geçiriyorum. Kapatılmış düğmesiyle termostat. Kilitlenmemiş kapı ve pencere camlarından, birinin hava karardıktan sonra evine girip olay yerini kurcalamasının kolay olacağı geniş, sık ağaçlıklı arka bahçe. Müfettişlerin nelere bakacağını bilen, komplolar, yaratılmış algılar ve düpedüz yalanlar konusunda bilgili ve rahat biri, Dr. Geist bile suç işleyecek kadar yüzsüz olamazdı. Ancak bir hükümet yetkilisi tarafından herkesin yararına olduğuna ikna edilirse bazı ayrıntıları göz ardı edebilirdi.

"Kandaki alkol seviyesi dört puan, büyük ihtimalle çürümeye ."
Sıradaki raporu önüme koyuyorum. "Alkol tkettiğine dair toksikolojik bir kanıt yok."

"Polisin mutfak pnde boş bir votka şişesi ve bir portakal suyu kutusu bulunduğunu hatırlıyor gibiyim." Terbiyesiz tonu ve kibirli tartışması daha önce defalarca dinlettiği bir kayıt gibi.

"Votkayı kimin içtiğini bilmiyoruz. Oğlu ya da başka biri olabilir."

"O zamanlar oğlum ve sonunda neyle suçlandığı hakkında hiçbir Şey bilmiyordum, büyük ölçüde davayı sansasyon haline getirme ve lanet bir kargaşa yaratma konusundaki ısrarınız nedeniyle sulandım," diye kaba bir şekilde sözümü kesti ve bu onun için yeni bir Şey değildi. "ıkarımlarda bulunmak bir adli patoloğun işi değildir ve her zaman söylediğim gibi, bu işe bulaşmazsanız daha iyi hizmet etmiş olursunuz.

çok karıştım. Bunu istifa ettikten sonra öğreneceğinizi düşünebilirdim, ki o gün hepimiz için kara bir gündü."

"Evet, ve hiç şüphem yok ki bu davadaki pozisyonumun o kara günle ve bunun sonucunda emekli olmadan ve çoğunlukla federal davalarda danışmanlık yaparak çok iyi bir yaşam sürmeden önce şefin seni ikinci kez sorgulamadığı ve kargaşa yaratmadığı birkaç iyi yıl geçirmenle küçük bir ilgisi vardı. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim ama önemli olmasaydı aramazdım."

"Seni çalışkan ve yetkin olarak değerlendirirken her zaman saygılıydım," diyor ve şef olarak kalmam konusunda fikir beyan etmiş olabilecek kişilere benim hakkımda ne tür kin dolu eleştirilerde bulunduğunu hayal edebiliyorum. "Ama sen her zaman çok gittin. Senin sorumlu olduğun şey ceset, kimin yaptığı ya da yapmadığı, neden yaptığı ya da yapmadığı değil. Bunu ya da mahkemedeki sonucu umursamamamız gerekiyor."

Bana eskiden olduğu gibi ders veriyor ve ondan hoşlanmayışım, Virginia'dan temelli ayrıldıktan sonra bir toplantıda onun kambur yürüyüşünü son gördüğümde olduğu kadar taze. Elimi sıkarken şahin suratı ve sarı dişleriyle beni selamladı, haberleri duyduğuma üzüldüm ama en azından yeniden başlamak için yeterince gençtim ya da belki bir tıp fakültesinde öğretmenlik yapabilirdim.

"Çağrı kağıtları da dahil olmak üzere tüm dosyanın bir kopyası bende var," diyorum ve artık açıkça kavgacı davranıyor. "Ve FBI'ın sizi Gabriela Lagos davasıyla ilgili olması gereken bir konu hakkında aradığını not ettim, çünkü bu konu onun dosyasında yer alıyor ve kayıt numarasıyla işaretlenmiş."

"İlgi çekiciydi çünkü Beyaz Saray'da çalışmak için güvenlik izni vardı. Sanat sergileriyle ilgili bir şey ve eskiden bir büyükelçiyle falan evliymiş. Gitmem gerek."

"Washington saha ofisinden sorumlu Özel Ajan Yardımcısı Ed Granby, tam olarak 2 Ağustos 1996'da saat onu üç geçte sizi aradı."

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum ve saat de çok geç oldu."

"Gabriela'nın cesedi ertesi gün, yani 3 Ağustos'a kadar bulunamadı."

O söze karışmadan ya da telefonu kapatmadan önce, otuz birinci Temmuz akşamı erken saatlerde öldüğüne inanıldığını ve üçüncü Ağustos'ta endişeli bir komşunun araba yolundaki gazeteleri ve pencerelerin sineklerle dolduğunu fark edip polisi aradığını hatırlatmaya devam ediyorum.

"Ed Granby'nin ceset bulunmadan bir gün önce bu dava hakkında sizinle neden iletişime geçtiğini merak ediyorum." Onun hiç düşünmediği bir noktaya geldim.

yap. "Henüz gerçekleşmemiş bir şeyi nasıl bilebilir ki?"

"Sanırım çocuklar kayıp olduğu için bir endişe vardı."

"Çocuklar mı? Birden fazla mı?"

"Bir endişe dışında hatırlamıyorum." Sesini bana vurabileceği bir silah gibi yükseltiyor.

"Granby'nin sizinle sohbet etmesinin nedeninin, talihsiz bir şey ortaya çıktığında endişelenmeyeceğinizden emin olmak olduğundan şüpheleniyorum. Ve öyle de olmak üzereydi," diye açık açık cevap verdim. "Tasadüfe bakın ki, hemen ertesi gün."

"Bu konuda beni bir daha aramazsanız sevinirim!" "Sizi bir sonraki arayan ben olmayacağım, Dr. Geist."

- - -

3 boyutlu ve yüksek çözünürlükte eski meslektaşımın kasıtlı aldatmacası daha belirgin olamazdı. Geleneksel eski tarz dekoruyla banyonun içine bakıyorum, şimdi açık kapı aralığından içeri bakıyorum, sanki yeni gelmişim ve daha önce burada bulunmamışım gibi dışarıdan içeriye doğru bir bakış açısı yakalıyorum. Sonra tekrar içeri giriyorum.

Beyaz tuvaletin siyah kapağı, sanki biri oturuyormuş gibi aşağıya indirilmiş ve önündeki siyah-beyaz karo zeminde, pelüş bir paspasın üzerinde yaklaşık on bir ya da on iki numara erkek spor ayakkabısı var. Gabriela ritüel banyosunu yaparken bir erkeğin, muhtemelen genç bir erkeğin, klozet kapağına tünediğini ve büyük spor ayakkabılarını paspasın üzerine koyduğunu hayal ediyorum ve bu Benton'ın on beş yaşındaki Martin Lagos'un bilgisayar diskinde incelediği ve sayfaları veri tablosunda görüntülenen günlükte tutarlı.

O iğrenç kireçli beyaz boku yüzüne sürüyor ve beni tekrar tekrar çağırıyor. "Martin! MARTIN!" Ta ki ben içeri girip onu bana hasta ruh halindeyken baktığı o korkunç şekilde bakarken bulana kadar, bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ve etmemeliyim ve oraya neden girdiğimi de bilmiyorum. Oraya gittiğim için kendimden nefret ediyorum ama o bağırıyor ve ben de gidiyorum. Nefret ediyorum, nefret ediyorum!

NEFRET! Nefret hiss ediyorum ve istemiyorum. Ama başladıktan sonra insan doğasının size yaptığı şey bu.

nispeten iyi ve sonra insanlar sizi aşığı çekmek için bir şeyler yapıyor. Hayatımın geri kalanında onun beyaz yüzünü bir palyaço yüzü ya da Joker gibi alevler ve buharla çevrili, üşüttüğümde üzerime sürdüğü bok gibi kokan beyaz bir yüz olarak biliyorum. 6 yaşındayken yataktayken böyle ve içeri girdiğinde ölmek istediğimi hatırlıyorum. Ne zaman içeri girsem ve bana bağırса hep bunu düşünürüm. "Martin, buraya gel! Gel otur ve annenle konuş!"

Küçük alevler, Gabriela'nın ölümünden sonra küvetin kenarına dizilen adak mumlarıydı ve Dr. Geist'in dikkatinden kaçmış olamazlar, mumlar dökülmüş, ikisi kırılmış ve çatlamıştı ve iğne ucu kadar balmumu damlacıkları yerde ve suyun üstünde yüzüyordu. Lucy'nin birbirine eklediğı ve kavisli duvara yansıttığı fotoğraflarda bunları net bir şekilde görüyorum ve bir noktada mumların devrildiğı çok açık. Fayansların üzerine ve küvetin içine düşmüşler ve sıvı balmumu düzensiz bir şekilde sertleşmiş ve sonra birisi mumları yeniden düzenlemiş, diğer her şey gibi onları da doğru bir şekilde yerleştirmiş.

Raflarda mükemmel bir şekilde katlanmış büyük beyaz havlular ve gri taş duvarda mükemmel bir şekilde düz duran küçük, özenle çerçevelenmiş tablolar, cam duş kabininin yanındaki kancadan düzgünce sarkan bir bornoz görüyorum. Lavabonun yanındaki tezgâhta açık duran bir el bezinin üzerinde Octopus adlı spa mağazasından alınmış, üzerinde fiyat etiketi olan bir kavanoz beyaz çay yüz maskesi ve hemen yanında nemli havaya keskin ve keskin kokusuyla nüfuz eden bir şişe okaliptüs vücut yağı var. Eşyalar, Dr. Geist'in anlatılmasını istediğı, Gabriela'nın bilincini kaybedip boğulmasına neden olan bir talihsizlik yaşamadan önce maskesini takıp aromatik yağı banyosuna döktüğü hikayeyi anlatmak üzere sahneyi kurmak için toparlanmıştı.

Eski şef yardımcım zeki ve yetkin olsa da uygulamada kusursuz değildi. Tanrıya şükür ki ahlaksız insanların çoğı öyle değildir, özellikle de yalan söyledikleri konuda kişisel yatırımları olmayanlar. Gabriela Lagos'a ne olduğu umurunda değildi. Ona kalırsa bu olayla hiçbir ilgisi yoktu ve o yüce bilgili haliyle davayı birçok yönden tartışabilir ve vardığı sonuçlara neredeyse inanabilirdi.

Dr. Geist sadece kendisini düşünüyordu ve muhtemelen ASAC Granby'nin ilgisinin onun ölümü hakkında bir sansasyon yaratmaktan kaçınmak olduğunu varsayıyordu çünkü

Adalet Bakanlığı'nda, başsavcılıkta ve kim bilir daha ne kadar yukarılarda bulunan insanlar herhangi bir siyasi sonuçtan endişe ediyorlardı. Başkanlık seçimlerine üç ay vardı ve Gabriela Lagos'un Birinci Aile için sergiler düzenlemesi ve güzel sanatlar satın almasıyla tanındığı Beyaz Saray'a müstehcen bir gölge düşürmenin anlamı yoktu. Bunun bir önemi yoktu. Dr. Geist, eğer gerçekten bir zararı yoksa ve kendisi için bir yararı olacaksa, buna seve seve razı olurdu.

O sırada incelediğim basılı fotoğraflarda göremediğim şey, her şey korkunç bir şekilde gitmeden önce o banyoda birlikte olabilecek iki kişinin bakış açılarıydı. Bunun için PIT'e ihtiyacım var. Martin kapalı klozet kapağının üzerinde oturuyor olsaydı ve büyük ayakları paspasın üzerinde sağlam bir şekilde dursaydı, doğrudan annesinin bembeyaz yüzüne bakıyor olacaktı, o da yanındaki duvardaki büyük aynada doğrudan kendisine bakıyordu. Benton'ın ima ettiği şeyin gerçek olduğuna inandığı elektronik bir belge olan günlüğünde bundan bahsediyor.

Aynada ikimize de bakıyor ve ne kadar istemesem de onun ikimizi de izlediğini görüyorum ve ikimizin de ölmesini istiyorum. Her şey nasıl bu kadar berbat oldu? Şu anda benim için çok kötü (hiç iyi değil) ... ama sonunda Daniel'a, gelmiş geçmiş en iyi arkadaşıma söyledim.

Yapmamam gerektiğini düşünerek işkence çekiyorum ama ona hatırladığım kadarıyla tüm hikayeyi anlattım. Onun bodrumunda bira içiyorduk ve evdeki bokun notlarımda neden olduğu şey yüzünden üzgündüm ve herkes benden nefret ediyordu. Ne olduğunu bilmiyorum, sanki iyiydim ve sonra bu duvara çarptım. SLAM! İnsanların bana bir ucubeymişim gibi baktığını hissediyorum ve sonunda varoluşun bir cezadan başka bir şey olmadığını anladım ve dört gözle beklemem gerekiyor?

En azından bana hasta çünkü bunun onun hatası olduğunu ve buna devam edersem artık benimle hiçbir şey yapmayacağını söylüyor. Bunu kaydetmem gerektiğini çünkü "kanıta" ihtiyacı olduğunu yoksa bana inanmayacağını söylüyor. Yani yapmam gereken bu, casus kamerayı bağlamak ve ikna olduktan sonra "kaltağı" düzelterek ve bunu söylediğinde hiçbir şey hissetmedim. Ondan nefret ediyorum ve gerçek bu. Eğer giderse, kimsem olmadan çok yalnız kalacağım.

Arkadaşım. Yarın Radio Shack'gidip şu casus video kayıt cihazlarından almayı planlıyorum ve onun haberi olmadan kasadan para çıkarmam gerekiyor.

GÜNLÜĞÜN SAYFALARINI İŞARET PARMAKLARIMLA AÇARAK HAREKET ETTİRİYORUM. Onları büyütüp, Lucy'nin laboratuvarında birkaç saat geçirdikten sonra içeri giren Benton'a yaklaşıyorum. Yakınlardaki siyah örgü bir sandalyeye oturuyor ve ben de ona Dr. Geist ile yaptığım konuşmanın özünü anlatıyorum. Sonra da özetliyorum.

"Martin Lagos demiryolu rayları boyunca ayakkabı eldiven izleri bırakmadı. Annesini o öldürmüş olamaz ve siz de onun öldüğü konusunda haklı olabilirsiniz; kaybolduğundan ve sözde On Dördüncü Cadde Köprüsü'nden atladığından beri ölüydü."

Benton, "Ankesörlü bir telefonda isimsiz olarak ihbar edilmiş," diyor. "Böyle bir şey olmadı."

"Kesinlikle intihara meyilli ve son derece savunmasız görünüyor."

"Öldürüldüğüne ve bazı insanların bunu bildiğine inanıyorum, bu yüzden genetik kimliğini çalmak güvenliydi." Martin Lagos'un iç gözlemsel yazılarını inceliyor, bir şey defalarca okunduğunda yapıldığı gibi sayfaları masanın üzerinde boş boş hareket ettiriyor.

"Daha iyi ne olabilir ki?" *Ed Granby'nin hapse girmesi gerekiyor*, diye düşünüyorum öfkeyle ve belki de hiçbir ceza onun için yeterince kötü değildir. "Aranan biri kayıp ve sen onun öldüğüne dair içeriden bilgi sahibisin. Böyle bir adım atmanın sorunu, sadece çok sınırlı sayıda insanın bu bilgiye sahip olması."

"Granby'nin DNA'nın değiştirilmesini teşvik etmesi için bunu bilmesi gerekiyordu. Böyle bir riske girmek için bunun kesin bir şey olduğunu hissetmesi gerekiyordu."

"Tüm arkasında o var. En az yedi kişinin daha ölmesinin sebebi o." İçgüdüsel bir intikam tepkisinin çok ötesine duygularımı kontrol ediyorum.

Daniel adlı arkadaşı ve Martin'in günlüğünde bahsettiği o gizli video kayıtlarını yapıp yapmadığını soruyorum.

"Yaptıysa bile elimizde yok," diyor Benton. "Ama cinayetten yaklaşık bir hafta öncesine kadar birkaç kez onlardan bahsediyor. Cinsel açıdan kışkırtıcı banyo görüntülerinin kaydedildiğinden ve yeni yetme bir katilin şiddet fantezilerini körükleyebileceğinden şüpheleniyorum."

Daniel'in fiziksel eşkalini ve nerede olduğunu bilip bilm öğrenmek istiyorum.

Benton, "Koyu renk saçlı ve gözlü, beyaz, şu anda kaç kilo olduğunu bilmiyorum," diyor.

"MDPV bağımlısıysa ince."

"Lise ve üniversite yıllıklarındaki resimlerine bakılırsa muhtemelen beş-altı ya da -yedi yaşlarında."

"Onları Lucy'ye verebilir misin?" "Az önce verdim."

"Fili yıkayan genç adam gibi küçük ve karanlık," diyerek Lombardi'nin yatak odasında bulduğumuz fotoğrafı hatırlatıyorum.

"Bakalım Lucy bununla ne yapabilecek. Neden Martin'in annesini öldürmüş olamayacağını söylüyorsun? Şüphelendiğimden değil ama elde edebileceğim her şeye ihtiyacım var."

Bir fotoğrafı yaklaşıtıyorum, Martin çikolatalı doğum günü pastasındaki on beş mumu üflüyor, 27 Temmuz 1996, kaybolmadan ve annesi boğulmadan dört gün önce.

"İşte bu yüzden," diye cevap veriyorum.

Vücut ağırlığının kol ve bacaklarına yetişemeyeceği kadar hızlı büyümüş bir çocuk; iri ayakları ve elleri, kolsuz bluzu ve bol şortuyla, kulakları kısacık kesilmiş kafasından dışarı fırlamış, üst dudağı sakallarıyla kirlenmiş, ham kemikli ve beceriksiz. Üzerine sadece bir kişinin yazdığı temiz beyaz alçıya sarılı sağ koluna zoom yapıyorum: "Dediklerimi yapmamayı unutma, kardeşim. HA! HA! HA! HA!" Arkadaşı Daniel bunu kırmızı keçeli kalemle cesurca yazmış ve gösterişli imzasının yanında, takla atan şişman bir Gumby'ye benzeyen parlak mavi bir karikatür figürü var.

"Martin annesini boğmadı." Bundan eminim. "Tek sağlam koluyla annesinin iki bileğini birden tutmuş olamaz."

"Oldukça güçlü görünüyor. Peki ya adrenalini devreye girdiğinde? Bunu tek kolla yapabileceğini düşünmüyor musun?"

"O yapmadı. İki el kullanıldı." Sanki sert bir şeyi kavırıyormuşum gibi iki elimi de kaldırıyorum. "Yaraları bunu açıkça ortaya koyuyor. Onu öldürmedi ama bu, cinayeti kabul etmediği ve evdeki en iyi koltuktan cinayete tanıklık etmediği anlamına gelmez."

Martin'in zoraki gülümsemesini ve hüzünlü bakan gözlerini incelerken, doğum gününde birisinin fotoğrafını çektiğini hayal ediyorum. Sanki emir almış gibi kameraya bakmasına bakılırsa, annesinin çektiğinden şüpheleniyorum.

"Kolunu nasıl kırdığını biliyor muyuz?" Ben soruyorum.

"Kaykay yapmayı sevdiğini biliyorum. Annesini aramadan size ancak bu kadarını söyleyebilirim ki şu anda bunu yapmak istemiyorum."

"Belki arkadaşları Daniel ile kaykay yapıyordur. Tek arkadaşıyla," diye cevap veriyorum. "Daniel Mersa. Günlüğü boyunca ondan bahsediyor ve bu da onu rahatsız ediyor.

O zamanlar beni rahatsız ediyordu ama birkaç hafta önce DNA sonuçlarıyla oynandığını öğrendiğimde rahatsız olmaya başladığım kadar değil."

"Kadın öldürüldükten sonra onunla görüşmüş olmalı."

"Polis ilk başta onu bulamadı," diyor Benton ve ben Dr. Geist'in *çocuklar* hakkındaki yorumunu düşünüyorum. "Sonunda bulduklarında, annesi Baltimore'daki kız kardeşini ziyaret ettiği gibi uygun bir bahane sundu ve kız kardeşi de bunu doğruladı tabii ki. Daniel sonunda sorgulandığında Martin'in annesine ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını iddia etti. Martin'in okulda iyi olmadığını, kızların ondan hoşlanmadığını, depresyonda olduğunu, alkole başladığını söyledi ve on yedi yıl önceki sorgulama bu kadarla sınırlı kaldı."

"Birinin istediği yere kadar gitti," diye cevap veriyorum.

"Granby," diyor Benton.

"Cesedi bulunmadan önce nispeten yetkin ve kendine güvenen bir kişinin olay yerini ziyaret edip klimayı kapattığından, küveti kaynar suyla doldurduğundan, banyoyu yeniden düzenlediğinden, gizli video kamerayı çıkardığından, muhtemelen Martin'in bilgisayarının sabit diskini aldığından, yatak odasında saklı bir yedeği olduğunu fark etmediğinden şüpheleniyorum. Kusursuz bir iş olmasa da çocuklar bu kadar ayrıntıyı düşünmezdi. Bu oldukça açık."

Benton, "Granby'nin durumu oldukça açık," diyor.

"Bu aşamada bunu nasıl kanıtlayacağınızı bilmiyorum."

"Olay yerinde tahrifatı onun yaptığını muhtemelen kanıtlayamam. Ama özellikle amatörce yapılmışsa muhtemelen o yapmıştır."

"En azından arama kaydı sizde var," diye cevap veriyorum. "Gabriela Lagos hakkında Dr. Geist'ı aramış, olayla ilgili olanlar dışında kimsenin onun öldüğünü bilmemesi gereken bir gün önce."

"Bunun basılı bir kopyasını çıkaralım."

Belge kimlik numarasını Lucy'ye mesaj atıp yazdırmasını istiyorum. Ne olduğunu söylemiyorum ya da bir neden belirtmiyorum ve ondan aşağıya getirmesini istiyorum. Bana misafirlerimizin geleceğini ve Benton'ın basılı kopyayı neden istediğine dair bir fikrim olduğunu söyleyen bir mesaj attı. İçimde onunla ne yapacağını bildiğime dair bir his var ve bazı insanlar bundan hoşlanacak olsa da Benton hoşlanmayacak.

Benton daha sonra, "Gabriela öldürüldükten sonra ve cesedi bulunmadan önce birisi Granby'yi bir sorun olduğu konusunda uyarmış," diyor. "Aksi takdirde önceden nasıl bilebileceğini anlamıyorum. Daniel'in ne yaptığını bilen biri, Granby'nin yardım etmek isteyeceği güçlü biri."

"O zaman Daniel her kimse ona söylemiş olmalı."

"Elbette," diyor Benton. "En yakın arkadaşının annesini öldüren bir çocuk, Beyaz Saray için sanat koleksiyonu yapan Washington'un önde gelen kadınlarından biriydi." Benton bilgileri zihnindeki veritabanında taramaya devam ederken ben de kendi veritabanımı tarıyorum. "Daniel bir telefon görüşmesi yaptı çünkü bu işten sıyrılmak için yardıma ihtiyacı olacaktı."

"Bu işin merkezindeki kişi, tüm yollar aynı kaynağa çıkıyor." Aklıma yine bir ahtapot geldi. "Daniel o zaman kaç yaşındaydı?"

"On üç."

"Bu beni şaşırttı. Onun ikisinden de büyük olduğunu düşünürdüm."

"İlişkide baskın olan oydu," diyor Benton, "aşırı derecede Kontrolcü ve organize, risk alan ve gösteriş yapan, duyularını harekete geçirmeye aşırı ihtiyaç duyan ve acı eşiği çok yüksek olan biri. Diğer insanlar gibi acı ya da korku hissetmiyor."

Daniel'in Martin'i kaykayla kolunun kırılmasına, başka yaralanmalara ve aşağılanmalara yol açabilecek aşırı hareketler yapmaya zorladığını hayal edebiliyorum.

"Martin ondan iki yaş büyüktü ve iki sınıf ilerideydi ama özgüveni çok zayıftı, çok zekiydi ama atletik açıdan pek yetenekli değildi," diye açıklıyor Benton. "Yalnız biriydi."

"Uzun süredir arkadaş mıydılar?"

"Görünüşe göre anneleri çok yakınmış."

"Martin'in annesinin, Birinci Aile için sergiler düzenleyen ve başyapıtlar satın alan bir sanat uzmanı olması ne kadar da uygun." Çalınan eserleri Lombardi'nin yatak odasında hayal ediyorum.

"Ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum."

Daniel Mersa'nın bugün kim ve ne olduğunu ve nerede olduğunu sorduğumda Benton, Granby'nin BAU'ya DNA'nın Başkent Katilinin Martin Lagos olduğunu tespit ettiğini söylediğinde bilgi toplamaya başladığını söyledi. Benton Daniel'in annesiyle konuşmuş ve ona çocukluk arkadaşı Martin'den haber alan olmadığını öğrenmenin çok önemli olduğunu, Martin'in tehlikede olabileceğini ya da başkaları için tehlikeli olabileceğini söylemiş.

Bilmediğini iddia ediyordu çünkü oğlu Daniel'den, yirmi bir yaşındayken Lacoste, Fransa'daki bir üniversite yaz programından ayrıldığından beri haber almamıştı. Başının belaya girip çıktığını, farklı okullara girip çıktığını ve yurtdışına gönderildiğini, hiç mezun olmadığını ve artık onunla hiçbir ilgisi olmadığını itiraf etti.

"Sana doğruyu söylediğine inanıyor musun?" diye sordum.

"Bu konuda, evet." Benton bir dosyanın yansıtılan görüntüsünü yaklaşıyor. "Gerçekten şu anda endişeli olduğunu düşünüyorum."

"Büyük Katil davaları yüzünden."

"Onlardan bahsetmedim."

Belgeleri sanal dosyadan dışarı kaydırıyor ve sanal sayfaları çevirmeye başlıyor ve kağıt gibi bir ses çıkarıyorlar.

"Ama Martin'den ve onu bulmamız gerektiğinden neden bahsettiğimi bildiğini hissediyordum," diyor. "Tavrındaki bir şey, onu bulamayacağımızı bildiğinden şüphelenmeme neden oldu çünkü o öldü. Ama bu Daniel'in dışarıda bir yerlerde insanları öldürmediği ve bunu bilmediği anlamına gelmiyor."

Savannah Sanat ve Tasarım Koleji'ne ait bir öğrenci disiplin sicilinin sayfalarını başlıklarıyla birlikte sıralıyor.

"Daniel'in girip çıktığı pek çok yerden biri ve akademik kayıtları da bunu gösteriyor." Benton işaret parmağıyla cama dokunduğunda bir sayfa küçülüyor ve tekrar büyütüyor. "Başka bir öğrencinin dolabını kırmak, bir kız yurduna gizlice girip çamaşır odasından iç çamaşırı çalmak, bir rehberlik danışmanının çöp kutularını ateşe vermek, bir köpeği boğmak ve bununla övünmek, sınıfta düzeni bozmak, vandalizm. Lise yıllarını da içeren uzun bir liste."

"Polis hiç bu işe karıştı mı?"

"Hiç aranmadılar. Meseleler okullarda gibi özel olarak ele alındı ve belki de başka bir nedeni vardır."

"Annesi başka ne dedi?"

"Onun için elinden gelen her şeyi yaptı, danışmanlık ve terapi için hiçbir masraftan kaçınmadı. Çocukken Daniel'e Duyusal İşleme Bozukluğu teşhisi konmuştu ve onun söylediklerinden anladığım kadarıyla Daniel'in durumunda SPD, duyulara aşırı tepki vermesi değil, duyuları yeterince alamaması şeklinde ortaya çıkıyor. Başlangıçta DEHB ile karıştırılmıştı çünkü Duyusal arayış davranışı, yerinde duramaması ve bir şeylere dokunma takıntısı, heyecan arayışı ve yüksek riskli aktiviteleri, ayaklıklar üzerinde yürümesi, telefon direklerine ve su kulelerine tırmanması, pencerelerden ve tahliye borularından aşağı inmesi, onu taklit etmeye çalışan ve kendilerine zarar veren diğer çocuklara gösteriş yapması. Ne yaparsa yapsın onu kontrol edemediğini söyledi."

"En kötüsünden şüphelendiği için onun için bahaneler uyduruyormuş gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum.

"SPD için tipik ev terapilerinden yararlanarak iyi bir anne olduğunu bilmemi istedi. Arka bahçedeki salıncaklar, engelli parkurlar, maymun barları, trambolinler, jimnastik topları, duyusal vücut çorapları, parmak boyama ve kille çalışma gibi dokunsal sanatları bizzat denetliyordu."

"Clay," diye tekrarlıyorum. "Ernie'nin bulduğu şey." "Aklıma girdi."

- - -

Benton'a yüksek sesle, "Boya ya da heykel kili gibi bir sanat malzemesine ait olabilecek MİNERAL BİR PARMAK İZİ," diye düşünüyorum.

Vücut çorabı gibi esnek bir malzemedен likralı lifler ve Martin'in fotoğrafını tekrar yakından bakabilmek için hareket ettiriyorum. Daniel'in beyaz alçı kalıbın üzerine çizdiklerini inceliyorum; parlak mavi Gumby benzeri bir karikatür, aynada ya da duvardaki gölgelerde farklı yaratıcı şekillere sokulabilen renkli, ince ama sağlam bir kumaştan dikilmiş bir vücut çantasına benzeyen, tepeden tırnağa fermuarlı bir çocuğu tasvir ediyor olabilir. Terapötik bir vücut çorabı şeffaftır, yırtılması imkansızdır ve fermuarı kilitli olsa bile kimse kaçamaz. Nefes alabilir ancak bu, bir kişinin yüzüne sıkıca sararsanız onu boğamayacağınız anlamına gelmez.

Birini zapt etmek için iyi bir yol olabilir, yumuşak, ipeksi kumaş çok az yaralanmaya neden olur ve Gail Shipton'ın bir şok tabancasıyla felç edildiğini ve böyle bir şeyin içine sıkıştırıldığını hayal ediyorum. Bu, vücudunun her yerindeki, tırnaklarının altındaki ve dişlerindeki mavi likra liflerini açıklıyor. Ve sonra onu katilin arabasındayken bu streç çanta benzeri hapishanenin içinde debelenirken görüyorum, panik halindeyken malzemeyi tırmalıyor, belki de ısıyor, hasarlı kalbi göğsüne çarpıyor.

Umarım geri kalanını yapamadan çabucak ölmüştür ve geri kalanının ne olduğunu bildiğimden şüpheleniyorum, sanki o piçin ne yaptığını izliyormuşum gibi, belki de araba koltuğuna bir ceset torbasından farksız bir şey açıyor ve onu içine aldığı anda fermuarını çekiyor, ona davrandığı sürece ona zarar vermeyeceğine dair güvence veriyor ve kadın tekrar şok olmak istemiyor, değil mi?

Onu karanlıkta bir yere götürdüğünü, belki de karşı koymazken onunla konuştuğunu ve sonra onu önceden seçtiği bir yere götürdüğünü ve yüzünün etrafındaki esnek malzemeyi sıkıştırdığını ve onu boğduğunu görebiliyorum. Bunu yavaş yavaş yapacak kadar zalim değilse, birini boğmak için ne kadar zaman gerekiyorsa o zaman gerekirdi ve bunu yapabilirdi, sıkıp gevşetebilir, kendine gelmesine izin verip tekrar yapabilirdi, istediği kadar uzun süre, vücudu bu işkenceyi bırakmadan önce dayanabildiği sürece.

Sonra kurbanına poz verdiriyor, onu hastalıklı fantezilerini tatmin edecek şekilde süslüyor, boynuna plastik bir poşeti ölümden sonra belli belirsiz bir iz bırakan tasarımcı koli bandıyla sıkıca sabitliyor ve çenesinin altına dekoratif bir koli bandı fiyonku ve ardından başka bir kurbanın külotunu ekliyor. Hepsi sembolikti. Hepsi onun inanılmaz derecede çarpık zihninin ve ruhunun bir parçası, şeytani hayal gücünün koreografisi, şeytani sanatı, bu dünyadaki lanetli zamanının başlangıcına kadar uzanan ve muhtemelen Gabriela Lagos'un oğlunu yıkadığı ve baştan çıkardığı sapkın ev filmleriyle beslenen sapkın bir ilham kaynağı.

Daniel Mersa'nın cesedi bir tür kızak ya da çöp üzerinde sürüklediğini ve golf sahası yakınındaki bir göl kenarında sergilediğini hayal ediyorum. Bir kol uzatılmış, bilek bükülmüş, Gabriela'nın sol kolunun küvette suyun yüzeyinde yüzerken durduğu pozisyona çok benziyor, bir şekilde, bilek sarkmış, diğer kolu belinin üzerinde yüzüyor.

Onu boğduktan sonra Daniel'in vahşi zihninde böyle bir görüntü silinmez bir şekilde yer edecekti; çıplak vücudunun tamamen hareketsiz kalmasını, sonra gevşemesini, suda alçalmasını, kollarının sanki mumlar ve büyük peluşlarla çevrili buharlı, keskin kokulu banyosunda dinleniyormuş gibi yukarı sürüklenmesini izlemek

beyaz banyo arşıafları. Cinayeti kaydetmiş olabilir ve ona yaptıklarını tekrar tekrar izlemek onu harekete şeyi körüklemiş ve onu daha da hasta etmiş olabilir.

Benton, "SPD'yi aşmak zorunda değilsiniz," diye açıklıyor ve ben ona bakıp az önce ne yaptığımı görmemeye çalışıyorum. "Ve bu bozukluğa sahip birinin yapabileceğı en kötü şey MDPV gibi uyarıcı ilaçlar almaktır."

"Ve Daniel Mersa hakkında bana anlattıklarının hiçbirisi DAB tarafından ciddiye alınmadı." Yorgun ve üşümüş hissediyorum ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

"Kimse beni dinlemiyor çünkü DNA'yı dinliyorlar. CODIS'te eşleşen Daniel Mersa'nın profili değil. Aslında, CODIS'e hiç girmediy ya da tutuklanmadı ve bunun iyi bir nedeni var."

Ölen kadınların görüntüleri aklımdan çıkmıyor. Boğulurken yaşadıkları dehşeti ve acıyı görüyorum. "HA! HA! HA!" Daniel Mersa, Martin'in alçısına bir güzelleme yazdı.

Benton, "Pek çok insanın rahatsız edici geçmişleri var ve sonunda seri katil olmuyorlar," diyor. "Ve Granby beni BAU'nun gözünden düşürdü." Çok iyi bildiğim iç karartıcı hikâyeyi tekrarlıyor. "Tam olarak nasıl ya da ne zaman başladığını bilmiyorum ama insanlar işleri için endişelendiklerinde ve rekabetçi olduklarında bunu yapmak zor bir şey değil."

"Daniel Mersa'nın babası. Ondan hiç söz edilmedi." Yolların hangi yöne doğru ilerlediğini hissediyorum, hepsi de bu zulmün merkezindeki aynı kaynağa gidiyor.

"Sperm bankası," diyor Benton. "Annesi her zaman biyolojik babanın kim olduğunu bilmediğini iddia etti ve terapiyi, üniversiteyi, yurtdışında okumayı nasıl karşıladığını sormak zorundasınız. Veronica Mersa eski bir güzellik kraliçesi, hiç evlenmemiş, siyasetten yeni emekli olmuş bir New Hampshire kongre üyesinin sekreteriymiş. Çok fazla maaş almıyordu ve başka bir geliri de yoktu. Para için canı hiç yanmamış gibi görünüyor."

"Güvenli olduğundan emin olana kadar CODIS' ya da başka bir veri tabanına hiçbir şey yüklemiyorum." Bu konuda kararlıyım. "Her türlü karşılaştırmayı laboratuvarımda yapacağız ve birinci dereceden akrabaları, kardeşleri veya ebeveyn-çocuk ilişkilerini aramak için ailesel bir arama isteyeceğim. Daniel'in biriyle akrabalığı varsa ve o kişinin DNA'sı elimizdeyse, bunu çözeceğiz."

"Bu her şeyi açıkla," diyor Benton. "Bu pek çok şeyi açıklar. Ve eğer Geist'in istediğini yapmasına izin verseydiniz Granby bunu başarabilirdi.

Gabriela Lagos'un ölümünün bir kaza olduğuna karar verdi."

"Öyle olmadığına dair hiçbir şüphe yok. Asla bir soru olmamalıydı."

"Katilin iki elini de kullandığını nasıl bildiğinizi gösterin bana. Kendim görmeliyim. Bunu kesin olarak söyleyebilmeliyim."

Otopsi raporunun ve fotoğraflarının yan yana durduğu cam masaya dokunuyorum.

"TIBBİ GEÇMİŞ: YOK." DR. GEIST'İN GABRIELA HAKKINDA SÖYLEDİKLERİNİ OKUDUM. Lagos otopsi protokolünde. Bazı gerçekleri dahil etmiş, bazılarını ise atlamıştır.

"Nöbet geçirme, bayılma, kalp problemleri, hiçbir şey yok ve aniden banyo yapıyor ve otuz yedi yaşında ölüyor. Taranan uyuşturucular negatif çıktı ve kanında bulunan alkol çürümeye bağlıydı." Benton'a dört sayfalık belgede neler olduğunu gösteriyorum ve masaya yansıtılan görüntünün üzerinden geçiyorum. "Burnunda, ağzında ve solunum yolunda beyaz köpükler vardı çünkü boğulduğu gerçeğini gizlemek mümkün değildi."

Benton sandalyesinden kalkıp PIT'e giriyor, Gabriela'nın banyosu ve çürümekte olan cesedi etrafını sarıyor, Lucy'nin kokpit dediği küçük masaya otururken yansıttıkları aydınlık ve karanlık şekiller yüzüne yansıyor. Kablosuz klavye ve fare, istediği yönü değiştirmesine, sahneyi sanki içinde hareket ediyormuş gibi hareket ettirmesine ve cesedin bulunduğu küvetin sağa ve daha yakına yuvarlanmasına izin veriyor, ısınana kadar ilk başta biraz sarsıntılı.

Bulanık suyun durgun yüzeyine yayılmış uzun kahverengi saçlarını görebiliyorum ve boğulmadan önce saçlarını yukarıda ve yoldan uzak tutan parlak siyah fiyonklu siyah bir elastik bant yakınlarda sürükleniyor. Beyaz bir maske kaymış olan dış deri tabakasına bulaşmış, kurbağaya benzeyen yüzü çenesinden aşağıya doğru kıpkırmızı, çünkü küvet boşaltılıp sıcak musluk suyuyla yeniden doldurulduktan sonra bu şekilde suya batırılmış. Dr. Geist bu önemli gerçeği de atlamış. Vücudun geri kalanı haşlanmış kırmızı renkteyken, su yüzeyinin üstündeki açıkta kalan soluk et bölgelerini, yüzün üst kısmını, bileklerin üst kısmını kaydetmeyi ihmal etmiştir.

Benton'a "Boğulduğu sırada su kaynar derecede sıcak olsaydı," diye açıklıyorum, "vücudunun ve başının her santiminde tam kalınlıkta yanıklar . Bu çok önemli bir bilgi çünkü öldükten sonra suyun daha da ısındığını gösteriyor ve tek başına bu bile bana cinayet olduğunu söylüyor."

"Köpüğü hiç anlamadım." Benton fareye tıklıyor ve Gabriela'nın yüzü aniden büyüyor, çürüme gazları tarafından şişirilmiş, gözleri dehşet içindeymiş gibi şişiyor. "İnsanlar suyun altında ve köpük hâlâ orada. Neden yıkanıp gitmiyor?" Bir oku kadının çıkık dudaklarının arasındaki beyaz köpüğe götürerek onu işaret ediyor.

"İnatçı görünüyor çünkü aslında sadece dudaklarının arasında değil," diye cevap veriyorum. "Birisi boğulurken ve şiddetli bir şekilde nefes alırken akciğerlerde, soluk borusunda yoğun sabun köpüğü gibi köpük birikir. Çoğunun olduğu yer orası ve gördüğünüz şey ağızdan dışarı sızıyor. Çok fazla olduğu için akıp gitmiyor ve Dr. Geist boğulmadığını söyleyemeyeceğini biliyordu. Vücudunun bu yalanı söylemesine izin vermeyeceğini biliyordu. Yapabileceği en iyi şey bunun bir kaza olduğuna karar vermektir."

Benton'ın durduğu yere doğru yürüyorum ve ona tekrar baktığımda, o zaman neden böyle hissettiğimi ve Kuzey Virginia'daki cenaze evine gittiğimi hatırlıyorum. İçinde bulunduğu durum nedeniyle çürükleri ayırt etmek kolay olmasa da, sağ yanağında ve çenesinde, sağ kalçasında, her iki elinde ve dirseklerinde bazıları hafifçe aşınmış koyu kırmızı alanlar vardı. Küçük parmak ucu çürükleri her iki ayak bileğine ve alt bacaklarına dağılmış, dizlerinin arkasında daha geniş, daha belirsiz çürükler .

Benton'a, "Ayak bileklerinde bu morlukları bırakmak için iki el gerekir ve iki el kullanılmış, Martin'in elleri gibi büyük eller değil ve bu da başka bir şey," diyorum. "Parmak uçlarının alt bacak ve ayak bileklerindeki dokuya bastırması sonucu oluşan bu dairesel çürükler küçük." Ellerimi kaldırıyorum. "Benimkinden daha büyük değil. Biri onu sıkıca tutmuş, elleriyle ayak bileklerini kavrayıp yukarı çekmiş, alt bacaklarını kollarının kıvrımına sıkıştırmış ve dizlerinin arkasındaki çürüklere neden olmuş."

Ona gösterdim.

"Şimdi alt bacaklarından sıkıca adamın göğsüne doğru tutulmuş ve vücudunun üst kısmı tamamen suyun altında. Kalçasındaki, ellerindeki, dirseklerindeki ve yüzündeki diğer morluklar, çırpınmasından ve küvetin kenarlarına çarpmasından kaynaklanıyor. Her yere su sıçramış, mumlar yere ve suya düşmüş ve birkaç dakika içinde her şey bitmiş olmalı."

Benton, "Bir kol alçıdayken bunun nasıl işe yaramayacağını anlayabiliyorum," diyor.

"Martin bunu yapamazdı ama sanırım izledi. Kapalı klozetin kapağında oturuyordu, koca ayakları beyaz paspasın üzerindeydi, muhtemelen hayatının büyük bir bölümünde kadının onu baştan çıkarıcı banyosuna seyirci olmaya zorladığı her cehennem sahnesinde oturduğu yerdeydi," diye açıklıyorum. "Onun ölmesini istediği, ondan kurtulmak istediği için onu suçlayamazsınız, ama böyle bir şeye gerçekten tanık olmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezdi."

Annesinin gözlerinin önünde zalimce ve korkunç bir şekilde ölmesini izlerken onu gözleri fal taşı gibi açılmış, felç olmuş ve şok olmuş bir halde hayal ediyorum. Bir kez başladığında bunu durduramazdı ve bunu istemiş olabilirdi ama yapmadı.

Benton'a, "Korkunç derecede korkunç olurdu," diyorum. "Oğlunun bunun ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemeyeceğine sizi temin ederim."

"Bundan zevk almazdı," diyor Benton. "Martin Lagos bir sosyopat ya da sadist değildi. Ve duyularını sürekli olarak bir sonraki büyük heyecanla, bu durumda bir öldürme heyecanıyla aşırı yüklemeye ihtiyacı yoktu."

"Daniel Mersa'nın kaç numara ayakkabı giydiğini merak ediyorum." Ve fotoğraftaki genç adamı ve fili hayal ediyorum.

Arkamızdaki kapı açıldığında ve koridordan ışık odayı aydınlattığında havada bir değişiklik hissediyorum. Lucy elinde bir kâğıtla içeri giriyor ve gerçekten mutlu görünüyor, birini haklamak ya da ona kalıcı bir şekilde borcunu ödemek üzereyken duyduğu türden bir mutluluk.

"Granby ve askerleri burada," diyor. "Güvenlik masasının yanında. Beklemeleri gerektiğini ve hemen çıkacağınızı söyledim. Bilgisayar paketleni ve gitmeye hazır. Ron'da ve ben de evrakları imzaladım, şey sizin makbuz kesme onurunu yaşamanız için hazır. İncelenecek daha çok şey var ama her şeyi yedekledik ve bunu bilmiyorlar. Carin ve Janet üst kattalar."

"Güzel," diye yanıtlıyorum.

Lucy telefonuna bir göz atıyor ve bana baktığında gülümsüyor, sonra kâğıdı Benton'a uzatıyor. "Eee?" diye soruyor ona.

"Ona ulaşıyordum," diyor.

Lucy bana neşeyle, "Kötü haberi var ama bu iyi haber," diyor.

Koridorda bize doğru gelen Bryce'ı görüyorum; bu geç saatte biraz dağınık ve pasaklı görünüyor ama son trajik dramın sancıları içindeyken buralarda gördüğümüz o geniş gözlü gerginliğe sahip.

"*Globe* burada. . . ." Bryce kapıdan içeri girerken anons etmeye başlar. "Aman Tanrım!" diye haykırır. "Ona bakmak çok korkunç. resmi indiremez miyiz?" Yüzünü PIT'te sergilenenlerden çeviriyor. "Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Eğer ölürsem, lütfen böyle görünmeme izin vermeyin. Beni ya hemen bulun ya da hiç bulamayın. Sock yukarıda ofisinde yatağında ve ona bir ödül verdim, dinlenme odasında yemek var ve Gavin otoparkta ışıkları kapalı ve az önce FBI'ın geldiğini gördü ve bir dakika içinde onu burada çalışıyormuş gibi içeri getireceğim. Bu inanılmaz bir hikaye olacak. Bilgisayarı ve diğer her şeyi istediklerinde bunu kendisinin duymasını istiyorum."

"Bryce, çok fazla konuşuyorsun," diye uyarıyorum onu.

"Sözüm ona Washington'daki ofis kirası için ayda on bin dolarlık ödemeler." Lucy, Benton'ın henüz değinmediği konuyu anlatmaya başlıyor. "New York'taki bir bankaya havale ediliyor ve oradan farklı meblağlara bölünüp başka bir bankaya havale ediliyor, tekrar bölünüyor ve tekrar havale ve son on yedi yıldır, kelimenin tam anlamıyla 1996 Ağustos'undan beri saat gibi işliyor ve bu kesinlikle bir tesadüf olamaz. Granby'nin açıkça aklanan fonların alıcısı olmasına asla yol açmamış olabilir ama gerçekten aptalca bir şey yaptı. Bir e- posta." Lucy yine çok mutlu olur. "Yaklaşık altı ay önce bir yatırımcıyla öğle yemeği yemiş, o da Lombardi'ye gönderdiği bir e-postada bundan bahsetmiş."

Bana telefonundan gösteriyor:

Gönderen: JP
Kime: DLombardi
RE: "*Gran Gusto*"

Beni bağladığınız için teşekkürler, böyle büyük bir adamla harika bir öğle yemeği (FBI egosu hakkında küçük bir şey yok & en sevdiğim İtalyan yerini seçtiğimde kelime oyununu fark etmedim!)
Oradaki işi kabul ettiğine göre hesabının Boston'a taşınmasını öneriyorum. Mütevazı bir miktar nakit, geri kalanı hisse senedi, tahvil vs. Benim sinir bozucu denetim sorunuma yardımcı olabilecek birini tanıyor, lanet IRS. Şeref.

Kabul alanına giden kavisli koridorun etrafında eğilerek, artık neredeyse hiç farkında olmadığım saha kıyafetlerimin üzerindeki laboratuvar önlüğümle hızlı adımlarla yürüyorum. Beden dışı bir duruma, aşırı uyanıklığa ve aynı zamanda ağır çekime yol açan bir yorgunluk bölgesine ulaştım.

Benton'a, "Senin ya da Marino'nun onu tutuklayabileceğini sanmıyorum," diyorum.

"Her şeyi inkar edecek."

"Tabii ki inkar edecek."

"Gün ışıyana kadar avukat tutmuş olacak."

"Umurumda değil. Onun işi bitti Benton." Granby'nin yenilgisinin halka açık olacağından emin oldum.

Benton bana bakıyor ve yapması gereken şeyde tek kararlı. Ve bu ona zevk vermesi gerekirken, vermiyor.

"Hiçbir avukat onu kurtaramayacak ve Washington'daki her zamanki güç simsarlarından hiçbiri ona on metrelik bir sopayla dokunmayacak," diye ekliyorum ve kabul alanına ulaştığımızda sessizleşiyorum.

Ron ofisinin içinde, penceresi açık ve bir an için Granby ve beraberindeki ajanlar tarafından gafil avlandım. Yorgun ama kibar görünüyor, sanki benim bölgemde olduğunu biliyor ve burada ağırladığım için minnettar, kargo pantolonlu ve ceketli üç ajan biraz arkasında duruyor. Ed Granby'nin korkmuş olduğunu fark ettim ve bunu beklemiyordum.

Lucy'nin Double S'in sunucusuna girdiğinden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum ve sonra ne olmak üzere olduğunu bildiğine karar veriyorum. kim olduğu ve neler yapabileceği konusunda saf değil. Lucy'nin bulabileceği suçlayıcı bilgilerden haberdar olsun ya da olmasın, en kötüsünü bekliyor olmalı. Onun kadar suçlu insanlarda işler böyle yürür. Ortaya çıkarılan her bir günah için en az yüz tane daha bilirler.

"Rahatsızlık için özür dilerim," diyor Benton'a bakmadan ve Bryce ya da yanındaki ekose gömlek, kazak-yelek, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş genç sakallı adam hakkında hiçbir fikri yokken bana.

Lucy yanımdan geçip asansöre doğru yürüyor ve ben kapının açıldığını duyuyorum.

Granby bana, "Açıkçası burada önemli bir beyaz yaka suç soruşturması yürütüyoruz ve Double S'in bilgisayarını laboratuvarlarımıza getirme ihtiyacımıza saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "İşbirliğiniz çok takdire şayan," diye tökezliyor gergin bir şekilde, çok kibar ve çok fazla gülümsüyor.

"Elbette," diye cevap ve ne gülümsüyorum ne de dostça davranıyorum. "Sizin için hazırladık." Ron'un gözleriyle karşılaşıyorum ve o da açık penceresinden bana başını sallıyor.

"Evet, ," diyor ve belki uykusuzluktan ama bir sırtma izi yakalıyorum. "Tam burada ve tüm evraklar tamam."

"Bir de cinayetler var." Granby iki eliyle kırılan şakaklarındaki mükemmel saçlarını düzeltirken gözlerinin içine bakıyorum. "Bunlar üzerinde çalışmaya devam edeceğiz ve FBI'a gereken her türlü bilgiyi vereceğiz."

"Her zamanki gibi, çok teşekkürler." Ron'un kapıyı açmasını ve üzerinde bilgisayar sunucusunun bulunduğu, dik ve plastikle örtülü bir arabayı dışarı itmesini izlerken saçlarını düzeltmeye devam eder. Lucy sanki bir şey anlatmak istiyormuş gibi sunucunun üzerini parlak kırmızı bir bantla sarmış ve üzerine de siyah bir yazı yazmıştır: *MÜHÜRLÜ DELİL-Kurcalamayın*.

Laboratuvar önlüğümün cebinden bir Sharpie çıkarıp kanıt teslim formunu bilgisayara bantlanmış şeffaf plastik penceresinden kaydırarak çıkarıyorum. Herkesin önünde paraflayıp tarih atıyorum ve sonra Granby'ye veriyorum, işleri düzgün bir şekilde yapıyor, ihtiyacımız olmadığından emin olduğumuz kanıtları analiz için FBI'a resmi olarak teslim ediyorum. Bir bölüm başkanının en son ne zaman gerçekten kanıt aldığını ya da bir adli tıp kurumuna gitme zahmetine katlandığını merak ediyorum. Granby'nin hiç otopsi görmemiş olması beni şaşırtmaz.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," diyor Benton'a. "Peki sen neden buradasın?" diye soruyor Benton saçlarına tekrar dokunurken.

"İznin tadını çıkarıyorum. Muhtemelen senden daha fazla."

Granby'nin gözleri çıplak bir şekilde agresifleştiğinde küçülüyor gibi görünüyor ama yine de gülümsüyor. "Ben yapamam. Yapacak çok işim var."

"Sanırım ellerinde çok fazla zaman olacak, Ed."

Asansör yönünden gelen enerjik ayak sesleri duyuyorum ve ardından Lucy, Janet ve Carin Hegel beliriyor. Bryce ve Gavin Connors'ın yanında duruyorlar, plana göre toplanmış bir tanık kalabalığı.

"Bu da ne?" Granby'nin dikkati bir şok tabancasından çıkan oklar gibi Hegel'in üzerinde sabitleniyor, gözleri onun tenine demir atmış gibi görünüyor.

Akla gelebilecek her nedenden dolayı onun kim olduğunu biliyordur. Yüksek profilli davalar nedeniyle sık sık haberlerde yer alıyor ve buralarda neredeyse profesyonel bir sporcu kadar tanınıyor. Ama daha da önemlisi, Gail Shipton'ın avukatıydı ve Granby'ye yıllardır ödeme yaptığı ortaya çıkan bir şirketle karşı karşıya geldi. Yeterince aylık nakit para ve kim bilir başka ne iyilikler ve Granby endişelenecek pek bir şeyi olmadığını düşünmüş olmalı.

kendi aldatmacaları tarafından tuzağa düşürüldü. Ve oldu da. Keyif aldığı hayat sona ermek üzere.

"Bunun gerçekte kiminle ilgili olduğunu biliyorsan, Ed, şimdi bir şeyler söylemenin tam zamanı." Benton gözlerini ondan ayırmadı. "Aradığımız kişi Martin Lagos değil. Ne yaptığını biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok ama bu imayı yadırgadım."

"On yedi yıl önce ortadan kaybolan bir çocuğun DNA'sına dayanarak, diplomatik bir dille ifade etmek gerekirse bir hata olduğunu düşünerek, Büyük Katil davasını bu çocuğun üzerine yıkmak üzeresiniz. Bir laboratuvar hatası, diyeceğinize eminim."

"Bunun ne yeri ne de zamanı!" Granby ona karşılık verir. "Bunu özel olarak konuşacağız."

"Giymeyeceksin," diyor Carin Hegel ve şimdi fark ediyorum ki bu saatte güçlü kıyafetler giymek için zaman ayırmış olmalı.

Kısa kestane rengi saçları ve konuşana kadar uzaktan tehditkâr görünmeyen çekici bir yüzü olan küçük, ateşli bir kadın, dramatik bir yakası ve büyük gümüş düğmeleri olan koyu kaşmir bir ceket, siyah pantolon ve bot giyme zahmetine katlandı.

"Söylenen her şey burada önünde söylenecek." Avukattan çok yargıç gibi konuşuyor.

"Bu bir şaka." Ancak Granby bunun komik olduğunu düşünmüyor ve gerginliği hissedilir bir korkuya dönüşüyor.

Kopmak üzere olan bir yay gibi daha da gerilmesini izliyorum ve aklıma kaçabileceği geliyor.

"Bunu görmek istersiniz diye düşündüm." Benton ona çağrı kağıdının çıktısını uzatır. "Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama Dr. Geist'ı telefonla aradığınızı hatırlarsınız. Gabriela Lagos'un boğulma vakasında adli tabipti, sizin kaza olduğuna karar vermesini istediğiniz bir cinayetti."

Granby elindeki kâğıda bakıyor, sanki okumayı bilmiyormuş gibi bakıyor.

Benton, "Olay yerinin tahrif edildiğine dair elimizde kanıtlar var," diyor ve ne demek istediğini örneklerle açıklıyor: Klimanın kapalı olması, küvetteki haşlama derecesindeki sıcak su, dökülen balmumu, ortalığın toparlanması.

Benton, "Ve oğlu Martin'in kolu kırık, yani onu boğmak için iki ayak bileğini kavrayan o değildi," diye ekliyor. "Eğer görmek isterseniz size alt bacaklarındaki çürükleri ve iki parmak ucundaki morlukları gösterebilirim."

Granby o kadar şaşkın ekose gömlekli ve kazak yelekli genç sakallı adamın hararetle not aldığını ve Lucy'nin yanındaki çok güzel sarışın genç kadının elinde, çalıştığını özellikle belirttiği bir dijital kayıt cihazı olduğunu fark etmiyor. Janet, konuşmamızı kaydettiğini ve orada bulunan taraflardan herhangi birinin onay vermeyi reddetmesi halinde hemen konuşmasını, aksi takdirde onay verdiğinin ima edileceğini duyurarak bu noktaya birkaç kez değindi. Granby konuşmadı ama ben konuştum. Ed Granby'ye Janet ve Carin'in kim olduğunu, ikisinin de avukat olduğunu söyledim ve neden şu anda burada olduklarını açıkladım.

"Adli kanıtlar Gail Shipton, Haley Swanson, Dominic Lombardi ve Jadwiga Caminska cinayetlerini 'dakilerle ilişkilendiriyor, aksini iddia etmenize rağmen," diyorum, gözle görülür bir şaşkınlıkla. "Lifler, mineral parmak izi ve daha yeni başladık ve CODIS'teki bir DNA profiliyle oynandığını biliyorum. Profilini aldığınız ve daha sonra Martin Lagos olarak değiştirdiğiniz örnek bir kadından, adet kanını da içeren bir sıvı karışımından geldi."

"Bu konu uygun kanallar aracılığıyla, benim kanallarım aracılığıyla ele alınacaktır. Sizin kanallarınıza ya da sizinle ilgili hiçbir şeye kesinlikle güvenmiyorum." Carin Hegel ve arkasında duran ajanlara bakar. "Başsavcıya bir mesaj bıraktım bile," diye söze başlar ve Granby o anda koşar.

Açık bölmeye açılan kapıdan hızla geçerken elindeki çağrı kâğıdı yere düşüyor, kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açıyor ve Marino'nun cipinden indiği otoparka kadar geliyor. Hepimizi binadan çıkarken gördüğünde, Richmond polisiyken yaptığı şeyi yapıyor.

"Oha! Bu kadar aceleyle nereye gidiyoruz?" Granby arabasına doğru koşarken Marino yüksek sesle konuşur.

Marino birkaç büyük adımda onu yakalar, kemerinin arkasından tutar ve sadece ayak parmakları değecek şekilde asfalttan kaldırır. Granby güçsüzce çırpınırken, Marino diğer eliyle Granby'nin ceketinin altındaki omuz kılıfında bulduğu tabancayı arıyor.

Marino silahı Benton'a verdi.

Marino, Granby'ye tatlı bir şekilde, "etmeyi bıraktığında seni yere indireceğim," diyor.

"Çekin ellerinizi üzerimden!" diye bağıyor ve ajanları araya girmek için hiçbir şey yapmıyor.

Patronlarının aşağılanmasını yüzlerinde boş ifadelerle izliyorlar, tarafı tutacaklarını bilecek kadar akıllılar, ki bu artık onun tarafı değil.

"Bize kim ve nerede olduğunu söyle, Ed." Benton, beyaz olay yeri kamyonlarıyla dolu, iyi aydınlatılmış otoparkımda ona yaklaşıyor. "Martin Lagos değil, yoksa onu cinayetle suçlatmaya çalışmazdınız ve kendini savunmak için ortalıkta olmadığından şüpheleniyorum ve kaybolduğundan beri de olmadı. Ondan kurtulmanıza yardım ettiniz mi yoksa arkadaşı Daniel Mersa mı yaptı?"

Granby parmak ucunda yerden sessizce ona bakıyor. Kolları ve bacakları sanki solmuş gibi tamamen hareketsiz kalır ve Marino onu ayaklarının üzerine diker ama kemerinin arkasını tutmaya devam eder.

"Nerede o?" Benton soruyor. "Başka birini öldürmesini mi istiyorsun?"

Granby ölü gözlerle ona bakar.

"Gerçekten değil, değil ?" diyor Benton ve yine hayal kırıklığını duyuyorum.

"Cehenneme kadar yolun var," diyor Granby sessizce, donuk bir sesle.

"Bunu düzeltmek için bir şansın var," diyor Benton, Ed Granby'nin hiçbir tarafını kıpırdatmayacağını zaten bildiğim şeyi söylüyor.

Sert ve boş, sonra da uzay boşluğu soğuk olan çaresizliğu bilirim. Nereye götürdüğünü ve nerede bittiğini biliyorum.

BEŞ GÜN SONRA MIAMI, FLORIDA

BİR TREN DÜDÜĞÜ KEDERLİ BİR SES ÇIKARIR, MINÖR TONDA BİR UYUMSUZLUK,
Benim batımda bir yerde.

Uzaktaki bir demiryolu hattında duyduğum farklı bir tren bu; dün akşamki gibi havacılar, akrobatlar, palyaçolar, hayvan eğitmenleri ve elbette aslanlar, kaplanlar, develer ve en çok da Afrika fillerinden daha küçük ama büyük, gri ve hüzünlü filler tarafından heyecanlandırılmak ve eğlendirilmek isteyen insanlarla dolu olan otoparkları çevreleyen demiryolu raylarının bir makasında kış Florida ısıt ısıt yanan altın harfli elma şekeri kırmızısı sirk treni değil.

Çoğu gün arenanın arkasına park eden Jake adında evsiz bir adam Lucy ve bana fillerin bir o yana bir bu yana sallanmalarının sebebinin yalnız oldukları için birbirlerine dokunmaya çalışmaları olduğunu ve kendilerine geniş açık alanlar verildiğinde çocuklar gibi şakacı bir şekilde birbirlerini itip kakarken havladıklarını, homurdandıklarını, gürlediklerini ve trompet çaldıklarını söylüyor. Annelerine iyi davranırlar ve birbirlerine göz kulak olurlar ve insanların duyamayacağı ya da koklayamayacağı titreşimler ve kokularla sürü üyelerine uzak mesafelerden işaret verebilirler. Filler çok zeki ve duyarlıdır ve onları ağlarken görmüştür.

Yeni dostumuz, Jake'in özgürce yaşadığı gibi onların da özgürce yaşamasına izin verirsek, çölde su bulmak, obrukları, depremleri, tsunamileri ve kötü insanlar da dahil olmak üzere her türlü tehlikeyi tespit etmek için onlardan faydalanabileceğimizi ve fili örnek alarak ölümle daha iyi başa çıkabileceğimizi söylüyor. Daha önce de belirttiğim gibi, eğer insanlar

ölüme karşı daha saygılı ve ondan daha az korkan insanlardı ama Jake'e ne iş yaptığımdan ya da neden bilmek için iyi bir nedenim olduğundan bahsetmedim.

Yeğenim ve benim arenanın arkasında sirk treninin yanında dolandığımızı henüz ima etmedim çünkü bir dedektif arkadaşım ve FBI profilcisi kocamın oldukça korkunç bir olay yerini, bir katilin inini temizlemesini bekliyoruz, tıpkı filinki gibi bir tren vagonu ama filler kimseye zarar vermiyor. Jake'in, kar kuşu olan iki yeni tanıdığının Miami'ye sadece tatillerini aileleriyle geçirmek için gelmedikleri, doğduğundan beri gözünün üzerinde olduğu sirkle ilgili bir cinayet soruşturmasına dahil oldukları konusunda en ufak bir fikri yoktur. Hiçbir şey söylemedim ve söylemeyeceğim.

Filler hakkında sohbet etmeyi tercih ederim ve kendisini fillerin bakıcısı olarak görüyor, engelli olduğu sürece sirk şehirdeyken onları incelediğini iddia ediyor, ki bu 1985'te kiralık teknesine gece yarısı bir tanker çarptığında vücudundaki neredeyse tüm kemikleri kırılmış ve sayısız ameliyat geçirmiş. Arena 1985'te burada değildi, bu yüzden hikayenin doğru olup olmadığını veya hikayelerinden herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama filler ve daha düne kadar fillerin sırtında akrobatik hareketler yapan soğukkanlı genç adam hakkında söylediklerine inanıyorum; elleri kelepçeli bir şekilde götürülmüş, Benton ve Marino'nun da aralarında bulunduğu sivil bir ekip tarafından parlak kırmızı trenden indirilmişti; bu sabah *Boston Globe*'da ve tüm televizyonlarda resimleri vardı.

Oldukça küçük, neredeyse bir çocuk kadar küçük ve Daniel Mersa'nın arkasını dönüp sert, dar yüzünü ve zalim gri gözlerini görene kadar arkadan biri olduğunu düşünürsünüz, Jake'in Lucy'nin telefonunda görüntülediği *Globe* haberini gösterene kadar adını bilmediği çılgın gözlüklü katili tarif ettiği gibi. Gavin Connors onurluydu ve Mersa tutuklanana kadar büyük haberini yayınlamadı ve söylemeliyim ki bu çarpıcı bir hikaye ve muhabir arkadaşının "Pulitzer kazanacağına" ve Noel Baba'nın Ed Granby'ye "Noel'de turuncu bir tulum" getireceğine ve Daniel Mersa'nın "iğne olabilmesi için Virginia'ya iade edileceğine" karar veren Bryce'ın deyiimiyle "gezegenin her yerinde".

Jake bu sabah konuşmaya başladığımızdan beri başını sallayarak, "Ondan hiç hoşlanmadım," diye mırıldanmaya devam ediyor. "Demek adı bu, Mersa, stafilokok enfeksiyonu gibi. Onu nasıl buldular?"

"Bilgisayar yazılımı," diye yanıtlıyor Lucy, sanki bu işle hiçbir ilgisi yokmuş gibi, bir yandan da ekstra shot'lı café con leches dağıtıyor.

"Programları var

İnsanları yüz hatlarından tanıyabilen bir sistem. Örneğin, bir üniversite yıllığında bir fotoğraf varsa ve aynı kişinin sirkte gösteri yaptığı için yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı varsa. Ve tabii ki DNA ve diğer kanıtlarla doğrulayabilirsiniz."

"Ben bilgisayar kullanmıyorum. Hiç ."

"İhtiyacın varmış gibi görünmüyor."

"Sana söylüyorum, o küçük piçi ilk gördüğüm anda ondan nefret ettim." Jake en az yarım düzine kez söylediği şeyi, eski bisikletini park ettiği deniz kıyısında otururken söylüyor. "Onu fil kancasıyla arka bacağı tam tendonundan tutarken göürdüm, öyle ki canı çok acırdı. Ve sebepsiz yere onları böyle tokatlardı." Kösele gibi bir eliyle havayı tokatlıyor. "Ve hortumla suratlarına fişkirtiyor, basıncı gerçekten sertleştiriyor ve gülüyor." Bunu da taklit ediyor, hayali bir hortum püskürtüyor.

"Keşke ben de görseydim," diyor Lucy.

"Şu lanet olası çitin üzerinden geçmek isterdim," diyerek ötemizdeki, suyun kenarındaki çitle çevrili alanı işaret ediyor, "kancayla peşinden gidip bacağının arkasından vurulmaktan nasıl hoşlandığını görmek isterdim."

"Sana yardım ederdim ama kancadan daha fazlasını kullanırdım," diyor Lucy ve Jake ondan çok memnun. Ve eğer evi bisikleti ve üzerinde taşıdığı her şey olan bir adamla iletişimde kalmak mümkünse, sanırım o da kalacaktır.

Yeğenim ve benim birçok nedenden dolayı şu anda burada olmamız gerekiyor ve Benton'ı beklerken en rahat ettiğim manzara bu; park yerleri arasında bir mil boyunca uzanan parlak kırmızı tren vagonları ve Kuzeydoğu 6. Cadde'nin beyaz kaldırımını anakaradan Watson Adası'na ve ötesine doğru kıvrılıyor. Buradan yaklaşık bin beş yüz mil kuzeyde, Cambridge'de pek çok kez gördüğüm kırmızı tren, işçiler Cirque d'Orleans'ı yüklemeyi bitirirken açık kapılardan uzatılan geniş, sağlam metal rampalarla şimdilik sessiz.

Tüm insanlar ve egzotik yaratıklar Miami'den bir sonraki durak olan Orlando'ya, oradan da Atlanta'ya gidiyor ve hiçbir şey olmamış gibi, bir FBI profilcisi ve bir Cambridge dedektifinin yerel kolluk kuvvetlerinin sondan sekizinci tren vagonunda ve açık kasa büyük siyah SUV'de kanıt toplamasına yardım etmesinde olağandışı bir şey yokmuş gibi tekrar kuzeye dönüyorlar, bu da birçok sirk sanatçısı ve personelinin araçlarını şehirden şehre nasıl taşıdıklarını, raylar üzerinde nasıl yaşadıklarını gösteriyor.

Daniel Mersa'nın tutuklanmasında her zamanki gibi bir dram yaşanmadı ve bu durum, son olarak Massachusetts kırsalında bir korku gösterisinde rol alan ve aralarında biyolojik babası Dominic Lombardi'nin de bulunduğu üç kişinin boğazını kesen bir gösteri katili için şiirsel bir adalet gibi göründü. Miami saha ofisinden FBI ajanlarına, Daniel Mersa'nın tren vagonunun etrafını saran taktik teçhizatlı Dade County polislerine gerek yoktu. Benton ve Marino kendi başlarının çaresine bakabilirdi.

Olayı görmedim. Detayları daha sonra Benton beni buradan sadece birkaç blok ötede, Kuzeydoğu 4. Cadde ile Kuzey Miami Caddesi'nin köşesindeki Federal Gözaltı Merkezi'nden aradığımda öğrendim. Mersa'nın sersemlediğini ve kafasının karıştığını, kıyametten önce uzaylılar tarafından kaçırılmak istemediğini söyleyerek saçmaladığını söyledi. Güney Fransa'da, baş aşağı duran dağı, tahta aletleri ve şapkalarıyla bilinen Pirene köyü Bugarach'a hac ziyaretini gerçekleştirmek için rahat bırakılmak istiyordu. Babası dünyanın sonu gelmeden birkaç gün önce aniden ölmüştü, kan çalmazlarsa dünyada hayatta kalamayacak olan aynı uzaylılar tarafından kan kaybından öldürülmüştü ve Daniel'in çok geç olmadan gitmek isteyen herkesi Bugarach'a götürecek bol miktarda parası vardı.

Ve Marino, Maya kıyametiyle Hristiyan kıyametini karıştırarak ona şöyle dedi: "Bil bakalım ne oldu, seni küçük pislik, artık çok geç. Yirmi birinci Aralık üç gün önceydi ve sen geride kaldın." Daniel'i, onu bekleyen, Miami'nin üzerinde gezinen kanını çalıp ona daha da kötü şeyler yapmaya hazır olan aynı uzaylılara teslim edeceğini söyledi ya da buna benzer sözler söyledi.

Benton, Marino'yu hayal gören birine bu tür açıklamalar yapması konusunda uyardı - en azından Lucy ve ben dün gece kaldığımız Coral Gables'ta annem ve kız kardeşim Dorothy ile ilgilenirken Benton'ın bana telefonda bildirdiği buydu. Ben doğduğum topraklarda her zaman yaptığım şeyleri yaparken Benton'la ara sıra konuştuk. Yemek pişirdim, temizlik yaptım, tatil için dekorasyon yaptım, herkesin iyi olduğundan emin oldum ve Lucy kanepede yatarken ben ikinci yatak odasında yalnız uyudum. Yakında Benton'ı göreceğim. Hepimiz bir arada olacağız ve Connecticut'ta başlayıp burada sona eren korkunç olayların üstesinden gelmeye çalışacağız.

LUCY ve BEN, hatırlayabildiğim kadarıyla American Airlines Arena olarak adlandırılan arenanın arkasındaki deniz duvarının yanında bekliyoruz. Ama ben çocukken burası yoktu ve Cirque d'Orleans, uzun kırmızı trenin park ettiği rayların makasının yanındaki aynı noktaya büyük bir çadır kurardı.

Arkamızda, tepesindeki ananas şeklindeki cam kubbesiyle Bongos Küba Kafe var ve saat üçe yaklaşırken biz yeşil plantain dolması, kızarmış domuz eti ve vejetaryen pilavla ziyafet çekerken Jake ızgara balık sandviçiyle mutlu oldu. Solumuzda Biscayne Körfezi'nin alacalı mavi suyu, yolcu gemilerinin küçük beyaz şehirler gibi sıralandığı Miami limanını çevreliyor ve tam önümüzde bir çitin diğer tarafında sirkin çadır kenti var, aslında bir çadır kent değil ama eski günlerde gerçekten bir olduğu için böyle adlandırılmış.

Yaklaşık on dönümlük çimenlik ve hindistancevizi palmiyelerinden oluşan bir alan olduğunu hesaplıyorum ve sirk burada birkaç günlüğüne kamp kurup sonra hareket beyaz römorklar ve kamyonlar bir tür şehir gibi düzenleniyor. Jake'in anlattığına göre fillerin "dışarı salınması" için kapalı bir alan var ama şu anda onları göremiyorum ve artık onları görmeyeceğimi bildiğim halde kendimi bakarken buluyorum.

Bu sabah erken saatlerde buraya ilk geldiğimizde polislin arenanın önündeki Biscayne Bulvarı'nı kapattığını, Kuzeydoğu 6. ve 8. Caddeler arasındaki trafiği tamamen engellediğini izledik, böylece filler kuyruklarından hortumlarına kadar çitlerle çevrili alandan boş bir otoparka ve NE 6'ya doğru metodik yürüyüşlerini yapabildiler, burada yavaşça tren raylarına doğru sürüldüler ve teker teker rampalardan yukarı çıkıp bekleyen arabalara bindiler.

Lucy ve ben, halka açık bir gezinti yerinde, belki de kayıtsız kaldıkları, umursamadıkları ya da nefret ettikleri büyük pakidermiler tarafından büyülenmiştik. Kimse gerçekten bilmiyor çünkü birbirlerine göndermiş olabilecekleri herhangi bir sinyali duyamıyor ya da koklayamıyorduk. Dehşet verici bir sessizlik içinde tezahürat yapan küçük kalabalığın bir kenarında durduk ve nedense devasa hantal kara hayvanlarının görüntüsü gözlerimi yaşarttı ve bunu gizlice sildim ve suçu körfezin üzerindeki subtropikal güneşin parıltısına attım.

Onları artık göremeyene kadar ağır ağır geçip gitmelerini izlerken kendimi sık sık göz kırpmak ve derin nefes almak zorunda buldum ve sonra Lucy ve , suyun esintisinde sohbet ederken hoş bir rahatlık bulduğum Jake ile oturduğumuz deniz kenarına geri döndüm, güneş saçlarımda ve giydiğim ince uzun kollu gömlek ve pantolonda sıcaktı. Mutlu bir şekilde

Aynı yaşı yakın olduğumuz için ikimizin de iyi hatırladığı bir geçmişten yeniden canlandırmak. Yetişkinlik hayatımın çoğunu dışarıda geçirmemiş olsam da, ikimizin de bir zamanlar Miami'de çocuk olması, ikimizin de pek bir şey anlamayan aşırı inşa edilmiş bir dünyada kendimizi biraz fil gibi hissetmemiz gibi pek çok ortak noktamız var.

Ben burada büyürken şehre sirk geldiğinde, filler büyük bir kalabalık için bulvarda daha uzun bir geçit töreni yaparlardı ve tüm dünya dururdu, ya da ben öyle sanırdım. Lucy'ye bu gibi şeyleri anlattım çünkü yaşamamış olsa bile geldiği geçmiş hakkında daha fazla şey duymasını istedim. Babam çok hastalanmadan önce beni filleri izlemeye götürdüğünü anlattım ve yavaşça ilerlerken ölçülü yürüyüşleri hala gözümün önünde, yamalı kahverengi saçları, kırışık küçük gözleri ve yuvarlak, sarkık kulakları olan bu devasa gri yaratıklar sütun gibi ayaklar üzerinde taşıyor, her fil hortumunu öndekinin kuyruğuna doluyor, sanki karşıdan karşıya geçmek için el ele tutuşuyorlarmış gibi.

Bugün, bulvarın trafiğe kapalı kısa bölümü boyunca küçük bir seyirci topluluğu, birkaç polis arabası ve yelekli trafik polisleri vardı ve kimsenin atletik görünümlü genç bir kadın ile daha yaşlı, daha az atletik görünümlü bir kadının neden tek başlarına sessizce durduklarına dair bir fikri olduğundan şüpheliyim. Sonra tek kelime etmeden, henüz tanışmadığımız evsiz adamın palmiye yapraklarını tel ince şeritler halinde ve şimdiye kadar bir kertenkele, bir balık, bir çekirge ve bir kuşa dönüştürdüğü deniz kıyısına çekildik. Çekirge için ona yirmi dolar verdim ve o zaman adının Jake olduğunu öğrendim - çekirge değil, onu yaratan adam.

Deniz duvarının korkuluklarına yaslanmış ezik mavi bisikletin sepetlerinde eşyalarıyla dolu çöp poşetleri var ve az önce bir balığın peşinden koşan bir yunusu işaret ediyor, suyun altında gümüşü gri bir çizgi tepede dalgalanıyor, Sonra şişe burunlu yüzeye çıkmadan önce gri kıvrımları görüyorum ve ağzında tuttuğu küçük balığa sahip olma şansına gülüyor gibi görünüyor, onu bir top gibi fırlatacakmış gibi geri atıyor ve böyle mutlu bir memeliye gülümsüyorum.

Jake uzun yıllar boyunca yunusları ve filleri izlemiş, Florida güneşinde açık havada yaşadığı yıllar boyunca derisi eski kahverengi deri dokusuna kadar , ağaran sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış, kaslı kollarının her yerinde yara izleri ve dövmelemler var. Gözleri neredeyse körfezdeki sıg suyla aynı mavide, açık yeşilimsi bir mavi.

Felsefeye yöneldiğinde anılarını araştırıp fikirlerini sunduğunda daha derin bir su.

"Noel için ne yapıyorsun?" Benton'ın bana gönderdiği son fotoğraflara, Daniel Mersa'nın son sekiz yıldır sirkle birlikte yaşadığı tren vagonunun fotoğraflarına ona soruyorum.

"Pek bir şey yapmıyorum." Jake bisikletinin sepetinde dik duran bir demet hindistan cevizi palmyesine uzanıyor. "Her gün aynı. Her şey havayla ilgili."

"Neden bizimle yemiyorsun?"

"Bir melek yapabilirim çünkü ikiniz öylesiniz," diyor Jake. "Ama bence sıkıcı oluyorlar."

"Ben bir melek değilim," der Lucy ve daha doğru sözler hiç söylenmemiştir. "Hibiskus çiçeğine ne dersin?"

"Teyzem oldukça iyi bir aşçıdır," diyor Lucy.

"*Oldukça* iyi mi?" Telefonumdan başımı kaldırmıyorum, güneş ekranı beyazlatmasın diye elimi telefonun koyuyorum.

45

TREN VAGONU TEK YATAK ODALI BİR KARAVANA BENZİYOR VE FOTOĞRAFLAR Benton metinlerinde tek kişilik bir yatak, bir kanepa, bir sehpa, birkaç lamba, bir televizyon ve maskeler dışında çok düzenli, temiz ve dikkat çekici olmayan bir mini mutfak görülmektedir.

"Noel yemeğini bizimle yemelisin," diye cesaretlendiriyor Lucy, Jake avuç içi şeritlerini birbirine örerken, uzun, dar yeşil şeritler parlak güneşte kırbaçlanırken parlıyor.

Seramik maskeler, duvarda yüksekçe bir rafa bağlı sabit stantlarda sergileniyor; üzerlerine yerleştirilmiş görünmez siyah ışığın spektral bant genişliğinde yanardöner bir şekilde parıldayan yedi yüz. Kan kırmızısı, zümrüt yeşili, mavimsi mor. Yedi kadının yedi yüzü, Benton sadece dördünü tanıyor, diye yazıyor bana. Washington, D.C. kurbanları ve en son Gail Shipton.

Benton'ın bir sonraki mesajı "Daha önce de cinayet işledi," şeklinde. "Coral Gables'da," diyor Lucy Jake'e.

"Çocukken Venedik Havuzu'na giderdim," diye yanıtıyor hibiskus çiçeği hızlı parmaklarında şekillenirken. "The Gables çok pahalı, artık kimse orada yaşayamıyor."

"Büyükannemin yaşadığı yer mi?" Lucy öyle diyor. "Yetmiş dokuzuncu sokakta bir mahalle."

"Miami'deki en kötü cadde. Oraya hiç gitmem."

"Eskiden öyle değildi. Onu taşımak zorunda kaldık."

"Gables'a," diye düşünüyor Jake. "Oraya hiç gitmedim. Çok fazla para ama bu yaptığınız çok hoş bir şeydi. Kimsenin büyükannesi suç kurbanı olmamalı."

"Ben olsam diğer adam için endişelenirdim," diyor Lucy ve Jake kahkahalarla gülüyor.

Benton'a "Belki Lucy yüz tanımayı tanımadığın 3 maske üzerinde deneyebilir" diye yazıyorum. "Sirk gösterilerinin yapıldığı şehirlerde kaybolan ve öldürüldüğü düşünülen kadınlar var mı? Varsa maskeleri onlarla karşılaştırır mısınız?"

"Ya da kurbanlar DL'nin yoldan çekilmesini istediği kadınlar olabilir," diye cevaplıyor Benton. "Yıllar öncesine gidebilir."

DL, Dominic Lombardi'dir ve teoriye göre, baş belası sosyopat biyolojik oğlundan Klara Hembree gibi ara sıra rahatsızlık veren bir insandan kurtulmasını istemiş olsa da, Daniel Mersa'nın eğlence için insanları öldürmesini asla istememiştir. Ama her zaman söylediğim gibi, ne alırsan onu alırsın. Benton, Daniel'ın çöküşüne neden olan uyuşturucunun dağıtımına yardım ettiğine inanıyor. Methylenedioxypyrovalerone. MDPV. Double S'in organize suçlularının Çin laboratuvarlarından alıp Cambridge dahil Amerika'nın dört bir yanındaki şehirlerde dağıttıkları banyo tuzları.

"Yakın zamanda arabasını kuzeye götürmüş olmalı," diye devam ediyor Benton bana neler olup bittiği hakkında bilgi vermeye. "Sirk Aralık başında Boston'daydı, sonra güneye dönmeden önce Brooklyn'deydi. Cip açık kasa kamyonet üzerinde seyahat ediyor ve sirkin durduğu her yerde arabası var."

Daniel Mersa'nın Suburban'ı, öndeki iki koltuk hariç tüm koltukları çıkarmamış olsaydı dokuz kişilik olacaktı ve bu fotoğrafları dün gördüm. Ön ve arka taraf arasında siyah halıyla kaplı bir bölme var ve onun arkasında Mersa'nın stüdyosu, kurbanlarını boğduğu ve cesetleri doğru pozisyonda pozlamadan önce havayla kuruyan kilden ölüm maskeleri yaptığı, siyaha boyanmış ve ses yalıtımıyla kaplanmış boş bir karton alan. Gabriela Lagos'un küvette boğulduktan sonra sağ kolunun aldığı şekle benzer şekilde, bir kol bileğinden bükülmüş ve uzanmış, ardından cesedi büyük beyaz bir banyo çarşafını andıran uzun beyaz bir bezle örtmüştü.

Kil, ölüm katılığı gibi sertleşir ve son kurbanına bir külotunu giydirirdi. Ve seçtiği yere vardığında, Marino'nun deyimiyle cinayet arabasının arkasında tuttuğu bambu bir sedye üzerinde hastalıklı kargosunu sürüklerdi. O ve Benton renkli likralı vücut çorapları, Octopus spa dükkanından plastik torbalar, tasarım koli bandı, birkaç şok tabancası ve düzinelerce fişek ve yine likradan yapılmış beyaz hava ipekleri ele geçirdiler. Bu uzun özel kumaşlar, Daniel gibi kendilerini bu ipeklerin üzerine , sallayan ve havada uçmak için bu ipekleri kullanan ve izleyicilerini heyecanlandırıp hayrete cüretkâr pozlar veren sanatçıların en önemli malzemesidir.

Ayrıca Daniel'in elinde bulunan yüzlerce şiddet içerikli pornografik kayıt arasında Gabriela Lagos'un oğlu Martin kırık koluyla tuvaletin kapalı kapağından izlerken müstehcen bir şekilde banyo yaptığı ve Daniel Mersa tarafından boğulduğu birkaç dakikalık kayıt da bulunmaktadır. Yıllar içinde film arşivini DVD'lere ve son zamanlarda da iPad'ine aktaran Benton, aralarında Benton'ın hakkında yazdıklarının da bulunduğu azılı şiddet suçluları hakkında oldukça geniş bir hikaye ve kayıt koleksiyonuna sahipti.

Başkent Katili'nin kim olduğu ve tam olarak ne yaptığı konusunda hiçbir soru işareti yok ama sirk arkadaşlarının, cipinin garip bir şekilde yeniden yapılandırılmasını ya da yıllardır yaşadığı tren içindeki şatafatlı, parıldayan seramik maskeleri hiç sorgulamamış olmaları beni şaşırtmaya devam ediyor. Ama içinde yaşadığı dünya pek de normal bir dünya değil; kostümler giyiyor, bazen yüzünü boyuyor, ringe çıkıp atların üzerinde taklalar atıyor, fillerin üzerinde ters taklalar atıyor, ipeklerden, iplerden ve çemberlerden tehlikeli bir şekilde sarkıyor ve dönüyor ya da insan boyutunda bir hamster topunun içinde yuvarlanıyor.

"Bana yerini söylersen gelip seni alabilirim." Lucy hâlâ Jake'i Noel yemeğini bizimle yemesi için ikna etmeye çalışıyor. "Büyükannenle pek eğlenemezsin ve annemi tamamen görmezden gelmen senin için en iyisi olur."

Benton ve Marino'nun işlerini bitirmekte olduğu kırmızı trene doğru bakarken, "Bu oldukça cazip," diyorum.

"Tamam," diyor Jake ve Lucy'ye hindistancevizi palmyesi yaprağının şeritlerinden yapılmış, ebegümecine en çok benzeyen yeşil dokuma çiçeğini sunuyor. "Bisikletimi sığdırabildiğin sürece beni istediğin zaman buradan alabilirsin."

". Ama zamana ihtiyacım var."

"Çoğunlukla güneşten anlarım."

"Noel yemeğini ne zaman yiyeceğiz, Kay Teyze?"

"Anneme bağlı."

"Her şey bağlı," diyor Lucy gözlerini devirerek. "Çoğu zaman buradayım, bu yüzden benim için fark etmez." Jake'in

Aklında söylemeyeceği bir şey var. "Yarın Noel, sanırım. Bunu hiç düşünmemiştim. Benim için her şey hava durumu. Çok yağmur yağıyorsa ve şimşekten hoşlanmıyorsam nereye gideceğim önemli."

"Geliyorlar." Deniz kenarından kalktım.

"Kırmızı Ceketliler mi?" Jake şaka yapıyor ama sanki güneşin üzerinden bir bulut geçmiş gibi, yüzü yorumlayamadığım bir hüznle gölgelenmiş.

"Marino bebek kaburgası istiyor." gelen mesajı okudum. "Nereye gideceğini bilmek istiyor. Güney Dixie Otoyolu'ndaki Shorty's'i tavsiye ederim." Konuşurken cevabımı yazıyorum.

"Janet onu alabilir," diyor Lucy.

"Marino isteyecektir. Işıklı bira tabelaları, vagon tekerlekleri, inek kafatasları ve her yerde eyerler. Tam ona göre bir yer. Onu bir daha asla göremeyebiliriz."

"Ağzına atabileceğin en taze balığı nereden bulabileceğini biliyorum," diyor Jake ve o zaman ona neler olduğunu anlıyorum.

"Deniz kabuğu havasındayım ama kabuğundan yeni çıkmış ve soğuk tuzlu suda olmalı." Benton ve Marino'nun uzun kırmızı trenden uzaklaşıp bize doğru geldiklerini görüyorum. "Ve ızgarada basit bir Japon turşusuyla sarıkuyruk, balık tazeyse çok hafif olması yeterli," diyorum Jake'e sanki ona siparişimi veriyormuşum gibi

"Altıncı Cadde'yi Miami Nehri'ne kadar takip edin. Buradan on dakika bile uzakta değil."

"Bana gösterebilir misin?" bildiğim halde soruyorum. "Elbette gösterebilirim," diyor.

- - -

ANNEMİN EVİ, trafik şu anda olduğu gibi makul olduğunda şehir merkezine arabayla yirmi dakika uzaklıkta.

Benton ve Marino, kaburga, lahana salatası, mısır koçanı ve Marino'nun sipariş etmeye karar verdiği diğer her şeyi aldıktan sonra, yetmişli yılların başında yerle bir olduğunda ayakta kalan tek şey olabilecek, arkasında büyük bir bacası olan ünlü Teksas tarzı barbekü restoranı Shorty's'de bizimle buluşacaklar. Orjinaline çocukluğumda birkaç kez gitmiştim, genellikle doğum günlerimde, babamın sağlığı iyiyken ve küçük bakkal dükkanında geçimini sağlamaya devam ederken.

Granada Bulvarı'nı takip ederek Coral Gables'ın derinliklerine doğru ilerliyorum. 1920'lerden kalma mercan duvarlarını kaplayan sarmaşıklar, lady palmyesinin uzun mahremiyet çitleri ve kokulu beyaz fırıldak çiçekleri ve keskin, dikenli dallarıyla natal eriklerin sık bariyerleri ile yeşillikler eski ve gür. Dar ve sakin sokakların isimleri beyaz bordür taşları üzerine siyahla boyanmıştır ve beyaz kaldırımlar sık gölgelikli devasa çam meşeleri ve ficuslarla gölgelenmiştir.

Yolları, kaldırımları, yüzme havuzlarını çatlatan ve su tesisatlarına nüfuz eden kalın, köklü ağaçlar.

Buradaki evler küçük mücevherlerden villalara ve sütunlu konaklara kadar çeşitlilik gösteriyor ve yaklaşık elli bin nüfuslu bu küçük zengin şehir, yılın bu zamanında babam bizi gezdirecek kadar iyi olduğunda, şimdiye kadar gördüğümünden çok daha çirkin olan Noel süslemelerine bakmak için yedi. Kardan adamların, kızaklı gerçek boyutlu Noel Babaların, çatılarda ren geyiklerinin ve kilometrelerce öteden görülebilecek kadar çok ışığın olduğu kışlık manzaraları hatırlıyorum. Babamın arabası 1950 model, beyaz, tampon kanatları ve çamurluk etekleri olan bir Chevrolet'ydi ve güneşin altında camı açarak giderken kumaş döşemenin kokusunu hatırlıyorum.

Annemin evi, pencerelerindeki elektrikli mumlar ve Whole Foods marketinde bulduğum küçük saksı limon sediriyle hiçbir Noel turunda yer almazdı. Kendi haline bırakıldığında *evi* dekore etmek ya da yemek yapmak için parmağını bile kıpırdatmaz ve kız kardeşim, Lucy ve benim o gün kiminle çıkıyorsa ona verdiğimiz isimle, "*hombre del dia*" sının mali durumuna bağlı olarak bu tür işleri yapması için genellikle birini tutar. En azından annem akşam yemeğine -ya da belki birkaç akşam yemeğine- davet ettiğimiz evsiz bir adamla ortaya çıktığımızda gözünü bile kırpmaz. O fakir olmanın ne demek olduğunu hiç unutmadı, Dorothy ise hiç hatırlamıyor ve malikanede doğdu, eğer onun deneyimine tanık olma talihsizliğine sahipseniz, ki bunu kimsenin yaşamasını istemem.

Milan Caddesi'nden sola dönüyorum ve annemin evi köşede, beyaz sıvadan inşa edilmiş, kırmızı beşik kiremit çatılı ve artık kullanmamasını dilediğim Honda sedanı gizleyen tek arabalık bir garajı var. Ön penceredeki çatalı ahşap panjurların hareket ettiğini görüyorum, bu annemin kimin geldiğini kontrol etme yöntemidir, her ne kadar ona defalarca evde olduğunu belli ettikten sonra kapıyı açmamanın biraz daha zor olduğunu söylemiş olsam da. Elbette Lucy ve ben kapıda gözetleme deliği ve ön ve arka kameraları içeren bir alarm sistemi olduğundan emin olduk ama o kontrol etmiyor.

Perdelerdeki çitaları ayırmayı ve uzun, zorlu hayatı boyunca yaptığı gibi dışarı bakmayı tercih ediyor.

Bir arabayı sokaktan uzaklaştıracak kadar uzun bir araba yoluna giriyorum ve Lucy, Jake ve ben iniyoruz.

"Kimi getirdin?" Annemin sesi, ön kapı eski bir alışkanlıkla dörtte bir oranında açılırken ondan önce geliyor. "O korkunç adam değil

herkes peşinde!"

"Hayır anne," diye cevap verdim. "O yakalandı ve hapiste."

Kapıyı sonuna kadar açıyorum ve annem dün giydiği elbisenin aynısını giymiş, üzerinde büyük renkli çiçekler olan beyaz bir elbise ve büyük çiçek deseni onu daha geniş ve kısa gösteriyor ve beyaz saçlarını o kadar beyaz göstermiyor ve cildini daha solgun gösteriyor. Bir şey söylemenin hiçbir faydası yok ve hijyenle ilgili bir sorun olmadıkça asla söylemiyorum ve nadiren oluyor, belki göremediği bir yemek lekesi ya da koku alma duyusunun artık algılayamayacağı bir koku.

"Lucy neden giyinmiş?" Bir sandık dolusu balıkla içeri girdiğimizde annem Lucy'yi bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bu sabah giydiklerimin aynısı, Büyükanneler. Kargo şort ve sweatshirt."

"Bu kadar cebe neden ihtiyacın olduğunu anlamıyorum."

"Bana öğrettiğin gibi hırsızlık yapmak için. Janet ve köpeklerle ne oldu?"

"Arka bahçeye tuvaletini yapıyor, toplasa iyi olur. Üç köpek mi? Evim yeterince büyük değil. Quincy de bir şeyleri çiğnemeyi bırakmıyor. Neden bir insan köpeğine o aptal dizinin adını verir ki?"

"Annem nerede?"

"Tırnaklarını yaptırıyor. Belki de saçını. Ona kim ayak uydurabilir ki?"

"Adı her neyse, ona ayak uydurabileceğinden şüpheliyim," diyor Lucy, "çok yaşlı ve hala şişmanmış gibi yiyor, gırtlakındaki lastik bandı çıkardığında hoş olmayacak. Ama zengin sanırım. Onu buraya getirmiyor, değil mi?"

"Bu Jake." Onu oturma odasında tanıştırdım ve buz sandığını ondan aldım.

"Nasılsınız hanımefendi?" Anneme kendi yaptığı bir çiçeği uzatıyor. "Ne güzel değil mi? Nedir bu?"

"Evinizin önünde yetişenler gibi bir ebegümeçi."

"Yeşil değiller. Suya mı koymam gerekiyor?"

Buz sandığını annemin terrazzo zeminli ve buzdolabının yanındaki bahçede dua eden İsa resimli küçük mutfağına taşıyorum ve sonraki yarım saat boyunca ton balığı filetoalarını durulayıp soya sosu, taze doğranmış zencefil, Japon tatlı pişirme şarabı, sake ve kanoladan oluşan bir marinatu karıştırıyorum.

Yağ. Balıkları buzdolabına yerleştirdikten sonra soğuk bir Sancerre şişesi çıkarıyorum ve mantarı çıkardığımda greyluft ve çiçek kokusu alıyorum ve bir bardak doldurup böreklerle başlıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Janet kapıda, parlak gözleri ve güneş dokunuşuyla çok sarışın, Sock ve Jet Ranger peşinde ve sonra Quincy içeri dalıyor, sallanan kuyruğuyla bana vuruyor.

"Sadece bir kişilik yer var." Ona gülümsüyorum. "Bir kadeh şaraba ne dersin?"

"Henüz değil."

"Arkadaşlarımızı da yanınızda götürebilir misiniz lütfen?"

", Quincy. Gidelim, çete." Onlara ısıklık çalıyor, alkışlıyor ve gidiyorlar.

Sert deniz kabuğu etini, yeşil biberi, kerevizi ve sarımsağı doğrarken oturma odasında Lucy, Janet, annem ve misafirimizin sanki uzun yıllardır arkadaşmışlar gibi sohbet ettiklerini duyuyorum ve annemin sesi daha da yükseliyor. Onun için aldığım ısıtma cihazları genellikle banyo tezgahının üstünde, takma dişleri için ihtiyaç duyduğu çeşitli temizlik macunları ve fırçaların yanında duruyor. Yalnız kaldığında, ki bu çoğu zaman oluyor, aynı elbiseyi giyiyor ve duyup duymadığını ya da dişlerinin olup olmadığını umursamıyor.

Meyer'in limonlarını sıkıyorum ve ön kapının tekrar açıldığını duyduğumda bir dolapta fritözü buluyorum ve sonra Marino'nun içeri taşıdığı kaburgaların kokusunu alıyorum, kocaman beyaz poşetlerin üzerinde kırmızı renkte *Shorty's Bar-B-Q* yazıyor ve logosunda büyük bir kurşun deliği olan on galonluk bir şapka takan çizgi film kovboyu var.

"Dışarı, dışarı, ." Marino'nun elinden poşetleri alıyorum ve ikimizi birden taşıması mümkün olmayan mutfaktan kovuyorum onu. "Bence yeterince almamışsın."

"Bir biraya ihtiyacım var," diyor o zaman yüzündeki ifadeyi yakalıyorum, ardından Benton'ın yüzündeki farklı bir ifade kapı aralığında beliriyor.

"Durma noktasına geldiğinizde," diyor Benton bana ve bir şey oldu.

Kot pantolonları ve düğmeli gömlekleriyle, taşıdıkları tabancaları saklayan sıradan rüzgarlıklarıyla ikisine de bakarken ellerimi bir havluya kurulum.

Marino'nun yüzü uzun günlerden ve güneşten pembeleşmiş, Benton'ınki ise bir şeyler ters gittiğinde hep olduğu gibi görünüyor.

"Ne oldu?"

Benton, "Ofisinizin aramamasına şaşırdım," diyor.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Luke Zenner'dan gelen, balık alırken ve araba kullanırken fark etmediğim ve sonra annem tarafından dikkatim dağıtılan bir e-posta var. Luke her şeyin kontrol altında olduğunu ve endişelenmememi, bu gece Silahlı Kuvvetler baş adli tabibi General Briggs kadar otopsiye başlamayacağını yazıyor. Dover Hava Kuvvetleri Üssü'nden yardım etmek ve tanıklık etmek için geliyor ve Noel arifesinde ne boktan bir şey oldu. İcabına bakacaklar ve umarım herkes yarın izinli olur. İyi tatiller, Luke bana iyi tatiller diliyor.

Benton bana "Zaten şehir dışında olman daha iyi," diyor ve sonra bildiği az şeyi anlatıyor ve aslında bilinecek pek bir şey yok. Biri hayatını sonlandırmak için basit bir karar verdiğinde ve bunu kolayca yaptığında nadiren olur.

Ed Granby karısının bugün saat 16:00 sularında spinning dersine gitmesini bekledi ve Brookline'daki evlerinin tüm kapılarını kilitledi, anahtarı sadece içeriden açılabilen sürgülerde kullandı ki karısı içeri girip onu bulamasın. Daha sonra yakın bir arkadaşı olan sorumlu özel ajan yardımcısına bir e-posta göndererek hemen eve gitmesini ve bodrumdaki bir pencereyi kırarak içeri girmesini söyledi.

Granby'nin e-postası Benton'a iletili ve o da fritözde yağ ısınırken annemin mutfağında bana gösteriyor.

"Teşekkürler dostum," diye yazdı Granby. "Benden bu kadar."

Bodruma indi, bir halat makinesinin çubuğuna bir ip geçirdi, boynuna bir havlu doladı, yere oturdu ve kendini astı.

" gel." Fritözü kapatıp Sancerre ve iki kadeh alıyorum ve Benton'la birlikte mutfaktan çıkıp oturma odasındaki herkesin yanından geçiyoruz, küçük ağacın etrafında benim zoraki alışverişimden kalan hediye yığınları var.

Kız kardeşim Dorothy az önce geldi, üzerinde daracık, sahte kertenkele desenli bir pantolon, dekolteli bir tek parça streç giysi ve ağır bir makyaj vardı, bu da onu tam da görünmek istemediği şekilde, yani daha yaşlı, daha sarkık, lastik toplar kadar sert ve yuvarlak, aşırı büyütülmüş göğüslerle .

"Sanırım yapacağım." Şaraba bakıyor ve ben başımı sallıyorum *Artık değil.* "Şey, izninizle, sanırım kendim servis yapmam gerekecek."

"Buraya sadece seni bekleyebilmek için geldik," diyor Lucy.

"Olması gerektiği gibi. Ben senin annenim."

Lucy her zamanki gibi onun peşinden gitmiyor, arka kapıyı açıp öğleden sonranın hoşluğunu hissederken ve annemin küçük bahçesindeki uzun gölgeleri görürken gözleri Benton ve benim üzerimde, çocukluğumdaki bahçeyi değil ve buraya gelip hiçbir şeyi, ne bitkileri ne evi ne de mobilyaları, her şeyi yeni ya da yeniden yapılmış ve ruhsuz olarak tanımadığımda kendime hep bunu hatırlatıyorum.

Çimenler ayaklarımın altında kalın ve yay gibi, hava ise yaşlı greyfurt ve portakal ağaçlarının arasından esen serin ve hala meyve yüklü. Palmiyeleri ve küçük heykelleriyle (bir melek, Kutsal Anne, bir kuzu) kaya bahçesinin yakınındaki perdeli çim sandalyelerde, ayçiçekleri ve havai fişek bitkilerinin ortasında oturuyoruz.

"Demek Noel'den bir gün önce ailesine böyle yapıyor." Şarap doldurup Benton'a bir bardak veriyorum. "Onun için üzülmiyorum. Onlar için üzgünüm."

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve bir an için ben büyürken annemin arka bahçesinde bulunan ıhlamur ağacını görüyorum. Narenciye çürüğü onu da vurmuş ve artık ne şehrin aynı yerinde ne de aynı bahçede yaşıyoruz ve Benton elime uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Güneş bir komşunun evinin alçak, düz çatısı üzerinde kızgın bir turuncu renkte yanıyor ve biz konuşmuyoruz. Söyleyecek bir şey yok ve olan hiçbir şey sürpriz değil ve bu yüzden içerken ve el ele tutuşurken sessiziz.

Şarabın çoğu bittiğinde ve avlu gölgede kaldığında, güneş görülemeyecek kadar alçaldığında, kararan gökyüzünün alt kısmında sadece mandalina rengi bir ipucu olduğunda, bana Granby'nin kendini öldüreceğini bildiğini söyledi.

"Olabilir diye düşündüm," diye cevap verdim.

"Marino onu kemerinin arkasından tutup kaldırıma çıkardığında anlamıştım," diyor. "Granby'nin gözlerinde önemli bir şeyin gittiğini ve asla geri gelmeyeceğini görebiliyordum."

"Orada geri dönecek hiçbir şey yoktu."

"Ama onu gördüm ve hiçbir şey yapmadım."

"Sen olsan ne yapardın?" Alacakaranlıkta onun keskin profiline bakıyorum.

"Hiçbir şey," diye karar verdi.

Kalkıp içeri giriyoruz çünkü hava soğuyor ve daha fazla içersem fritöz, ızgara ya da başka bir şeyle güvende olamayacağım.

Benton kolunu bana doluyor, ben de kolumu onun beline doluyorum ve yürüdüğümüz kalın otlar kuru bir ses çıkarıyor. Bu yıl greyfurt

kocaman ve soluk sarı, portakallar iri ve çakıllı ve rüzgar ağaçları sallıyor biz de yetişmek için para ödediğim ama nadiren oturduğum bir bahçeden geçiyoruz.

Kapıya çıkan üç basamağı tırmanırken, "Dorothy'nin kendinden sağlayalım, böylece hiçbir şey konuşmak zorunda kalmayız," diye öneriyorum.

Benton, "Bu şimdiye kadar yaptığımız en kolay şey olacak," diyor.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/cornwellchecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/cornwellchecklist)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.